Sốt cao không dứt

TÁC GIẢ: **KHỔ TƯ** EDITOR: **UPEHEHE**

Sốt Cao Không Dứt - Khổ Tư

Khổ Tư

DTV EBOOK

Đô Thị,Đam Mỹ

Thể loại: Tiểu thuyết gốc, Đam mỹ, Hiện đại, HE, Tình cảm, Chủ thụ, Nhẹ nhàng, Đô thị tình duyên

Giới thiệu:

Vào ngày kết thúc kỳ thi đại học, Tống Dục tỏ tình với Giang Đồng. Thiếu niên ngây ngô ôm bó hoa hướng dương trong tay, khẽ nói: “Tôi thích cậu từ lâu rồi.”

Tống Dục là học sinh xuất sắc kiêm nam thần nổi tiếng của trường, cũng là bạn học cấp ba của Giang Đồng.

Giang Đồng nhận hoa. Khi anh nói “được”, một người bạn khác của họ – Trần Tử Kiêm – đang tựa lưng vào bức tường gần đó, giơ tay kéo cổ áo quạt nhẹ vài cái, mồ hôi từ thái dương trượt xuống.

Trần Tử Kiêm khẽ nhếch môi cười: “Chúc hai cậu hạnh phúc dài lâu nhé. Có điều ở bên nhau rồi thì cũng đừng quên vẫn còn thằng bạn này đấy.”

—

Thời cấp ba, Trần Tử Kiêm nổi danh là kẻ chuyên gây chuyện, khiến bao nhiêu giáo viên đau đầu.

Nhưng Giang Đồng lại cảm thấy hắn cũng không đến nỗi nào, bởi vì khi đó họ là bạn bè.

Trần Tử Kiêm chơi bóng dưới trời nắng gắt mà chẳng bao giờ chịu mang nước, toàn bắt anh mua rồi mang đến. Thỉnh thoảng giành bài tập của anh để chép. Không mặc đồng phục, sợ bị bắt thì mượn áo khoác của anh, dù ngắn một đoạn cũng không thấy phiền.

Sau kỳ thi đại học, Trần Tử Kiêm vào học viện cảnh sát trong thành phố.

Còn Giang Đồng và Tống Dục lên đại học ở một nơi cách quê nhà hàng trăm cây số.

Từ đó, họ rất ít liên lạc. Lời hứa "đừng quên cậu ấy" dường như cũng không thực hiện được.

Vào một ngày nọ nhiều năm sau, Giang Đồng nghe tin Tống Dục sắp đính hôn với thanh mai trúc mã của hắn.

Hai người cãi nhau một trận dữ dội rồi chia tay. Giang Đồng đi du lịch để giải khuây.

Không ngờ lại gặp phải trận bão tuyết lớn, đường bị phong tỏa suốt mấy tiếng đồng hồ. Ngẫu nhiên lại phát sinh tình huống khẩn cấp, một số cảnh sát đã mượn xe và hộp cứu thương.

Giữa chiếc xe khách huyên náo, Giang Đồng ngồi xổm trước hộp cứu thương.

Còn Trần Tử Kiêm khoác trên mình bộ cảnh phục, bước ra từ gió tuyết…

【Đổi công | Bác sĩ thụ (Giang Đồng) × Cảnh sát công (Trần Tử Kiêm)】

◉ Tag: Đô thị • Tình yêu duy nhất • Nhẹ nhàng • Trung khuyển
◉ Nhân vật chính: Giang Đồng, Trần Tử Kiêm
◉ Nhân vật phụ: Truyện tiếp theo *Vãng Phục*
◉ Góc nhìn: Chủ thụ

Thông điệp: Hãy trân trọng những người thật lòng đối tốt với bạn

Mục lục

- Chương 1: Bão tuyết
- Chương 2: Một cục tẩy
- Chương 3: Hơi nước trắng
- Chương 4: Không kết vảy
- Chương 5: Áo gió màu đen
- Chương 6: Tuyết trắng
- Chương 7: Sáng và tối
- Chương 8: Nếu tôi có thể đối xử tốt với cậu, liệu có còn cơ hội không?
- Chương 9: Lê đông lạnh
- Chương 10: Cậu thật sự chia tay với cậu ta rồi?
- Chương 11: Sờ nắn
- Chương 12: Biết chăm sóc người khác thì có thể yêu đương được sao?
- Chương 13: Rất lâu, mười năm
- Chương 14: Có lẽ chỉ cần lệch thêm một milimet nữa thôi
- Chương 15: Tôi đi đâu cũng được.
- Chương 16: Lời chúc đơn giản, nhưng cũng rất quan trọng
- Chương 17: Chỉ là
- Chương 18: Tỏ tình ít nhất cũng phải có một bó hoa chứ.
- Chương 19: Không khí vì nụ hôn mà nóng lên
- Chương 20: Có lẽ lần nào thời điểm cũng không phù hợp
- Chương 21: Tôi sẽ luôn mong chờ lần gặp tiếp theo với cậu.
- Chương 22: Ngay cả thần Cupid cũng có thể chọn sai.
- Chương 23: Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy Giang Đồng.
- Chương 24: Thật sự đang đợi tôi.
- Chương 25: Ai nói tôi hối hận?
- Chương 26: Trần Tử Kiêm vốn dĩ là như vậy
- Chương 27: Gặp tôi là sẽ vui sao?
- Chương 28: Mất kiểm soát
- Chương 29: Nhưng Giang Đồng thì khác
- Chương 30: Chỉ sợ tiếc nuối, không sợ chết

- Chương 31: Nếu như có thể, tôi muốn gặp cậu.
- Chương 32: Có muốn ở lại không?
- Chương 33: Bất đẳng thức tình yêu
- Chương 34: Tôi tên là Giang Đồng
- Chương 35: Cuối cùng, Trần Tử Kiêm cũng đã tự tay mình tặng một bó hoa hồng
- Chương 36: Trần Tử Kiêm, là anh khóc đấy
- Chương 37: Không phải hỏi anh làm gì sao?
- Chương 38: Thuốc lá có vị thế nào vậy anh?
- Chương 39: Bởi vì từ hồi cấp ba anh đã thích em rồi
- Chương 40: Em ngồi lên là được
- Chương 41: Sống chung
- Chương 42: Con đường phía trước (Kết thúc chính truyện)
- Chương 43: Ngoại truyện 1: Kỷ niệm ngày thành lập trường – Về nhà thôi, cục cưng.
- Chương 44: Ngoại truyện 2: By Trần Tử Kiêm – Một bức thư bị lãng quên ở Shangri-La
- Chương 45: Ngoại truyện 3: By Giang Đồng – Lời thề trong hôn lễ. (END)

Chương 1: Bão tuyết

Buổi sáng khi tỉnh dậy, ngoài cửa sổ đã là một màu trắng xóa.

Tuyết đã rơi suốt cả đêm. Giang Đồng rời giường, đứng bên cửa sổ vươn vai một cái.

Hôm nay là ngày thứ ba anh ở trong núi. Hai ngày trước, anh đi cùng đoàn du lịch tham quan hồ nước và thảo nguyên nổi tiếng của nơi này. Khi đó thời tiết đã cực kỳ khắc nghiệt, gió rét trên thảo nguyên cứa vào da thịt như muốn lột đi một mảng.

Giang Đồng linh cảm chuyến đi này sẽ không thuận lợi. Quả nhiên, tối qua trên đường về, tuyết bắt đầu rơi. Anh ngồi tựa lưng vào ghế cạnh cửa sổ, ngẩng đầu nhìn những bông tuyết lặng lẽ rơi xuống. Nửa đêm trong nhóm chat của đoàn du lịch, hướng dẫn viên thông báo rằng theo dự báo thời tiết sẽ có một trận bão tuyết lớn và kế hoạch xuống núi vào hôm nay đã bị hủy.

Hành trình buộc phải dừng lại. Giang Đồng tùy ý lướt điện thoại kiếm xem còn chỗ nào khác có thể đi chơi hay không.

Những bài giới thiệu du lịch đầy màu sắc tràn ngập màn hình, anh lướt một hồi cũng không tìm được điểm nào ưng ý, lại nghĩ thôi thì cứ kết thúc chuyến đi tại đây.

Đang mải suy nghĩ, điện thoại trong tay bất chợt rung lên mấy lần liên tiếp. Một số lạ gửi đến cho anh mấy tin nhắn liền.

“Anh đến bệnh viện tìm em, mới biết em đã nghỉ việc và chuẩn bị chuyển sang bệnh viện khác. Anh thấy thông tin chuyến bay của em rồi, anh sắp đến ngay.”

“Giang Đồng, tại sao em luôn không chịu hiểu cho anh? Anh và em không giống nhau. Em có thể vứt bỏ gia đình mình, nhưng anh thì không thể làm thế với ba mẹ anh được.”

“Anh với cô ấy chỉ là diễn kịch cho có mà thôi…”

“Thôi vậy, lần nào có vấn đề em cũng như thế này, chẳng bao giờ chịu nói chuyện với anh.”

“Giang Đồng, đôi khi anh thật sự cảm thấy em chưa từng yêu anh, vì nếu yêu, em sẽ quan tâm đến những điều anh để ý.”

“Chấm dứt đi.”

Giang Đồng kéo xuống dòng cuối cùng, sắc mặt không chút biểu cảm đọc xong, sau đó tắt màn hình.

Những tin nhắn này đều đến từ Tống Dục, bạn trai cũ của anh. Đây đã là số điện thoại thứ ba mà hắn đổi, vì hai số trước đều bị anh chặn rồi.

Ở một mức độ nào đó, Tống Dục nói không sai, anh thật sự không muốn nói chuyện với hắn nữa.

Bạn trai cũ sắp đính hôn với thanh mai trúc mã, còn anh—người đã ở bên hắn bao nhiêu năm, lại trở thành trò cười lớn nhất trong chuyện này.

Anh đứng bên cửa sổ thất thần một lát, cảm thấy hơi lạnh, liền ngồi trở lại mép giường.

Chiều nay, khi gió tuyết tạm lắng, đoàn du lịch sẽ khởi hành xuống núi.

–

Bữa tối được dời lên sớm vào lúc bốn rưỡi, nhưng cũng chỉ là bữa ăn đơn giản. Ngay cả ông chủ nhà hàng lúc dọn món ra cũng vội vã.

Một hành khách trong đoàn không nhịn được liền hỏi: “Nếu chúng tôi đang xuống núi mà gặp bão tuyết thì làm sao?”

Ông chủ vỗ tay cái đét: “Nếu vẫn còn kẹt trên đường thì đúng là rắc rối lớn. Nhưng tuyết đã bắt đầu rơi rồi, các vị cũng sắp xuống núi, nếu không tắc đường thì còn đỡ, chứ mà tắc rồi lại phong tỏa thì tiến thoái lưỡng nan đấy. Tôi cũng vội về nhà đây.”

Ông ta nói lớn tiếng, những hành khách xung quanh nghe thấy đều tái mặt. Giang Đồng ngồi ngay sau chỗ ông ta đứng, điện thoại đặt bên cạnh đang sáng màn hình, anh đang xem tình hình thời tiết.

Những năm trước tuyết không rơi sớm như vậy. Mùa này tuy không phải thời điểm lý tưởng để du lịch, nhưng vẫn có cảnh sắc riêng. Thế nhưng nếu bão tuyết kéo đến thì đúng là khó mà lường trước.

Bữa ăn hôm nay làm rất qua loa, dường như còn không kịp nêm gia vị kỹ, vừa nhạt nhẽo vừa nguội ngắt. Giang Đồng chỉ ăn vài miếng rồi đặt đũa xuống.

Chờ ông chủ nhà hàng rời đi, anh đứng dậy, đến quầy tiện lợi bên cạnh mua thêm một ít đồ ăn nhẹ.

Lúc đến, ai nấy đều vui vẻ, nhưng khi rời đi thì mặt mày ai cũng xám xịt.

Biết rằng sắp tới có thể sẽ phải chôn chân trên đường rất lâu, mọi người đều quấn chặt áo trên người, xách theo túi lớn túi nhỏ những món ăn vặt để lót dạ.

Lúc lên xe, Giang Đồng thấy hai mẹ con đi trước mặt vẫn còn đang chia nhau vài miếng bánh quy làm đồ ăn vặt.

Anh là người lên xe cuối cùng, sau khi hướng dẫn viên điểm danh xong mới quay đầu lại nhìn thấy anh, vội vã kéo anh ngồi vào ghế sát cửa sổ.

Bên cạnh không có ai, anh ngồi xuống, chỉnh lại khăn quàng cổ. Có lẽ do hai ngày nay bị gió lùa suốt, trưa nay ngủ dậy, anh đã cảm thấy đầu óc nặng trĩu.

Trong xe có mùi rất khó chịu. Anh nhịn xuống, nhắm mắt lại cố ngủ một lát.

Tỉnh dậy, tuyết đã phủ kín mọi thứ, không còn phân biệt được màu sắc bên ngoài cửa sổ.

Anh lắc đầu một chút, phát hiện xe không biết đã dừng lại từ bao giờ.

Tuyết rơi rất lớn, phía trước kẹt xe, chưa biết bao giờ mới có thể thông đường.

Bên kia lối đi, một hành khách đưa cho anh điếu thuốc. Giang Đồng xua tay từ chối.

Chẳng mấy chốc, mùi thuốc lá lan tỏa khắp xe. Người không chịu được mùi thuốc nhăn nhó, lẩm bẩm ai lại hút thuốc ở đây. Người kia cũng có chút ý thức được, ngậm điếu thuốc đứng lên, muốn mở cửa sổ cho thoáng khí.

Có lẽ do chiếc xe này đã hoạt động trên đường núi quá nhiều năm, cửa sổ đã rỉ sét, không dễ mở ra.

Người nọ nắm lấy tay cầm, dùng sức kéo mạnh. Cửa sổ phát ra tiếng két chói tai nhưng cuối cùng vẫn mở được, gió tuyết lập tức cuốn vào trong xe.

Mùi thuốc lá quả thực bay đi đáng kể, nhưng chỉ trong chốc lát, cả xe lạnh như bị đông cứng. Tiếng càu nhàu bực bội vang lên khắp nơi, người nọ vội vàng đóng cửa sổ lại.

—

Lại qua một lúc, hướng dẫn viên và tài xế liên tục gọi điện thoại, nói thứ ngôn ngữ địa phương mà Giang Đồng nghe không hiểu, có lẽ là đang hỏi thăm tình hình.

Hai ba tiếng trôi qua, xe chỉ nhích được một đoạn ngắn. Từ bực bội mắng mỏ đến chờ đợi trong lo lắng, cuối cùng mọi người cũng hiểu ra rằng chuyện này không ai có thể thay đổi được.

Trên mạng có rất nhiều tin tức về trận bão tuyết này, nhưng lại không có bất kỳ đề cập nào về tình trạng tắc đường kéo dài vô tận này.

Điện thoại cũng sắp hết pin, Giang Đồng từ bỏ việc tìm kiếm tin tức, ngả đầu tựa vào ghế.

Thật sự quá lạnh, anh không ngủ được, chỉ lặng lẽ khép hờ mi mắt.

Không biết bao lâu sau, ngay cả hướng dẫn viên và tài xế cũng không nói gì nữa, sự im lặng trong xe dần trở thành một nỗi tuyệt vọng lan tràn.

Giữ nguyên một tư thế quá lâu khiến Giang Đồng cử động có chút cứng nhắc.

Bầu không khí này kéo dài một lúc, rồi bất ngờ, trong xe vang lên tiếng chuông điện thoại.

Tài xế nhận cuộc gọi, vừa “Alo” một tiếng, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng kích động.

Anh ta đứng bật dậy, cầm điện thoại đi ra lối đi giữa xe, liên tục đáp lời người ở đầu dây bên kia.

Mọi người ngẩng đầu nhìn tài xế, linh cảm anh ta sắp nói gì đó quan trọng.

“Hai thanh niên xuống xe giúp tôi, đi cứu người!”

Lời vừa dứt, cả xe lập tức xôn xao.

Giang Đồng cũng đứng lên theo, nhưng chưa kịp bước ra khỏi chỗ ngồi, đã có một thanh niên cao lớn hơn nhanh chân xông lên trước. Anh đành nắm lấy lưng ghế, ngồi trở lại.

Cửa xe phát ra tiếng hơi xì, chậm rãi mở ra. Gió tuyết ào vào, lạnh đến mức Giang Đồng rụt cổ lại.

Những người còn trên xe không kìm được bắt đầu bàn tán, thắc mắc chuyện gì đang xảy ra.

Khoảng hơn mười phút sau, dòng xe phía trước dần nhúc nhích. Nhưng tài xế vẫn chưa quay lại, nên xe của họ không thể đi tiếp.

Mọi người đang sốt ruột, thì một người phụ nữ ngồi gần cửa xe bỗng đứng dậy, hét lớn: “Tới rồi! Tới rồi!”

Ngay sau đó, một giọng nói khàn khàn vang lên:

“Lấy hộp cứu thương trên xe!”

Hộp cứu thương đặt ngay hàng ghế đầu, hướng dẫn viên sững sờ, nhưng Giang Đồng nhanh chóng đứng dậy, thuần thục ôm hộp ra.

Anh quỳ xuống mở hộp, giữ vững sự bình tĩnh.

Gió lạnh bị chặn lại, Giang Đồng đưa mắt xuống, chỉ thấy một chiếc giày da đen bám đầy tuyết và bùn đất.

Một giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu anh:

“Cậu ấy bị trúng đạn.”

Dù đã có vài năm kinh nghiệm cấp cứu, nghe thế Giang Đồng vẫn không kìm được mà ngẩng đầu lên.

Người đàn ông nói chuyện đội một chiếc mũ lông đen dày, dưới vành mũ là đôi mắt băng giá.

Khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, cả hai đều sững sờ.

Ba người đàn ông mặc cảnh phục lên xe, trong đó có một người bị thương do trúng đạn. Máu sẫm đông lại trên áo khoác dày, sắc môi cậu ta trắng bệch, cả cơ thể không ngừng run rẩy.

“Đỡ cậu ấy nằm xuống.” Giang Đồng cất giọng điềm tĩnh.

Tài xế vừa định đóng cửa xe thì bị người đàn ông lên tiếng lúc nãy ngăn lại. Người đó gần như nhảy vào khoang lái, sau đó không ngừng bấm còi.

Chiếc xe rung mạnh, tất cả hành khách đều không kịp đề phòng, đồng loạt kêu lên kinh hãi.

Giang Đồng khẽ nâng mí mắt. Người cảnh sát kia nửa người thò ra ngoài cửa sổ, đặt một chiếc còi báo động lên nóc xe.

Tiếng còi cảnh sát vang lên, xé toạc không khí lạnh giá.

Vết thương nằm ở cánh tay, viên đạn găm rất sâu. Máu sẫm chảy ra từ lỗ đạn, nhưng may mắn không phải vết thương xuyên thấu. Gần tim đã được ai đó sơ cứu đơn giản. Giang Đồng lấy băng gạc mới ra, quỳ nửa gối trên mặt đất, dùng trọng lượng cơ thể để băng bó cầm máu lần nữa.

Người cảnh sát trúng đạn không nhịn được rên lên khàn đặc, mồ hôi lạnh túa đầy trán.

“Hiện tại chưa thể xác định viên đạn găm sâu đến đâu. Tôi không thể lấy đạn ngay tại chỗ được. Còn bao xa nữa mới đến bệnh viện gần nhất?” Giang Đồng hỏi người cầm lái.

Đôi găng tay y tế đã bị máu nhuộm đỏ. Giang Đồng chỉ có thể thực hiện sơ cứu cầm máu, sau đó cùng một cảnh sát khác dìu người bị thương đến ghế ngồi.

“Không còn tắc đường nữa, nhiều nhất là bốn mươi phút.” Người đàn ông ở ghế lái hơi nghiêng đầu. “Bốn mươi phút có ổn không?”

Giang Đồng khẽ nhếch môi.

“Tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn phải nhanh hết mức có thể.”

Nghe vậy, người phía trước mới thở hắt ra một hơi nặng nề, mạch máu căng chặt bên cổ cũng dần thả lỏng.

“Cảm ơn anh, anh là bác sĩ à?” Người cảnh sát vẫn quỳ bên cạnh Giang Đồng cuối cùng cũng mở miệng.

Giọng cậu ấy nghe có vẻ rất trẻ, đến lúc này Giang Đồng mới để ý đến diện mạo đối phương.

Đôi mắt tròn, khuôn mặt cũng tròn, trông rất hiền lành.

“Không cần gọi tôi là anh. Tôi tên Giang Đồng, là bác sĩ.” Giang Đồng tháo găng tay, bỏ vào túi rác.

“Tôi tên Thương Hiểu Tinh. Đằng trước là đội trưởng của tôi…” Thương Hiểu Tinh còn định nói tiếp thì bị Giang Đồng cắt ngang.

“Tôi biết rồi, cậu ấy là bạn học của tôi.” Giang Đồng nhìn về bóng lưng phía trước.

Trời lạnh cắt da cắt thịt. Người đó đeo một đôi găng tay đen, siết chặt vô lăng.

Vì lúc nãy tình hình gấp gáp, cửa sổ bên cạnh ghế lái chưa đóng hẳn. Gió lùa vào cuốn theo những bông tuyết, khiến cổ áo khoác đen đung đưa, quét qua cằm hắn.

Chỉ cần đối diện một lần, Giang Đồng đã nhận ra Trần Tử Kiêm.

“Trùng hợp quá…” Thương Hiểu Tinh nhỏ giọng lẩm bẩm, Giang Đồng không đáp lại. Chỉ nghe thấy cậu gọi “Đội trưởng” rồi vịn vào ghế, loạng choạng đi về phía trước giữa khoang xe xóc nảy, có lẽ muốn nói gì đó với Trần Tử Kiêm.

Trần Tử Kiêm hơi nghiêng đầu về phía này. Giang Đồng cũng không biết tại sao, theo bản năng tránh đi ánh mắt của hắn.

Khi tầm nhìn lệch sang hướng khác, Giang Đồng thấy người đàn ông vừa đưa thuốc lá cho mình lúc nãy không biết từ khi nào đã mềm nhũn trên ghế.

Giang Đồng thu lại ánh mắt, trở về chỗ của mình. Vừa ngồi xuống, đầu óc bỗng chốc đau nhói, trống rỗng trong giây lát.

–

Khi đến bệnh viện quân đội trong núi, trời đã tối mịt.

Khoảnh khắc xe tắt máy, chiếc xe cũ kỹ như thở dài một hơi nặng nề.

Giang Đồng giúp Thương Hiểu Tinh cõng đồng đội của cậu lên lưng. Vừa mở cửa xe, Thương Hiểu Tinh đã nhảy xuống đất.

Mặt đường đóng băng, rất khó đi. Nhưng Giang Đồng lớn lên ở miền Nam, chưa từng có kinh nghiệm kiểu này.

Anh vội vã đuổi theo Thương Hiểu Tinh xuống xe. Mới bước được hai bước, cơ thể đã mất kiểm soát mà trượt về phía trước. Đúng lúc sắp ngã, một lực mạnh đỡ lấy cánh tay anh, gần như nhấc cả người anh lên.

“Đường trơn lắm, cậu đi chậm thôi.”

Giọng nói trầm khàn như lẫn trong sỏi cát của Trần Tử Kiêm vang lên bên tai Giang Đồng.

Áo dày và gió lạnh khiến Giang Đồng không kịp quay lại nhìn rõ mặt Trần Tử Kiêm. Khi anh còn chưa thấy rõ, người kia đã chạy xa mấy bước, bóng lưng dần xa.

Có lẽ đã có người báo trước, trước cổng bệnh viện đã có bác sĩ và y tá đứng chờ sẵn. Giang Đồng kiễng chân nhìn sơ qua, thấy mọi chuyện có vẻ ổn thì không lo nữa, từng bước cẩn thận đi tới.

Vào trong cổng bệnh viện, gió tuyết đều bị ngăn cách bên ngoài. Cả người tê cóng cuối cùng cũng lấy lại được chút cảm giác.

Giang Đồng hít sâu vài hơi. Anh đi đến quầy tiếp tân, vừa định hỏi người bị thương được đưa vào tầng mấy thì có người lên tiếng: “Đi theo tôi.”

Trần Tử Kiêm dựa vào góc tường. Thấy Giang Đồng nhìn qua, hắn xoay người đi trước.

Có lẽ do đêm tuyết lạnh giá, bệnh viện vốn đông đúc nay lại vắng vẻ lạ thường.

Hành lang dài và hẹp, nhưng lại trống trải đến mức kỳ lạ.

Trần Tử Kiêm đi đến gần cuối hành lang, nhấn nút thang máy.

“Hôm nay cảm ơn cậu.” Trần Tử Kiêm đã bỏ mũ ra. Mái tóc húi cua như phủ một lớp sương.

“Chỉ là việc nhỏ.” Giang Đồng nói.

Thang máy đến. Tiếng “ding” vang lên, cửa từ từ mở ra.

Bên trong chỉ có hai người bọn họ. Không gian quá mức yên tĩnh. Mãi đến khi tầng mà Trần Tử Kiêm bấm gần đến, Giang Đồng mới lên tiếng: “Chỉ biết cậu học cảnh sát, không ngờ công việc lại nguy hiểm đến vậy.”

“Tháng sau tôi được điều về rồi.”

Giọng Trần Tử Kiêm khàn đặc đến mức khác hẳn trước kia. Giang Đồng không khỏi nghiêng đầu.

Anh vẫn nhớ giọng nói của Trần Tử Kiêm khi xưa, trầm thấp, trong trẻo như dòng suối mát lành.

Trần Tử Kiêm nhìn thấu ánh mắt anh, không giải thích nhiều, chỉ nói: “Lúc làm nhiệm vụ có lần bị thương ở cổ họng.”

Thang máy đến nơi, họ cùng bước ra.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, chỉ có một mình Thương Hiểu Tinh ngồi trên băng ghế lạnh lẽo.

Nghe thấy tiếng bước chân, Thương Hiểu Tinh ngẩng đầu lên: “Đội trưởng.”

Trần Tử Kiêm ra hiệu bảo cậu cứ ngồi yên.

“Đã đưa vào phòng mổ rồi. Bác sĩ nói không sao, chỉ là tiểu phẫu.” Đôi mắt Thương Hiểu Tinh đầy tia máu.

Cậu ta nhìn Trần Tử Kiêm từ trên xuống dưới, rồi nói: “Đội trưởng, vết thương của anh…”

“Tôi không sao, chờ Từ Phi ra trước đã.”

“Nhưng lúc nãy tôi thấy… Con dao đó dài tận hai mươi centimét…”

Thương Hiểu Tinh lầm bầm, nhưng khi thấy ánh mắt cảnh cáo của Trần Tử Kiêm thì lập tức im bặt.

“Vết thương gì?” Giang Đồng không nhịn được nhìn Trần Tử Kiêm một lượt, nhưng áo khoác quá dày, không thấy được gì.

“Dù phẫu thuật nhỏ cũng cần thời gian, cậu đi xử lý vết thương trước đi.” Giang Đồng nói nhẹ nhàng, lại đứng sát Trần Tử Kiêm nên Thương Hiểu Tinh không nghe rõ lắm.

Nhưng đội trưởng của cậu, người luôn cứng đầu trong mấy chuyện này, đã thật sự thả lỏng nét mặt căng chặt, xoay người rời đi.

“Sẽ có cảnh sát khác đến đây. Tuyết bớt dày rồi, lát nữa tôi bảo họ đưa cậu về.”

Nói xong, hắn sải bước về phía thang máy, không có ý định đi cùng Giang Đồng.

“Bác sĩ Giang, anh ngồi xuống trước đi.” Thương Hiểu Tinh gọi anh.

Băng ghế lạnh ngắt. Giang Đồng vừa ngồi xuống, lưng vẫn giữ thẳng.

Đèn hành lang không quá sáng. Anh nghiêng đầu, nhìn bóng lưng Trần Tử Kiêm.

Đã nhiều năm không gặp, Trần Tử Kiêm thay đổi rất nhiều.

Làn da rám nắng vì rèn luyện lâu ngày. Bờ vai rộng hơn, dáng đi vững chãi. Ngay cả ánh mắt cũng sắc bén và trầm lắng hơn.

Có lẽ tính cách cũng đã…

Ngày trước, bọn họ từng là bạn rất thân. Dù Trần Tử Kiêm không hoạt bát, nhưng tuyệt đối không phải kiểu người lạnh lùng, kiệm lời như bây giờ.

—

【Lời tác giả】

Đã để mọi người đã chờ lâu rồi! Sắp tốt nghiệp rồi nên cuộc sống của tôi cũng xem như bước vào một giai đoạn mới. Vì quá bận rộn với thực tế ngoài đời, sau này tôi sẽ chọn viết những câu chuyện có độ dài ngắn hơn. Bộ truyện này cũng sẽ không quá dài. Chúc mọi người luôn vui vẻ, mọi việc suôn sẻ!

Thấy có nhiều bạn hỏi về việc chỉnh sửa văn án, tôi muốn bổ sung một chút. Bản gốc có phần mô tả mở đầu, nhưng khi viết, tôi cảm thấy cách mở đầu này chưa mượt mà bằng phiên bản hiện tại, nên đã điều chỉnh lại. Nghề nghiệp của nhân vật cũng thay đổi, vì tôi nghĩ như vậy sẽ có nhiều không gian khai thác và tăng thêm sức hấp dẫn. Trong bản gốc, bó hoa mà nhân vật phụ dùng để tỏ tình là do công tặng, bản hiện tại cũng vậy, nội dung này sẽ được khai thác sau. Cốt truyện vẫn xoay quanh motif công thầm yêu thụ.

Chương 2: Một cục tẩy

Ánh đèn nơi hành lang tỏa ra hơi lạnh. Dù trong bệnh viện có hệ thống sưởi, Giang Đồng vẫn cảm thấy cả người rét run. Anh quấn chặt áo, tựa vào lưng ghế, mí mắt nặng trĩu, anh chậm rãi chớp vài cái rồi dần khép lại.

Bên tai vang lên những âm thanh huyên náo mơ hồ, anh mở mắt ra thì thấy Trần Tử Kiêm đã ngồi bên cạnh mình.

“Cậu thắng trận bóng hôm nay chứ?” Giang Đồng ngồi thẳng dậy.

Chiếc áo khoác nặng trịch trên vai cậu trượt xuống một chút, nhưng được Trần Tử Kiêm giơ tay giữ lại.

Giang Đồng nghiêng đầu nhìn, trông có vẻ quen mắt nhưng không phải áo của mình.

“Đương nhiên là thắng rồi.” Trần Tử Kiêm nhấc áo lên, nhanh chóng khoác lại vào người.

Giang Đồng ngồi ngay ngắn, khuỷu tay vô tình đè lên tập bài tập của Trần Tử Kiêm, khẽ nói: “Cảm ơn cậu.”

Bàn học được kê sát vào nhau, chỗ của Giang Đồng đặc biệt ngăn nắp, còn bên Trần Tử Kiêm lại bày đầy sách bài tập và đề thi.

“Hôm nay hai bên chênh lệch điểm số lớn lắm. Tôi ném được rất nhiều cú ba điểm, còn có một pha cực đẹp, tiếc là cậu ngủ trong lớp nên không nhìn thấy.” Trần Tử Kiêm vừa nói vừa lật tìm gì

đó trên bàn. Hắn không buồn nhìn tên môn học trên đề, cứ thấy tờ nào còn trống là xếp chồng lại, thu dọn gọn gàng rồi nhét vào hộc bàn.

Bàn học của hắn hơi bừa bộn, nhưng không đến mức bẩn.

Giang Đồng vẫn chưa tỉnh hẳn, âm thanh ồn ào trong lớp văng vẳng bên tai, chỉ có giọng Trần Tử Kiêm là rõ ràng nhất. Cậu rất thích nghe, mơ màng nói: "Trần Tử Kiêm, cậu không thấy à? Giọng cậu hay lắm."

Từ ngày đầu tiên quen biết Giang Đồng, Trần Tử Kiêm đã thường xuyên nghe cậu nói câu này. Ban đầu còn thấy vui, nghe nhiều thành quen, dần dà cũng chẳng để tâm nữa.

"Chưa tỉnh ngủ?" Trần Tử Kiêm không đáp lại.

Chuông báo vào học nhanh chóng vang lên, giáo viên bộ môn cầm sách bước vào lớp.

Phần lớn học sinh vẫn trò chuyện, lớp học không quá yên tĩnh.

Giang Đồng đã chuẩn bị bài từ lúc tiết trước vừa kết thúc, lúc này chỉ ngẩn người nhìn lên bảng.

Vừa mới tỉnh dậy, vẻ mặt cậu vẫn còn chút mơ màng. Đôi mắt đỏ hoe, có lẽ do không thoải mái khiến cậu vô thức chớp hai lần.

Có lẽ chính sự hoang mang trong ánh mắt, cộng thêm những động tác nhỏ này khiến cả người cậu trông có phần vụng về.

Giáo viên đứng trên bục giảng, yêu cầu cả lớp giữ trật tự.

Ánh mắt Giang Đồng di chuyển theo giọng thầy cô, chợt phát hiện Trần Tử Kiêm đang nhìn mình.

Trên mặt hắn không có biểu cảm gì, trái lại làm Giang Đồng sửng sốt.

Sống mũi hắn rất cao, đuôi mắt dài hẹp. Khi nhìn ai một cách hờ hững, hàng mày và khóe mắt sẽ vô thức toát ra một chút áp lực.

Nhưng Giang Đồng biết, Trần Tử Kiêm chỉ có gương mặt lạnh lùng thôi. Dễ bị gán với những từ như "khó gần", "thích làm màu", nhưng thực chất lại rất dễ hòa đồng.

Ví dụ như bây giờ, hắn chỉ nhỏ giọng hỏi Giang Đồng bị sao thế, có vẻ cũng chẳng mong đợi câu trả lời, rất nhanh đã dời mắt đi, nhìn về phía giáo viên.

Hắn cầm một cục tẩy nguyên vẹn, lăn qua lăn lại trên mép bàn.

Hôm nay là cuối tuần, tiết học cuối cùng sẽ kết thúc lúc sáu giờ chiều, không cần học thêm buổi tối.

Trước giờ tan học, ngoài cửa sổ bất chợt vang lên tiếng sấm chớp, không bao lâu sau trời đổ mưa lớn.

Tiết tự học nhàm chán vô cùng, chỉ cần một chút biến động cũng đủ khiến cả lớp rộn ràng.

Ban đầu, mọi người chỉ ghé đầu thì thầm với nhau. Khi chưa đến nửa tiếng là hết tiết, cán bộ kỷ luật đã không thể kiểm soát tiếng ồn trong lớp nữa.

Chuông tan học vừa reo, cả lớp không còn nén giọng nữa, nhao nhao bàn tán.

Trần Tử Kiêm kéo mũ áo hoodie lên đầu, khoác chiếc ba lô rỗng rồi đứng dậy.

Giang Đồng vẫn còn thu dọn đồ đạc, đi ra sau hắn một chút.

Dãy hành lang trong khu giảng đường chợt trở nên huyên náo, học sinh qua lại tấp nập.

Trần Tử Kiêm rất cao, khi đi có hơi cúi đầu. Rất nhiều người chào hỏi hắn, đa phần đều là bạn bè quen biết khi chơi bóng rổ. Nhưng hắn đáp lại cũng không quá nhiệt tình, chỉ gật đầu lịch sự.

Giang Đồng không cố ý đi theo hắn. Khi xuống lầu, Trần Tử Kiêm bị dòng người cản lại một chút, Giang Đồng liền đứng ngay bên cạnh.

Khúc hành lang trước cửa khu giảng đường đặc biệt đông đúc, vì nhiều người dừng lại ở đó để bung ô trước khi bước ra mưa.

Giang Đồng vẫn nắm chặt chiếc ô trong tay, Trần Tử Kiêm lục lọi trong ba lô một lúc mới lấy ô ra.

Họ cùng đứng dưới mái hiên bật ô, rồi im lặng đi về phía cổng trường.

“Trần Tử Kiêm.” Lúc sắp tạm biệt, Giang Đồng mới lên tiếng gọi hắn.

Trần Tử Kiêm quay đầu lại.

“Cậu có muốn tôi đưa về không? Xe nhà tôi đấy.” Giang Đồng nói.

Cuối tuần nào cũng vậy, tài xế sẽ đến đón cậu về nhà.

Trần Tử Kiêm dường như do dự một chút, nhưng quá trình đó rất ngắn, gần như chỉ trong chớp mắt.

“Không cần.” Hắn liếc nhìn chiếc xe vừa chầm chậm dừng lại bên cạnh, đối diện Giang Đồng, lùi vài bước.

“Tối nay cậu có định làm bài tập cuối tuần không?”

Giang Đồng bất đắc dĩ mở cửa xe, “Bài tập thật sự nên tự làm, nếu không…”

“Đi trước đây.” Trần Tử Kiêm khẽ cười, xoay người rời đi. Bóng lưng màu đen rất nhanh đã hòa vào dòng người.

Giang Đồng chớp mắt, hình bóng đó chập chờn trong đáy mắt cậu. Cậu dựa vào cửa sổ xe, cậu ngẩng lên nhìn bầu trời vẫn xám xịt.

Mây đen dần hạ xuống, như che phủ cả đôi mắt cậu. Cậu vô thức giãy giụa, bàn tay chạm phải lớp vải cứng. Cúi đầu nhìn, Giang Đồng mơ hồ thấy mình đang nắm chặt một góc ga giường trắng muốt.

Xung quanh là bốn bức tường trắng toát. Hình bóng vừa biến mất trong giấc mơ kia, lúc này lại đang cúi người ngồi bên giường bệnh.

“Trần…” Giang Đồng mở miệng, cổ họng như bị lưỡi dao cứa qua, đau nhói như xé rách.

“Không nói được thì đừng nói.” Trần Tử Kiêm nhíu mày, ngước nhìn chai truyền dịch.

Giang Đồng vẫy tay, cố nuốt nước bọt: “Trần… Tử Kiêm.”

Cuối cùng cũng phát ra âm thanh, nhưng giọng anh như bị trật đường ray, yếu ớt trôi giữa không trung, đến chính anh cũng giật mình.

Trần Tử Kiêm cầm cốc nước đứng dậy, một tay đỡ lấy vai anh, giúp anh ngồi dậy uống nước.

Dòng chất lỏng mát lạnh chảy qua cổ họng, Giang Đồng vươn người uống một ngụm, lúc này mới có thể nói trọn vẹn một câu: “Cảm ơn.”

“Cậu bị sốt, đã ngủ bốn, năm tiếng rồi.” Trần Tử Kiêm ngồi xuống, bờ vai căng cứng khẽ thả lỏng.

“Lâu vậy à?” Giang Đồng hơi ngạc nhiên. “Nhưng tôi đến đây bằng cách nào? Tôi không nhớ gì cả, tôi…”

“Cậu ngất ở hành lang, là…” Trần Tử Kiêm dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Hiểu Tinh và bác sĩ đưa cậu vào phòng bệnh.”

Giang Đồng ái ngại nói: “Phiền mọi người quá rồi.”

“Không phiền.” Trần Tử Kiêm trả lời ngắn gọn, không nói thêm gì nữa.

Mới vừa tỉnh dậy, hốc mắt Giang Đồng còn đỏ, gương mặt tái nhợt, trông chẳng có chút sức sống nào.

Anh rất gầy, một đoạn cổ lộ ra ngoài lớp áo mỏng, khiến cả người trông nhẹ bẫng.

Lúc anh cúi mắt xuống, Trần Tử Kiêm nhìn anh, chợt nhớ đến mấy tiếng trước, khi anh nhắm nghiền mắt, lặng lẽ nằm trên chiếc giường bệnh trắng toát.

–

Sau khi Trần Tử Kiêm rời đi, Thương Hiểu Tinh cũng lo lắng cho đội viên trong phòng phẫu thuật – Từ Phi, nên không quá chú ý đến Giang Đồng.

Khi đèn trong phòng phẫu thuật tắt đi, Thương Hiểu Tinh lập tức đứng dậy. Bác sĩ nói ca mổ rất thành công, nhưng mọi người vẫn phải đợi một lúc nữa mới được vào thăm. Cậu vừa thở phào nhẹ nhõm thì y tá bên cạnh chợt hỏi:

“Bạn cậu sao thế?”

Quay đầu lại, không biết từ lúc nào Giang Đồng đã ngủ thiếp đi, hàng mày nhíu chặt, trông rất khó chịu.

Y tá bước đến, đặt tay lên trán anh.

“Nóng đến mức có thể nung sắt được rồi đấy.”

Vừa định đẩy cáng bệnh nhân lại, một bàn tay to lớn bỗng gạt mấy y tá ra. Trần Tử Kiêm vừa thay thuốc xong, sải bước đi đến, cởi chiếc áo khoác dày ướt lạnh, ném vào lòng Thương Hiểu Tinh, rồi cúi người bế Giang Đồng lên.

“Từ Phi không sao, vẫn chưa tỉnh, bây giờ chúng ta cũng chưa được vào thăm.” Thương Hiểu Tinh nhanh chóng thuật lại tình hình với Trần Tử Kiêm.

“Cậu ở lại đây.” Trần Tử Kiêm liếc nhìn Thương Hiểu Tinh, sau đó ôm Giang Đồng rảo bước đi thẳng.

“Vị đồng chí này là ai thế? Ê! Trần…” Vài lãnh đạo trong cục cảnh sát vừa tất tả chạy đến bệnh viện, còn chưa kịp gặp Từ Phi, Trần Tử Kiêm đã ôm một người xa lạ đi mất.

“Là quần chúng nhân dân…” Thương Hiểu Tinh vội bước lên chào hỏi lãnh đạo, cúi đầu nhìn xuống mới nhận ra mình vẫn đang ôm áo khoác của Trần Tử Kiêm, liền đuổi theo mấy bước: “Đội trưởng, anh cởi áo làm gì thế? Không lạnh à?”

Trần Tử Kiêm không ngoảnh đầu lại, còn Thương Hiểu Tinh thì ôm cái áo lạnh buốt, co rúm người nói: “Anh không lạnh chứ tôi sắp chết rét rồi…”

Lãnh đạo vừa đi ngang qua đưa tay sờ vào áo Trần Tử Kiêm: “Cậu xem cậu đội trưởng nhà mình, đến cái áo cũng không chịu mặc cho đàng hoàng…”

“Tôi nói này, cục trưởng Lý, đồng phục bên các anh đặt may ở đâu thế? Tự ông sờ thử xem có đủ giữ ấm không?”

Sau khi đo nhiệt độ và kiểm tra một hồi, Giang Đồng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Trần Tử Kiêm đứng bên giường bệnh, nhìn anh ngủ yên.

Chăn đã đắp lên người, cánh tay truyền dịch để lộ ra ngoài, trên da vẫn còn vương vài vệt máu khô sẫm màu.

Bàn tay Trần Tử Kiêm siết lại bên người, nhớ đến cảm giác lúc ôm anh vào lòng. Dù mặc quần áo dày, anh vẫn gầy đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Tấm lưng phía sau mỏng như một tờ giấy.

“Bác sĩ, tình trạng của cậu ấy thế nào?” Trần Tử Kiêm hỏi.

“Gần 40 độ rồi, nếu còn sốt nữa sẽ bị sốc nhiệt.” Bác sĩ nghiêm túc nói. “Chúng tôi đã truyền dịch, y tá sẽ theo dõi sát tình trạng của cậu ấy. Nếu không có vấn đề gì, cơn sốt sẽ sớm hạ xuống.”

“Có thể trước đó cậu ấy đã bắt đầu sốt rồi.” Trần Tử Kiêm nhận lấy chiếc khăn từ tay y tá, cúi xuống lau tay cho Giang Đồng.

Làn da tái nhợt càng bị màu máu làm nổi bật. Trần Tử Kiêm nắm lấy cổ tay anh, khẽ nhíu mày. Cổ tay nhỏ nhắn, xương khớp nhô lên, nhẹ bẫng như không có trọng lượng.

Hắn cúi đầu, tỉ mỉ lau sạch từng vết máu trên đầu ngón tay của Giang Đồng.

“Bác sĩ, có gì bất thường xin hãy báo cho tôi.” Trần Tử Kiêm vẫn nhìn anh, nhẹ nhàng đặt tay anh xuống, lòng bàn tay chỉ dừng lại trên mu bàn tay anh một thoáng.

“Đợi cậu ấy tỉnh lại, tôi sẽ quay lại.”

Khi ngước mắt lên, thần sắc Trần Tử Kiêm đã trở về vẻ lạnh lùng thường thấy.

“Được, cậu cứ yên tâm.” Bác sĩ gật đầu.

Rời khỏi phòng bệnh, vài y tá đứng bên cạnh giường che khuất tầm mắt của Trần Tử Kiêm.

Hắn xoay người, khẽ khàng đóng cửa lại.

Trong hành lang bệnh viện, Trần Tử Kiêm và Thương Hiểu Tinh ngồi cạnh nhau trên băng ghế dài. Cả hai đều cao ráo, mặc đồng phục cảnh sát, ngồi ngay ngắn theo thói quen nghề nghiệp, khiến mấy bệnh nhân đi ngang cũng phải ngoái nhìn.

Bên ngoài phòng bệnh, mấy vị lãnh đạo cao cấp trong ngành cảnh sát đang đứng tranh luận nhỏ giọng.

Thương Hiểu Tinh vẫn chú ý động tĩnh bên trong, còn Trần Tử Kiêm thì thả hồn vào bức tường trắng đối diện, một tay đút vào túi quần, vò nhẹ điếu thuốc còn sót lại.

Điếu thuốc đã nát vụn, trên đầu ngón tay hắn vẫn phảng phất mùi lá thuốc.

Chờ Giang Đồng tỉnh lại, hắn đi rửa sạch tay.

–

Giang Đồng theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ. Tuyết vẫn rơi, bầu trời bị bóng đêm bao phủ.

Có lẽ vì còn đang bệnh, đôi mắt anh như phủ một lớp sương mỏng, không trong suốt, nhưng vẫn sáng lạ thường.

“Đội viên của cậu thế nào rồi?”

“Không sao nữa. Cũng phải cảm ơn cậu.” Trần Tử Kiêm ngước mắt, lúc này mới nhìn thẳng vào anh.

“Tôi… chỉ bị cảm sốt, không cần nhập viện đâu nhỉ?” Giang Đồng hỏi.

“Chỉ là cảm thôi, truyền xong là có thể đi,” Trần Tử Kiêm thản nhiên nói, “Cảnh sát vừa nhận được điện thoại từ tài xế, đoàn du lịch đã xuống núi rồi, nhưng hành lý của cậu vẫn còn trên xe, tôi bảo họ gửi ở trạm cứu hỏa gần đây.”

Nếu Trần Tử Kiêm không nhắc, Giang Đồng cũng quên béng mất chuyện hành lý. Lúc nhảy xuống xe cùng Thương Hiểu Tinh, trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất là đưa viên cảnh sát bị thương đến bệnh viện.

“Vậy tôi…” Giang Đồng bây giờ đầu óc vẫn còn rối loạn, nhất thời chưa nghĩ ra gì, chỉ vô thức liếc ra ngoài cửa sổ.

Ánh mắt Trần Tử Kiêm bình thản dừng trên người Giang Đồng.

“Cậu đến đây du lịch?”

“Ừm, chưa chơi được mấy ngày đã gặp thời tiết thế này.” Giang Đồng cười bất đắc dĩ.

“Bây giờ không thể xuống núi được, tuyết lớn quá, đường vẫn đang dọn.” Trần Tử Kiêm không hề tỏ ra phải suy nghĩ, cứ như đã có sẵn phương án từ trước.

“Theo chúng tôi về chỗ ở, cũng gần đây thôi. Đợi vài hôm nữa tuyết ngừng thì mới xuống núi được.”

Giang Đồng ngập ngừng chốc lát. Anh biết Trần Tử Kiêm nói đúng. Trong tình hình này, xuống núi quá nguy hiểm, anh cũng không thể để ai mạo hiểm đưa mình đi. Tuyết rơi đột ngột, anh lại không có sự chuẩn bị gì, thậm chí có lẽ còn chưa kịp đặt khách sạn. Lúc này đây, lựa chọn này là tốt nhất.

Anh mỉm cười với Trần Tử Kiêm, nói: “Vậy cảm ơn cậu.”

Ngũ quan của Giang Đồng vốn đã mềm mại, lúc bị bệnh, cả người lại càng thêm nhợt nhạt, đường nét cũng trở nên mờ nhạt

hơn. Khi cười lên, anh toát ra một vẻ dịu dàng không rõ ràng.

Chỉ có điều không hay cho lắm, sự dịu dàng này có khoảng cách, giống như một kiểu lịch sự.

“Cậu ở đây bao lâu rồi?” Giang Đồng lại hỏi.

Trần Tử Kiêm hơi rũ mắt, đáp: “Không lâu, đồng đội tôi cũng mới tỉnh.”

Nói xong, hắn đứng dậy, chỉ vào mấy chai dịch truyền đang treo: “Thuốc của cậu sắp hết rồi, tôi đi gọi y tá.”

“Số điện thoại có đổi không?” Trần Tử Kiêm giơ tay khẽ lay lọ dịch, kiểm tra xem còn bao nhiêu. Hắn chớp mắt, không nhìn Giang Đồng.

“Không, WeChat chính là số điện thoại.” Giang Đồng đáp.

“Được, sau này có thể sẽ cần liên lạc với cậu.” Trần Tử Kiêm gật đầu, vừa xoay người định đi thì Giang Đồng gọi lại: “Đồng đội của cậu không sao rồi, cậu có muốn về nghỉ ngơi một lát không?”

Trần Tử Kiêm khựng chân, Giang Đồng lại nói thêm: “Có lẽ tôi hơi đường đột… nhưng mà mắt cậu đỏ lắm rồi, nên nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không có,” Trần Tử Kiêm quay đầu lại, lúc này mới khẽ nhếch môi, “Không đến mức phải dùng từ đường đột đâu. Tôi đi gọi y tá, sau đó sẽ rời đi. Khi nào cậu xuất viện thì nhắn tin cho tôi, tôi bảo người đến đón.”

Biết Trần Tử Kiêm lát nữa sẽ đi, không ngồi lại trông mình nữa, Giang Đồng mới nhẹ nhõm phần nào, tránh gây thêm phiền phức cho hắn.

Dưới ánh đèn trắng nhợt của hành lang, Trần Tử Kiêm cúi xuống nhặt chiếc áo khoác đặt trên ghế dài, mặc lại lần nữa.

Chương 3: Hơi nước trắng

Giang Đồng nằm trong bệnh viện suốt hai ngày.

Dù phòng bệnh ba giường này từ đầu đến cuối chỉ có mỗi anh, nhưng anh vẫn không muốn ở lại bệnh viện quá lâu.

Đợi đến khi có đủ sức xuống giường, anh lập tức đi làm thủ tục xuất viện.

Đến giờ đã hẹn với Trần Tử Kiêm, Giang Đồng một mình đứng đợi trong bãi đỗ xe tầng hầm của bệnh viện.

Ở chỗ rẽ, hai luồng đèn xe quét qua khiến mắt anh hơi chói.

Nhìn biển số xe, đúng là chiếc xe đến đón anh.

Xe dừng ngay trước mặt, Giang Đồng do dự một lát, không biết nên mở cửa trước hay cửa sau, cuối cùng vẫn đưa tay kéo tay nắm cửa ghế phụ.

Nhưng cửa xe vừa mở ra, người ngồi ở ghế lái quay mặt lại, không phải Trần Tử Kiêm.

“Anh Giang.” Thương Hiểu Tinh gọi anh một tiếng.

Không gặp hai ngày, có vẻ cậu ta đã được nghỉ ngơi đầy đủ, khuôn mặt không còn tiều tụy như lúc Giang Đồng mới gặp nữa.

“Không cần gọi tôi là ‘anh’.” Giang Đồng lên xe, nhanh chóng thắt dây an toàn.

“Nghe đội trưởng nói hai người là bạn học cấp ba, vậy chắc chắn anh cũng bằng tuổi anh ấy rồi, tôi vẫn nên gọi là ‘anh’ thôi.” Thương Hiểu Tinh cười hì hì.

Xe nhanh chóng rời khỏi bãi đỗ, chạy lên đường lớn. Tuyết không còn rơi dày như mấy hôm trước, nhưng đường vẫn tắc, đâu đâu cũng thấy máy ủi tuyết.

“Nơi này là vậy đấy.” Thương Hiểu Tinh vừa lái xe vừa nói chuyện phiếm với Giang Đồng. “Lúc bọn tôi mới đến đây, tuyết không rơi nhiều, nhưng thời tiết thì lạnh kinh khủng.”

“Tôi mới đến lần đầu, trước đây chưa từng đến nơi như thế này.” Giang Đồng nói.

“Vậy đúng là trùng hợp, hôm đó bọn tôi đang làm nhiệm vụ, tất nhiên mấy chuyện sau đó thì tôi không thể nói rồi.” Thương Hiểu Tinh xoay vô lăng.

Giang Đồng có thể hiểu. Thật ra ngay từ lúc biết viên cảnh sát kia bị trúng đạn, anh đã không định hỏi thêm gì nữa.

“Hôm nay đội trưởng có chút việc phải ra ngoài, lát nữa tôi sẽ đưa anh về thẳng phòng. Tôi ở ngay phòng bên cạnh đội trưởng.” Thương Hiểu Tinh nói.

Xuống xe, gió thổi mạnh hơn. Giang Đồng cảm thấy mình sắp bị thổi bay đến nơi, vội ba chân bốn cẳng chạy theo Thương Hiểu Tinh vào trong tòa nhà.

Đây là một tòa nhà nhìn bề ngoài vô cùng bình thường, ước chừng chỉ có vài tầng, không cao.

“Chỗ này không phải ký túc xá của đơn vị, chỉ là bọn tôi thuê tạm để ở.” Thương Hiểu Tinh vừa xoa xoa tay vừa dẫn đường, hà hơi nói với Giang Đồng: “Cảnh vật ở đây đẹp lắm, chỉ là thời tiết lạnh kinh khủng. Nhưng nghe mấy đồng nghiệp ở đây lâu năm nói, khách du lịch lúc nào cũng đông, phần lớn thời gian trong năm họ đều bận rộn xử lý đủ chuyện của du khách.”

“Có thể tưởng tượng được.” Giang Đồng gật đầu. “Trước đây tôi cũng từng có cơ hội đến đây, nhưng cuối cùng không đi, khi đó cũng không phải định đến để du lịch.”

“Bây giờ lại muốn đến?” Thương Hiểu Tinh cười. “Anh đúng là giống y hệt đội trưởng bọn tôi, có điều anh ấy trước đây là đến vì nhiệm vụ. Khi đó đi gấp, mang không đủ quần áo, bị lạnh đến thảm, tay toàn là tê cóng, đến giờ vẫn còn vết.”

Nghe Thương Hiểu Tinh nói vậy, Giang Đồng nghĩ một lát, phát hiện ra mình chưa từng chú ý đến tay của Trần Tử Kiêm.

Thương Hiểu Tinh dừng trước một cánh cửa, lấy chìa khóa mở ra. Hơi ấm ập đến, khiến gương mặt sắp đông cứng của Giang Đồng cũng dần giãn ra.

Bên trong tối om, Thương Hiểu Tinh giơ tay bật đèn.

“Đội trưởng vẫn chưa về à…” Cậu ta lẩm bẩm một câu.

Căn hộ này là kiểu hai phòng ngủ một phòng khách, diện tích không lớn. Giang Đồng lướt mắt nhìn một vòng, đồ đạc sắp xếp ngay ngắn, sàn nhà sạch sẽ.

Anh đứng ở cửa do dự một chút, Thương Hiểu Tinh ngồi xổm xuống, lấy cho anh một đôi dép.

Chờ Giang Đồng cúi xuống thay giày, Thương Hiểu Tinh đã đi vào trong, đẩy mở một cánh cửa.

“Nào, bác sĩ Giang, đây là phòng của anh.”

“Không cần gọi tôi như thế, cứ gọi Giang Đồng là được.” Giang Đồng bước qua, vừa vào đến cửa thì trông thấy một chiếc vali dựng bên trong, anh hơi sững người.

Thương Hiểu Tinh nhìn theo ánh mắt anh, “À, cái này là đội trưởng đi lấy về, hành lý của anh trước đó chẳng phải để quên dưới chân núi sao?”

“Nhưng mấy ngày nay tuyết lớn…”

“Không sao, bọn tôi xuống núi làm nhiệm vụ, nhất định phải xuống, lúc về đội trưởng tiện tay mang theo.” Thương Hiểu Tinh cười.

“Tôi chỉ sợ cứ mãi làm phiền các cậu.” Giang Đồng nhìn chiếc vali.

Đường đi nhiều chỗ gập ghềnh, chiếc vali đen của anh vốn đã dính đầy bùn đất, nhưng lúc này lại sạch bong.

“Sao có thể gọi là phiền được?” Thương Hiểu Tinh lùi hai bước. “Trên xe anh còn giúp chúng tôi cứu Từ Phi, chuyện này còn chưa tính đâu.”

“Vốn dĩ là việc tôi nên làm.” Giang Đồng quay đầu lại, thấy Thương Hiểu Tinh đang nghịch ấm đun nước.

“Không sao, cậu cứ kệ tôi, tôi chờ Trần Tử Kiêm về là được.” Giang Đồng nói.

Thương Hiểu Tinh gãi đầu, có chút ngại ngùng.

“Dù có hai phòng, nhưng đội trưởng luôn ở một mình, hơn nữa anh ấy sạch sẽ lắm, không có việc gì tôi cũng không vào.”

“Nghiêm trọng vậy à?” Giang Đồng bật cười, bước ra khỏi phòng, nhìn thấy ban công bên ngoài.

Nhưng gió quá mạnh, anh không đẩy cửa trượt ra.

Thương Hiểu Tinh còn định nói gì đó thì điện thoại reo lên. Giang Đồng ra hiệu cậu ta cứ nghe máy, Thương Hiểu Tinh vừa gọi điện vừa rời đi thật.

Cửa đóng lại, Giang Đồng đứng yên, qua khung cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Giữa cơn bão tuyết, thực ra chẳng thể thấy rõ thứ gì, chỉ có một màu trắng xóa.

“Bên ngoài là một cái hồ, nhưng đã đóng băng rồi.” Một giọng nói khàn khàn vang lên bên tai.

Giang Đồng giật mình, quay sang thì thấy Trần Tử Kiêm chỉ mặc một chiếc áo thun đen mỏng, dựa nghiêng vào cửa.

“Tôi còn tưởng…” Giang Đồng vẫn chưa quen với giọng nói đã thay đổi của hắn.

“Sáng tôi mới về, trước đó vẫn ngủ trong phòng.” Nhìn dáng vẻ, chắc là ngủ rất say. Lông mày và ánh mắt Trần Tử Kiêm có chút thả lỏng. Giang Đồng còn chưa kịp nói gì, hắn đã bất ngờ đóng cửa phòng lại.

Hai giây sau, cánh cửa lại mở, Trần Tử Kiêm cầm theo một chiếc khăn, vừa c.ởi q.uần áo vừa đi về phía cửa phòng tắm.

Bờ vai của Trần Tử Kiêm rất rộng, eo lại hẹp, cơ bắp sau lưng theo từng nhịp hô hấp và cử động mà co giãn. Một vết sẹo mới dài gần bằng nửa bàn tay kéo dài từ xư.ơng bư.ớm đến phần xương sống nhô lên. Hồi cấp ba, Trần Tử Kiêm rất thích chơi bóng, nhưng so với khi đó, vóc dáng của hắn bây giờ là do từng

ngày rèn luyện thực chiến mà thành, trông càng có sức công kích hơn.

Giang Đồng nhìn thấy vết sẹo ấy, do dự một chút nhưng vẫn không hỏi, quay đầu tiếp tục nhìn về phía hồ nước.

“Tôi đi tắm trước.” Trần Tử Kiêm đóng cửa phòng tắm.

Cánh cửa này hình như hơi kém chất lượng, hắn đóng đến hai lần mới khép được hẳn.

Không lâu sau, bên trong vang lên tiếng nước chảy tí tách.

Khi Trần Tử Kiêm bước ra, Giang Đồng đã tự mình đun xong nước nóng, rót đầy một cốc bằng chiếc cốc anh mang theo trong vali, cầm lấy để sưởi ấm tay.

Hơi nóng bốc lên lượn lờ, che khuất nửa khuôn mặt anh bằng một lớp hơi nước trắng mờ.

Trần Tử Kiêm vừa lau tóc vừa bước đến trước mặt anh.

“Muốn ăn gì?”

Hắn thoáng nhìn Giang Đồng một cái, sau đó xoay người tự rót cho mình một cốc nước.

“Gì cũng được.” Giang Đồng đáp.

“Thôi, cậu bị cảm, ăn lẩu thanh đạm một chút.” Trần Tử Kiêm uống một ngụm nước, đặt cốc xuống bàn rồi mở tủ lạnh ra xem.

“Đồ ăn không còn nhiều, mai người ta mới mang nguyên liệu tươi đến, ăn lẩu là hợp lý nhất.”

“Được thôi, gì cũng được.” Giang Đồng lại lặp lại một lần.

Tủ lạnh không lớn, là loại tủ gia dụng cỡ nhỏ. Trần Tử Kiêm khom người lấy từng món cần dùng ra, lần lượt đặt lên bàn.

Có cà chua, bắp ngô, bắp cải, sườn… Giang Đồng nhìn thoáng qua, tự giác bước đến giúp.

Chỉ là, tay anh còn chưa kịp chạm vào đống nguyên liệu đó đã bị Trần Tử Kiêm giữ cổ tay nhấc lên.

Động tác nhẹ nhàng và rất nhanh, thậm chí chẳng đủ để ngăn cản hành động của anh, Trần Tử Kiêm buông ra ngay.

Hắn vẫn nhìn chằm chằm vào tủ lạnh, không quay sang nhìn Giang Đồng.

“Vừa mới xuất viện đã muốn vào lại?”

Giọng hắn vẫn thản nhiên, nhưng Giang Đồng nghe xong lại muốn bật cười.

“Cậu nói cứ như tôi vào bệnh viện là vào nhà giam không bằng.”

Việc bếp núc, Trần Tử Kiêm không để Giang Đồng đụng tay vào. Nhân lúc hắn nấu ăn, Giang Đồng cũng tranh thủ đi tắm nước nóng.

Khi anh bước ra, trên bàn ăn đã đặt sẵn một nồi lẩu, Thương Hiểu Tinh và Trần Tử Kiêm ngồi đó trò chuyện.

“Anh Giang, mau tới ăn đi.” Thương Hiểu Tinh gọi anh.

Hai chai bia đã mở sẵn, tất nhiên không có phần của Giang Đồng.

“Bác sĩ các anh chắc hiếm khi đụng đến rượu nhỉ?” Thương Hiểu Tinh tò mò hỏi.

“Ừ, tôi hầu như không uống.” Giang Đồng gắp một miếng thịt, nhưng chiếc đũa trượt nhẹ, làm rơi một giọt nước lẩu xuống bàn.

Miếng thịt còn chưa kịp đưa vào miệng, anh đã rút khăn giấy định lau.

“Ngày mai cục trưởng Lý có về không?” Trần Tử Kiêm đã tiện tay dùng chính tờ giấy mình vừa lau nước trên bàn, ấn xuống chỗ nước lẩu.

“Về, cho nên mai chúng ta phải qua sớm.” Thương Hiểu Tinh đáp, rồi chỉ vào nồi lẩu, nói với Giang Đồng: “Loại rau này chỉ nơi này mới có, tươi lắm đấy.”

Giang Đồng gật đầu, vùi đầu ăn tiếp, trong lúc đó vô thức liếc nhìn Trần Tử Kiêm.

Hắn cầm một chai bia nhỏ, nhấp một ngụm, bàn tay vẫn nắm chặt lấy chai không buông.

“Anh Giang, chẳng phải anh đến đây du lịch sao?” Thương Hiểu Tinh cười nói, “Vài ngày nữa tuyết ngừng rơi, anh có muốn ở lại chơi thêm không?”

Vừa nói xong, cậu ta lại thấy có gì đó không ổn, liền bổ sung: “Nhưng mà bác sĩ các anh chắc bận lắm, chắc không có nhiều ngày nghỉ lắm ha?”

Giang Đồng lắc đầu, “Tôi học lâm sàng tám năm, sắp tốt nghiệp năm cuối rồi, sau Tết sẽ chính thức công tác ở bệnh viện nên tranh thủ thời gian này đi du lịch, cũng tiện nghỉ ngơi một chút.”

“Vậy phải chơi cho đã chứ,” Thương Hiểu Tinh tính toán một chút, rồi lấy điện thoại ra xem, “Một tháng nữa là đến đêm giao thừa rồi.”

“Đúng vậy, năm nay tôi đã định sẽ đón Tết ngoài này khi đi du lịch.” Giang Đồng cười cười.

Trần Tử Kiêm lại uống một ngụm bia, khi ngửa đầu lên, ánh mắt hắn lướt qua khuôn mặt Giang Đồng.

“Vậy thì tốt, chúng ta cũng phải ở lại đây đón Tết.”

“Hơn nữa, anh đến đây một lần khó khăn lắm, ai mà biết lần sau lại gặp phải thời tiết kiểu này?” Thương Hiểu Tinh khuyên, “Vài ngày nữa tuyết sẽ ngừng, không thì đợi đến khi đội trưởng có thời gian, để anh ấy dẫn anh đi chơi.”

“Anh ấy đã từng đến đây rồi, rất quen thuộc, coi như là một nửa hướng dẫn viên du lịch.”

Giang Đồng vô thức liếc nhìn Trần Tử Kiêm, hắn không nói gì, chỉ cầm bát ăn.

Nếu trả lời đồng ý ngay, Giang Đồng sợ Trần Tử Kiêm sẽ nghĩ mình thật sự muốn vậy, mà anh thì không muốn làm phiền hắn nữa, nhưng nếu không đồng ý, lại có vẻ như không nể mặt hắn.

“Tôi…”

“Có gì cần thì cứ tìm tôi, ở đây thuê xe cũng không tiện.” Trần Tử Kiêm giải vây cho Giang Đồng.

Hắn vừa nói vừa chọc đũa vào trong bát.

【 Tác giả có lời muốn nói 】

Vì hệ thống đào tạo bác sĩ này mà mấy lần làm phiền các bạn học…

Chương 4: Không kết vảy

Đêm đầu tiên ở đây, Giang Đồng ngoài ý muốn lại ngủ rất ngon.

Trên gối có một mùi hương nhàn nhạt, dường như không chỉ là mùi nước giặt. Anh tựa vào mùi hương ấy mà chìm vào giấc ngủ, nửa đêm gió tuyết càng lúc càng mạnh, nhưng hoàn toàn không làm anh thức giấc.

Sáng tỉnh dậy, từ kẽ hở của rèm cửa không có lấy một tia sáng.

Giường kê sát cửa sổ, Giang Đồng đưa tay vén một góc rèm.

Bên ngoài mịt mờ một màu xám trắng, gió cuốn tuyết bay tán loạn, phủ kín cả thế giới trước mắt.

Nằm thêm một lúc trên giường, Giang Đồng mới ngồi dậy. Phòng khách yên tĩnh, anh đi vào bếp lấy một chiếc cốc rót nước, chạm vào ấm nước vẫn còn hơi ấm.

Nhưng Trần Tử Kiêm không có trong phòng. Giang Đồng uống nước xong, đi rửa mặt.

Cửa phòng tắm đóng chặt, nhưng bên trong không có ánh sáng hắt ra. Anh dùng tay áo bọc lấy tay rồi vặn nắm cửa.

Một mùi thuốc xộc thẳng vào mũi. Trần Tử Kiêm quay lưng về phía cửa, đã cởi áo, đang dùng tay không thuận để bôi thuốc lên vết thương sau lưng.

Giang Đồng khựng lại, bàn tay đang nắm tay nắm cửa theo phản xạ thả lỏng.

“Xin lỗi, tôi không biết cậu ở đây. Thấy bên ngoài tối, tôi cứ tưởng cậu chỉ tiện tay đóng cửa.”

Trần Tử Kiêm hơi nghiêng đầu, đáp: “Không sao.”

Vết thương không còn chảy máu, nhưng vì nằm ngay vị trí giữa lưng nên hắn bôi thuốc rất khó khăn, khiến bột thuốc dính khá lộn xộn.

Do Giang Đồng bất ngờ xuất hiện, bàn tay cầm băng gạc của Trần Tử Kiêm hơi khựng lại, cơ bắp căng cứng trên lưng cũng thả lỏng ra một chút.

Giang Đồng ngập ngừng một lát rồi nói: “Nếu cần bôi thuốc, tôi có thể giúp cậu.”

Anh bước lên một bước, ngoài mùi thuốc còn thoang thoảng mùi sữa tắm thanh mát trong không khí.

Trần Tử Kiêm không lên tiếng, Giang Đồng cho rằng hắn đã ngầm đồng ý, liền cầm lấy thuốc và tăm bông trên bồn rửa tay, cẩn thận bôi lại một lượt.

Không khí hơi ẩm và lạnh, nhưng da của Trần Tử Kiêm lại nóng. Giang Đồng không tránh khỏi chạm vào khi bôi thuốc, mà anh vừa ngủ dậy, nhiệt độ cơ thể còn cao hơn một chút.

Trần Tử Kiêm im lặng cúi người đứng đó, một tay chống lên thành bồn rửa.

“Vết thương này là…?” Giang Đồng khẽ nâng mắt, trông thấy vết sẹo sau gáy hắn.

“Vết thương cũ.” Trần Tử Kiêm không giải thích thêm.

Sau khi dán băng gạc lại, Giang Đồng dọn sạch những thứ đã dùng trên bồn rửa, vứt vào thùng rác bên cạnh.

Trần Tử Kiêm đứng ngay kế bên anh, cầm chiếc áo đặt ở bên kia, nhanh chóng mặc vào.

“Trong tủ lạnh còn lẩu từ tối qua, sáng nay tôi mua thêm ít đồ, chiều sẽ có người mang thêm tới.” Trần Tử Kiêm bước ra cửa, một tay đút túi quần, nói với Giang Đồng khá cặn kẽ: “Tuyết sẽ ngớt một lúc vào hôm nay, nhưng đường chưa dọn sạch, đừng ra ngoài. Tôi có việc vào buổi sáng, tối sẽ về.”

Dù nói khá nhiều, nhưng giọng điệu lại có chút vội vàng. Giang Đồng tưởng hắn sắp đi ngay, bèn nói: “Tôi biết rồi, làm phiền cậu quá.”

Trần Tử Kiêm suy tính mọi thứ cho anh quá chu toàn.

Giang Đồng nhanh mắt nhìn thấy một miếng băng gạc nhỏ bị ướt dính trên bồn rửa, bèn đưa tay gỡ ra, cúi xuống ném vào thùng rác. Trong khoảnh khắc đó, vai anh vô tình chạm vào ngực Trần Tử Kiêm.

Anh vừa ngẩng đầu lên, Trần Tử Kiêm đã lùi lại một bước, ra khỏi phòng tắm.

“Vậy tôi đi trước đây.”

Mùi thuốc vẫn quẩn quanh trong khoang mũi Giang Đồng, nhưng anh đã quen với nó.

Anh còn phải rửa mặt, ở lại bên trong, vừa mở vòi nước đã nghe thấy tiếng cửa chính đóng lại.

Lúc tỉnh dậy trời cũng không còn sớm nữa, Giang Đồng thu dọn hành lý một lúc, cảm thấy đói nên mở tủ lạnh tìm vài nguyên

liệu đơn giản, làm thêm một món nhỏ rồi hâm nóng lẩu tối qua, chậm rãi ăn hết.

Bàn ăn đối diện ban công, thỉnh thoảng anh lại ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

Thì ra bên ngoài thật sự là một hồ nước.

Mặt hồ xanh thẫm đã đóng băng, bề mặt như phủ một lớp đường tuyết. Hai bên bờ được bao quanh bởi những ngọn núi cao, những cây khô thấp bé lưa thưa bên bờ hồ, dường như không còn sức sống.

Đã rất lâu rồi anh chưa có một khoảng thời gian nghỉ ngơi mà không phải lo nghĩ gì như thế này, một căn phòng ấm áp, một bữa ăn nóng hổi, và một khung cảnh xinh đẹp ngoài cửa sổ.

Buổi chiều, Giang Đồng lại cuộn mình trên giường ngủ tiếp, lúc tỉnh dậy thì trời đã tối đen.

Anh dụi mắt đẩy cửa ra, phòng khách vẫn yên tĩnh như cũ. Vừa bật đèn lên, anh đã nghe thấy tiếng bước chân dừng trước cửa.

Giang Đồng đi tới nhìn qua mắt mèo, thấy Trần Tử Kiêm khoác một chiếc áo dày, trên đầu đội chiếc mũ lông lần đầu tiên anh gặp hắn, tuyết phủ trắng cả vai.

“Tìm chìa khóa à?” Giang Đồng mở cửa.

Trần Tử Kiêm hơi khựng lại rồi mới ngẩng đầu, giọng nói khàn đặc phát ra từ cổ họng: “Ừ.”

Dưới chân hắn là mấy túi rau củ, Giang Đồng cúi xuống, giúp hắn cầm bớt vài túi.

“Trước đó cậu nói có người mang đồ tới, tôi còn tưởng là người khác.” Giang Đồng đặt túi thực phẩm lên bàn ăn, sau đó đi đến

mở cửa tủ lạnh.

Số thức ăn thừa từ tối qua anh đã ăn hết vào buổi trưa, tủ lạnh giờ cũng gần như trống trơn.

“Tôi cứ nghĩ đến tối mới về được, sợ cậu không có gì ăn nên nhờ người mang đến. Nhưng hôm nay mọi chuyện kết thúc sớm hơn dự tính.” Trần Tử Kiêm cởi áo khoác dày và mũ, thở ra một làn hơi trắng trong không khí lạnh, rồi bước đến bên cạnh Giang Đồng, cùng anh cất thức ăn vào tủ.

Tủ lạnh không lớn, hai người đàn ông đứng gần nhau khiến không gian trở nên chật chội. Giang Đồng hơi nghiêng người, bàn tay Trần Tử Kiêm cũng theo đó mà khựng lại một chút. Hắn chỉ nhìn Giang Đồng thoáng qua, sau đó đặt thức ăn vào trong rồi không nói gì thêm, xoay người rời đi.

Giang Đồng quay đầu lại, thấy Trần Tử Kiêm đã vào phòng.

Số thực phẩm hắn mang về rất nhiều, gần như lấp đầy cả tủ lạnh.

Sắp xếp xong, Giang Đồng nghe thấy tiếng cửa mở lần nữa.

“Đã chất đầy rồi, nhưng chắc đủ ăn lâu lắm.” Giang Đồng nói.

Trần Tử Kiêm bước đến bên cạnh, liếc mắt nhìn qua. Giang Đồng trước tiên cảm nhận được hơi ấm từ hắn, nghiêng đầu một chút, mới phát hiện Trần Tử Kiêm đã thay một chiếc áo len. Trên áo vẫn vương mùi gỗ nhàn nhạt, giống hệt mùi hương trên gối tối qua anh ngửi thấy.

“Đến tuần sau có lẽ đường xuống núi vẫn chưa được thông, nhưng nếu tuyết ngừng rơi, chúng ta vẫn có thể ra ngoài chơi.” Trần Tử Kiêm nắm nhẹ cánh cửa tủ lạnh, kiểm tra lại một lượt trước khi đóng lại.

“Tối nay muốn ăn gì?” Hắn hỏi.

“Gì cũng được, cậu nấu gì tôi ăn nấy.” Giang Đồng rất tự giác.

“Mấy ngày tới thời tiết đều không tốt, công việc của chúng ta cũng kết thúc rồi, có lẽ tôi sẽ ở nhà suốt.”

Nghe vậy, Giang Đồng ngẩng lên, còn cười nhẹ một cái: “Vậy tốt quá, ngày nào tôi cũng được ăn ké cơm của cậu.”

—

Buổi tối, sau khi tắm xong, phòng khách trở nên náo nhiệt. Giang Đồng lau tóc, người vẫn còn phảng phất hơi nước, nhìn thấy Trần Tử Kiêm và Thương Hiểu Tinh đang ngồi trên ghế sô pha.

Thương Hiểu Tinh vẫy tay với anh: “Anh Giang, tôi đến tìm lão đại bàn chút chuyện.”

“Ừ.” Giang Đồng gật đầu, hít nhẹ một hơi, đảo mắt nhìn quanh phòng khách, định tìm máy sấy tóc.

“Bác sĩ gọi điện báo, nói Từ Phi có thể xuất viện trước đêm giao thừa.” Thương Hiểu Tinh xoa tay, vẻ mặt đầy vui mừng.

“Tôi biết rồi. Cậu ấy nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa, chắc vẫn kịp về cùng chúng ta.” Vừa nói, Trần Tử Kiêm vừa đứng dậy, đi vào phòng mình, bật đèn.

Giang Đồng nhìn về phía hắn, nói: “Tôi muốn mượn máy sấy tóc.”

Anh cúi đầu, vừa mở tủ dưới tivi thì Trần Tử Kiêm đã bước đến trước mặt, đưa cho anh chiếc máy sấy. Giang Đồng nhận lấy, nói cảm ơn rồi vào phòng tắm, không làm phiền bọn họ trò chuyện.

Tóc anh không quá dài, nhưng thường có thói quen ra tiệm sấy cho gọn. Tuy nhiên, trước khi đến đây, công việc quá bận rộn, tóc đã lâu không cắt, rũ xuống một cách tự do.

Sấy xong, tóc càng trở nên bông hơn.

Khi tiếng máy sấy dừng lại, Giang Đồng đứng trước gương chỉnh lại tóc, nghe thấy phòng khách đã không còn tiếng nói chuyện, bèn mở cửa bước ra.

Trên ghế sô pha chỉ còn lại Trần Tử Kiêm. Hắn cầm một chiếc bật lửa, bật lên rồi tắt đi liên tục, phát ra những tiếng cạch khẽ vang trong không gian yên tĩnh.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Trần Tử Kiêm ngước lên nhìn.

“Tôi dùng xong rồi.” Giang Đồng giơ máy sấy lên.

“Cứ để trên bàn, lát nữa tôi dọn.” Trần Tử Kiêm đáp.

“Hiểu Tinh đi rồi à?” Giang Đồng tiện miệng hỏi thêm.

Anh đặt máy sấy xuống bàn, đưa tay vuốt tóc, để lộ gương mặt thanh tú.

Trần Tử Kiêm gật đầu: “Đi rồi.”

Nói xong câu này, phòng khách lại trở về yên tĩnh.

Thực ra Giang Đồng muốn nói chuyện với Trần Tử Kiêm thêm một chút, nhưng chủ đề lại kết thúc quá nhanh. Anh không giỏi giao tiếp lắm, há miệng ra rồi lại không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ đành đi về phòng.

Tay vừa chạm vào nắm cửa lạnh buốt, Trần Tử Kiêm bỗng dưng gọi anh lại: “Sau này cần gì thì cứ bảo tôi, tôi lấy giúp cậu.”

Chương 5: Áo gió màu đen

Tuyết lớn rơi liên tục suốt ba ngày.

Thời tiết ba ngày này khiến người ta không thể ra ngoài, Giang Đồng ngồi thẫn thờ bên giường suốt cả ngày.

Phòng anh có một ô cửa sổ gỗ không lớn lắm, mỗi sáng thức dậy, anh lại kéo rèm ra, ngồi đó nhìn một lúc lâu.

Tòa nhà này không nằm trong rừng, xung quanh chẳng có nhiều cây cối, rất hoang vắng.

Bên ngoài cửa sổ là một ngọn núi, trơ trọi không một bóng cây, nhưng cao và dốc. Trời sáng rất muộn mà tối lại rất nhanh, Giang Đồng ngồi đó, chăm chú quan sát từng tấc cảnh trong khung cửa sổ. Đá ở chỗ này khác với chỗ kia, cọng cỏ hôm qua còn thấy, hôm nay đã biến mất.

Tuyết rơi lả tả, không giống như loại tuyết anh từng thấy mười mấy năm trước, vừa chạm lòng bàn tay đã tan ngay. Ở đây, khi anh mở cửa sổ ra đón, những bông tuyết lạnh buốt nhanh chóng phủ kín tay anh, khiến anh khẽ run.

Sang ngày thứ tư, Giang Đồng bỗng nhận ra tuyết đã ngừng rơi.

Thế giới dường như yên ắng hẳn, anh đẩy cửa sổ, phát hiện hôm nay gió cũng rất nhỏ.

Bất chợt nảy ra ý muốn xuống tầng chơi tuyết, anh định rủ Trần Tử Kiêm đi cùng, nhưng hắn không có trong phòng khách. Đến

gõ cửa quấy rầy thì có vẻ không hay lắm, thế nên sau một hồi chần chừ, Giang Đồng mặc đồ chỉnh tề rồi tự mình ra ngoài.

Tuyết dưới đất dày đến mức anh chưa từng thấy bao giờ, giẫm lên mềm xốp. Ban đầu anh bước rất chậm, sau khi chắc chắn là không có vấn đề gì, anh bắt đầu đi nhanh hơn.

Đi đến một khoảng đất trống, Giang Đồng tự chơi trò nặn người tuyết đơn giản, tự mình tìm niềm vui.

Đeo găng tay thì nặn không đẹp, anh bèn tháo ra, nhét vào túi áo.

Chắc là đã chơi được một lúc lâu, vì đến khi điện thoại đổ chuông, anh đã hơi toát mồ hôi.

Giọng Trần Tử Kiêm qua điện thoại nghe có chút căng thẳng, còn nghiêm túc hơn bình thường.

Hắn hỏi anh đang ở đâu, Giang Đồng đáp: “Cậu đến phòng tôi, từ cửa sổ nhìn ra ngoài là thấy.”

Chẳng bao lâu sau, Trần Tử Kiêm đã xuất hiện bên cửa sổ.

Trong gió lạnh, Giang Đồng mặc một chiếc áo khoác dày hắn chưa từng thấy trước đây, đội mũ, bước chân chậm rãi trên nền tuyết, còn ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Hai gò má anh bị gió thổi ửng đỏ, mắt cũng hơi nheo lại, nhưng trông rất tràn đầy sức sống. Dưới chân anh là một ụ tuyết không cao lắm, Trần Tử Kiêm phải mất một lúc mới nhận ra, đó là một người tuyết nhỏ.

“Muốn xuống không?” Giang Đồng ngẩng đầu hỏi, vừa nói xong mới nhận ra khoảng cách gần như vậy không cần hét lớn đến thế, anh liền ngạc nhiên hạ thấp giọng.

“Nếu xuống thì mang cho tôi một củ cà rốt được không?”

Trần Tử Kiêm nhanh chóng đi tìm cà rốt theo yêu cầu của anh, còn tiện tay mang theo hai chiếc cúc áo, là mấy cái rơi ra từ áo của Thương Hiểu Tinh.

“Lúc ra ngoài không thấy cậu nên tôi cũng không hỏi.” Giang Đồng cầm lấy cà rốt trước, nhưng đầu người tuyết anh nặn quá chặt, không c.ắm vào được. Trần Tử Kiêm tháo găng tay ra, nói với anh: “Để tôi làm cho.”

Giang Đồng liền nhường chỗ.

Trần Tử Kiêm chỉ dùng tay khoét một lỗ nhỏ trong tuyết, đốt ngón tay đỏ bừng vì lạnh, nhưng hắn không mấy để tâm.

“Giờ thì cậu có thể cắm cà rốt vào rồi.”

Lúc hắn nói chuyện, từng làn hơi thở ấm nóng trắng xóa vì giá lạnh phả ra trước mặt.

“Cảm ơn…” Giang Đồng chợt nhận ra mình vừa được giúp đỡ thế nào. Anh bước đến trước người tuyết, lần này dễ dàng cắm củ cà rốt vào. Còn hai chiếc cúc áo dùng làm mắt, anh cũng học theo cách của Trần Tử Kiêm, khoét hai lỗ nhỏ rồi mới đặt vào.

Giờ thì trông cũng giống người tuyết thật sự rồi.

“Xuống đây bao lâu rồi? Tay cậu có lạnh không?” Trần Tử Kiêm hất cằm hỏi, Giang Đồng liền chìa hai tay ra cho hắn xem.

“Không lâu lắm.” Dù gì cậu cũng nhanh chóng phát hiện ra tôi không có trong nhà.

“Lạnh thì có lạnh, nhưng chơi rất vui.” Cậu cũng tháo găng tay ra khoét tuyết đấy thôi, chẳng lẽ cậu không lạnh sao?

Dù hai tay đã đỏ lên vì lạnh, Trần Tử Kiêm vẫn chau mày, nói: "Chúng ta vào nhà thôi."

"Tôi còn chưa chụp ảnh người tuyết." Giang Đồng chỉ vào người tuyết dưới đất, lấy điện thoại ra, chụp rất nhiều góc khác nhau.

Chưa chụp xong, anh đột nhiên ho khan. Cổ họng ngứa rát, như thể bị thứ gì đó k.ích th.ích, khiến anh ho đến gập cả người.

Bộ não thiếu oxy vì ho quá nhiều, Giang Đồng chỉ cảm thấy một bàn tay to đặt lên lưng mình, dừng lại một thoáng rồi mới vỗ nhẹ hai cái.

Rất nhanh, anh không ho nữa.

"Tôi…" Giang Đồng vốn đang cười, định nói gì đó, nhưng vừa nghiêng đầu thì môi suýt nữa chạm vào cằm của Trần Tử Kiêm.

Hơi thở của Trần Tử Kiêm rất nóng, rất gấp, khiến giọng nói của Giang Đồng bỗng dưng ngưng lại. Anh cảm thấy hơi ngượng, lùi về sau một bước. Ngược lại, Trần Tử Kiêm vẫn rất bình tĩnh, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra, chậm rãi thu tay về.

"Về không?" Trần Tử Kiêm nhìn sang chỗ khác. Khi Giang Đồng nhìn hắn, anh cảm thấy dường như tai hắn cũng bị lạnh đến đỏ lên.

Hai người đi trong hành lang, đế giày dính đầy tuyết, phát ra âm thanh sột soạt.

Sắp đến cửa, Trần Tử Kiêm mới hỏi anh: "Muốn ra ngoài chơi sao?"

Chiếc chìa khóa vang lên một tiếng cạch trong ổ khóa.

"Tôi chưa từng thấy tuyết nhiều như vậy, cũng chưa bao giờ đắp người tuyết, chỉ là thấy tuyết ngừng rơi rồi thì ra ngoài chơi một

chút thôi.” Giang Đồng nói đến đây thì cửa mở ra, hơi ấm tràn ra, phả vào mặt anh.

“Vậy tôi đưa cậu đi chơi.” Trần Tử Kiêm kéo cửa ra, đứng sang một bên để Giang Đồng vào trước.

Cánh cửa đóng lại sau lưng, Giang Đồng nghe thấy âm thanh, vô thức quay đầu lại nhìn một cái, đang định nói “tất nhiên rồi”, nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe Trần Tử Kiêm hỏi tiếp: “Được không?”

Giang Đồng đi vào trong thêm vài bước, nhìn thấy chiếc sofa trong phòng khách.

Thói quen sinh hoạt của Trần Tử Kiêm còn giống cán bộ lão thành hơn anh tưởng.

Giang Đồng dậy không sớm lắm, phòng anh đối diện chéo với sofa trong phòng khách.

Trần Tử Kiêm luôn ngồi ở đó, nhưng lại không nhìn ra là đã ngồi bao lâu. Có lúc TV bật, có lúc căn phòng rất yên tĩnh, hắn chỉ ngồi hút thuốc.

Đưa Giang Đồng về nơi mình ở không phải nghĩa vụ. Nấu cơm cho anh ăn không phải nghĩa vụ. Giúp anh khoét lỗ trên người tuyết không phải nghĩa vụ. Dẫn anh đi chơi cũng không phải nghĩa vụ. Đảm bảo an toàn cho anh… miễn cưỡng có thể xem là nghĩa vụ của một cảnh sát.

Giang Đồng nhìn Trần Tử Kiêm, chợt nhận ra hình như mình đã sai về một chuyện.

Hắn thực ra chưa từng thay đổi. Vẫn là kiểu người nhìn thì có vẻ không có cảm xúc mạnh mẽ, chẳng để tâm đến điều gì, nhưng thực chất lại nghĩ cho người khác rất nhiều.

“Tuyết ngừng rơi rồi, có thể ra ngoài chơi một chút. Nếu đi xa thì mình chơi thêm hai ngày, giờ đi luôn cũng được.” Lần này, giọng điệu của Trần Tử Kiêm thiếu tự tin hơn, nhưng lại đưa ra một điều kiện có vẻ sẽ khiến Giang Đồng càng thêm động lòng.

Trần Tử Kiêm là một người khá thú vị.

Giang Đồng nghĩ, thật ra anh đã định đồng ý từ lâu rồi.

“Vậy tôi đi thu dọn đồ.”

Trần Tử Kiêm đứng yên, đáp một tiếng “được”.

Giang Đồng đi về phía phòng mình, vừa đẩy cửa ra đã dừng lại, bám vào khung cửa thò đầu ra hỏi: “Chúng ta đi đâu chơi vậy?”

“Ngâm suối nước nóng, đi không?” Trần Tử Kiêm ngập ngừng không đúng lúc, như thể cảm thấy đây là một lựa chọn mà Giang Đồng sẽ từ chối. Nhưng ngược lại, anh lại rất mong chờ: “Lịch trình tôi sắp xếp cũng có khoản này.”

Hắn lại hỏi: “Cậu có bằng lái không?”

“Bằng lái? Có.”

Là định lái xe à?

Nhìn ánh mắt vừa mơ hồ vừa mang chút căng thẳng của anh, Trần Tử Kiêm không nhịn được, cuối cùng cũng bật cười khẽ. Hắn hất cằm lên: “Mặc dày vào, chúng ta còn đi xe trượt tuyết nữa.”

Giang Đồng thật sự thở phào một hơi: “Tôi còn tưởng mình phải lái xe…”

“Phải chạy một đoạn mới đến chỗ chơi, nhưng để tôi lái. Đường kiểu này cậu không quen lái đâu, tôi cũng không dám để cậu cầm vô lăng.” Trần Tử Kiêm vừa nói vừa đi về phòng mình.

“Đi mất khoảng nửa tiếng.” Hắn liếc nhìn đồng hồ.

Biết nơi này lạnh, khi đến Giang Đồng đã mang theo mấy bộ đồ rất dày, anh lôi ra hết để mặc lên người, còn quấn cả khăn, trông chẳng khác nào một người tuyết.

Trần Tử Kiêm đứng chờ ở cửa. Giang Đồng bước đến, cảm thấy đống quần áo trên người dày đến mức sắp bước không nổi. Nhưng Trần Tử Kiêm dường như mặc mỏng hơn anh rất nhiều, chiếc áo gió màu đen có cổ dựng lên trông rất phẳng phiu.

“Đi xe máy lạnh lắm, gió to nữa.” Trần Tử Kiêm cau mày, chờ anh đi đến gần, rồi giơ tay, rất nhẹ nhàng chạm vào áo khoác của anh.

“Cậu mặc ít vậy? Tôi sợ cậu lại bị cảm.”

“Không thể nào?” Giang Đồng bật cười, kéo kéo áo mình, cảm giác như sắp không thở nổi nữa, “Tôi quấn thế này rồi, mặc thêm cũng không mặc nổi nữa đâu.”

Trần Tử Kiêm cụp mắt, thản nhiên phản đối: “Không phải mặc nhiều là ấm, tôi đổi áo khoác cho cậu.”

“Mặc áo của cậu?” Đây thực ra chỉ là phản ứng vô thức của Giang Đồng, nhưng lại khiến Trần Tử Kiêm ngước mắt lên.

Hắn có mí mắt rất mỏng, đồng tử cũng nhạt màu, mang theo một sắc xám tối, nhưng dường như lại phản chiếu chút ánh sáng, giống như mặt băng dưới ánh nắng. Giang Đồng bỗng nghĩ, sao trước đây mình không để ý nhỉ, thì ra Trần Tử Kiêm có một đôi mắt rất đẹp.

“Tôi không có ý đó… Chỉ là, cảm ơn cậu.” Giang Đồng thoáng ngượng ngùng. Nhớ lại những chuyện xảy ra từ khi đến đây, anh cảm thấy hình như mình luôn làm những việc khiến lòng tốt của Trần Tử Kiêm bị hiểu lầm.

“Không sao, cậu cũng đâu phải chưa từng mặc.” Trần Tử Kiêm để lại một câu đầy ẩn ý rồi quay người vào phòng.

Chẳng bao lâu sau, hắn cầm một chiếc áo gió màu đen khác đi ra.

Lần này, Giang Đồng không còn gượng gạo nữa, rất nhanh cởi áo khoác dày cộm của mình ra, mặc vào chiếc áo Trần Tử Kiêm đưa.

Trần Tử Kiêm cao hơn anh rất nhiều, áo của hắn rộng và dài hơn, dù hơi không vừa vặn nhưng mặc vào lại cảm thấy ấm áp hơn áo của mình hẳn.

“Rất hợp.” Giang Đồng đưa tay lên, nhưng không thể thò ra khỏi ống tay áo, anh còn đang thử xắn lại, “Thật đấy, cảm ơn cậu.”

Trần Tử Kiêm thấy động tác của anh, dường như định giúp, nhưng có lẽ vì Giang Đồng đột nhiên từ bỏ nỗ lực, nên hắn cũng không làm gì, chỉ là không nhìn nữa.

“Đi thôi.”

【 Lời tác giả 】

Trần Tử Kiêm: Vợ tự đi chơi mà không có tôi, không sao, tôi dẫn vợ đi. Chỉ là… đi tắm suối nước nóng, có phải hơi… ấy ấy không…

Chương 6: Tuyết trắng

Chiếc SUV đỗ trong gara, không giống với chiếc mà Thương Hiểu Tinh lái đến đón Giang Đồng trước đó.

Lốp xe đã được lắp xích chống trơn trượt, trông như một con mãnh thú khổng lồ của núi rừng. Giang Đồng theo Trần Tử Kiêm lên xe, cài dây an toàn ở ghế phụ.

Cả hai không nói gì nhiều, Trần Tử Kiêm chỉ xác nhận anh đã ngồi ổn định rồi khởi động xe, lái ra ngoài.

Thời tiết tốt hơn Giang Đồng tưởng tượng. Dù trên trời vẫn còn vài cụm mây đen lững lờ, nhưng giữa những kẽ hở, anh dường như thấy được vài tia sáng mặt trời.

“Có khi nào trời nắng không?” Giang Đồng ngẩng đầu nhìn ra ngoài qua ô cửa sổ, nhưng tầm nhìn có hạn, anh không thấy được nhiều.

“Không đâu.” Trần Tử Kiêm đáp chắc chắn.

Giang Đồng bật cười trước sự nghiêm túc của hắn.

“Vậy à.” Anh nói tiếp.

Tuyết trên đường tích tụ khá dày, dù người cầm lái là Trần Tử Kiêm, Giang Đồng vẫn không khỏi hồi hộp. Anh thỉnh thoảng lại liếc sang mặt hắn, nhưng nhận ra dù ở bất cứ thời điểm nào, nét mặt hắn dường như cũng không thay đổi.

Biểu cảm quen thuộc ấy, kiên định mà dứt khoát, khiến Giang Đồng cảm thấy an tâm hơn.

Khung cảnh ngoài cửa sổ dần xuất hiện những mảng rừng rộng lớn, từng gốc cây vững chãi với cành lá đan xen rậm rạp, gần như che kín ánh sáng. Càng nhìn sâu vào trong, cảnh vật chỉ còn lại một mảng tối đen.

Cảnh đẹp đến mức Giang Đồng không thể không lấy điện thoại ra quay lại. Xe chạy không tránh khỏi lắc lư, nhưng anh chẳng bận tâm đến việc video quay được có rõ nét hay không.

Bởi đó cũng là một phần của chuyến đi này.

Chạy gần nửa tiếng, trước mắt bất ngờ mở rộng ra, Giang Đồng nhìn thấy một khoảng đất phủ đầy tuyết trắng, trải dài tít tắp, bên cạnh là vài căn nhà thấp bé.

Anh cất điện thoại, vô thức nghiêng người tới trước để nhìn rõ hơn, nhưng xe đã dừng lại.

“Đến rồi.” Trần Tử Kiêm nói.

Hắn dừng xe một cách vững vàng. Giang Đồng vừa định mở cửa xuống thì phát hiện mấy con husky chạy ào tới từ xa. Một con thậm chí còn cọ sát không ngừng vào cửa xe bên phía anh, khiến anh hơi e ngại không dám mở cửa.

Trần Tử Kiêm nhìn thấy hết nhưng vẫn xuống xe. Giang Đồng nhanh chóng hạ cửa kính, gọi hắn lại khi hắn đang vòng qua đầu xe.

“Cậu cứu tôi với.”

Hắn không trả lời, chỉ liếc nhìn anh một cái, hơi khựng lại một nhịp, rồi vẫn bước tới, cúi người nắm lấy dây xích buộc trên con husky kéo nó ra xa.

Con husky bị kéo đi nhưng có vẻ không cam tâm, gâu lên vài tiếng phản đối. Trần Tử Kiêm chẳng mấy bận tâm, chỉ lạnh nhạt liếc con chó, sau đó quay sang nhìn Giang Đồng.

“Cảm ơn…” Hóa ra ngay từ đầu hắn đã định giúp anh.

Giang Đồng xuống xe, tiến đến bên Trần Tử Kiêm và con husky. Trên cổ con chó đeo một chiếc vòng, dây xích đang nằm gọn trong tay hắn. Giữ được một con chó to lớn thế này chắc chắn cần khá nhiều sức, vậy mà Trần Tử Kiêm vẫn đứng thẳng, bàn tay vững vàng với những đường gân xanh mờ nhạt nổi lên.

“Thực ra chúng không cắn người đâu.” Trần Tử Kiêm nói, ngồi xổm xuống, gãi nhẹ dưới cằm con husky rồi hỏi: “Muốn thử sờ không?”

Giang Đồng tò mò, cũng bước lên, khom lưng. Dù vẫn hơi do dự, anh vẫn lấy hết can đảm, chạm nhẹ vào đầu con chó.

Điều kỳ lạ là nó không còn sủa inh ỏi nữa, chỉ rên ư ử vài tiếng.

“Thật không ngờ lại có cảm giác này.” Giang Đồng thấy mới mẻ, khóe môi bất giác cong lên. Anh cúi đầu, tiếp tục xoa đầu con husky, còn thử nhéo nhẹ tai nó, chơi đến quên cả xung quanh. Anh cũng không biết rằng Trần Tử Kiêm đang nhìn mình.

“Tên nó là Lão Bát.” Một giọng nói trong trẻo vọng đến từ xa.

Giang Đồng nghiêng đầu, thấy một chàng trai mặc áo lông vũ đang đi về phía họ.

Cậu ta quấn khăn che kín nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mày. Nhìn dáng vẻ, Giang Đồng đoán cậu ta còn khá trẻ.

“Nhị ca.” Cậu ta lên tiếng chào Trần Tử Kiêm trước.

Hắn khẽ gật đầu, giới thiệu với Giang Đồng: “Cậu ấy là chủ nơi này, gọi là A Thố là được.”

“A Thố, chào cậu, tôi là Giang Đồng.” Giang Đồng niềm nở chào hỏi.

A Thố cũng khá lạnh lùng, bắt chước Trần Tử Kiêm gật đầu, sau đó hỏi: “Hai người đến đi xe trượt tuyết sao?”

“Ừ.” Trần Tử Kiêm đáp. “Cậu ấy chưa từng chơi bao giờ.”

Không biết tại sao, nghe thấy câu đó, A Thố lại bật cười khẽ, giọng hạ thấp đi đôi chút, hỏi Trần Tử Kiêm: “Vậy để tôi dạy nhé?”

Trần Tử Kiêm không nói gì, chỉ liếc nhìn cậu ta một cái, A Thố lập tức ho nhẹ, vội vã nói: “Hai người đi theo tôi.”

Giang Đồng quay sang hỏi: “Cậu thường xuyên đến đây chơi à?”

“Trước đây thì có, sau này bận rộn quá.” Trần Tử Kiêm đáp.

Trên nền tuyết trắng, một hàng xe trượt tuyết đỗ ngay ngắn. Những chiếc xe này có kích thước khá lớn, bên dưới không phải lốp xe mà là hai tấm trượt giống như ván trượt tuyết.

“Chắc cũng không khó lắm nhỉ?” Giang Đồng ngồi lên một chiếc xe màu đen. Lão Bát vẫn chưa từ bỏ ý định bám theo anh, vừa rời khỏi tay Trần Tử Kiêm đã lập tức chui vào lòng anh. “Nếu tôi thực sự không biết lái, để Lão Bát kéo tôi đi được không?”

Tự dưng anh bạo dạn hơn, đưa tay xoa đầu nó: “Nó là chó kéo xe trượt tuyết à?”

“Nếu để chó nhà tôi kéo, thì phải bảo Nhị ca trả thêm tiền đấy.” A Thố đùa.

“Không sao đâu, không đi vào rừng, không khó lái đâu.” Trần Tử Kiêm bước tới, cắm chìa khóa vào xe của Giang Đồng. “Không phải xe hai bánh, không cần giữ thăng bằng, cứ coi như lái xe hơi thôi.”

Hắn đứng bên cạnh, một tay đặt lên tay lái, kiểm tra sơ qua. Giang Đồng gần như bị bao bọc trong vòng tay hắn, phần lớn cơn gió rét bị chắn lại.

“Phanh xe, chân ga, cậu thử đi, cứ chạy quanh đây trước.” Trần Tử Kiêm buông tay, vừa lùi ra một chút, gió lập tức quét qua mặt Giang Đồng.

Anh thử nhấn ga, lái một vòng lớn quanh khu vực này.

Lúc đầu, quả thật có hơi không quen, dù không cần giữ thăng bằng nhưng xe lại rất nặng, điều khiển cũng tốn nhiều sức. Dần dần chạy trơn tru hơn, anh bắt đầu thấy vui, theo bản năng liếc nhìn về phía Trần Tử Kiêm.

Trần Tử Kiêm và A Thố vẫn đứng tại chỗ anh xuất phát, dù chỉ có thể thấy rõ hình dáng mờ mờ, Giang Đồng vẫn cảm giác được ánh mắt dõi theo mình.

“Được rồi, để Nhị ca dẫn cậu đi chơi tiếp.” A Thố vẫy tay ra hiệu.

Cậu ta muốn dắt Lão Bát đi, nhưng con chó vẫn bịn rịn Giang Đồng, cọ cọ vào lòng bàn tay anh mấy lần rồi mới miễn cưỡng rời đi.

“Sao cậu ta gọi cậu là Nhị ca?” Giang Đồng vốn đã định hỏi từ trước, nhưng vì A Thố luôn ở cạnh nên chưa tìm được cơ hội.

“Trong số cảnh sát được phái đến đây, tôi lớn tuổi thứ hai.” Trần Tử Kiêm ngồi lên chiếc xe bên cạnh Giang Đồng, một chân dài chống xuống mặt đất.

“Tuyết bây giờ dày lắm, nếu vào rừng, cậu không quen lái sẽ dễ bị mắc kẹt, hôm nay không đi đường đó.”

“Không sao, sau này có cơ hội lại đi.” Giang Đồng kéo kính bảo hộ xuống, một lát sau mới nghe Trần Tử Kiêm ừ một tiếng, nhưng không nhìn rõ vẻ mặt hắn.

Hôm nay đúng là thời tiết thích hợp để lái xe trượt tuyết, có gió nhưng không có tuyết rơi.

Khu rừng xung quanh yên tĩnh đến mức tiếng gầm rú của động cơ trở nên chói tai.

Trần Tử Kiêm chạy trước dẫn đường, Giang Đồng bám sát theo sau, men theo vệt bánh xe của hắn.

Không thể trò chuyện, Trần Tử Kiêm cũng không chạy quá nhanh, thỉnh thoảng quay đầu lại kiểm tra tình hình của anh.

Ban đầu, Giang Đồng vẫn lo sẽ không theo kịp, hoặc vì chưa quen tay mà xảy ra sự cố, nhưng dần dần anh nhận ra lái xe trượt tuyết không khó như tưởng tượng, cũng không quá nguy hiểm, liền thả lỏng tinh thần, bắt đầu tận hưởng cảnh sắc hai bên đường.

Mặt tuyết khá bằng phẳng, tầm nhìn cũng rộng rãi, chỉ khi ở xa hơn mới có rừng cây.

Tốc độ ngày càng tăng, gió lạnh quất vào người, Giang Đồng thầm mừng vì đã nghe lời Trần Tử Kiêm, mặc chiếc áo của hắn, nếu không chắc đã bị gió đông thổi rét cóng.

Phong cảnh hai bên đường quá mới lạ, anh cảm thấy dù có thêm một đôi mắt nữa cũng không nhìn đủ. Bị vùng tuyết trắng bao trùm, cả hai lao đi giữa tiếng động cơ gầm rú.

Khi đến gần khu rừng, Trần Tử Kiêm dừng lại. Hắn ngồi nghiêng trên xe, một chân dài chống xuống mặt đất, nhìn về phía Giang Đồng. Bên cạnh hắn là một thân cây khô xác xơ, Giang Đồng không thấy rõ gương mặt hắn, chỉ có thể nhìn bóng dáng ấy với ánh mắt thưởng thức. Ngay cả khi tựa lưng hờ hững, sống lưng hắn vẫn toát lên vẻ mạnh mẽ. Hắn hơi cúi người, trông như một con thú hoang lười biếng.

Bầu trời âm u, từng tầng mây lững lờ trôi nhưng không có tuyết rơi. Giang Đồng chợt nghĩ, nếu hôm nay có nắng, cảnh vật liệu có đẹp hơn không?

Anh chạy xe tới bên cạnh Trần Tử Kiêm, dừng lại, thở d.ốc hai hơi.

“Không ngờ chơi cái này cũng tốn sức phết.” Giang Đồng cười, rõ ràng rất vui.

Trần Tử Kiêm khẽ gật đầu, vẫn nhìn về phía trước: “Trời đẹp hơn có thể đi xuyên rừng. Dạo trước tuyết rơi nhiều quá, chất đống cả lên, còn mềm, chưa nén chặt, bên dưới có nhiều chỗ lồi lõm dễ sa lầy. Nhưng cảnh trong đó đẹp hơn nhiều.”

Lúc hắn nói, Giang Đồng vẫn chăm chú nhìn góc nghiêng của hắn. Đợi hắn nói xong, anh khẽ gật đầu, nhưng ngay sau đó mới nhận ra Trần Tử Kiêm không nhìn anh, chắc hẳn không thấy được động tác này, bèn bổ sung một tiếng “Ừm”.

“Vậy đoạn đường chúng ta vừa đi là gì?”

“Hồ.” Trần Tử Kiêm nghiêng đầu, trong mắt ánh lên một tia sáng nhạt.

Hắn giơ tay chỉ về con đường họ vừa chạy qua. “Toàn bộ khu vực này đều là hồ đóng băng.”

Giang Đồng lập tức nhớ lại cảnh tượng ban nãy, bất giác bật cười. “Hoàn toàn không nghĩ là mình đang chạy trên hồ, chưa từng thấy cảnh tượng như vậy bao giờ.”

“Ra ngoài chơi, chẳng phải là để nhìn những thứ mới mẻ hay sao?” Giọng Trần Tử Kiêm rất nhẹ. Khi Giang Đồng nhìn sang, hắn lại dời ánh mắt đi.

“Không hẳn.” Giang Đồng nghiêng đầu. “Ra ngoài chơi không nhất định là để chơi, có khi chỉ đơn giản là không muốn ở lại nơi cũ nữa.”

Câu nói ấy khiến Trần Tử Kiêm im lặng một lúc.

Không khí vốn đang thoải mái bỗng chốc trở nên xa lạ, như thể vừa bị khoác lên một tầng ý nghĩa khác.

“Chúng ta về chưa?” Giang Đồng hỏi, cố tình nâng cao giọng, nói nhanh hơn, như muốn đưa mình về trạng thái vui vẻ ban đầu.

“Về thôi, tối uống canh thịt dê.” Trần Tử Kiêm khẽ vỗ vai anh, sau đó xoay người, trèo lại lên xe.

Chương 7: Sáng và tối

Lúc đến thời tiết còn tốt, nhưng trên đường về tuyết lại bắt đầu rơi.

Vẫn còn sớm, khi họ quay lại điểm xuất phát, A Thố đang ngồi xổm dưới đất chơi đùa với lũ chó.

Tiếng động cơ xe trượt tuyết nhanh chóng thu hút sự chú ý của đám husky. Giang Đồng vừa dừng xe lại, mấy con chó đã lao tới vây quanh.

“Sao trước đây tôi không phát hiện ra mình cũng được chó thích thế nhỉ?” Giang Đồng nói, bị chúng cọ tới cọ lui vào chân, mãi mới xuống xe được.

Trần Tử Kiêm vỗ tay hai cái, mấy con chó mới chịu chạy đi.

Dù tuyết không lớn, nhưng vẫn phủ đầy mặt Giang Đồng. Khi Trần Tử Kiêm bước tới, anh còn đang dùng tay xoa xoa mặt, quệt xuống chỉ toàn nước.

“Đừng dùng tay.” Trần Tử Kiêm khẽ cau mày, lấy hai tờ giấy trong túi ra, chồng lên nhau rồi giúp anh lau mặt.

Vì tay Giang Đồng đang ướt, anh chỉ có thể giơ lơ lửng giữa không trung, để Trần Tử Kiêm giúp mình lau, hành động này lại trở nên vô cùng tự nhiên.

Giấy lau xong bị Trần Tử Kiêm tiện tay vo lại, nhét trở vào túi áo.

“Bên này có một quan niệm,” A Thố đi tới, liếc Trần Tử Khiêm một cái, “Đám chó này, nhất là Lão Bát, thích trai xinh gái đẹp nhất.”

Giang Đồng không quen nghe mấy lời khen thẳng thừng như vậy, chỉ đơn giản mỉm cười lịch sự. Trần Tử Kiêm có lẽ nhận ra anh hơi ngượng, bèn đổi chủ đề, hỏi A Thố: “Canh nấu xong chưa?”

“Tất nhiên rồi, đi thôi.” A Thố đáp.

Hóa ra hôm nay bọn họ sẽ ở lại đây ăn uống và nghỉ ngơi. Giang Đồng đi theo sau Trần Tử Kiêm, cùng hắn bước vào nhà A Thố.

Bên trong rộng rãi hơn anh tưởng, nhưng đồ đạc nhiều, tạo cảm giác rất ấm áp.

Vài con chó cũng chạy theo, rồi thuần thục nằm xuống ổ ở góc phòng.

A Thố dẫn Giang Đồng đến căn phòng trong cùng, đẩy cửa ra, bên trong là một phòng khách tiêu chuẩn, rất sạch sẽ gọn gàng.

“Nhà tôi bình thường chỉ có Nhị ca và Tiểu Tinh tới, phòng dư cũng chỉ có một cái này thôi.” A Thố vẫn nắm tay cầm cửa, Giang Đồng vừa định nói gì thì bị Trần Tử Kiêm chặn lại: “Tôi ngủ đất ở phòng cậu ấy.”

Theo lý mà nói, hai người họ thân nhau hơn, nhưng vì anh đến mà khiến chủ nhà và người dẫn đường phải ở chung, Giang Đồng cảm thấy hơi áy náy.

“Phòng này cũng khá rộng mà.” Giang Đồng quay lại, phát hiện mình đứng rất gần Trần Tử Kiêm.

Có lẽ do khu vực gần cửa quá chật, A Thố vỗ vai Trần Tử Kiêm, nhỏ giọng bảo: “Hai người tự thương lượng đi.” Nói xong liền

xoay người rời đi.

“Tôi cũng có thể ngủ dưới đất.” Giang Đồng lại đề nghị.

Nhưng vừa dứt lời, Trần Tử Kiêm liền lộ vẻ không hài lòng, làm âm cuối của anh cũng yếu hẳn.

“Sao thế?” Giang Đồng hỏi.

Trần Tử Kiêm nhắc nhở: “Cậu vừa khỏi cảm, sàn nhà rất lạnh.”

“Không sao đâu…” Giang Đồng còn chưa nói xong, Trần Tử Kiêm vẫn giữ vẻ mặt không biểu cảm, khiến anh không dám mở miệng nói tiếp.

“Vậy được rồi, lại làm phiền cậu rồi.”

“Cậu đâu có phiền.” Trần Tử Kiêm nghiêm túc nói xong câu này, liền xoay người bước đi. Giang Đồng đứng sững bên cửa một thoáng, rồi vội vàng đuổi theo.

Trong phòng khách đã bật máy sưởi, Trần Tử Kiêm cởi áo khoác, xắn tay áo lên, nói với Giang Đồng đang theo sau: “Cậu tự tìm gì đó chơi đi, tôi vào bếp nấu ăn với A Thố. Tay nghề cậu ta tệ lắm, tôi sợ ăn không nổi.”

Khi nói câu này, trên mặt hắn không hề có vẻ đùa cợt, ngược lại còn khiến Giang Đồng bật cười.

A Thố trong bếp nghe thấy, lập tức quay đầu lại, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Trần Tử Kiêm. Hắn đành phải ghé sát tai Giang Đồng, thấp giọng nói: “Tôi không nói dối đâu.”

Giang Đồng nhìn theo bóng Trần Tử Kiêm bước vào bếp, lửa vừa bật lên, bên trong liền náo nhiệt hẳn. Anh không có gì làm, bèn xách một chiếc ghế nhỏ tới bên ổ chó, chơi với Lão Bát.

Từ nhỏ đến lớn, Giang Đồng chưa từng nuôi thú cưng.

Ba anh – Giang Mẫn là một doanh nhân địa phương, mẹ anh – Đới Nguyệt Mạn là vũ công trong đoàn kịch. Hai người họ vật chất đầy đủ, tình cảm hòa hợp, chỉ có một vấn đề duy nhất, là sức khỏe của Đới Nguyệt Mạn không tốt khi còn trẻ, nên việc mang thai rất khó khăn.

Trước Giang Đồng, họ đã từng mất một đứa con. Cứ nghĩ rằng cả đời này khó mà có thêm con nữa, không ngờ Giang Đồng lại chào đời.

Anh là một đứa trẻ sinh non, vừa ra đời đã phải nằm trong bệnh viện hơn bốn tháng. Khi còn nhỏ, ký ức của anh hầu như gắn liền với bệnh tật. Vì thế, Đới Nguyệt Mạn thậm chí còn đặc biệt mời một bác sĩ gia đình đến chăm sóc cho anh.

Thuốc Tây phải uống nhiều dạng viên, thuốc Đông y thì đắng đến tê lưỡi. Giang Đồng đã từng uống qua đủ loại thuốc, cũng bị tiêm không ít lần.

Để tránh cho anh bị ốm, trong nhà chưa từng nuôi thú cưng. Nếu Giang Đồng tỏ ra thích chúng như những đứa trẻ khác, Đới Nguyệt Mạn, người vốn luôn chiều theo sở thích của anh, cũng chỉ có thể bế anh lên, dỗ dành:

“Chúng ta không thể nuôi mèo chó được, nếu con thích, mẹ sẽ mua cho con thật nhiều búp bê nhé?”

Giang Đồng là một đứa trẻ hiểu chuyện. Một khi Đới Nguyệt Mạn đã nói không thể, anh sẽ không nhắc lại nữa.

Mãi đến khi vào đại học, Giang Đồng mới thực sự rời xa gia đình. Anh học ngành lâm sàng, áp lực học tập lớn, trường lại cách nhà rất xa. Trong suốt gần mười năm học xa, số lần anh về nhà đếm trên đầu ngón tay. Phần lớn thời gian đều là Đới Nguyệt Mạn nhớ anh quá nên chủ động đến thành phố nơi anh học để thăm.

Cho đến bây giờ, Giang Mẫn sắp bước sang tuổi sáu mươi vẫn còn bận rộn làm ăn, thường xuyên không ở nhà. Ngược lại, Đới Nguyệt Mạn sau khi lớn tuổi và về hưu lại hiếm khi bận rộn, chỉ quanh quẩn trong nhà, phơi nắng trồng hoa, thỉnh thoảng còn dạy học trò.

Bà không cảm thấy cô đơn, nhưng Giang Đồng thì có chút lo lắng. Anh đã vài lần hỏi bà có muốn nuôi mèo hay chó không, nhưng lần nào cũng bị từ chối dứt khoát.

“Trong nhà nhiều lông lắm.”

“Lông nhiều thì chẳng phải có thể nhờ cô giúp việc dọn dẹp sao?” Giang Đồng cười, “Hơn nữa con cũng không bị dị ứng, nuôi mèo chó còn có thể bầu bạn với mẹ mà.”

“Mẹ cần gì mèo chó bầu bạn, con chịu về nhà thường xuyên một chút thì mẹ mới thấy an ủi.”

Lão Bát rất thích Giang Đồng, cứ cọ đầu vào lòng bàn tay anh mãi. Giang Đồng bị nó nhìn chằm chằm, một lúc sau mới hoàn hồn.

“Nếu chị Nguyệt Mạn nhìn thấy chú chó nhỏ đáng yêu thế này,” Anh dừng lại một chút, “chó to, có khi sẽ thích thú cưng mất.”

Giang Đồng xoa đầu Lão Bát, lấy điện thoại ra chụp mấy bức ảnh, rồi gửi hết cho Đới Nguyệt Mạn.

Bà không trả lời ngay, có lẽ đang bận tưới hoa, tắm nắng. Giang Đồng cũng không quấy rầy nữa.

Chưa đợi bao lâu, Trần Tử Kiêm đã bảo có thể ăn cơm được rồi. Giang Đồng đứng dậy, giúp mang thức ăn và bát đũa từ bếp ra.

Ba người ngồi quanh một chiếc bàn vuông. A Thố cầm một chai nhựa rất to, rót rượu vào ba cái bát.

Mùi rượu xộc lên, khiến Giang Đồng phải nheo mắt lại. A Thố nhìn thấy phản ứng của anh, cười hì hì nói:

“Đây là rượu tôi tự ngâm, uống ngon hơn mua ngoài, thật đấy, không lừa cậu đâu. Mỗi lần Nhị ca về đây, nếu có thể uống rượu thì chắc chắn sẽ uống.”

Giang Đồng theo bản năng liếc nhìn Trần Tử Kiêm. Hắn giơ tay ngăn A Thố lại, chỉ cho cậu ta rót một chút vào một trong ba cái bát.

“Nếu cậu muốn thử thì uống một ngụm là được, không thích thì đừng uống.”

A Thố cũng không ép rượu, cũng không nói gì thêm, chỉ rót xong thì nâng bát lên.

“Có duyên ngàn dặm gặp nhau, hôm nay được gặp bạn của Nhị ca rất vui.” Cậu ta uống cạn bát rượu, động tác phóng khoáng đến mức Giang Đồng nhìn mà sững người.

“Ở đây là thế đấy, làm cậu chê cười rồi.” A Thố nói.

“Sao lại thế được.” Lúc này, Giang Đồng ngược lại có chút ngại không uống. Anh cầm bát rượu chỉ có hai ngụm, cũng không nói lời khách sáo, cúi đầu uống sạch.

“Thật là cay.” Giang Đồng nhăn mày, khiến A Thố bật cười.

Rượu này rất nồng, chỉ mới uống một ngụm mà cảm giác cay xé đã lan khắp người, như thể trong nháy mắt, vị cay ấy đã chạy một vòng trong cơ thể anh.

“Uống chút nước đi.” Trần Tử Kiêm đẩy một cốc nước lọc nguội về phía anh. Khi Giang Đồng cầm lên uống, khóe mắt lại bắt gặp Trần Tử Kiêm đứng dậy rời đi.

Trong mắt Giang Đồng, bóng dáng cao lớn của hắn khẽ đung đưa.

“Giang Đồng, cậu làm nghề gì vậy? Sao lại quen biết Nhị ca?” A Thố vừa gắp thức ăn vừa tò mò hỏi.

“Chúng tôi là bạn học cấp ba, bây giờ tôi là bác sĩ.” Giang Đồng nói.

Ánh mắt anh chậm rãi dõi theo hướng Trần Tử Kiêm rời đi. Vừa dứt lời, Trần Tử Kiêm đã quay lại, trên tay cầm một chai sữa chua.

“Uống chút đi.” Hắn thậm chí còn vặn sẵn nắp giúp anh.

Tựa như có một lớp giấy mỏng che phủ lấy đầu óc, tầm nhìn của Giang Đồng trở nên khó tập trung. Anh cảm giác mình gật đầu, rồi đưa tay ra nhận lấy sữa chua, nhưng đầu ngón tay lại chạm vào một độ ấm quen thuộc.

Trần Tử Kiêm cụp mắt, không nói gì, chỉ cầm lấy chai sữa chua, lần này đưa đến gần hơn. Sau đó quay đầu nói với A Thố: “Nên ăn chút gì rồi mới uống.”

Về sau họ có vẻ đã ăn tối xong. Trần Tử Kiêm dường như bảo anh ngồi trên sô pha đợi mình. Nhà A Thố có một ban công rất lớn, mấy con chó đang nô đùa bên ngoài.

Khi say, lá gan của Giang Đồng cũng lớn hơn, rất muốn chạm vào mấy con chó. Nhưng vừa bước ra ban công đã bị lạnh đến co rụt cổ.

Có điều anh hoàn toàn chẳng thấy gì, cứ thế ngồi xổm xuống, vu.ốt ve cổ mấy chú chó một lúc, bị chúng bao vây, cọ tới cọ lui. Cả người hơi ngứa ngáy, nhưng anh lại cười rất vui vẻ.

Trần Tử Kiêm vừa từ trong phòng bước ra, liền bắt gặp cảnh này.

Không biết trong ký ức của hắn chứa bao nhiêu hình ảnh Giang Đồng cười, nhưng lúc này hắn như trải qua một chuyến du hành thời gian chớp nhoáng. Hắn khao khát từng nụ cười của Giang Đồng, nhưng dường như lúc nào cũng bỏ lỡ.

Bước chân khựng lại, hắn đứng phía sau anh, có chút ngẩn ngơ. Cho đến khi cơn gió thổi tung mái tóc của Giang Đồng, hắn mới như bừng tỉnh, mở cửa bước đến bên cạnh anh.

Giang Đồng cảm thấy dường như có chút ấm áp hơn. Anh rủ mắt xuống, trong tầm nhìn xuất hiện đôi chân của Trần Tử Kiêm.

“Như vậy sẽ lạnh đấy.” Trần Tử Kiêm muốn kéo anh vào trong, nhưng khi đưa tay ra lại không hiểu sao rụt về, chỉ hỏi lại: “Vào nhà đi, được không?”

“Nhưng chúng rất ấm mà.” Giang Đồng ngẩng mặt nhìn hắn, không biết là do say hay bị lạnh, hai má đều đỏ bừng.

Trần Tử Kiêm bị gió tạt làm nheo mắt lại, lần này không nói lý lẽ nữa, trực tiếp nắm lấy cánh tay Giang Đồng kéo dậy.

Ngồi xổm quá lâu, đôi chân Giang Đồng hơi tê dại, lảo đảo theo hắn vào nhà.

Anh hiếm khi bướng bỉnh như vậy, nhưng cuối cùng lại chẳng nhớ gì cả.

Khi có ý thức trở lại, Giang Đồng đang cầm trong tay cốc nước ấm mà Trần Tử Kiêm đưa cho, ngồi trên sô pha, nhìn ra ngoài ban công qua cánh cửa kính đóng chặt. Trong mắt anh còn vương chút nước mắt si.nh lý khi vừa tỉnh giấc.

“Vừa rồi mẹ cậu gọi đến, mãi không chịu cúp máy, tôi giúp cậu nghe rồi.” Trần Tử Kiêm lên tiếng.

Giọng nói của hắn vang lên bất chợt, khiến Giang Đồng có chút mơ hồ, cảm giác như lúc gần lúc xa.

“À.” Anh chậm rãi nhớ ra. “Trước khi ăn cơm, tôi có gửi cho bà ấy mấy tấm ảnh của Lão Bát.”

“Ừm, tôi nói với dì là cậu say rồi, vậy có được không?” Trần Tử Kiêm bật đèn đứng cạnh sô pha, ánh mắt phản chiếu chút sắc vàng nhàn nhạt, lặng lẽ nhìn anh.

“Được.” Giang Đồng cười. “Mẹ tôi không cấm tôi uống rượu.”

“Còn muốn ngồi một lát không?” Trần Tử Kiêm vừa hỏi, nhưng tay đã lấy ra một bao thuốc lá từ bàn trà.

“Cậu hút đi.” Giang Đồng nói.

Lúc rút điện thoại ra, anh mới nhớ tới điều gì đó, ngơ ngác hỏi hắn: “Chúng ta không phải định đi tắm suối nước nóng sao?”

Trần Tử Kiêm rút một điếu thuốc ra, nhưng chưa châm lửa, chậm rãi nói một sự thật với Giang Đồng: “Cậu say rồi, còn tắm thế nào?”

Hắn xoay điếu thuốc trong tay, đổi đầu rồi ngậm vào miệng.

—

【 Tác giả có lời muốn nói 】

Còn cần tôi dạy cậu cách tắm nữa sao, Trần Tử Kiêm?

Chương 8: Nếu tôi có thể đối xử tốt với cậu, liệu có còn cơ hội không?

Giang Đồng trở về phòng, gọi điện cho Đới Nguyệt Mạn.

Trong phòng rất ấm, mồ hôi do rượu khiến người anh nóng lên, vẫn chưa kịp tan thì lại toát ra lần nữa.

Anh cởi áo khoác, vừa lúc cuộc gọi được kết nối.

“Giờ thì là con trai của tôi rồi à?” Giọng Đới Nguyệt Mạn lười biếng.

“Là con trai của mẹ đây, mẹ ngủ chưa?” Giang Đồng vừa hỏi vừa liếc nhìn đồng hồ.

Ở đây trời tối sớm, nhưng thực ra bây giờ mới chỉ mười giờ tối.

“Người nghe máy ban nãy là ai thế?” Đới Nguyệt Mạn tò mò, “Con còn uống rượu nữa, hiếm có nha.”

“Là bạn cấp ba của con, mẹ chắc cũng biết đấy.”

“Bạn cấp ba?” Đới Nguyệt Mạn lục lại trí nhớ, “Bạn cấp ba của con mẹ nhớ được chẳng nhiều đâu.”

“Trần Tử Kiêm.” Giang Đồng nói ra cái tên này.

Đới Nguyệt Mạn suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng nhớ ra.

“À, có phải cái cậu bạn lần con mời đến sinh nhật mà không đến không?”

Bà nhắc đến chuyện này, Giang Đồng mới chợt nhớ lại hôm đó.

“Đúng, là cậu ấy.”

Hồi cấp ba, anh chơi thân với Tống Dục và Trần Tử Kiêm.

Có năm sinh nhật anh, anh mời cả hai đến nhà ăn cơm.

Lúc đó hẹn nhau tan học cùng đi, nhưng mới học được nửa tiết tự học cuối cùng, Trần Tử Kiêm bỗng nhiên đứng dậy rời khỏi lớp, đến khi hết tiết cũng không quay lại.

“Trần Tử Kiêm đâu rồi?” Tống Dục đi qua ngồi xuống chỗ hắn.

Sinh nhật Giang Đồng rơi vào mùa hè, hồi cấp ba ai cũng thích mát mẻ, điều hòa trong lớp ù ù thổi gió lạnh.

“Không biết, vừa nãy đi rồi.” Giang Đồng gửi tin nhắn hỏi nhưng vẫn chưa thấy hồi âm.

“Để tôi hỏi bạn tôi xem.” Tống Dục nói.

Giang Đồng thu dọn xong sách vở đặt trên bàn, lặng lẽ chờ đợi.

“Chậc,” Tống Dục nhận được tin, đứng dậy, “Chúng ta đi trước đi, cậu ấy có chút chuyện.”

“Chuyện gì thế?”

Tống Dục lắc đầu: “Lại đi đánh nhau rồi, do người khác gây chuyện trước.”

“Ở đâu?” Giang Đồng khoác cặp lên vai.

“Thôi đi,” Tống Dự ấn vai anh, “Chúng ta đừng để ý.”

Ánh mắt hắn rất kiên quyết, Giang Đồng bèn hỏi: “Tại sao?”

“Là chuyện nhà cậu ấy.” Tống Dục đáp, “Tôi cũng chỉ nghe ba mẹ nói qua, nói chung… ba Trần Tử Kiêm là kẻ nghiện cờ bạc, mẹ cậu ấy đã bỏ đi từ lâu rồi.”

Giang Đồng chớp mắt, dường như không thể ngay lập tức tiếp nhận chuyện này.

Tống Dục vỗ vai anh, nói: “Chúng ta đi trước đi, gửi cậu ấy địa chỉ là được.”

Buổi tối, vì công việc nên Giang Mẫn phải về muộn, nhưng Đới Nguyệt Mạn thì luôn ở nhà.

Giang Đồng lẻn vào bếp, thì thầm với Đới Nguyệt Mạn: “Mình lùi bữa tối một tiếng đi mẹ.”

“Sao thế?” Đới Nguyệt Mạn hỏi.

“Chờ bạn con, nhưng không biết cậu ấy có đến không nữa.” Giang Đồng liếc nhìn điện thoại, hộp thư vẫn trống không.

“Được thôi, con nhìn ra ngoài xem,” Đới Nguyệt Mạn chỉ vào chiếc bánh kem đặt trên đảo bếp, “Vừa nãy Tống Dục mang tới đấy.”

Chiếc bánh khá lớn, đóng gói tinh xảo, Giang Đồng nhận ra ngay logo trên hộp, là sản phẩm của một tiệm bánh tư nhân rất nổi tiếng trong thành phố.

Lúc chờ ăn tối, Giang Đồng dẫn Tống Dục vào phòng chơi game.

Nhân vật trong game do anh điều khiển liên tục bị hạ gục, đến mức Tống Dục vừa bực vừa buồn cười.

“Học sinh xuất sắc Giang Đồng à, đừng đùa chứ, tôi nhớ cậu chơi game đâu có tệ thế này?” Tống Dục đặt máy xuống, dường như

biết Giang Đồng đang lo lắng điều gì, lại nói: “Trần Tử Kiêm sẽ không sao đâu.”

Bên ngoài trời đã tối đen.

Điện thoại Giang Đồng rung lên một tiếng, anh lập tức mở ra xem.

Cuối cùng cũng là tin nhắn từ Trần Tử Kiêm: 【 Đã thấy địa chỉ rồi, cảm ơn cậu đã mời, nhưng hôm nay có việc, tôi không đến được. 】

【 Xin lỗi nhé. 】

Giang Đồng cầm máy chơi game, đứng dậy khỏi sofa, nói với Tống Dục: “Chúng ta ăn cơm thôi.”

Bữa tối kết thúc, họ cắt bánh kem, thổi nến, Giang Đồng thầm ước nguyện đầu tiên kể từ khi vào cấp ba: Đỗ vào một trường đại học tốt.

Nếu bỏ qua chuyện Trần Tử Kiêm không đến, thì đây là một buổi tối rất vui vẻ với Giang Đồng.

Anh tản bộ tiễn Tống Dục về, lúc quay lại, anh ngồi xuống một băng ghế trong khu dân cư, gửi tin nhắn hỏi Trần Tử Kiêm: 【 Cậu không sao chứ? 】

Ngay sau đó, anh nghe thấy tiếng thông báo tin nhắn, nhưng không phải phát ra từ điện thoại của mình.

Ánh đèn đường trên đầu bị một bóng người che khuất, Giang Đồng ngẩng mặt lên, thấy Trần Tử Kiêm xách theo một túi nhỏ, ngồi xổm xuống bên cạnh anh.

“Sinh nhật vui vẻ.” Trần Tử Kiêm nói.

Hắn đội một chiếc mũ lưỡi trai đen, mặc một chiếc áo phông không tay màu đen rộng rãi, trên mặt có vài vết thương, dưới cằm có một miếng băng dán, tay cũng có vết trầy xước.

Mùa hè thật sự nóng đến vậy sao? Giang Đồng nghĩ.

Tại sao Trần Tử Kiêm lại giống như toàn thân đã bị ướt hết vậy?

“Cảm ơn… Cậu đã đến bệnh viện chưa?” Giang Đồng lịch sự hỏi lý do Trần Tử Kiêm bị thương.

“Tống Dục nói với cậu à?” Trần Tử Kiêm không ngẩng đầu lên, giọng điệu cũng bình tĩnh.

Chưa đợi Giang Đồng trả lời, hắn đã ngầm đồng ý với câu trả lời, “Đã đi rồi, đã bôi thuốc rồi.”

Thì ra trong túi là một chiếc bánh, Trần Tử Kiêm lấy chiếc hộp bánh ra, dưới ánh đèn đường, hắn tháo hộp, cẩn thận lấy bánh ra, rồi tìm một cây nến c.ắm vào và thắp sáng.

Hắn tựa về phía trước, đưa chiếc bánh đến trước mặt Giang Đồng. Giang Đồng định tự lấy, nhưng Trần Tử Kiêm tránh đi.

“Không sao đâu, cứ thế này, thổi nến và ước nguyện đi.”

“Được…”

Dưới ánh mắt của Trần Tử Kiêm, Giang Đồng nhắm mắt lại, lần này anh ước nguyện cho Trần Tử Kiêm: Hy vọng cậu ấy cũng có thể thi vào trường tốt.

Lúc đó anh còn nhiều điều chưa hiểu, không biết cuộc sống của mỗi người có sự khác biệt lớn đến vậy, thi vào một trường đại học tốt không nhất thiết là ước mơ lớn nhất của mọi người.

Giang Đồng mở mắt, thấy trong mắt Trần Tử Kiêm có ánh nến nhấp nhô, anh thổi một hơi, làm tắt ngọn nến.

Mùi khói nhẹ nhàng tỏa ra.

“Tôi không sao đâu, thật đấy,” Trần Tử Kiêm cười nhẹ, “Biểu cảm của cậu cứ như bây giờ không biết tôi sống chết ra sao vậy.”

“Ba tôi thực sự nợ tiền, nhưng là do làm ăn, không liên quan gì đến chuyện khác.” Hắn thu lại nụ cười.

Giang Đồng thở phào, “Vậy thì tốt rồi.”

Trần Tử Kiêm ngồi cạnh Giang Đồng, trên người hắn toát ra hơi nóng, khác với hầu hết các chàng trai ở độ tuổi này, dù là hai tay thả tự nhiên, vẫn có thể thấy rõ những dấu vết cơ bắp.

Vì ghế không rộng, Giang Đồng không thể tránh khỏi việc chạm vào tay hắn, như là dán vào một bức tường ấm áp.

Cả hai không nói gì, Trần Tử Kiêm chỉ ngồi cùng Giang Đồng ăn hết miếng bánh, rồi đứng dậy nói mình phải đi.

Giang Đồng nhìn theo hắn rời đi, đột nhiên cảm thấy đêm nay thật nóng, chỉ trong vài giây, anh bắt đầu cảm thấy choáng váng, bóng lưng Trần Tử Kiêm cũng dần mờ nhạt trong mắt anh.

Giang Đồng chỉ mất một thời gian ngắn để nghĩ về hình ảnh hắn rời đi, không hiểu sao cảnh tượng đó lại lưu lại trong trí nhớ của anh lâu như vậy.

“Năm nay không về nhà ăn Tết à?” Giọng Đới Nguyệt Mạn kéo anh về với mùa đông lạnh giá này.

“Con cũng biết tính ba con mà, ông ấy cứng đầu, con nói với gia đình là hai đứa đang yêu nhau, ba con chỉ là lúc đó không thể chấp nhận thôi, mấy năm nay mẹ đã cho ông ấy gặp mấy bác sĩ tâm lý rồi, giờ ông ấy đã chữa khỏi rồi.”

Đới Nguyệt Mạn nói về việc Giang Đồng công khai chuyện yêu đương với gia đình khi học đại học.

Bạn học trung học của anh, Đới Nguyệt Mạn chỉ biết hai người, một là Trần Tử Kiêm, một là Tống Dục.

Anh và Tống Dục ở bên nhau vài năm rồi mới nói cho gia đình biết.

Đới Nguyệt Mạn hơi ngạc nhiên, nhưng không can thiệp, bà luôn quan niệm giáo dục là để tự do, nhưng Giang Mẫn phản ứng rất mạnh, đỏ mặt tía tai muốn giáo huấn Giang Đồng, bị Đới Nguyệt Mạn kéo lại và mắng một trận, khiến Giang Mẫn im lặng phản kháng cả hai mẹ con họ suốt nhiều năm.

“Không phải là không muốn về nhà, chỉ là muốn ra ngoài hít thở chút không khí.” Giang Đồng nắm chặt điện thoại, dừng một lúc mới nói với Đới Nguyệt Mạn: “Con và Tống Dục chia tay rồi, đúng lúc kết thúc khóa đào tạo chuyên môn, con đã xác định công tác rồi, sẽ về Lâm Sơn.”

Đới Nguyệt Mạn cũng không nói gì trong một lúc, có lẽ không biết an ủi Giang Đồng như thế nào.

“Mẹ không cần phải nói gì đâu,” Giang Đồng cười, “Con không sao đâu.”

“Biết rồi, ngày xưa con yêu đương, mẹ chẳng can thiệp gì, con thất tình, mẹ cũng không để ý. Dù sao thì con còn trẻ, cứ làm gì thì làm.” Đới Nguyệt Mạn dừng lại một chút, rồi thử hỏi: “Con nói xem, nếu không thì để mẹ giới thiệu cho con một người bạn trai mới…”

“Mẹ…” Giang Đồng bất lực ngắt lời bà.

“Được rồi, được rồi, nhưng nếu mẹ gặp ai tốt, mẹ sẽ nghĩ đến con trai của mình.” Đới Nguyệt Mạn thích trò chuyện như vậy với

Giang Đồng, hai người giống như bạn bè, cũng khiến Giang Đồng cảm thấy thư giãn hơn.

Sau đó họ lại nói thêm vài chuyện khác rồi mới cúp máy.

–

Giang Đồng đi vào phòng khách, nhìn thấy Trần Tử Kiêm đang đứng trên ban công.

Khi nghe tiếng cửa mở, Trần Tử Kiêm quay lại, bước tới mở cửa giữa phòng khách và ban công, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chỉ là xem thử cậu đã về chưa.” Giang Đồng nói.

Trần Tử Kiêm gật đầu, lần này không bước ra ngoài nữa.

“Đầu cậu còn choáng không?” Trần Tử Kiêm hỏi.

Giang Đồng lắc đầu, cảm thấy đầu rất nặng, ánh sáng từ bóng đèn trắng trên trần nhà nhấp nháy trong tầm mắt anh, rồi lại gật đầu.

“Không phải, hơi choáng một chút, nhưng chủ yếu là đau đầu.”

Anh dựa vào tường cạnh cửa, ánh mắt lười biếng, hơi mơ màng, có chút vô tư, hoàn toàn khác với vẻ bình thường của mình.

“Cậu say rồi à,” Trần Tử Kiêm nhếch môi, “Cũng vui đấy.”

Giang Đồng không thể lý giải được tâm trạng của mình lúc này.

Từ khi chia tay với Tống Dục, đêm nay, ngay lúc này, Giang Đồng cảm giác như mình mới bắt đầu cảm nhận được một nỗi đau âm ỉ kéo dài.

Không phải hối hận, cũng không phải hoài niệm, mà là một nỗi cô đơn mơ hồ, khó nói thành lời.

“Chắc có lẽ vậy…” Giang Đồng quay đầu, ánh mắt nhìn qua vai Trần Tử Kiêm, hướng ra ngoài ban công, nơi chỉ toàn một màn đêm mênh mông.

Họ cứ thế im lặng một lúc, chẳng ai lên tiếng.

Trần Tử Kiêm đứng cách Giang Đồng một khoảng xa, cho đến khi kết thúc sự im lặng này, hắn mới động đậy, bước tới bên Giang Đồng, đứng cạnh anh, mặt quay về phía anh.

Giang Đồng bắt đầu ngửi thấy mùi rượu, rất kỳ lạ, anh không thể ngửi thấy mùi rượu trên người mình, nhưng lại cảm nhận rõ mùi rượu từ Trần Tử Kiêm.

Khác với lần đầu tiên cảm nhận được mùi rượu mạnh mẽ, lần này mùi rượu nhẹ nhàng, phảng phất trong không khí, dần dần bao quanh lấy anh.

“Cậu vẫn thấy say sao?” Trần Tử Kiêm hỏi khi nhìn xuống Giang Đồng, đầu hơi cúi xuống.

Giang Đồng không ngờ rằng cậu lại hỏi lại câu này lần nữa, anh ngừng một chút, rồi nghĩ, câu trả lời có quan trọng vậy không?

Khi anh ngẩng đầu lên, mi mắt chạm nhẹ vào mí dưới, trong không gian không quá sáng, dường như có một ngôi sao nhỏ lóe lên trong đôi mắt anh.

Trần Tử Kiêm nhìn thấy ngôi sao đó, nhưng hắn không nhìn lâu, vì trong lòng hắn, dù sao thì ngôi sao sáng đến đâu cũng vẫn thuộc về người khác.

“Tôi chỉ muốn nói, nếu cậu vẫn khó chịu, tôi có thể nấu cho cậu một ly nước mật ong.” Trần Tử Kiêm không nhìn thẳng vào mắt Giang Đồng nữa.

Một thay đổi nhỏ như vậy, giống như một viên đá nhỏ, rơi vào hồ nước trong lòng Giang Đồng, khiến anh có một cảm giác lạ lẫm.

“Tôi không sao,” Giang Đồng vẫy tay, “Thật sự không sao.”

Cậu chuyện ngắn tạm dừng một chút, Giang Đồng hít một hơi thật sâu, rồi nói tiếp: “Lúc nãy mẹ tôi hỏi tôi là ai gọi điện, bà vẫn nhớ cậu đấy.”

“Nhớ tôi cái gì?” Trần Tử Kiêm dựa lưng vào tường, “Nhớ tôi hay bắt nạt cậu à?”

Có vẻ như anh vẫn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi cái lạnh bên ngoài, mũi hơi ngứa, nên anh quay người hắt hơi một cái.

“Xin lỗi.”

Giang Đồng liếc mắt nhìn cửa kính ngăn gió bên ngoài, rõ ràng đã đóng chặt, nhưng anh vẫn đưa tay kéo lại một chút.

“Đã hứa sẽ đến sinh nhật cậu mà lại đến muộn, thường xuyên nhờ cậu mua nước, mặc đồng phục của cậu, lại còn chép bài…” Trần Tử Kiêm ngẩng đầu một chút, ánh mắt lơ đãng nhìn lên đèn trần, nhưng không nhận ra là mình đang nhìn vào đèn, bởi trong đầu hắn chỉ toàn những hình ảnh rất xa xưa.

Giang Đồng lắc đầu, cảm giác rượu không làm anh say, mà thực sự đã phóng đại cảm xúc của anh, khiến anh thậm chí bật cười. “Cái này gọi là bắt nạt sao? Cậu chỉ nói vậy thôi, cậu có bao giờ thực sự làm như vậy đâu?”

“Cậu biết mà, hồi cấp ba tôi đâu có nhiều bạn, chỉ có cậu và…” Giang Đồng dừng lại một chút, giả vờ ho một tiếng.

Đến lúc này, Trần Tử Kiêm mới thực sự nhìn thẳng vào Giang Đồng, nhưng cũng không nói gì thêm. Ánh mắt của Trần Tử

Kiêm giống như bầu trời bên ngoài lúc này, không mưa, không tuyết, nhưng luôn bị những đám mây đen dày đặc đè nén, khiến Giang Đồng cảm thấy không thoải mái.

Có lẽ do cửa ban công chưa đóng chặt, gió ngoài trời lại thổi mạnh, Giang Đồng đột nhiên cảm thấy lạnh. Trần Tử Kiêm chỉ nhẹ nhàng nghiêng người, chắn gió giúp anh.

Cảm xúc là một thứ rất vi diệu, Giang Đồng nghĩ, có lẽ anh chỉ bị ảnh hưởng bởi tất cả những gì xảy ra trong đêm nay mà cảm giác mọi chuyện thật ra cũng không quá nghiêm trọng.

“Hơn nữa, tôi cũng không phải chưa làm phiền cậu.” Giang Đồng nhẹ nhàng nói.

“Cậu quen A Thố thế nào?” Anh chuyển sang một chủ đề nhẹ nhàng hơn.

“Lúc mới đến đây tôi đã quen, cậu ấy trước đây làm thợ sửa xe, có lần xe của đội cảnh sát bị hỏng, gọi rất nhiều người mà không sửa được, lãnh đạo bảo tôi đi tìm cậu ấy, từ đó quen dần.” Trần Tử Kiêm trả lời mà không có chút cảm xúc, như đang làm một bài kiểm tra.

Chi tiết trong câu trả lời của Trần Tử Kiêm không giống những gì Giang Đồng tưởng tượng, nhưng đại khái cũng đúng hướng.

“Chỉ là muốn nói chuyện với cậu thôi.” Giang Đồng giải thích.

“Tôi biết.” Trần Tử Kiêm co ngón tay lại.

Tôi cũng vậy.

Trong khi Giang Đồng nhìn chằm chằm xuống đất, Trần Tử Kiêm lại đang nhìn anh.

Hắn đã sớm quen với việc lặng lẽ và âm thầm dõi theo như vậy. Trước khi Giang Đồng và Tống Dục ở bên nhau, hắn không biết làm thế nào để Giang Đồng nhìn thấy ánh mắt của mình. Còn khi họ đã ở bên nhau, ánh mắt đó càng không thể để ai biết.

Còn bây giờ thì sao?

Giang Đồng bị giam ở đây mấy ngày, sao Tống Dục không hỏi han gì? Giang Đồng ở lại đây đón Tết, có phải cũng sẽ không gặp Tống Dục? Họ vẫn ổn chứ?

Liệu có phải Tống Dục thực sự không tốt với Giang Đồng, thậm chí rất tệ, nên Giang Đồng thỉnh thoảng mới lộ ra chút buồn bã trong ánh mắt?

Hay có thể, họ đã chia tay rồi.

Trần Tử Kiêm không biết từ khi nào đã bỏ tay vào túi, khi hắn lo lắng hay căng thẳng thì không thể ngừng vò thuốc lá, vò đến nỗi thuốc bị nghiền nát.

Hắn nhìn khuôn mặt Giang Đồng dưới ánh trăng, có lẽ vì uống rượu, đầu mũi Giang Đồng hơi đỏ, vẻ mặt mơ màng không có điểm tựa, Trần Tử Kiêm không kìm được cảm giác rằng Giang Đồng đang giấu giếm rất nhiều chuyện chưa nói với mình.

Cậu còn yêu cậu ấy không?

Nếu tôi có thể đối xử tốt với cậu, liệu có còn cơ hội không?

Đến lúc này, Trần Tử Kiêm cuối cùng cũng nhận ra rằng, dù đã tự nhắc mình nhiều lần đừng tiếp tục thích Giang Đồng nữa, nhưng giờ nhìn lại vẫn thấy thật vô ích.

Chương 9: Lê đông lạnh

Đêm ở nhà A Thố, Giang Đồng ngủ không được yên giấc.

Có lẽ do rượu mạnh quá, đầu anh thỉnh thoảng nhói đau, cả đêm cứ trở mình mãi, đến gần sáng mới ngủ ngon hơn một chút.

Giang Đồng dậy hơi muộn, nhưng khi ra khỏi phòng, xung quanh yên tĩnh lạ thường. Anh biết rõ giờ giấc sinh hoạt của Trần Tử Kiêm, tầm này chắc không phải còn ngủ, có lẽ đã ra ngoài rồi.

Sau khi rửa mặt xong, Giang Đồng nhắn tin cho hắn.

[Cậu dậy chưa?]

Trần Tử Kiêm: [Chúng tôi đang dắt chó đi dạo.]

Giang Đồng khoác chiếc áo khoác của Trần Tử Kiêm rồi ra ngoài.

Trong sân, mấy con chó chạy nhảy tung tăng. Anh không thấy A Thố đâu nhưng lại nhanh chóng trông thấy Trần Tử Kiêm.

Hắn đứng bên mép sân, trên tay cầm một chai nước khoáng và một điếu thuốc đang hút dở.

Giang Đồng chạy tới, tiếng bước chân khiến Trần Tử Kiêm quay đầu lại.

Hắn trông có vẻ cũng không ngủ ngon, Giang Đồng nghĩ. Nếu không, sao mắt lại mệt mỏi như vậy?

“Mấy giờ các cậu dậy thế?” Giang Đồng vừa nói vừa phả ra một làn hơi trắng. Anh chưa quen với điều này, liền giơ tay quạt nhẹ rồi bật cười.

Trần Tử Kiêm vừa thấy anh đến liền kẹp điếu thuốc giữa ngón cái và ngón trỏ, dập tắt rồi cầm trên tay.

“Cũng không sớm lắm, A Thố có chút việc, cậu ấy phải đến mấy chỗ khác xem xét.” Hắn quay người tìm thùng rác. Giang Đồng đứng nguyên tại chỗ, chờ Lão Bát chạy vọt tới, ôm chầm lấy nó.

Lão Bát không ngừng dụi đầu vào lòng anh, như thể muốn chà xát khắp người anh một lượt. Giang Đồng chơi đùa vui vẻ, từ từ ngồi xổm xuống, nhưng không chú ý nên bị mấy con chó phía sau húc ngã.

Tuyết trên mặt đất mềm xốp, Giang Đồng chống hai tay xuống, không thấy đau gì cả. Từ góc nhìn của anh, bầu trời bỗng trở nên xa xăm.

Khi Trần Tử Kiêm bước tới, Giang Đồng vẫn còn ngồi dưới đất. Hắn nghĩ chắc anh bị ngã đến ngơ người, liền đưa tay định kéo anh dậy, nhưng lại bị anh nắm chặt lấy cẳng tay. Lúc này, Giang Đồng mới để ý hôm nay hắn đeo một đôi găng tay hở nửa ngón màu đen.

“Ngồi thế này nhìn trời đẹp lắm.” Trong mắt Giang Đồng ánh lên tia sáng phản chiếu từ tuyết trắng xung quanh. Anh nhẹ kéo Trần Tử Kiêm một chút, thế là hắn cũng ngồi xuống theo.

Chính vì ý tưởng bất chợt này của Giang Đồng mà khi quay về phòng, cả hai đều phải thay quần mới.

Quần áo ướt bị nhét chung vào máy giặt, Trần Tử Kiêm nói máy có chức năng sấy khô nên không cần lo chuyện phơi đồ.

A Thố không có nhà, họ ở cùng nhau cả ngày.

Đến tối, Trần Tử Kiêm nhắc anh đừng ăn quá no, vì lát nữa họ sẽ đi ngâm suối nước nóng.

“Tối nay chúng ta ở khách sạn suối nước nóng.”

Khách sạn chỉ cách chỗ A Thố khoảng hai mươi phút đi xe.

“Khách của A Thố phần lớn đều ở khách sạn gần đây.” Khi bảo vệ mở rào chắn, Trần Tử Kiêm lái xe vào trong. Diện tích khách sạn rất lớn, kiến trúc xa hoa rực rỡ, đường sá được dọn tuyết sạch sẽ, nhưng rõ ràng là rất vắng vẻ, hầu như không có khách du lịch.

“Vốn dĩ mùa này phải là cao điểm, nhưng năm nay tuyết rơi dày quá, nhiều người không lên được, cũng lo bị kẹt trên núi.”

Trần Tử Kiêm đánh tay lái, đỗ xe một cách thuần thục.

Họ đặt hai phòng đơn và một suối nước nóng riêng. Vì khách vắng nên dịch vụ ở quầy lễ tân vô cùng chu đáo, không chỉ đích thân dẫn họ về phòng mà còn tặng thêm một khay trái cây thượng hạng, sẽ mang đến khi họ ngâm suối.

Giường khách sạn rộng rãi êm ái. Giang Đồng ngồi trên giường, lấy quần bơi từ trong ba lô ra rồi nhanh chóng thay đồ.

Anh chỉ mang theo điện thoại, khoác áo choàng tắm rồi đi đến thang máy.

Suối nước nóng nằm ở tầng trệt, Giang Đồng vẫn chưa quen với việc mặc phong phanh ra ngoài nên cứ bồn chồn nghịch điện thoại suốt dọc đường.

Cũng may khách thực sự rất ít, suốt quãng đường anh chỉ gặp lác đác vài người.

Đến bên hồ, Trần Tử Kiêm vẫn chưa tới.

Giang Đồng thử nhiệt độ nước rồi bước vào, ngồi xuống.

Hơi nóng bốc lên nghi ngút, những tảng đá quanh hồ cũng bị nước làm nóng đến mức hơi bỏng rát. Anh ngửa đầu nhìn bầu trời đen kịt, vì còn chưa quen nên vẫn cảm thấy lạnh, liền rụt người lại, ngâm mình xuống nước đến tận cổ.

Không lâu sau, Trần Tử Kiêm cầm theo một khay trái cây đi vào.

Nhìn thấy Giang Đồng trong hồ, hắn chỉ thoáng liếc qua rồi nhanh chóng dời mắt.

Hắn đặt khay trái cây lên bờ. Hôm nay hắn mặc một chiếc áo choàng lụa đen, màu sắc hơi khác với áo của Giang Đồng.

Cởi giày, Trần Tử Kiêm đặt chân trần lên nền tuyết nhưng dường như chẳng cảm thấy lạnh, vẫn chậm rãi tháo dây lưng cầm trên tay.

Hắn cởi áo choàng, lộ ra bắp ngực rắn chắc. Giang Đồng ban đầu vô thức nhìn theo, nhưng khi hắn bỏ áo ra, anh liền lịch sự dời mắt.

Mặt nước bị khuấy động khi Trần Tử Kiêm bước đến gần Giang Đồng.

Anh cảm thấy bên cạnh chợt lạnh đi, là vì hắn đã ngồi xuống.

Hắn đưa khay trái cây cho anh, bảo anh chọn loại muốn ăn.

Giang Đồng hơi ngẩng đầu. Vì đã ngồi ngoài trời tuyết một lúc lâu, mấy giọt nước trên tóc anh dần đóng băng, biến thành những sợi trắng xóa, trông như cành cây phủ đầy tuyết.

“Cái này là gì?” Giang Đồng chỉ vào một quả lê đen tuyền rồi nhanh chóng rụt tay về nước.

“Lê đông lạnh.” Trần Tử Kiêm lấy quả lê đó ra, đặt những quả khác về lại bờ hồ.

“Quả này đã được ngâm nước rồi.” Hắn đưa cho Giang Đồng. “Trước khi ngâm, chúng bị đông cứng như một khối băng, không thể ăn được.”

“Thật kỳ diệu, lê đã đổi màu thế này mà vẫn còn ăn được sao?” Giang Đồng chưa từng thấy thứ này bao giờ, tò mò nhìn kỹ một lượt.

“Chủ yếu là uống phần nước bên trong. Cắn một miếng trước, sau đó…”

Trần Tử Kiêm khựng lại, Giang Đồng liền nhìn sang hắn.

“Rồi hút.” Giọng Trần Tử Kiêm không thay đổi, nhưng âm điệu trầm xuống một chút.

Giang Đồng cũng ngẩn ra, chợt nhận ra điều gì đó, bèn cúi đầu, mím môi. Có lẽ do nước suối nóng quá, động tác này khiến mặt anh nóng bừng lên.

“Vậy tôi thử xem, chắc cũng không tệ đâu.”

“Xem như là đặc sản ở đây, cậu cũng có thể cắn mà ăn.” Như thể muốn giúp anh bớt lúng túng, Trần Tử Kiêm cũng lấy một miếng trái cây từ đĩa.

Giang Đồng cầm quả lê, chọn một chỗ hơi cao rồi cắn một miếng.

Hương vị ngon hơn anh tưởng rất nhiều. Nước quả ngọt lịm, Giang Đồng dùng đầu lưỡi li.ếm nhẹ khóe môi để nước không

chảy xuống.

Anh vừa ăn vừa gật đầu, cười nói: “Ngọt thật.”

Hình như Trần Tử Kiêm khẽ “ừ” một tiếng, nhưng nhỏ quá, Giang Đồng nghe không rõ.

Anh chạm môi vào vết cắn của mình, làm theo lời Trần Tử Kiêm, hút lấy nước bên trong quả lê đông lạnh.

Trái cây quá lạnh, môi Giang Đồng cũng bị đông đến đỏ bừng. Anh ngẩng cao chiếc cổ thon dài, áp môi vào miệng quả lê, khi mở miệng ra còn khẽ thè lưỡi, quấn lấy phần thịt lê để hút nước. Vì tư thế hơi ngửa đầu, bên cổ anh lộ ra những đường gân nhỏ.

Dưới làn nước suối nóng tối đen, bàn tay Trần Tử Kiêm chống lên băng ghế đá, lòng bàn tay bị bề mặt thô ráp làm rát, nhưng hắn không cảm nhận được.

Yết hầu lên xuống vài lần, Trần Tử Kiêm không nhìn Giang Đồng nữa, chỉ dán mắt vào mặt nước đen ngòm.

Từng bọt nước nhỏ nổi lên rồi vỡ tan.

“Ngọt thật đấy.” Giang Đồng nuốt xuống ngụm nước lê cuối cùng.

Anh không hiểu sao Trần Tử Kiêm không nhìn mình, cũng chẳng có phản ứng gì, có phải vì giọng mình nhỏ quá nên hắn không nghe thấy không? Dưới ánh đèn ven suối, Giang Đồng trông thấy cổ Trần Tử Kiêm đỏ bừng lên vì nóng, đến mức anh tưởng nhiệt độ nước suối quá cao với hắn, nên nhắc nhở: “Cậu thấy nóng quá à? Vậy cậu có thể đứng lên một chút.”

“Không nóng.” Trần Tử Kiêm lấy chiếc khăn bên cạnh, phủ lên cổ.

Hắn trông có vẻ hơi căng thẳng, dường như việc ngâm mình trong suối nước nóng không khiến hắn thực sự thoải mái. Một lúc sau, hắn nhấc tay khỏi nước, không sợ lạnh mà đặt lên thành bể.

Tuyết bắt đầu rơi lác đác. Giang Đồng giơ tay hứng lấy, nhưng vì nhiệt độ quá cao, anh chẳng giữ lại được gì.

Anh tự chơi một lúc, đến khi quay đầu lại thì bắt gặp ánh mắt Trần Tử Kiêm đang dừng trên người mình. Bị anh phát hiện, Trần Tử Kiêm chậm rãi dời ánh mắt, tiếp tục nhìn về phía xa.

Tắm suối nước nóng xong, hai người tách ra đi tắm. Vào đến phòng tắm, Giang Đồng mới nhìn thấy qua gương đầu mình phủ đầy bông tuyết.

Tắm xong, cả người anh nhẹ nhõm, trở nên lười biếng.

Mặc quần áo xong, anh ngồi lên băng ghế ngoài khu vòi sen, chờ Trần Tử Kiêm.

Anh biết hắn có phần sạch sẽ quá mức, nên tắm lâu hơn cũng dễ hiểu.

Giang Đồng lướt điện thoại giết thời gian, cuối cùng cũng đợi được Trần Tử Kiêm đi ra.

Rõ ràng không sợ lạnh đến thế, vậy mà hắn lại quấn mình kín mít, trong phòng bật lò sưởi mà vẫn mặc áo khoác dày dài đến đùi.

“Đói không?” Trần Tử Kiêm vừa đến gần, Giang Đồng liền cảm nhận được hơi lạnh tỏa ra từ người hắn.

Chẳng lẽ nước tắm không đủ nóng? Nhưng anh cũng dùng nước ở đó, đâu có vấn đề gì.

Giang Đồng không nghĩ nữa, gật đầu hỏi hắn: “Chúng ta đi ăn gì đi?”

Trần Tử Kiêm bỗng dưng im lặng, ánh mắt rũ xuống, dừng trên môi anh.

“Sao thế?”

Hắn hoàn hồn, chớp mắt, bình thản quay đầu đi.

“Đều được, đi xem thử đi.”

Tối đó, khi về đến khách sạn thì đã muộn.

Đứng trước cửa phòng mình, hai người chào tạm biệt nhau, Giang Đồng quẹt thẻ phòng rồi bước vào.

Một đêm ngâm mình trong suối nước nóng khiến cơ thể anh thả lỏng, không còn bị chứng mất ngủ mấy ngày trước hành hạ nữa.

Nhưng cách một bức tường, Trần Tử Kiêm lại không ngủ ngon chút nào.

Trong đầu hắn không ngừng lặp đi lặp lại hình ảnh Giang Đồng ăn quả lê đông lạnh. Phải rất lâu sau, hắn mới dần dần rơi vào trạng thái mơ màng.

Và cứ như lẽ tất nhiên, hắn có một giấc mộng xuân về Giang Đồng.

Trong khu rừng phủ đầy tuyết, Giang Đồng ngồi trong hồ nước nóng bốc hơi nghi ngút.

Hắn ở bên cạnh anh, nắm lấy tay anh, ép anh dựa vào phiến đá bên bờ hồ.

Nước rất nóng, cũng rất sâu, ngập đến tận xương quai xanh của Trần Tử Kiêm khiến hắn có cảm giác sắp nghẹt thở.

Hắn bế Giang Đồng lên. Anh rất nhẹ, tựa như chẳng có bao nhiêu thịt, ngồi trên cánh tay hắn, nhẹ bẫng như một đám mây. Không có điểm tựa, anh đành phải vòng tay ôm lấy hắn, chỉ có như vậy Trần Tử Kiêm mới cảm thấy hài lòng.

Hắn nhìn khuôn mặt vương hơi nước của anh, nhìn đôi má đỏ bừng của anh, nhìn ánh mắt tràn ngập tình cảm như thể anh yêu hắn đến mức không thể che giấu. Mặt nước dập dờn, có lẽ tốt nhất là bọn họ cứ chết chìm ở đây.

Mồ hôi không ngừng túa ra trên trán, Trần Tử Kiêm đột ngột bừng tỉnh.

Đêm qua đi ngủ hắn quên kéo rèm, vừa nghiêng đầu đã thấy bầu trời mờ sáng.

Quần ướt đẫm, Trần Tử Kiêm nuốt khan, rút tay ra khỏi chăn, đầu ngón tay vẫn còn vương lại chất dịch trong suốt dính dính..., hắn siết chặt mép giường.

Hắn trở mình ngồi dậy, lại đi tắm thêm một lần nữa.

Trước gương trong phòng tắm, Trần Tử Kiêm liên tục hất nước lạnh lên mặt, cố khiến bản thân tỉnh táo hơn.

Không được vượt quá giới hạn nữa. Hắn nhìn chằm chằm vào hình bóng trong gương, nghiêm khắc cảnh cáo chính mình.

Vì hít phải chút hơi nước, hắn bị sặc, ho không ngừng.

Không khí trong phổi dường như bị rút cạn, hắn gập lưng, chống khuỷu tay lên bồn rửa mặt, ho đến mức mắt đỏ hoe, hiếm khi trông chật vật như vậy.

Nếu phải đếm xem hắn đã có bao nhiêu suy nghĩ không đứng đắn về Giang Đồng, thì hắn cảm thấy những suy nghĩ ấy cũng

giống như nỗi nhớ của hắn dành cho anh, là một cuộc giằng co dài dằng dặc với chính mình.

Trong lòng hắn có một vực sâu không thấy ánh mặt trời, nơi ấy giam giữ một Giang Đồng chỉ thuộc về hắn, mà chẳng ai có thể nhìn thấy hay mang đi.

Để gặp được anh, Trần Tử Kiêm thường xuyên nhảy xuống từ vách đá. Ở khoảnh khắc chạm đất, hắn nhận lấy nỗi đau vô tận, rồi hết lần này đến lần khác phát hiện ra chiếc lồng ấy không có bóng dáng người hắn muốn gặp. Hạnh phúc là thứ có thể tưởng tượng ra, còn đau đớn lại là thực tại.

Mọi chuyện liên quan đến việc Giang Đồng có thể yêu hắn, đối với Trần Tử Kiêm mà nói chẳng qua là một giấc mơ bắt đầu từ thuở thiếu niên, kéo dài đằng đẵng đến tận hôm nay.

“Cậu ốm à?” Giọng của Giang Đồng như vọng đến từ nơi xa, Trần Tử Kiêm siết chặt vô lăng, lắc đầu nói không sao.

Trong xe vang lên giai điệu du dương do Giang Đồng kết nối Bluetooth.

“Nhìn sắc mặt cậu không tốt lắm, nếu cậu không khỏe, tôi lái xe cũng được.” Giang Đồng ân cần nói.

Trần Tử Kiêm không nhìn anh, khởi động xe, lái ra ngoài.

“Không cần, tối qua tôi ngủ không ngon.”

“Vậy à…” Giang Đồng tựa vào lưng ghế, tìm tư thế thoải mái hơn.

Lần này bọn họ không cần đến chỗ A Thố nữa, có thể về thẳng.

Dọc đường đi qua một thị trấn nhỏ, Giang Đồng xuống xe mua cho Trần Tử Kiêm một chai nước.

Lúc hắn uống, anh lại hỏi: “Thật sự không sao chứ?”

Anh nhỏ giọng nói, hơi do dự: “Có phải tôi lây cảm cho cậu không?”

“Không phải.” Trần Tử Kiêm nuốt nước xuống, nhét chai nước vào hộc gác tay.

Chỉ khi nhận nước, hắn mới thoáng liếc nhìn Giang Đồng, còn lại dường như cố tình tránh ánh mắt anh.

Giang Đồng không chắc cảm giác của mình có đúng không, nhưng anh cảm thấy Trần Tử Kiêm không phải kiểu người như vậy. Nghĩ ngợi một lúc, anh cũng chẳng nghĩ nữa.

【Lời tác giả】

Giang Đồng: … Cậu ấy bị bà dì ghé thăm à?

Chương 10: Cậu thật sự chia tay với cậu ta rồi?

Quãng đường về dài hơn một chút, Giang Đồng ngồi trên xe ngủ thiếp đi.

Vì cơn đau nhói ở cổ, anh thức dậy từ giấc ngủ say và cảm nhận được tiếng gió bên ngoài. Trong lúc lơ mơ, Giang Đồng mới nhận ra rằng xe đã dừng lại. Vừa định cử động, bỗng có người nhẹ nhàng đưa tay qua, bàn tay ấm áp ấy đỡ lấy gáy anh và cẩn thận lót vào một chiếc gối nhỏ.

Thật sự dễ chịu hơn hẳn, Giang Đồng suýt mở mắt ra, nhưng cuối cùng lại ngủ tiếp.

Lúc hoàn toàn tỉnh táo, xe đã dừng dưới lầu.

Cảnh vật trước mắt xoay chuyển một vòng rồi mới trở lại vị trí bình thường.

Giang Đồng mở mắt nhưng chưa vội cử động, đầu ngón tay anh hồi phục trước tiên, vô thức chạm nhẹ lên ghế ngồi, rồi đến cái cổ hơi cứng ngắc, anh quay đầu nhìn về ghế lái, chạm phải ánh mắt của Trần Tử Kiêm.

Hắn dường như không ngờ anh đã thức, ánh mắt chỉ dừng trên người Giang Đồng trong chốc lát, sau đó tự nhiên nói: “Đến rồi.”

“Đến lâu rồi đúng không?” Giang Đồng ngồi dậy, cái gối nhỏ dưới gáy rơi xuống, chạm vào thắt lưng anh.

Anh đưa tay ra sau sờ thử, cầm lên mới thấy, hóa ra là màu hồng.

“Trước đây Thương Hiểu Tinh mua, vẫn để trong xe tôi chưa lấy đi.” Trần Tử Kiêm giải thích ngắn gọn, rồi không nói thêm gì nữa, nhanh chóng tháo dây an toàn xuống xe.

Vì ngủ quá lâu, phần lớn thời gian còn mơ màng nên phản ứng của Giang Đồng hơi chậm. Anh cũng xuống xe theo, phát hiện Trần Tử Kiêm vẫn chưa đi xa, mà đứng đợi ngay trước đầu xe.

Thấy anh đến gần, Trần Tử Kiêm nói: “Có thể mấy ngày tới cục cảnh sát vẫn còn việc, bọn họ không kham hết được, tôi sẽ thường xuyên qua đó giúp một tay.”

“Ừm.” Giang Đồng chớp mắt, không chắc lắm liệu có đọc đúng cảm xúc trong mắt Trần Tử Kiêm hay không, có phải hắn đang trốn tránh?

Hắn vẫn nhìn anh, nhưng không nói thêm gì. Gió lạnh lùa qua, bàn tay lộ ra ngoài của Giang Đồng vô thức siết chặt hơn. Trần Tử Kiêm cụp mắt, xoay người bước vào tòa nhà.

Giang Đồng đi sau hắn, cúi đầu nhìn cầu thang, lúc nào cũng có thể thấy đôi chân Trần Tử Kiêm.

Hắn đi rất vững, có một kiểu tác phong kỷ luật hình thành từ quá trình rèn luyện lâu dài, đây là khí chất rất đặc biệt mà Giang Đồng hiếm khi thấy ở người khác.

Tiếng bước chân của hai người vang vọng trong cầu thang, một nhịp rất đều, một nhịp rất lộn xộn.

Đầu óc Giang Đồng vận hành chậm chạp, anh đang cố gắng xâu chuỗi những sự việc đã xảy ra trong mấy ngày qua, nhưng vẫn không tìm được lời giải thích cho sự thay đổi đột ngột của Trần Tử Kiêm.

Hay là anh đã hiểu sai?

Lúc Trần Tử Kiêm mở cửa, Giang Đồng nghiêng đầu nhìn thoáng qua một góc nhỏ gương mặt hắn.

Hắn không phải kiểu người như vậy.

Giang Đồng lại tự nhủ với mình một lần nữa.

Mặc dù chỉ là một chuyến đi ngắn ngủi hai ngày, nhưng anh vẫn cảm thấy người mình rất bẩn, muốn đi tắm trước.

Anh lấy quần áo sạch trong phòng, đi ngang qua ban công thì thấy Trần Tử Kiêm đang hút thuốc.

Khói thuốc bay lên từ đầu ngón tay hắn, Giang Đồng liếc nhìn bóng lưng hắn một cái, rồi kéo cửa phòng tắm lại.

Chờ anh đóng cửa xong, Trần Tử Kiêm mới nhìn sang.

Hắn đổi tư thế, mũi chân hướng về phía phòng tắm, nhưng ánh mắt chỉ dừng vài giây rồi lại dời đi.

Vốn dĩ hắn định cai thuốc.

Trước đây khi còn ở cục cảnh sát, áp lực quá lớn lại thường xuyên thức đêm, để giữ tỉnh táo và giảm stress, hơn một nửa đồng nghiệp của hắn đều hút thuốc.

Hắn vẫn chưa hỏi Giang Đồng có thích mùi này không, có lẽ là không thích.

Chẳng qua là bây giờ tâm trạng hắn quá tệ, dùng vị đắng của khói thuốc hành hạ bản thân một chút, có khi lại dễ chịu hơn.

Từ hôm đó, quả thực Trần Tử Kiêm bận rộn hơn. Chỉ cần ban ngày thời tiết không quá tệ, hắn lúc nào cũng có rất nhiều cuộc gọi phải nghe. Thỉnh thoảng dù gió tuyết lớn, hắn vẫn ra ngoài.

Vì thời gian sinh hoạt vốn đã không khớp nhau, số lần Giang Đồng gặp hắn cũng ít dần.

Nhưng anh cũng dần học được cách tìm thú vui trong những ngày tuyết rơi.

Giang Đồng đi dạo quanh khu vực này, chụp vài bức ảnh phong cảnh không xa. Anh đã quen thuộc với mặt hồ có thể nhìn thấy từ ban công, thường xuyên đứng bên hồ ngẩn người.

Từ khi nào rồi nhỉ? Anh đã lâu lắm rồi không có khoảng thời gian dành riêng cho mình như thế này.

Dù thời tiết rất lạnh, nhưng được ngắm phong cảnh như thế này với anh đã là điều vô cùng hiếm hoi, còn tràn ngập niềm vui nữa.

Còn về anh và Trần Tử Kiêm, dù ở chung một mái nhà, nhưng lại từ bạn bè dần dần trở nên giống như bạn cùng phòng hơn.

Nếu trời tuyết lớn, Giang Đồng sẽ ở trong nhà.

Anh dùng màn hình chiếu của tivi trong phòng khách, xem một bộ phim đã muốn xem từ lâu nhưng chưa có thời gian.

Phim đến đoạn cao trào, anh mải xem đến mức quên cả ly nước trong tay. Đợi đến khi phân cảnh đó kết thúc, ánh sáng trong phim sáng trở lại, Trần Tử Kiêm từ phòng mình đi ra, cầm theo một chiếc chăn mỏng.

Vì đã lâu không gặp hắn, Giang Đồng nhìn hắn bước đến gần, không kịp kiểm soát bản thân mà cứ dán mắt lên mặt hắn hồi lâu.

“Ngồi thế này không lạnh à?” Giọng điệu của Trần Tử Kiêm không hẳn là trách cứ, nhưng cũng không quá vui vẻ.

Hắn đặt chăn xuống, dường như định mở ra giúp anh, nhưng cuối cùng chỉ đặt đó rồi thôi.

Chiếc chăn rất mềm, dù chạm vào da cũng không gây cảm giác khó chịu. Ban đầu, Giang Đồng chỉ ôm nó trong lòng, xem phim thêm một lát, rồi từ từ mở ra đắp lên người.

Có thể gặp được thời tiết thích hợp để ra ngoài đã là may mắn lắm rồi, phần lớn thời gian, gió tuyết thổi mù mịt đến mức Giang Đồng chẳng nhìn rõ được gì.

Hôm xui xẻo nhất thời tiết tệ đến mức từ sáng sớm, cả bầu trời như bị thứ gì đó che phủ, ánh sáng yếu ớt vô cùng. Giang Đồng ôm máy tính ngồi trên sofa đọc tài liệu, đến bốn giờ chiều, trời hoàn toàn tối đen. Anh nhắn tin cho Trần Tử Kiêm, hỏi hôm nay hắn có về nhà ăn cơm không, sau đó đứng dậy định ra xem trong tủ lạnh còn đồ gì.

Tay vừa chạm vào cửa tủ, đèn trong nhà bỗng vụt tắt.

Giang Đồng lập tức nhận ra, cúp điện rồi.

Màu xám mờ của bầu trời trở thành nguồn sáng duy nhất trong tầm mắt anh lúc này, may mắn là hệ thống sưởi được cung cấp riêng, có vẻ không bị cúp điện ảnh hưởng.

Điện thoại trên sofa khẽ rung, Giang Đồng quay lại, nhặt chiếc điện thoại bị mình tiện tay ném xuống lúc nãy, thấy tin nhắn trả lời của Trần Tử Kiêm.

Trần Tử Kiêm: 【Hôm nay bận quá, sẽ về muộn, cậu ăn trước đi.】

Nếu có thể, Giang Đồng dĩ nhiên không muốn làm phiền hắn, nhưng mất điện thế này thì thực sự bó tay, đến bếp ga cũng không bật được lửa. Anh đành nhắn lại: 【Nhà cúp điện rồi.】

Vừa cầm điện thoại đi đến cửa kính ban công, anh vừa nhìn ra ngoài.

Gió rít gào dữ dội đến mức anh phải tốn chút sức mới đẩy được cửa ra.

Đứng từ ban công có thể nhìn thấy tình hình của hai hộ gia đình bên cạnh, nhưng cả hai bên đều tối đen, Giang Đồng không rõ là do không có người ở hay cả tòa nhà đều mất điện.

Điện thoại reo lên, lần này Trần Tử Kiêm gọi thẳng cho anh.

Giang Đồng quay vào nhà rồi mới nhận cuộc gọi.

“Tôi vừa hỏi bên quản lý tòa nhà, mất điện là do bão tuyết, họ đã cử người đến sửa nhưng có lẽ phải đến tám chín giờ tối mới có điện lại.”

Bên phía Trần Tử Kiêm khá ồn ào, hình như có rất nhiều người xung quanh.

Có một giọng nói lạ vang lên bên cạnh hắn, đang gọi hắn là “Nhị ca”.

Trần Tử Kiêm kéo điện thoại ra xa, nói với người đó vài câu, đều là chuyện công việc, Giang Đồng nghe không rõ lắm.

“Tôi mang cơm về cho cậu, sáu giờ hơn sẽ về đến nhà.”

Giang Đồng đáp “Được”, dặn hắn không cần vội rồi cúp máy.

Ban đầu vốn còn có thể đọc tài liệu, nhưng giờ cúp điện, bên trong phòng lại tối quá, đọc tiếp không tốt cho mắt, Giang Đồng đành đóng máy tính lại.

Anh nửa nằm trên sofa, chẳng có việc gì làm, may mà pin điện thoại vẫn còn đủ, anh tìm một bộ phim xem nhưng mới được một nửa đã thấy chán.

Bình thường, anh không thích đọc tin nhắn trong các nhóm chat. Ngoại trừ nhóm của bệnh viện đôi khi có thông tin quan trọng, anh thỉnh thoảng xem qua, còn các nhóm khác, Giang Đồng gần như là người trầm lặng đến mức dễ bị người ta quên mất sự tồn tại.

Nhưng hôm nay là trường hợp đặc biệt, anh mở nhóm chat của hội bạn đại học, một nhóm mà anh đã lâu không xem nhưng vẫn luôn hoạt động rất sôi nổi.

Anh tốt nghiệp chuyên ngành lâm sàng hệ tám năm. Khi đó, khoa của anh áp dụng chế độ đào thải, hơn một trăm người nhập học, nhưng đến khi tốt nghiệp chỉ còn lại vài chục người. Tám năm đại học cộng thêm hai năm thực tập tại bệnh viện, quãng thời gian đó thực sự rất vất vả.

Vì thời gian học kéo dài, nên tuy không thể nói là quá thân thiết với bạn cùng lớp, nhưng so với các khoa khác, họ vẫn xem như là những người quen thuộc hơn cả.

Mọi người đang bàn về chuyện sau khi tốt nghiệp. Đại đa số lựa chọn ở lại bệnh viện nơi họ thực tập, một số ít, giống như Giang Đồng, đến làm việc tại các bệnh viện ở khu vực khác.

Anh lướt nhanh qua màn hình, kéo xuống phía dưới, thấy một tin nhắn từ mấy ngày trước, có người hỏi anh: “Giang Đồng sẽ đi đâu?”

Dù đã qua vài ngày, nhưng vì phép lịch sự, Giang Đồng vẫn trả lời: 【Về Lâm Sơn, quê tôi.】

Anh vừa gửi tin nhắn đi, liền có một người bạn nhắn riêng đến.

Người bạn này tên là Chu Tử Dương, cũng là một trong những bạn học cấp ba của Giang Đồng. Khi mới quen, Giang Đồng không chắc chữ “Tử” trong tên cậu ta viết thế nào nên đã gõ sai một lần. Sau đó, Chu Tử Dương nhìn thấy, liền bảo anh nhanh

chóng sửa lại. Giang Đồng vừa cười vừa đổi ngay trước mặt cậu ta, nhưng mới nhập được một nửa thì có cuộc gọi chen vào, thế là cuối cùng Chu Tử Dương trong danh bạ của anh vẫn chưa có chú thích gì cả.

Nhưng Giang Đồng vốn có thói quen thêm chú thích cho người khác, vì vậy dù Chu Tử Dương không có tên biệt danh thì anh vẫn dễ dàng nhận ra, cũng chẳng bận tâm nữa.

Chu Tử Dương: 【 Cậu đi thật à? 】

Giang Đồng: 【 Lúc tốt nghiệp tôi đã quyết định rồi. 】

Chu Tử Dương: 【 Tôi còn tưởng cậu chỉ nói miệng thôi, hồi đó chẳng phải vẫn chưa chắc chắn Tống Dục có thực sự… Nhưng cậu phải nghĩ kỹ đấy, vì một người đàn ông mà từ bỏ công việc, không đáng đâu. 】

Giang Đồng: 【 Không phải vậy, thực ra tôi luôn muốn trở về. 】

Câu này của Giang Đồng không phải nói dối. Ban đầu anh định sau khi tốt nghiệp sẽ ở lại thành phố nơi mình học đại học, chủ yếu là vì Tống Dục. Nhưng khi đó, giữa hai người đã bắt đầu nảy sinh vấn đề, Giang Đồng mới cân nhắc lựa chọn một hướng đi mà bản thân mong muốn.

Chu Tử Dương: 【 Thế bây giờ cậu đã vào làm ở bệnh viện mới chưa? 】

Giang Đồng: 【 Chưa, tôi đang đi du lịch. 】

Chu Tử Dương: 【 Cậu thật sự chia tay với cậu ta rồi? 】

Giang Đồng: 【 Chia rồi. 】

Hồi đại học, quan hệ giữa Giang Đồng và Chu Tử Dương khá tốt, lúc thực tập cũng ở cùng một bệnh viện, được phân vào chung

một nhóm luân khoa, thường xuyên trò chuyện. Chu Tử Dương quen biết Tống Dục, từ lâu đã biết hai người họ là người yêu nhiều năm, có lẽ cũng là người duy nhất biết rõ nguyên nhân thực sự khiến Giang Đồng và Tống Dục chia tay.

Chu Tử Dương: 【 Tốt, dứt khoát rời xa tra nam, nhìn mà tôi thấy sảng khoái ghê! 】

Chu Tử Dương: 【 Nhưng mà nếu cậu có chuyện gì không vui, cứ tìm tôi tâm sự nhé. 】

Giang Đồng: 【 Biết rồi. 】

Sau khi Giang Đồng trả lời tin nhắn này, Chu Tử Dương im lặng khá lâu.

Công việc trong bệnh viện thường đến rất nhanh, chắc cậu ta lại bận rồi. Giang Đồng tắt điện thoại, tựa vào lưng ghế sofa, không có việc gì đặc biệt để làm, dần dần cảm thấy buồn ngủ.

Ngay khi anh vừa chợp mắt, ổ khóa cửa vang lên một tiếng, gió tuyết ngoài trời ào vào, rồi lại bị đóng chặt bên ngoài.

Trần Tử Kiêm nhìn thấy cái bóng nghiêng nghiêng trong bóng tối, nhẹ nhàng thay dép rồi bước vào phòng.

Hắn xách theo phần cơm tối hôm nay, được đựng trong hộp giữ nhiệt. Nhưng thời tiết quá lạnh, Trần Tử Kiêm vẫn không yên tâm, lại bọc thêm mấy lớp túi giữ nhiệt bên ngoài, khiến cái túi trông có vẻ rất to.

Hắn đặt đồ xuống bàn ăn, rồi mới đi vào phòng khách.

Trong phòng tối đến mức gần như không nhìn thấy gì, nhưng may mà hắn có khả năng nhìn trong đêm rất tốt. Giang Đồng chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, có vẻ tư thế tựa trên ghế sofa không được thoải mái, nên chân mày khẽ nhíu lại. Anh cuộn

người lại, hai chân xếp bằng, khiến Trần Tử Kiêm nghi ngờ rằng sau khi tỉnh dậy anh sẽ tê chân đến mức không đi lại nổi.

Bên kia ghế sofa còn một khoảng trống khá rộng, Trần Tử Kiêm gần như không phát ra tiếng động nào khi ngồi xuống bên cạnh anh. Sức nặng của hắn khiến chiếc ghế sofa bọc vải mềm hơi lõm xuống, nhưng vẫn không làm Giang Đồng tỉnh giấc.

Chiếc chăn mỏng bị anh quấn lấy, nhưng không đắp cẩn thận mà chỉ vo lại quanh eo. Trần Tử Kiêm kéo chăn lên, đắp đến tận cổ anh.

Giang Đồng như thế nào, hắn cũng đều rất thích. Thế nên không có gì bất ngờ, Trần Tử Kiêm nhìn đến ngẩn ngơ, chẳng suy nghĩ gì cả, chỉ giữ nguyên tư thế hơi nghiêng người mà ngắm anh.

Gió vẫn thổi, va chạm vào đủ loại vật thể, tạo thành những âm thanh rền rĩ kỳ lạ. Nhưng trong tai Trần Tử Kiêm, tất cả chỉ còn lại hơi thở chậm rãi, ấm áp của Giang Đồng.

Cho đến khi Giang Đồng vô thức nghiêng sang phía hắn, hơi thở phả vào bên cổ hắn. Trần Tử Kiêm không dám động đậy, cũng không nhìn anh, chỉ im lặng ngồi đó như một bức tượng điêu khắc đông cứng.

Ngồi đến mức nửa bên người tê dại, hắn nghe thấy điện thoại trong tay Giang Đồng khẽ reo lên.

Trần Tử Kiêm không cố ý nhìn, nhưng vì khoảng cách quá gần, hơn nữa điện thoại của Giang Đồng hơi trượt xuống, màn hình sáng lên, lộ rõ trước mắt hắn.

Một người không có ghi chú gửi tin nhắn đến, từng dòng tin nhắn lần lượt hiện lên trên màn hình, vô cùng rõ ràng ngay trước mắt hắn.

【 Nãy bận nên chưa mắng xong. 】

【 Họ Tống ngoại tình mà còn muốn sống yên ổn??? Bất kể giới tính gì, đã yêu đương thì cũng phải chung thủy chứ! 】

Trước khi màn hình điện thoại kịp tối đi, Trần Tử Kiêm đã chạm vào nút bên hông, tắt nó đi.

Chương 11: Sờ nắn

Hôm đó, tuyết lại dày thêm.

Giang Đồng cứ thế tựa vào vai Trần Tử Kiêm ngủ. Khi tỉnh dậy thì đã có điện lại.

Trên người anh được đắp một tấm chăn mềm. Mở mắt ra, anh nhìn thấy màn hình tivi sáng lên, trên đó có mấy người đang nói chuyện. Giang Đồng cử động cái cổ ê ẩm vì ngủ sai tư thế. Đột nhiên nhận ra mình đang dựa vào Trần Tử Kiêm, anh thoáng sững sờ.

Trần Tử Kiêm không nói gì, như thể chuyện này chẳng có gì lạ lùng hay đáng bận tâm. Hắn chỉ kéo chăn giúp Giang Đồng xuống một chút.

Giang Đồng ngủ đến mức hai má ửng hồng, trong mắt vẫn còn vẻ ngái ngủ chưa tỉnh hẳn.

“Tôi có làm cậu khó chịu không? Sao không gọi tôi dậy?” Giang Đồng đưa tay xoa sau cổ, nhưng ngay sau đó chợt nhận ra lời mình nói có thể gây hiểu lầm, nên vội cúi đầu xuống.

Anh rụt cổ vào trong chăn, nghiêng đầu lén nhìn Trần Tử Kiêm. Ánh sáng từ màn hình tivi phản chiếu trong mắt anh, lúc sáng lúc tối.

“Đội cảnh sát gần đây sắp xếp kiểm tra sức khỏe, nhưng nhân lực không đủ, cậu có muốn đến giúp không?” Trần Tử Kiêm cúi mắt, đối diện với ánh nhìn lấp ló trong chăn của Giang Đồng.

Sau vài giây im lặng, Giang Đồng đáp: “Tất nhiên rồi.” Anh cảm thấy cuối cùng mình cũng có thể làm được việc gì đó, tâm trạng liền phấn chấn hơn.

Gió tuyết kéo dài suốt mấy ngày liền cuối cùng cũng dừng lại. Ngay hôm sau, Trần Tử Kiêm lái xe đón anh đến cục cảnh sát.

Chuyện này thông thường sẽ không xảy ra. Nhưng lần kiểm tra sức khỏe lần này khá đặc biệt, có sự tham gia của nhiều đồn cảnh sát trong khu vực. Hơn nữa, do ảnh hưởng của bão tuyết, số bác sĩ có thể điều động bị giảm đi đáng kể, vì thế cần thêm nhân lực hỗ trợ.

Khi còn học đại học, Giang Đồng đã nhiều lần theo các đàn anh đàn chị đi hỗ trợ khám sức khỏe, nên cũng xem như có chút kinh nghiệm.

Xe dừng lại ở sân trước cục cảnh sát. Hôm nay thời tiết tốt hơn những ngày trước, nhưng vẫn rất lạnh. Trong sân có mấy cảnh sát mặc áo khoác dài và mấy con chó nghiệp vụ đang huấn luyện.

Giang Đồng xuống xe cùng Trần Tử Kiêm, đi theo hắn băng qua sân và hành lang. Những cảnh sát đi ngang đều chào Trần Tử Kiêm, còn anh thì cúi đầu bước đi, cố gắng giảm cảm giác tồn tại của mình.

Bước vào một căn phòng trông như phòng họp, lúc này Giang Đồng mới thấy có hơn mười bác sĩ mặc áo blouse trắng và hàng dài cảnh sát đang chờ kiểm tra.

“Chắc mất cả ngày đấy.” Trần Tử Kiêm đưa Giang Đồng đến một góc phòng họp. “Trưa tối đều có cơm hộp. Vốn dĩ tôi đang trong kỳ nghỉ, nhưng giờ đã đến rồi thì phải phụ giúp họ một chút.”

Có lẽ vì sợ Giang Đồng không quen nên hắn nói khá nhiều.

“Chút nữa Hiểu Tinh sẽ tới. Nếu tôi bận đến khuya, cậu ấy sẽ đưa cậu về.”

“Được rồi, cậu không cần để ý đến tôi đâu.” Giang Đồng đáp.

Hai người đứng khá gần nhau, vì để anh có thể nghe rõ trong không gian rộng này nên Trần Tử Kiêm hơi cúi đầu xuống.

“Đội trưởng nhóm bác sĩ ở bên kia.” Hắn chỉ về phía một người.

Là một nữ bác sĩ, vì đang đeo khẩu trang nên anh không nhìn rõ mặt cô ấy.

Trần Tử Kiêm đưa Giang Đồng đến gặp đội trưởng, giúp anh nhận quần áo và dụng cụ cần thiết.

Cầm lấy áo blouse trắng, Giang Đồng quay sang nói với hắn: “Chút nữa gặp.”

“Ừ.” Trần Tử Kiêm khẽ gật đầu. Thực ra hắn vẫn muốn dặn dò thêm, ví dụ như có chuyện gì cứ tìm hắn, nhưng đúng lúc đó có người gọi nên đành nuốt lại những lời không cần thiết, xoay người rời đi.

Công việc của Giang Đồng không quá vất vả, đội trưởng phân anh vào nhóm đo huyết áp.

Dù số lượng người rất đông, nhưng tất cả đều có kỷ luật, hầu như không ai gây ồn ào. Giang Đồng thậm chí có thể nghe được bác sĩ ở bàn bên cạnh đang nói chuyện.

Anh lặp đi lặp lại những thao tác giống nhau một cách máy móc. Tuy nhiên, khi gặp trường hợp có chỉ số bất thường, anh sẽ dành thời gian hỏi han đơn giản và đưa ra một vài đề nghị.

Anh làm việc nghiêm túc và có trách nhiệm, một ngày cứ thế trôi qua trong những lần cúi đầu, ngẩng đầu liên tục.

Máy đo huyết áp phát ra tiếng báo hiệu, cho biết người cuối cùng trong hàng cũng đã kiểm tra xong.

“Không có vấn đề gì cả.” Giang Đồng điền số liệu vào phiếu.

Các bác sĩ khác xung quanh cũng đã xong việc, đang cúi đầu thu dọn dụng cụ. Giang Đồng đứng lên, vừa cởi áo blouse thì đội trưởng bước đến.

“Bác sĩ Giang, hôm nay vất vả cho cậu rồi. Nghe nói cậu đến đây du lịch, vậy mà chúng tôi lại làm phiền cậu.”

“Không sao đâu, dạo này thời tiết xấu, cũng chẳng chơi bời gì được.” Giang Đồng cười cười.

“À, lúc tôi qua đây có thấy đội trưởng Trần, chắc giờ anh ấy vẫn còn ở khoa ngoại. Cậu cứ qua đó chờ trước đi, chỗ này để bọn tôi dọn là được.” Đội trưởng kiên quyết ngăn lại, Giang Đồng đành thôi, nói: “Vậy tôi qua đó trước.”

Cả ngày ngồi lì một chỗ, Giang Đồng thấy hơi đau lưng. Anh không để tâm lắm, chỉ dùng tay xoa nhẹ một chút.

Khoa ngoại cần c.ởi đ.ồ để kiểm tra, vì thế họ bố trí một văn phòng riêng.

Giang Đồng men theo hành lang, dừng trước cánh cửa có dán hai chữ “Khoa Ngoại”.

Cửa đóng chặt. Anh giơ tay gõ, nghe thấy bên trong có một giọng nói lạ vang lên: “Vào đi.”

Giang Đồng đẩy cửa bước vào, trong phòng có hai chiếc giường, Trần Tử Kiêm ngồi quay lưng về phía anh trên chiếc giường bên trong. Hắn đang nắm vạt áo len trong tay, chắc là định cởi ra.

Gần cửa còn có một người khác đang được kiểm tra, một bác sĩ không quen biết đứng bên cạnh ghi chép số liệu, có lẽ chính là người vừa lên tiếng bảo anh vào.

“Anh là bác sĩ Giang? Đội trưởng vừa nhắc với tôi rồi.” Vị bác sĩ kia ngẩng đầu nhìn thoáng qua. “Tôi chỉ còn mỗi đội trưởng Trần nữa thôi, anh có thể kiểm tra giúp không?”

Giang Đồng hơi sững lại, sau đó gật đầu: “Được chứ.”

Trong mấy giây họ nói chuyện, Trần Tử Kiêm đã cởi áo len, tiện tay gấp lại đặt trên đầu giường.

Phòng không lớn lắm, Giang Đồng bước đến, kéo tấm rèm giữa hai giường lại.

Dưới ánh đèn huỳnh quang trắng trên trần, Trần Tử Kiêm hơi ngẩng đầu nhìn anh.

“Có phải cởi tiếp không?” Hắn hỏi.

Giang Đồng khựng chân, lắc đầu.

“Cậu nằm xuống trước đi.”

Trên tủ đầu giường có hộp găng tay y tế mới tinh, Giang Đồng bóc ra một đôi đeo vào.

“Kiểm tra ngoại khoa chủ yếu dựa vào…” Anh nhắc nhở mình phải chuyên nghiệp, cúi mắt vứt vỏ hộp găng tay, “…chẩn đoán qua sờ nắn*.”

**Sờ nắn (Palpation): quá trình sử dụng tay của một người để kiểm tra cơ thể, đặc biệt là trong khi nhận biết / chẩn đoán bệnh. Thường được thực hiện bởi một chuyên gia chăm sóc sức khỏe, sờ nắn là quá trình cảm nhận một vật thể trong hoặc trên cơ thể để xác định kích thước, hình dạng, độ cứng hoặc vị trí của nó.*

Anh quay lại, Trần Tử Kiêm đã nằm xuống chiếc giường bệnh dựng tạm. Cho dù hắn chỉ thở thôi, nhưng toàn bộ cơ bắp cũng phập phồng theo từng nhịp.

Giang Đồng đến bên giường, bắt đầu kiểm tra vùng ngực và bụng của hắn.

Cũng giống hầu hết cảnh sát ở đây, Trần Tử Kiêm có làn da màu lúa mì, cơ bắp rắn chắc, trên người đầy những vết thương sâu cạn khác nhau. Giang Đồng cúi đầu, dùng lực ngón tay, tiến hành kiểm tra phần ngoài trước.

Sau đó, anh khép mấy ngón tay lại, đặt lên bụng dưới của Trần Tử Kiêm.

“Vết sẹo này do đâu mà có?” Giang Đồng hỏi nhỏ.

“Vừa vào đội không lâu, đi bắt trộm. Hắn đập vỡ chai thủy tinh trong hẻm rồi chém tới, lúc đó đang là mùa hè.” Trần Tử Kiêm nhìn lên trần nhà, đôi mắt hơi nhíu lại vì ánh đèn huỳnh quang chói lóa.

Khi nói chuyện, cơ bắp của hắn thả lỏng một chút, Giang Đồng tiếp tục kiểm tra

“Còn chỗ này thì sao?” Tay anh dừng lại dưới xương sườn của hắn, cảm nhận được hơi nóng từ đầu ngón tay.

“Ngã. Dưới đất có một tảng đá rất to, cũng là trong lúc làm nhiệm vụ.”

Vết thương này dường như phục hồi không tốt lắm, Giang Đồng lại hỏi: “Nhiệm vụ gấp lắm à? Không có thời gian dưỡng thương sao?”

“Ừ, có lần phải ở trong núi cả tuần liền, chỉ có mấy loại thuốc mang theo bên người.” Trần Tử Kiêm nói bình thản.

Ngón tay Giang Đồng khẽ run một cái.

“Sao thế?” Trần Tử Kiêm hỏi chậm rãi. “Có vấn đề gì à?”

“Không.” Giang Đồng hoàn hồn, thu tay về. “Không có vấn đề gì, có thể ngồi dậy rồi.”

Trần Tử Kiêm nhanh chóng ngồi dậy, hai chân đặt xuống nền.

“Ngẩng đầu lên.” Giang Đồng đứng trước hai chân hắn, tránh không được phải tới gần hơn trước.

Dù Trần Tử Kiêm rất cao, nhưng vì đang ngồi trên giường nên lúc Giang Đồng đứng chỉ thấp hơn hắn một chút.

Hắn hơi ngửa cổ, Giang Đồng theo đường viền cổ hắn kiểm tra lên trên, chạm đến vùng hàm dưới và sau tai, kiểm tra hạch bạch huyết.

Trần Tử Kiêm rất phối hợp. Nhiều người không quen bị bác sĩ chạm vào, hoặc cơ thể quá mẫn cảm, không tránh được phản ứng kháng cự. Nhưng dù nằm hay ngồi, hắn vẫn ngay ngắn như một bức tượng, bất động hoàn toàn.

Nhưng như thế cũng có điểm bất tiện, cơ bắp căng cứng quá mức sẽ làm ảnh hưởng đến việc kiểm tra, nên Giang Đồng mới chủ động nói chuyện để hắn thả lỏng.

Không gian nhỏ hẹp, hơi nóng trong phòng khiến hơi thở của hai người quấn lấy nhau. Mũi Giang Đồng gần như chạm vào mặt hắn. Dù đây chỉ là một quy trình bình thường của bác sĩ kiểm tra sức khỏe, nhưng vì họ quen biết nhau nên Giang Đồng có hơi mất tự nhiên.

Bên ngoài rèm vang lên tiếng thu dọn đồ, vị bác sĩ kia nói: “Tôi xong rồi, tôi đi trước nhé.”

“Được.” Giang Đồng ngẩng đầu.

“Xong rồi, không có vấn đề gì cả.” Anh lùi lại nửa bước, khẽ thở phào.

Trần Tử Kiêm cúi đầu, ừ một tiếng, vẫn chưa nhúc nhích. Lát sau, hắn lại hỏi: “Có thể xem giúp tôi vết thương ở lưng không?”

Giang Đồng đang cởi dở găng tay, nghe vậy liền dừng lại, dứt khoát tháo hẳn, gật đầu đồng ý.

Anh đi vòng ra sau, Trần Tử Kiêm cũng cúi người hợp tác. Hai tay hắn chống lên mép giường, cơ bắp ở vai và bắp tay nổi lên, vết thương lần trước Giang Đồng từng băng bó đã hồi phục thấy rõ.

“Khỏi hẳn rồi.” Giang Đồng nói.

Trần Tử Kiêm nghiêng đầu, ánh mắt dừng trên sàn nhà bên cạnh anh.

“Vậy thì tốt.”

Kiểm tra xong, Giang Đồng đang thu dọn đồ đạc, Trần Tử Kiêm cầm áo len trên đầu giường lên, nhanh chóng mặc vào, đứng dậy tiến đến rất gần Giang Đồng, gần như chạm vào lưng anh.

Giang Đồng cảm giác được, vừa định quay đầu thì cánh tay Trần Tử Kiêm lướt qua vành tai anh, lấy chiếc áo khoác trên giá.

“Buổi tối…” Giang Đồng vừa mở miệng, giọng có phần lơ đãng. Anh định thần lại, tiếp tục: “Cậu còn bận không? Trưa nay tôi nghe họ nói chuyện, khi về bệnh viện đội y tế sẽ đi ngang qua chỗ tôi, tôi có thể đi cùng họ…”

“Không bận nữa.” Trần Tử Kiêm lấy chìa khóa xe từ túi áo, như thể đã chuẩn bị sẵn để rời đi.

Trên đường ra bãi đỗ xe, vì không còn chuyện khác để làm, thấy cả hai im lặng quá lâu, Giang Đồng bèn hỏi: “Hôm nay kiểm tra suôn sẻ chứ?”

“Cũng ổn.” Trần Tử Kiêm trả lời, nghĩ lại có lẽ Giang Đồng không chỉ hỏi chung chung, bèn bổ sung: “Không có gì bất thường.”

“Trưa nay tôi đo huyết áp cho mọi người, nhiều người trên tay cũng có sẹo như cậu.”

Ra đến cửa, Trần Tử Kiêm đẩy cánh cửa kính nặng nề, nhường Giang Đồng đi trước.

“Cũng bình thường thôi, cảnh sát ở đây thường xuyên đối mặt với những tình huống đặc biệt.” Hắn bước nhanh hơn, đi song song với Giang Đồng, cố ý điều chỉnh tốc độ chậm lại để phù hợp với anh.

Lên xe, tiếng gió tuyết bên ngoài nhỏ đi. Giang Đồng kéo dây an toàn, hỏi: “Trước đây tại sao cậu lại muốn vào trường cảnh sát?”

“Không có lý do đặc biệt, điểm phù hợp, tôi cũng không thích học lắm, vậy thì đi học cảnh sát thôi. Có lẽ sau này sẽ có lúc cảm thấy công việc này có chút thành tựu.”

Thời gian trôi qua đã quá lâu, Trần Tử Kiêm không còn nhớ rõ cảm giác khi đó. Hắn chỉ biết rằng, năm ấy Giang Đồng thi đậu vào trường y danh tiếng với số điểm rất cao, còn hắn chỉ có thể đứng từ xa mà ngửa mặt nhìn lên.

Nhưng nếu một ngày nào đó, hắn thực sự trở thành người may mắn có thể đứng bên cạnh Giang Đồng, mà hắn lại là một cảnh sát, có lẽ cũng không đến mức quá khó chấp nhận.

Lúc sắp khởi động xe, Trần Tử Kiêm nhận một cuộc gọi. Giang Đồng không nghe rõ đầu dây bên kia nói gì, chỉ thấy sắc mặt hắn dần thả lỏng hơn.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Trần Tử Kiêm nói với cậu: “Từ Phi hai ngày nữa có thể xuất viện, nhưng sau khi cậu ấy xuất viện, tôi có thể sẽ phải rời đi vài ngày để phối hợp điều tra.”

Có lẽ đó là một trong những quy định của sở cảnh sát, Giang Đồng gật đầu đã hiểu.

【 Lời tác giả 】

Có lẽ Từ Phi xuất viện hơi nhanh, nếu mọi người cảm thấy không hợp lý thì ——

Từ Phi: Vì tổ chức nên tôi có thể chất hồi phục nhanh phi thường!

Chương 12: Biết chăm sóc người khác thì có thể yêu đương được sao?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Giang Đồng không đi cùng Trần Tử Kiêm đón Từ Phi. Ban đầu anh định đi, nhưng Trần Tử Kiêm bảo trời lạnh, kêu anh cứ ở nhà đừng chạy tới chạy lui nữa.

Vừa đỗ xe dưới nhà, Giang Đồng đã nghe thấy tiếng ồn ào.

Ngay sau đó, tiếng đám đàn ông cười đùa vang lên trong hành lang, Giang Đồng chạy ra mở cửa.

Đây không phải lần đầu tiên anh gặp Từ Phi, nhưng khi thấy người nọ lần nữa, anh vẫn mất một lúc mới nhớ ra. Ngược lại, Từ Phi lại nhận ra anh ngay.

“Bác sĩ Giang? Anh là bác sĩ Giang phải không?” Đôi mắt Từ Phi sáng rực, vừa nhìn đã cho cảm giác thật thà đáng tin cậy. Trạng thái của cậu ta giờ đã tốt hơn nhiều so với lần Giang Đồng nhìn thấy cậu ta thoi thóp trên xe.

“Tiểu Tinh bảo tôi là bác sĩ Giang rất đẹp trai, quả nhiên là vậy.” Từ Phi còn chưa vào nhà đã hào hứng chìa tay ra bắt tay Giang Đồng. Nhưng chỉ mới chạm được một giây, bả vai cậu ta đã bị ai đó huých nhẹ.

Từ Phi vội buông tay, quay lại nhìn thì thấy người đứng sau là Trần Tử Kiêm.

“Nhị ca, anh làm gì thế?” Cậu ta giơ tay xoa xoa vai.

Trần Tử Kiêm mặt không cảm xúc đáp: “Ngoài này lạnh, vào trong nói chuyện.”

Lời hắn nói quá có lý, Từ Phi không cách nào phản bác.

“Cậu trông có vẻ khỏe hơn nhiều rồi.” Giang Đồng nhìn Từ Phi bằng ánh mắt hiền hòa nhân ái mà anh hay dành cho bệnh nhân.

“Ở bệnh viện lâu như vậy rồi mà, sau đó bác sĩ còn bảo vết thương cũng không nghiêm trọng lắm, chẳng qua lúc đó mất máu quá nhiều, Nhị ca lo lắng quá thôi.” Từ Phi cười cười.

Đi cùng cậu ta còn có Thương Hiểu Tinh và Trần Tử Kiêm, nhưng vừa vào nhà, Trần Tử Kiêm đã rẽ thẳng vào bếp, đến giờ vẫn chưa ra.

Thương Hiểu Tinh ngồi xuống bên cạnh Từ Phi, cậu vốn rất giỏi nói chuyện phiếm, nhưng Giang Đồng vẫn chưa quen lắm. Sau khi tán gẫu vài câu đơn giản, anh không biết phải tiếp tục thế nào, bèn dứt khoát đi tìm Trần Tử Kiêm.

Bếp đang đun nước, có vẻ Trần Tử Kiêm không nghe thấy bước chân anh. Giang Đồng bước đến, đứng bên bồn rửa, rất tự giác tiếp nhận công việc rửa chén.

“Cậu ra ngoài ngồi đợi là được.” Vì biết Từ Phi sẽ về nên Trần Tử Kiêm vốn đã chuẩn bị xong bữa tối từ trước.

“Không sao, tôi ra ngoài cũng không biết nói chuyện gì với họ.” Giang Đồng thành thật nói.

Trần Tử Kiêm không nói thêm nữa. Hai người bận rộn trong bếp, rất nhanh đã chuẩn bị xong một bàn ăn.

Điều Giang Đồng không ngờ là, tính cách của Từ Phi còn hoạt bát hơn cả Thương Hiểu Tinh.

Bữa cơm diễn ra vô cùng vui vẻ, Giang Đồng cười rất nhiều lần, thậm chí còn bắt đầu thắc mắc tại sao Trần Tử Kiêm có thể ngày ngày ở bên những người này mà vẫn giữ được vẻ mặt vô cảm như vậy.

Vì Từ Phi mới xuất viện, trên bàn chỉ có Thương Hiểu Tinh và Trần Tử Kiêm uống một ít rượu, nhưng đến cuối cùng, người say lại là Từ Phi.

Cậu ta kéo Giang Đồng nói chuyện, lặp đi lặp lại rằng thật may khi gặp được bác sĩ trên con đường đó. Đến tận cuối cùng, cậu ta mới lấy từ trong thùng giấy ra món quà dành cho Giang Đồng —— một tấm cờ khen thưởng*.

**Cờ kiểu vậy nè:*

Click để xem ảnh

Từ Phi quan sát sắc mặt Giang Đồng, hơi ngại ngùng nói: “Chỉ là chút lòng thành thôi.”

Tấm cờ vẫn đang cuộn tròn, đến khi mở ra, Giang Đồng nhìn thấy hàng chữ lớn bên trong. Vì đó là câu cảm ơn bình thường nên anh mới nhẹ nhõm.

“Đây đã là sự công nhận lớn nhất đối với chúng tôi rồi, những thứ khác cậu không cần chuẩn bị thêm đâu.” Giang Đồng nhận lấy, vội nói trước: “Đây cũng là việc tôi nên làm thôi.”

Từ Phi gật đầu lia lịa.

Ba người kia có vẻ vẫn còn chuyện muốn nói, Giang Đồng tự giác đứng dậy, bảo mình đi cất đồ, để lại thời gian cho họ.

Khi về phòng, anh thử đặt tấm cờ vào tủ đầu giường, nhưng phát hiện tủ đầu giường quá nhỏ nên nhét không vừa, đành phải để vào tủ quần áo.

Sau khi cất xong, anh cũng không vội ra ngoài, chỉ ngồi trên mép giường, nhàm chán lướt điện thoại.

Không lâu sau, có người gõ cửa, còn nói: "Tôi đây."

Giang Đồng nghe ra giọng Trần Tử Kiêm, bèn đứng dậy mở cửa, nhưng hắn cũng không lập tức bước vào.

"Từ Phi qua chỗ Thương Hiểu Tinh ở, nhưng cậu ấy thiếu một cái chăn."

Giang Đồng nghiêng người nhường chỗ, Trần Tử Kiêm bước vào một bước, tiện tay đóng cửa lại.

Lúc mở tủ lấy chăn, hắn nhìn thấy tấm cờ Giang Đồng đặt bên trong.

Giang Đồng cũng nhìn thấy, bước tới giải thích: "Chỉ có chỗ này là để vừa, nhưng tôi cũng hơi sợ mình quên mất, lúc đi còn phải nhớ mang theo."

Trần Tử Kiêm nghe anh nhắc đến chữ "đi", như thể có một dây thần kinh nào đó bị k.ích th.ích, đột nhiên đứng yên bất động.

Hắn suýt nữa quên mất, Giang Đồng sẽ rời đi. Cuối cùng, họ vẫn phải chia xa, cho dù Tống Dục không còn cơ hội, cơ hội ấy cũng chưa chắc sẽ thuộc về hắn.

Trên đường về, rõ ràng Từ Phi đã nói với hắn ——

Tuyết sắp ngừng rơi.

Hình như còn nói cả một mốc thời gian rất cụ thể, nhưng Trần Tử Kiêm cố tình không nghe.

“Sao thế?” Giang Đồng dường như nhận ra sự khác thường của hắn. Anh hơi nghiêng người dựa vào tủ quần áo, nhưng Trần Tử Kiêm chỉ im lặng một lúc rồi chậm rãi ôm lấy tấm chăn dày cộm trong tủ ra.

Hắn chỉ mặc một chiếc áo thun, khi dùng sức, cả cánh tay nổi rõ đường cơ bắp. Giang Đồng lịch sự dời mắt đi.

Trần Tử Kiêm đặt chăn lên giường, sau đó đóng cửa tủ lại.

Dựa theo nội dung trò chuyện trước đó, Giang Đồng nhanh chóng liên tưởng: “Hình như mấy ngày rồi không có tuyết, sắp ngừng rơi rồi à? Tôi nhớ ở những nơi tuyết rơi thường xuyên sẽ có nhiều thiết bị dọn tuyết, đúng không?”

Thật ra khi hỏi câu này, Giang Đồng không có ý nói rằng anh đang nóng lòng muốn đi, anh chẳng qua cảm thấy muốn nói chuyện cùng Trần Tử Kiêm, chỉ thế thôi.

Nhưng Trần Tử Kiêm lại trở nên cảnh giác. Bàn tay vốn đặt trên đống chăn dày trượt xuống, hắn chỉ nhìn Giang Đồng một cái, rồi nói: “Có, nhưng năm nay tuyết rơi nhiều lắm.”

Trần Tử Kiêm vô thức dừng lại một chút, Giang Đồng tưởng hắn nói xong rồi nên cũng không hỏi thêm.

Ra khỏi phòng Giang Đồng, Trần Tử Kiêm mới chậm rãi nghĩ: Mình không trả lời là tuyết có ngừng rơi hay không, vậy chắc không tính là nói dối nhỉ.

Họ sắp phải chịu kiểm tra cách ly. Dù Giang Đồng có muốn đi, hắn cũng thực sự không muốn anh rời đi vào đúng lúc hắn phải tạm thời vắng mặt. Nếu vậy, khi trở về, có lẽ hắn sẽ không bao giờ gặp lại Giang Đồng nữa.

Ánh mắt Trần Tử Kiêm lướt qua chiếc sô pha mà Từ Phi đang ngồi. Mỗi buổi trưa, Giang Đồng thường hay ngủ ở đó.

Từ Phi đang đùa giỡn với Thương Hiểu Tinh, thấy Trần Tử Kiêm nhìn mình, mới hỏi: "Nhị ca, anh đứng đó làm gì thế? Ôm chăn không nặng sao?"

Khi Giang Đồng bước ra khỏi phòng, trong phòng khách đã không còn ai, chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện của mọi người ngoài hành lang.

Anh cũng đẩy cửa đi ra, Thương Hiểu Tinh đứng cuối hàng ngoảnh đầu lại, nói: "Bác sĩ Giang, đến nhà tôi ngồi chơi đi."

Thì ra Trần Tử Kiêm đang giúp Từ Phi ôm chăn qua, mấy người trò chuyện một lúc rồi lại đổi chỗ.

Tính đến giờ, Giang Đồng đúng là chưa từng đến nhà Thương Hiểu Tinh.

Không gian tổng thể gần như giống với chỗ của Trần Tử Kiêm, nhưng cách bài trí có nét riêng hơn, ít nhất nhìn qua thì nơi này có cảm giác đời sống hơn một chút.

Trần Tử Kiêm đặt chăn xuống trong phòng của Từ Phi, Giang Đồng thoáng thấy bóng lưng của cậu ta nhưng không bước vào.

Từ Phi tò mò hỏi: "Bác sĩ Giang, nghe nói anh là bạn học cấp ba của Nhị ca?"

"Ừ." Giang Đồng ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Từ Phi.

Từ Phi và Thương Hiểu Tinh liếc nhau, cả hai cùng cười.

"Chúng tôi vừa nói chuyện về lịch sử tình trường của Nhị ca," Từ Phi hỏi, "Cấp ba anh ấy cũng chưa từng yêu ai sao?"

Giang Đồng mất vài giây suy nghĩ, rồi không chắc chắn lắm mà nói: “Chắc là không.”

“Vậy thì chán quá.” Từ Phi xua tay.

Thấy Giang Đồng có vẻ chưa hiểu, Thương Hiểu Tinh liền giải thích: “Lúc mới đến đây, có một nam sinh vừa gặp đã thích Nhị ca, theo đuổi mấy tháng trời, nhưng anh ấy cứ lạnh nhạt mãi. Chúng tôi đều bảo anh ấy xứng đáng cô đơn cả đời.”

“Cậu ấy chưa từng yêu ai sao?” Lần này đến lượt Giang Đồng ngạc nhiên.

Thương Hiểu Tinh lắc đầu, lại nhún vai, tỏ vẻ bản thân cũng không hiểu Trần Tử Kiêm nghĩ gì.

Còn chưa nói hết câu, Trần Tử Kiêm từ trong phòng đi ra, ba người lập tức ăn ý mà im lặng, bầu không khí thoáng trở nên kỳ lạ.

Trần Tử Kiêm đưa mắt lướt qua Thương Hiểu Tinh và Từ Phi, cuối cùng dừng lại trên người Giang Đồng.

“Chúng ta đi thôi.”

Nghe hắn nói vậy, Giang Đồng đứng dậy, chào tạm biệt Thương Hiểu Tinh và Từ Phi.

Rời khỏi nhà Thương Hiểu Tinh, lúc chờ Trần Tử Kiêm mở cửa, Giang Đồng kéo mũ áo khoác bông lên đội vào đầu.

“Tôi vừa hỏi Từ Phi, cậu ấy nói hai ngày nữa chúng ta phải đến đồn cảnh sát để cách ly thẩm tra.”

Cửa phòng ở đây đều là loại cửa sắt đã có tuổi, mỗi lần kéo ra đều phát ra tiếng kẽo kẹt chói tai.

Trần Tử Kiêm nghiêng người nhường Giang Đồng vào trước.

“Vậy mấy ngày tới các cậu sẽ không về sao?” Giang Đồng chống tay lên tủ giày, cởi đôi giày tiện mang lúc đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một chiếc đèn đứng, là lúc nãy Giang Đồng đi vội chưa kịp tắt.

Trần Tử Kiêm nhìn mặt anh, muốn tìm kiếm chút tiếc nuối trong mắt anh, nhưng đáng tiếc chẳng có gì cả.

“Ừm.” Hắn hừ nhẹ một tiếng, coi như đáp lại.

Trước khi đi, Trần Tử Kiêm gửi WeChat của A Thố cho Giang Đồng, bảo nếu trời đẹp có thể đến tìm cậu ta chơi.

Hắn cũng để lại chìa khóa xe, đồng thời kiểm tra bằng lái của Giang Đồng.

“Tôi lái xe ổn mà, cậu yên tâm đi.” Giang Đồng không hiểu vì sao Trần Tử Kiêm lại nhìn chằm chằm vào bằng lái của anh lâu đến vậy.

Cũng như đại đa số người khác, sau khi thi đại học xong, Giang Đồng đã đi học lái xe, còn học chung với Tống Dục.

Chỉ cần là chuyện liên quan đến học tập, Giang Đồng luôn là một học sinh giỏi. Anh học lái xe cũng rất nhanh, hoàn thành các bài kiểm tra trong thời gian ngắn nhất. Trước khi đi lấy bằng lái, Giang Đồng nghe nói cần ảnh thẻ. Nghĩ rằng có thể sẽ cần dùng đến khi nhập học, anh dứt khoát đến một tiệm chụp ảnh chuyên nghiệp, bỏ ra một khoản không nhỏ để chụp ảnh thẻ.

Thực ra anh vẫn giữ bằng lái rất cẩn thận, nhưng sau ngần ấy năm, nó cũng đã cũ đi ít nhiều, chỉ có điều khuôn mặt trong tấm ảnh trên đó vẫn còn non nớt.

Khi Giang Đồng không để ý, ngón tay cái của Trần Tử Kiêm nhẹ nhàng lướt qua bức ảnh trên tấm bằng lái.

“Có chuyện gì cứ tìm A Thố, bọn tôi là bạn thân, nên cậu đừng ngại làm phiền cậu ấy, tôi đã dặn cậu ấy rồi.” Trần Tử Kiêm gập bằng lái lại, đưa cho anh.

“Cảm ơn cậu, chuyện gì cậu cũng nghĩ chu toàn thật.” Giang Đồng cất bằng lái đi, đột nhiên nhớ đến hôm trước Từ Phi nói Trần Tử Kiêm chưa từng yêu ai, vẫn cảm thấy khó tin, ánh mắt thoáng dừng lại.

Thấy biểu cảm của anh, Trần Tử Kiêm hỏi: “Còn chuyện gì sao?”

“Không có gì…” Giang Đồng không chắc có nên nói ra không, vì xét theo mối quan hệ hiện tại giữa anh và Trần Tử Kiêm, bỗng dưng nhắc đến chuyện tình cảm có vẻ không hợp lắm.

Trần Tử Kiêm không nói gì, chỉ nhìn anh.

Ánh mắt hắn không hề có chút áp lực nào, ngược lại còn rất đơn thuần, giống như thực sự chỉ đang thắc mắc.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Giang Đồng đã không chịu được, khẽ cười.

“Hôm trước Từ Phi nói cậu chưa từng yêu ai, còn bảo có một nam sinh theo đuổi cậu.”

“Sao tự nhiên lại nghĩ đến chuyện đó?” Trần Tử Kiêm hỏi.

Hắn đang cầm một ấm nước, động tác rót nước vẫn rất ổn định, chỉ đến khi Giang Đồng nói câu này, tay hắn mới khẽ run nhẹ như thể vô tình.

“Ừm… vì cậu chăm sóc người khác khá tốt.” Nói ra rồi, Giang Đồng mới cảm thấy câu này hơi kỳ lạ.

Chăm sóc người khác giỏi hay không chẳng liên quan gì đến chuyện yêu đương, đây chỉ là suy luận của anh mà thôi.

Trần Tử Kiêm không trả lời ngay, khiến Giang Đồng nghĩ có lẽ anh đã lỡ lời thật, nên vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi nhé, tôi chỉ tiện miệng nói vậy thôi.”

“Xin lỗi cái gì?” Trần Tử Kiêm đưa cốc nước ấm đã rót xong cho anh.

“Nhưng mà, biết chăm sóc người khác thì có thể yêu đương được sao?”

Lúc nói câu này, Trần Tử Kiêm khẽ nâng mắt, lướt nhìn Giang Đồng một cái.

Đôi mắt hắn đen láy, sáng như mặt hồ ngoài ban công vào một đêm tối.

Lời này dường như có ẩn ý khác, Giang Đồng không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy Trần Tử Kiêm dường như đang tiến lại gần, hơi thở ấm áp phả vào mặt anh.

“Không… phải chứ?” Giang Đồng không biết phải đáp sao, thậm chí từ nét mặt của Trần Tử Kiêm, anh còn có ảo giác rằng hắn đã từng có một trải nghiệm không vui nào đó.

Ánh mắt anh hơi hạ xuống, bấy giờ mới phát hiện từ lúc nào, một tay của Trần Tử Kiêm đã chống lên mép bàn phía sau anh, gần như giam anh vào lòng.

“Cậu thích kiểu người như vậy à?” Trần Tử Kiêm hạ mắt xuống, cúi đầu thấp hơn, Giang Đồng theo bản năng nghiêng đầu tránh đi, nhưng lại trông thấy hắn cầm lấy chiếc cốc rỗng trên bàn.

“Tôi đi tắm.”

Trần Tử Kiêm rời đi rất nhanh, để lại Giang Đồng đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo bóng lưng hắn.

Nước trong tay còn ấm, Giang Đồng nhấp một ngụm, môi hơi ướt.

Buổi chiều hôm bọn họ đi, Giang Đồng cũng xuống lầu theo.

Người lái xe là Thương Hiểu Tinh, Từ Phi ngồi một mình ở ghế sau, Trần Tử Kiêm ngồi ghế phụ, một tay vắt lên mép cửa sổ xe, kẽ ngón tay kẹp một điếu thuốc mới châm.

Hắn hạ kính xe xuống hoàn toàn, gió lùa qua khiến hắn hơi nheo mắt. “Có chuyện thì tìm A Thố.”

Giang Đồng gật đầu.

Trần Tử Kiêm suy nghĩ một lát, dường như không biết phải nói gì, ánh mắt lướt qua khuôn mặt Giang Đồng, rồi giơ tay kẹp điếu thuốc lên, ngón cái khẽ lướt qua má anh, cảm giác như cát thô ráp.

“Có sợi tóc.”

Giang Đồng chớp mắt hai lần, giơ tay chạm vào nơi vừa bị hắn chạm vào.

“Chúng tôi đi đây.” Trần Tử Kiêm nghiêng đầu nói với Thương Hiểu Tinh, Giang Đồng lùi lại nửa bước. Khi xe khởi động rời đi, Trần Tử Kiêm rụt tay về, rít một hơi thuốc, làn khói mờ phủ lên nửa khuôn mặt hắn.

Chương 13: Rất lâu, mười năm

Thực ra khi Trần Tử Kiêm không có ở đây, Giang Đồng cũng không buồn chán như hắn tưởng.

Anh có vô số bài luận nghiên cứu để đọc, cũng có rất nhiều chuyên khảo y học chưa kịp nghiên cứu.

Nhưng nghĩ đây cũng coi như kỳ nghỉ hiếm hoi trong sự nghiệp, anh cũng cố ý né chúng đi.

Anh đã ở nhà quá lâu, trong khoảng thời gian đó, A Thố vài lần rủ anh ra ngoài chơi nhưng anh đều từ chối.

Mấy ngày nay, Chu Tử Dương lại có vẻ rất nhàn rỗi. Nghe nói là cậu ta đi công tác tham gia một diễn đàn y học.

“Hôm nay là ngày cuối rồi.” Chu Tử Dương gọi điện cho Giang Đồng từ bữa tiệc. “Trước đây cậu bảo cậu không thích đi mấy sự kiện kiểu này cùng trưởng khoa, giờ tôi mới hiểu tại sao.”

“Lúc mời rượu mà cứ phải nói mấy câu khách sáo ấy, nói đến mức sắp líu cả lưỡi.”

“Với lại…” Giọng Chu Tử Dương bỗng nhỏ lại, “cậu đoán xem hôm nay tôi gặp ai?”

Cái giọng điệu này, Giang Đồng chẳng cần đoán cũng biết.

“Tống Dục dù sao cũng làm về đầu tư, trước đây có một dự án liên quan đến y tế chưa xử lý xong.” Nhắc đến người này, Giang

Đồng vẫn rất bình tĩnh, không có cảm xúc gì đặc biệt.

“Thôi đi, tôi gặp cậu ta còn phải tránh, thế mà cậu ta lại chủ động tìm tôi hỏi tin của cậu. Không phải cậu ta định vừa thật sự kết hôn vừa muốn dây dưa với cậu đấy chứ?” Chu Tử Dương thở dài, “Đồng Đồng, liệu có phải cậu sẽ vĩnh viễn không thoát khỏi cậu ta không?”

Chu Tử Dương không nói sai, ban đầu đúng là Tống Dục có suy nghĩ như vậy.

Bị dây dưa rất phiền, nhưng Giang Đồng cảm thấy dù thế nào thì chuyện này anh cũng không thể tiếp tục nữa.

Chỉ cần anh không nghe điện thoại, không trả lời tin nhắn, không gặp mặt, sớm muộn gì cũng tránh được.

“Thôi kệ cậu ta đi.” Giang Đồng nửa nằm trên đầu giường, ngón tay siết chặt chăn.

“Dù sao tôi cũng bảo là không biết chuyện của cậu, không tiết lộ gì đâu, cậu cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.” Bên đầu dây kia, giọng Chu Tử Dương lẫn vào tiếng ồn ào. “Thôi nhé, trưởng khoa lại tìm tôi rồi, cứ nhắm mấy người trẻ mà chuốc rượu, đúng là…”

Nói được vài câu, Chu Tử Dương đã cúp máy.

Trước đây, nếu ai đó nhắc đến Tống Dục, ít nhiều gì Giang Đồng cũng sẽ có chút suy nghĩ rối ren.

Nhưng giờ thì không còn như vậy nữa. Màn hình tắt đi, đầu óc anh trống rỗng, chẳng nghĩ gì cả.

Một ngày sau, A Thố lại gọi điện cho Giang Đồng.

Lần này, cậu ta không hỏi anh có đến hay không mà nói thẳng: “Bác sĩ Giang, tôi đang ở dưới nhà anh, đến đón anh đây.”

Giang Đồng chạy xuống, khăn quàng cổ trên người vẫn chưa kịp quấn lại cho ngay ngắn.

Anh thở d.ốc, mở cửa xe ngồi vào ghế phụ.

“Sao không nói trước với tôi một tiếng?” Anh thật sự không ngờ A Thố lại nhiệt tình như vậy.

“Mời mãi mà anh không đi.” A Thố cười nói đùa với anh, “Tôi đã hứa với Nhị ca là sẽ chăm sóc anh thật tốt, vậy mà một bữa cơm anh cũng chưa đến ăn. Anh bảo tôi biết ăn nói sao với Nhị ca đây?”

Hôm nay A Thố cũng lái một chiếc xe việt dã. Giang Đồng cài dây an toàn xong mới từ từ tháo khăn quàng cổ xuống.

Anh cúi đầu, giọng hơi nhỏ: “Chủ yếu là không muốn làm phiền cậu quá.”

“Sao lại phiền chứ…” A Thố liếc sang anh, vừa vặn thấy cổ anh lộ ra. Có vẻ do quàng khăn qua loa, quấn hơi chặt nên để lại một vết hằn đỏ nhàn nhạt trên da.

“À…” Cậu ta khẽ hắng giọng, dời ánh mắt đi. “Hôm nay có mấy người bạn cũng tới, tiện thể muốn gọi anh đi ăn cùng. Tối tôi cũng không uống rượu, lát nữa đưa anh về.”

“Không cần đâu, tôi tự lái xe cũng được.” Giang Đồng không ngờ kế hoạch của A Thố lại như vậy, đã vượt xa khỏi dự tính ban đầu của anh rồi.

“Đừng khách sáo, thật đấy.” A Thố nói vậy, Giang Đồng cũng chỉ đành nhận lấy.

Con đường này anh vẫn còn nhớ mang máng, có vẻ đã được sửa chữa nhiều so với lần trước anh cùng Trần Tử Kiêm đến nên

thời gian di chuyển rút ngắn đáng kể, chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Từ xa, Giang Đồng đã trông thấy mấy con chó A Thố nuôi, trong đó có Lão Bát. Hình như nó vẫn còn nhớ anh, vừa thấy xe dừng lại, nó liền chạy tới, hai chân trước bám chặt lên cửa sổ.

Giang Đồng sợ mở cửa đột ngột sẽ làm nó bị thương, nhưng A Thố nói không cần lo: "Nó thông minh lắm, lúc anh mở cửa nó sẽ tự tránh ra."

Thế là anh thử mở cửa, quả nhiên Lão Bát lập tức nhảy tránh sang một bên.

Có kinh nghiệm từ lần trước, Giang Đồng không còn sợ chó nữa. Trong lúc A Thố đỗ xe, anh chơi với Lão Bát một lát.

Chơi được một lúc, anh chợt nghe thấy có người lên tiếng sau lưng.

"Anh là bạn học của Nhị ca?"

Giang Đồng quay đầu lại, trông thấy một chàng trai trẻ mặc áo phao đơn giản và quần jeans, khuôn mặt trông rất đáng yêu.

"Chào cậu." Giang Đồng gật đầu chào, xoa đầu Lão Bát rồi đứng thẳng dậy.

"Tôi từng nghe A Thố nhắc đến anh, tôi là Dương Triệt." Dương Triệt cười một tiếng, nhìn thì rất thân thiện, nhưng Giang Đồng lại cảm thấy cậu ta dường như có chút khó chịu.

Không lâu sau, A Thố đỗ xe xong rồi đi về phía họ.

Trong bữa cơm, có rất nhiều người Giang Đồng không quen biết. Ngoài Dương Triệt ra, còn có một số bạn bè khác của A Thố. Nhưng những người này đều biết Trần Tử Kiêm, họ niềm nở

chào hỏi Giang Đồng, thậm chí còn khiến anh thoáng nghi ngờ, liệu đây có phải là một phong tục đặc biệt của nơi này không, rằng bạn học đều là những người cực kỳ thân thiết, đến mức chỉ vì anh là bạn cấp ba của Trần Tử Kiêm mà họ lại đối xử tốt với anh như vậy.

Ăn được nửa bữa, Giang Đồng không nhịn được mà gửi cho Trần Tử Kiêm một tin nhắn: 【 Hôm nay tôi đến chỗ A Thố ăn cơm, có rất nhiều người. 】

Dù biết hắn không thể xem điện thoại lúc này, cũng không thể trả lời, nhưng Giang Đồng vẫn cảm thấy nên báo một tiếng.

Anh vẫn còn đang nhìn màn hình, bỗng một bóng người đổ xuống bên cạnh. Anh ngẩng đầu lên, phát hiện đó là Dương Triệt.

“Bác sĩ Giang, anh và Nhị ca thân nhau lắm à?” Cậu ta hỏi.

Câu hỏi này khiến Giang Đồng hơi khó trả lời. Anh suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng tạm. Hồi đi học, chúng tôi vẫn luôn là bạn tốt.”

“Thảo nào…” Dương Triệt có vẻ đã hơi say, tốc độ nói chậm hẳn.

“Hồi trước, chắc chắn anh ấy đặc biệt thích kiểu người như anh.”

Thích?

Giang Đồng bật cười: “Không thể nào.”

“Sao lại không thể?” Dương Triệt không tin, phất tay một cái, ũ rũ nói: “Dù sao tôi cũng theo đuổi không được.”

“Theo đuổi?” Giang Đồng đột nhiên nhớ đến nam sinh mà Từ Phi từng nhắc đến.

Dường như nhận ra điều gì đó từ ánh mắt nghi hoặc của anh, Dương Triệt lập tức phấn khích hỏi: “Anh từng nghe về tôi rồi đúng không?”

“Nếu tôi đoán không sai thì có lẽ vậy.”

“Nhị ca nói với anh à?”

Giang Đồng lắc đầu.

“Vậy thì tôi biết rồi.” Cậu ta thở dài. “Chắc chắn là Từ Phi ca hoặc Thương Hiểu Tinh, hai người đó nói với anh.”

“Nói là có một thằng nhóc thích Nhị ca phải không? Lần đầu tiên anh ấy đến đây, tôi đã thích anh ấy rồi…”

“Lần đầu tiên?” Giang Đồng nhớ lại lời Thương Hiểu Tinh nói, Trần Tử Kiêm đã từng đến đây mấy năm trước.

“Đúng vậy, lúc đó anh ấy đến cứu trợ thiên tai, tôi cũng đi hỗ trợ, rồi gặp anh ấy.” Dương Triệt ngước nhìn đèn trần, ánh mắt có chút hoài niệm.

Mấy năm trước, Giang Đồng suýt nữa cũng bị bệnh viện điều đến đây để cứu trợ.

Nhưng chắc không thể trùng hợp đến mức đó được.

Ý nghĩ ấy chỉ thoáng qua trong đầu anh rồi biến mất. Anh tiếp tục nghe Dương Triệt thao thao bất tuyệt kể chuyện. Cậu nhóc này nói không ngừng, Giang Đồng thấy cậu ta khá thú vị nên cũng nghiêm túc lắng nghe.

A Thố ngồi cạnh, thấy hai người họ nói chuyện vui vẻ nên không chen vào. Một lúc sau, cậu ta không nhịn được, lén chụp một tấm ảnh góc nghiêng của Giang Đồng rồi gửi cho Trần Tử Kiêm.

【 Nhị ca, tôi dẫn bạn của anh đi ăn cơm. 】

“Còn anh thì sao? Anh là bác sĩ, lại còn đẹp trai thế này, chắc chắn từng yêu đương rồi nhỉ?” Dương Triệt tròn mắt nhìn anh.

“Từng yêu.” Giang Đồng không hề né tránh chuyện này, “Chỉ là chia tay rồi thôi.”

“Ồ, chia tay cũng bình thường mà. Giống như tôi, nếu tôi có thể yêu đương với Nhị ca, tôi cũng chẳng dám mơ xa rằng có thể ở bên anh ấy mãi mãi.” Câu nói này của Dương Triệt khiến Giang Đồng bật cười.

“Thế anh yêu bao lâu rồi?” Dương Triệt hỏi.

“Rất lâu,” Giang Đồng cúi mắt nghĩ ngợi rồi đáp, “Mười năm.”

Dương Triệt suýt sặc rượu.

“Mười năm? Nhị ca năm nay mới hai mươi tám, vậy nghĩa là… anh đã yêu anh ấy từ thời cấp ba?”

“Không, bạn trai cũ của tôi là bạn học của tôi và Trần Tử Kiêm.”

Dương Triệt trợn tròn mắt, ngay cả A Thố đang cầm ly rượu cũng sững người.

“Có gì ngạc nhiên à?” Giang Đồng cười nhạt.

“Tôi cứ nghĩ…” Dương Triệt cân nhắc một chút rồi nói: “Chúng ta thuộc một nhóm người không dễ có được một tình yêu lâu dài như vậy.”

Giang Đồng không đáp.

Có lẽ Dương Triệt nói đúng. Ngay cả khi có ai đó trở thành ngoại lệ, cũng rất khó để thực sự coi một người đồng giới là điểm dừng chân cuối cùng của mình.

Anh không phải không may mắn, chỉ là đã gặp phải tình huống phổ biến nhất mà thôi.

【 Tác giả có lời muốn nói 】

Trần Tử Kiêm: Mọi người đừng vội, tôi muốn để vợ từ từ để ý đến tôi. Chị em cứ yên tâm, đây chỉ là một phần trong kế hoạch của tôi. Tôi có nhịp điệu của mình. Thật sự có hi vọng, không phải kiểu "ngựa hí" của rạp xiếc đâu.

Dương Triệt là người tốt, chỉ đến góp vui một chút rồi đi thôi.

Chương 14: Có lẽ chỉ cần lệch thêm một milimet nữa thôi

“Nhìn biểu cảm của anh kìa, chắc chắn là lỗi của anh ta đúng không?” Dương Triết kéo ghế lại gần Giang Đồng, nhỏ giọng trò chuyện cùng anh.

Ngoài Giang Đồng và A Thố, những người còn lại trên bàn đều đang uống rượu, không ai để ý đến bọn họ.

“Anh ấy có cuộc sống của riêng mình, tôi không thể ngăn cản.” Giang Đồng không muốn nhắc đến Tống Dục trước mặt người khác. Dù cho hắn thực sự có lỗi với anh, đó cũng là chuyện giữa hai người họ.

“Haiz, sao người tốt lại không thể gặp được người tốt nhỉ? Mà có khi hai người tốt gặp nhau rồi cũng chưa chắc có thể yêu nhau…” Dương Triết nhìn lên trần nhà than thở, rồi lại lẩm bẩm: “Ví dụ như tôi với Nhị ca đi, sao anh ấy lại không thích tôi chứ?”

Đến cuối buổi, Dương Triết đã say bí tỉ. Giang Đồng và A Thố mỗi người một bên, nắm lấy cánh tay cậu ta, kéo lên giường.

“Thằng nhóc này mới tốt nghiệp đại học, chạy đến đây chơi thôi, còn nhỏ lắm, đừng để ý đến nó làm gì.” A Thố kéo chăn ra khỏi tay Dương Triết, đắp lại cho cậu ta.

Cậu ta ngủ rất say, thỉnh thoảng còn lẩm bẩm vài câu trong mơ.

“Sao lại để bụng được, tôi thấy cậu ta thú vị mà.” Giang Đồng cũng cúi người, chỉnh lại chăn giúp Dương Triết.

Lúc anh và A Thố rời đi, những người còn lại vẫn đang trò chuyện uống rượu.

Trời đêm lạnh hơn hẳn buổi chiều, vừa bước ra khỏi căn phòng có lò sưởi, Giang Đồng liền rụt cổ lại.

Lão Bát cứ quấn lấy chân anh, thỉnh thoảng lại sủa khẽ hai tiếng.

Bãi đỗ xe tối om, không có đèn đường, A Thố quay đầu nhắc Giang Đồng cẩn thận dưới chân, rồi bấm khóa xe.

Đèn xe chớp sáng, chiếu lên chiếc xe đậu bên cạnh.

Giang Đồng nhận ra biển số xe đó, là xe của Trần Tử Kiêm.

“Hả?” A Thố cũng trông thấy, cậu ta và Giang Đồng nhìn nhau, sau đó cùng bước về phía đó.

Chưa kịp lại gần, đèn xe bật sáng, rọi ra hai vệt sáng thẳng tắp. Trần Tử Kiêm ngồi trong xe, phần lớn cơ thể chìm vào bóng tối.

Chẳng phải nói ngày kia mới về sao?

Giang Đồng chạy chậm tới, vòng sang phía cửa ghế lái.

Trần Tử Kiêm hạ cửa sổ xe xuống, cau mày nhìn khuôn mặt bị lạnh đến đỏ bừng của anh.

“Không lạnh à? Lên xe đi?”

Giang Đồng chưa kịp nói gì, chỉ gật đầu, rồi quay qua bảo A Thố: “Cậu cũng lên đi, bên ngoài lạnh quá.”

Phía trước vang lên một tiếng “cạch”, là Giang Đồng đóng cửa xe. A Thố đi lên ghế sau, vừa mở cửa liền thấy hai người quấn chặt quần áo như hai cái bánh chưng.

“Thương Hiểu Tinh?” Cậu ta kéo cổ áo người bên ngoài, vừa chui vào vừa nhìn người bên trong.

“Là Từ Phi hả?”

“Này, Từ Phi đến rồi.” Từ Phi uể oải đáp một tiếng, nghe như vừa mới tỉnh ngủ.

Thương Hiểu Tinh giơ tay lên, vẫy vẫy trong không trung: “Chào bác sĩ Giang.”

Hai người này cứ như chưa từng ngủ bao giờ vậy. Giang Đồng quay lại nhìn một chút rồi bật cười.

Đèn xe trong khoang sáng lên, Trần Tử Kiêm nghiêng mặt sang, hỏi anh: “Sao ăn mặc phong phanh thế?”

“Không ít mà?” Giang Đồng cúi đầu chỉnh lại cổ áo, đến khi ngẩng lên, anh mới để ý đến đôi mắt đỏ ngầu vì thiếu ngủ của Trần Tử Kiêm.

“Sao tối nay đã về rồi?” A Thố một tay bám vào ghế ngồi, rướn người lên hỏi.

“Chỉ là về sớm hơn thôi.” Trần Tử Kiêm không giải thích nhiều, thấy Giang Đồng đang kéo dây an toàn, hắn rất tự nhiên vươn tay cài giúp anh.

Đôi mắt hắn hơi rũ xuống, mí mắt mỏng, trông lúc nào cũng có vẻ tập trung nghiêm túc.

“Về sớm thì cũng về sớm rồi,” Thương Hiểu Tinh ở ghế sau ngáp dài một cái, còn lẩm bẩm: “Rõ ràng có thể về vào sáng mai, vậy

mà Nhị ca cứ nhất quyết phải chạy về trong đêm, hành tôi mệt chết khiếp."

Từ Phi nghe cậu ta lải nhải, cười cười tỉnh hẳn: "Chắc tại Nhị ca không quen ngủ trên giường trong sở cảnh sát. Cậu bắt anh ấy ở lại, anh ấy có khi thức trắng cả đêm luôn."

Rõ ràng là đang bị trêu chọc, nhưng Trần Tử Kiêm dường như chẳng để tâm, chỉ khẽ "ừ" một tiếng coi như đáp lại.

Giờ Trần Tử Kiêm đã về rồi, vậy chắc chắn tin nhắn mình gửi khi nãy cậu ấy cũng đã thấy.

Giang Đồng lấy điện thoại trong túi ra, mới phát hiện nó đã hết pin.

A Thố thấy vậy, liền bảo: "Bảo sao khi nãy Nhị ca tìm tôi, hóa ra là vì điện thoại của anh tắt nguồn."

"Vào chỗ lạnh là tụt pin nhanh lắm." Giang Đồng nhét điện thoại giống cục sắt lạnh như băng đó về túi.

"Đáng tiếc là Dương Triết ngủ rồi, không thì cậu ta có thể gặp anh một chút." A Thố cố ý nói, cậu ta nhìn Giang Đồng, sau đó liếc qua Trần Tử Kiêm.

Nghe nhắc đến Dương Triết, Trần Tử Kiêm không có biểu cảm gì, ngón tay nhẹ gõ lên vô lăng.

"Tôi gặp cậu ta làm gì?"

A Thố cười khẽ một tiếng, không nói tiếp chuyện này nữa: "Thôi được rồi, tôi thấy anh chắc mệt lắm rồi, hay để tôi lái xe đưa mọi người về đi? Tôi đến chỗ Thương Hiểu Tinh ngủ một đêm, sáng mai quay lại."

“Tôi đồng ý.” Thương Hiểu Tinh lại giơ tay, cánh tay giơ lên nửa chừng bỗng rẽ hướng, vòng qua ôm cổ A Thố. “A Thố, thật ra cũng lâu rồi chúng ta không gặp nhau, tối nay ngủ cạnh anh Hiểu Tinh nhé?”

Thương Hiểu Tinh cố tình bóp giọng, khiến A Thố chán ghét đến mức lập tức nhảy xuống xe.

Cửa sau xe vẫn chưa đóng, cậu nghĩ ngợi một chút, rồi kéo một tay của Thương Hiểu Tinh, bảo cậu ta lên ghế trước ngồi với mình.

“Chuyện là, tối nay tôi vẫn cần có người để mắt đến tôi, bác sĩ Giang, anh ngồi phía sau đi.”

“Hả? Cậu đi đường này không bật đèn vẫn chạy được, mà giờ lại bảo cần người…” Thương Hiểu Tinh còn chưa nói hết câu, đã bị A Thố bịt miệng lôi xuống xe.

“Bảo cậu lên thì cậu cứ lên đi, sao mà nói lắm thế? Nhị ca làm sao chịu nổi cậu?”

“Đi thôi.” Trần Tử Kiêm hất đầu, Giang Đồng theo hắn xuống xe.

Vừa lên đường, mọi người bỗng nhiên im ắng hẳn. Trên xe, ai cũng mệt mỏi, lắc lư một lúc rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Giang Đồng ngồi giữa Trần Tử Kiêm và Từ Phi, mùa đông ai cũng mặc dày cộm khiến anh bị ép đến không còn chỗ trống.

Trong núi không giống thành phố, dọc đường không có đèn đường. Tối nay trăng rất tròn, cũng rất sáng, Trần Tử Kiêm dựa vào cửa xe, ánh trăng như một sợi chỉ rơi xuống sống mũi cao thẳng và đôi môi mỏng của hắn.

Đến đoạn cua, xe xóc mạnh một cái, Giang Đồng không kiểm soát được mà nghiêng sang phía Trần Tử Kiêm.

Gần như cùng lúc đó, Trần Tử Kiêm lập tức tỉnh lại, theo bản năng nắm lấy cánh tay Giang Đồng, dùng lực lớn giữ anh lại.

“Cậu…” Trần Tử Kiêm mở miệng nhưng câu đầu tiên chỉ phát ra một âm thanh mơ hồ, hắn nghiêng đầu một chút, rồi lại hơi cúi xuống. Trong xe tối mịt, Giang Đồng định hỏi hắn định nói gì, nhưng không ngờ lại phát hiện mắt hắn gần đến vậy.

Mặt họ vừa khéo lệch một chút, đầu mũi Giang Đồng gần như chạm vào má Trần Tử Kiêm. Dựa vào cảm giác của hơi thở, anh không dám động đậy, dường như chỉ cần lệch thêm một milimet nữa là sẽ chạm vào môi hắn.

Giang Đồng chớp mắt thật nhanh, nghe thấy tiếng quần áo Trần Tử Kiêm phát ra âm thanh ma sát rất khẽ, hắn khẽ hít vào một hơi, chậm rãi nghiêng mặt sang một bên, nhưng bàn tay đang giữ lấy Giang Đồng thì vẫn chưa buông ra.

Trong xe tối quá, toàn thân Giang Đồng như bị một luồng sức mạnh kéo về phía Trần Tử Kiêm. Anh muốn tránh ra, nhưng không biết tay mình đang đặt lên eo hay cánh tay của Từ Phi, không dám dùng sức chống đỡ, lại mò mò ra phía sau, cuối cùng cũng chạm vào lưng ghế, vặn người để ngồi thẳng lại.

Ra khỏi đoạn cua, xe ổn định hơn, Giang Đồng cũng thở phào một hơi.

Cả hai đều không nói gì, không giải thích, cũng không xin lỗi. Trong bóng tối, Giang Đồng lại nhìn Trần Tử Kiêm một cái, thật ra cũng chẳng thấy rõ ánh mắt hắn, chỉ có thể nhận ra một bóng dáng mờ mờ.

Anh ấn nhẹ lên ngực mình, chậm rãi tựa vào lưng ghế, cố gắng không để phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Ngược lại, Trần Tử Kiêm nghiêng người dựa vào cửa sổ xe, rồi ngồi bất động.

Đường về dường như dài hơn hẳn, lại chẳng ai lên tiếng, đến mức sau đó Giang Đồng cũng suýt ngủ quên.

Đến lúc xuống xe, A Thố gọi hai tiếng nhưng chẳng ai đáp lại. Cậu ta hừ một tiếng, đặt tay lên còi bấm mạnh hai cái, Thương Hiểu Tinh là người đầu tiên giật mình tỉnh dậy, túm lấy cậu ta hỏi làm cái gì thế?

“Mấy người ngủ ngon thật đấy, tài xế còn chưa ngủ đâu.” A Thố nhấc mũ áo khoác của Thương Hiểu Tinh lên, kéo cậu ta dậy.

Đèn trong xe bật sáng, Giang Đồng lơ mơ mở mắt, thấy Trần Tử Kiêm hơi khom lưng ngồi đó, một tay đặt trên tay nắm cửa, trông như chưa từng ngủ.

Xuống xe, Trần Tử Kiêm và Giang Đồng đi trước, ba người phía sau vừa đi vừa trêu chọc nhau.

Vào phòng, Trần Tử Kiêm cởi áo khoác vắt lên cánh tay, hỏi Giang Đồng: “Có muốn ăn gì không?”

Buổi tối lo nghe Dương Triết nói chuyện, Giang Đồng thật sự chưa ăn được bao nhiêu, cũng có hơi đói, nhưng anh vẫn hỏi trước: “Mọi người không ăn gì mà về luôn à?”

“Trên đường ăn tạm chút rồi.” Trần Tử Kiêm đi đến tủ lạnh xem, “Vậy tôi nấu hai bát mì.”

Giang Đồng vẫn đứng ở lối vào, từ xa nhìn bóng lưng hắn, nói: “Vậy cảm ơn cậu…”

Trong lúc Trần Tử Kiêm nấu mì, Giang Đồng tranh thủ đi tắm nước nóng, thay bộ đồ ngủ thoải mái rồi bước ra ngoài.

Trên bàn đặt hai bát mì nóng hổi, Trần Tử Kiêm vẫn đang trong bếp, Giang Đồng rót cho hắn một cốc nước.

Từ lúc gặp Trần Tử Kiêm hôm nay, hắn đã có chút kỳ lạ. Không chỉ vì chuyện xảy ra trên xe, cảm giác đó rất nhỏ, nhưng Giang Đồng vẫn như cảm nhận được điều gì đó.

Mãi đến khi ăn xong bữa khuya, lúc cả hai đứng cạnh nhau rửa bát, Trần Tử Kiêm mới hỏi: "Tối nay cậu gặp Dương Triết rồi?"

"Gặp rồi." Giang Đồng nghĩ ngợi một chút, vẫn chưa thể chắc chắn về thái độ của Trần Tử Kiêm đối với Dương Triết.

Trần Tử Kiêm không thích Dương Triết, điều này là chắc chắn. Nhưng sau đó thì sao? Đối với một người theo đuổi dai dẳng như vậy, có người chỉ xem như chuyện đùa mà chẳng bận tâm, có người lại thấy phiền phức.

"Không có gì, bạn bè của A Thố nhiều lắm, tôi sợ cậu không thích kiểu môi trường đó."

Bát đĩa đã rửa xong, Trần Tử Kiêm tắt vòi nước, âm thanh róc rách đột ngột biến mất, xung quanh bỗng trở nên yên ắng.

"Từ lúc cậu đi, đây là lần đầu tiên tôi đến chỗ A Thố. Cậu ấy gọi tôi không biết bao nhiêu lần, không đi thì ngại quá. Với lại mọi người cũng nói chuyện rất vui, tôi thì ở một mình lâu rồi cũng chán." Giang Đồng không muốn Trần Tử Kiêm phải bận lòng, sau khi giải thích xong, Trần Tử Kiêm chỉ khẽ "ừ" một tiếng.

Hắn như mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, cẩn thận sắp xếp từng cái bát ngay ngắn trên giá để ráo nước.

Giang Đồng cảm thấy Trần Tử Kiêm có điều gì đó chưa nói, nhưng anh cũng không hỏi, chỉ lặng lẽ giúp hắn sắp xếp bát đũa.

“Mỗi năm vào khoảng thời gian này, trong thành phố đều rất náo nhiệt. Mọi người ra ngoài mua sắm Tết, cũng có nhiều thứ thú vị để chơi.”

Ở khoảng cách rất gần, Trần Tử Kiêm cúi đầu, hỏi Giang Đồng: “Cậu có muốn đi xem không?”

Ngược lại, Giang Đồng hơi sững người, bởi vì anh không ngờ điều Trần Tử Kiêm muốn nói lại là chuyện này. Anh không hiểu có gì đáng để hắn băn khoăn đến vậy.

“Muốn chứ, khi nào chúng ta đi?”

“Cậu đã quyết định rồi?” Trần Tử Kiêm lúc này mới cử động, cầm lấy chiếc khăn Giang Đồng đã vắt khô một lần, lại cẩn thận vắt thêm lần nữa.

“Ý tôi là, cậu thật sự muốn ở lại đây đón Tết?”

Trước đó, khi nhận được điện thoại của Đới Nguyệt Mạn, nghe giọng bà, Trần Tử Kiêm không cảm thấy giữa Giang Đồng và gia đình có mâu thuẫn gì. Vậy tại sao lại không về nhà đón Tết? Chỉ vì tuyết lớn chặn đường ư? Nếu tuyết tan, đường thông rồi, liệu Giang Đồng có còn ở lại không?

Nước nhỏ tí tách xuống bồn, âm thanh trong trẻo vang vọng trong không gian yên tĩnh.

“Đúng vậy.” Giang Đồng khẽ cười, “Hôm trước nói chuyện với Hiểu Tinh, tôi đã bảo rồi, đón Tết ở đây cũng chẳng có gì không tốt cả.”

“Thực ra tôi cũng không phải năm nào cũng về nhà đón Tết. Hầu hết thời gian, bệnh viện vẫn có ca trực. Sau khi đi làm, có vài năm ba mẹ tôi bay đến thành phố tôi ở để đón Tết, có vài năm thì chỉ cùng nhau ăn mấy bữa cơm.”

“Công việc của các cậu chẳng phải càng đặc thù hơn sao?”

“Tôi rất ít có thời gian về nhà.” Trần Tử Kiêm chỉ nói đơn giản như vậy, chống tay lên thành bồn rửa, tư thế trông có vẻ thoải mái hơn.

“Vậy chờ đến ngày kia đi. Dự báo thời tiết nói ngày kia có nắng, chúng ta lái xe vào thành phố, có thể ở lại hai đêm.”

“Được thôi! Trước khi đến đây tôi còn tìm hiểu đủ thứ, nhưng có cậu rồi thì chắc không cần nữa.” Giang Đồng có vẻ rất vui, tay áo xắn lên bị tuột xuống, một tay anh còn ướt, giơ lên một nửa rồi lại hạ xuống. Trần Tử Kiêm nhìn thấy, liền rút một tờ giấy lau tay trên bàn, giúp anh kéo tay áo lên.

Hắn hơi cúi người, nói với Giang Đồng: “Bên đó tôi rất rành, muốn đi đâu cứ nói với tôi là được.”

【 Tác giả có lời muốn nói 】

Trần Tử Kiêm – một anh công thích lặng lẽ làm việc nhà.

Chương 15: Tôi đi đâu cũng được.

Dù phải vào thành phố hai ngày, nhưng Giang Đồng chỉ mang theo một chiếc ba lô, bên trong đựng một số vật dụng cần thiết.

Anh ngồi ở ghế phụ lái, nhìn bản đồ chỉ đường hiển thị quãng đường lên thành phố phải mất hai tiếng rưỡi lái xe đường núi.

“Giờ đường đã thông rồi sao?” Vừa cài dây an toàn, Giang Đồng vừa hỏi.

Thực ra từ khi ở lại chỗ Trần Tử Kiêm, anh đã quyết định sau Tết mới rời đi, nên không còn quan tâm đến chuyện đường đã thông hay chưa.

Nhưng khi Giang Đồng vừa hỏi, Trần Tử Kiêm lại có vẻ hơi căng thẳng. Hắn nắm chặt vô lăng, khởi động xe rất trơn tru, nhưng khi trả lời lại hơi ngập ngừng.

“Ừ, mấy hôm trước… hôm kia, là có thể xuống núi rồi.”

“Nếu vì tuyết rơi mà bị kẹt lại ở nhà, tôi thấy cũng không tệ.” Giang Đồng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm cảnh vật không ngừng thay đổi.

Tuyết trên đường đã tan đi khá nhiều, trời vẫn còn mờ sáng. Không bao lâu sau, anh ngồi lắc lư theo nhịp xe rồi ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh dậy, quang cảnh xung quanh đã hoàn toàn khác. Cây cối thưa dần, hai bên đường là những dãy nhà thấp tầng san sát nhau.

Trong xe bật máy sưởi rất ấm, Giang Đồng ngủ đến mức người hơi đổ mồ hôi. Anh vô thức kéo cổ áo xuống một chút, ngái ngủ hỏi: “Sắp đến chưa?”

“Sắp rồi.” Trần Tử Kiêm không quay sang nhìn anh, chỉ lặng lẽ chỉnh nhiệt độ điều hòa xuống một chút.

Đi thêm một đoạn nữa, đường phố bắt đầu hiện rõ dáng vẻ đô thị.

Mặc dù đã rời đi mấy tuần, Giang Đồng vẫn nhớ mang máng nơi này. Khi đến đây, anh đi cùng đoàn du lịch, cũng từ con đường này đi vào núi.

Hôm nay dường như nhộn nhịp hơn hẳn. Sắp vào thành, xe cộ lại bắt đầu ùn tắc. Hai bên đường có rất nhiều người đẩy xe hàng rong, dừng lại trước từng chiếc xe, gõ cửa kính hỏi xem có ai muốn mua gì không.

“Vì vừa mới thông đường, hai ngày nay nhiều người đổ ra ngoài, nên xe lại đông lên.” Trần Tử Kiêm mở ngăn đựng đồ, lấy ra một chai nước khoáng nhỏ đưa cho Giang Đồng.

Giang Đồng vừa nhận lấy, liền nghe thấy tiếng gõ cửa kính bên phía mình. Một ông lão mặc áo dày cầm cây xiên đầy kẹo hồ lô, hỏi anh có muốn mua không.

“Cậu thích ăn kẹo hồ lô không?” Giang Đồng hạ kính xe xuống, hỏi giá một xiên toàn dâu tây.

Anh mặc áo dày cộm, cử động không mấy linh hoạt, trông có vẻ hơi vụng về. Nhưng anh không vội, ông lão bán kẹo cũng không vội, còn xoay cây kẹo trong tay một vòng để anh chọn trái to nhất.

“Cậu ăn đi.” Giọng Trần Tử Kiêm không lớn, nhưng Giang Đồng vẫn nghe thấy. Dù vậy anh vẫn mua hai xiên.

Bên ngoài gió vẫn thổi mạnh, làm rối cả tóc anh. Giang Đồng rụt người vào trong xe, cầm hai xiên kẹo hồ lô khá dài, muốn đóng cửa sổ nhưng không có tay rảnh. Anh còn chưa kịp mở miệng nhờ giúp đỡ, Trần Tử Kiêm đã chủ động giúp anh đóng kính xe.

“Tôi cầm giúp cho, lát nữa dừng xe rồi cậu ăn.” Giang Đồng mỉm cười, lộ ra vẻ mặt như một đứa trẻ mong chờ món kẹo nhưng đã rất lâu chưa được ăn.

Lớp đường bọc bên ngoài những trái dâu căng mọng đỏ rực, trông có vẻ ngọt lịm. Giang Đồng cắn một miếng nhỏ trên quả dâu đầu tiên, khóe miệng dính chút đường trắng và nước dâu màu hồng nhạt, nhưng rất nhanh đã bị anh dùng đầu lưỡi li.ếm đi.

Anh không biết Trần Tử Kiêm đang nhìn mình, chỉ tiếp tục ăn hết nửa quả còn lại, rồi vất vả cầm chặt hai xiên kẹo trong một tay, luồn vào túi áo khoác lôi ra nửa tờ khăn giấy để lau miệng.

Xe phía trước thỉnh thoảng lại nhích lên một chút. Trần Tử Kiêm lái xe không mấy tập trung, thậm chí có vẻ hơi bực bội.

Hương vị ngọt ngào của kẹo hồ lô nhanh chóng lan tỏa khắp xe. Khi Giang Đồng định ăn đến quả dâu thứ hai, Trần Tử Kiêm nhắc nhở: “Hết tắc rồi, ăn cẩn thận chút.”

Nghe Trần Tử Kiêm vậy, Giang Đồng không ăn tiếp nữa, chỉ ngoan ngoãn cầm trên tay.

May mắn là đoạn đường còn lại không xa. Khi đi ngang qua một hồ nước, Trần Tử Kiêm bẻ lái, rẽ vào con đường nhỏ.

Khách sạn đã đặt trước nằm ngay tại đây, cũng sát hồ nước. Nhưng khác với nơi họ từng ở, mặt hồ này không đóng băng, cây cối xung quanh rất cao, lá dài nhọn như mũi kim, xanh thẫm một màu.

Xuống xe, Trần Tử Kiêm đi lấy hành lý từ ghế sau. Giang Đồng định giúp nhưng bị hắn ngăn lại, đành cầm hai xiên kẹo hồ lô, theo sau hắn vào khách sạn.

Lúc làm thủ tục nhận phòng, quầy lễ tân yêu cầu chứng minh thư của cả hai. Giang Đồng không lấy ra được, liền nghiêng người để Trần Tử Kiêm tự lấy trong túi áo mình.

Trần Tử Kiêm do dự chốc lát, rồi mới thực sự đưa tay vào túi anh.

Áo khoác của Giang Đồng rất rộng, túi cũng rất to, cứ như thế nào cũng không chạm đến đáy. Trần Tử Kiêm đành đứng gần hơn, một tay đặt nhẹ lên vai anh để giữ thăng bằng.

Sảnh khách sạn khá đông người. Giang Đồng mới đầu đang nhìn đôi tình nhân bên cạnh đang đùa giỡn, nhưng khi cảm nhận được Trần Tử Kiêm chạm vào mình, anh vô thức nghiêng đầu, ánh mắt dừng lại trên mu bàn tay nổi rõ gân xanh của hắn.

Tay Trần Tử Kiêm không mấy nhẵn nhụi, thậm chí rất thô ráp, có nhiều vết thương nhỏ. Người khác có lẽ không nhận ra, nhưng với tư cách là một bác sĩ, Giang Đồng có sự nhạy cảm bẩm sinh.

Anh chợt nhớ đến lời Thương Hiểu Tinh từng nói: Trần Tử Kiêm trước đây bị lạnh cóng, tay chân có rất nhiều vết thương khó lành.

Cảnh sát quả nhiên là một nghề gian khổ. Trong lúc Giang Đồng mải suy nghĩ, Trần Tử Kiêm đã lấy được chứng minh thư của anh.

“Đặt phòng rồi, tôi họ Trần.” Sau khi đơn giản trao đổi với quầy lễ tân, Trần Tử Kiêm nhận thẻ phòng rồi cùng Giang Đồng lên lầu.

Hắn đặt một phòng suite lớn, bên trong có phòng khách và hai phòng ngủ riêng biệt.

Phòng khách có cửa sổ sát đất, có thể nhìn thấy hồ nước bên ngoài.

Giang Đồng dùng chân đẩy một chiếc ghế qua, ngồi xuống bên cửa sổ. Anh ngắm cảnh chưa bao lâu, Trần Tử Kiêm đã sắp xếp hành lý xong, từ phòng bước ra, hỏi: “Muốn ngủ một lát không?”

“Ừm…” Giang Đồng vừa ăn kẹo hồ lô, vừa lúng búng đáp.

Sáng sớm đã dậy, lái xe mấy tiếng đồng hồ, chắc chắn Trần Tử Kiêm cũng mệt rồi.

Anh nhét xâu kẹo hồ lô còn nguyên vào tay hắn, nói: “Vậy tôi về phòng trước.”

Trong tay Giang Đồng chỉ còn hai viên kẹo cuối cùng. Trần Tử Kiêm nhìn anh bước vào phòng, cảm thấy cây xiên dùng để xâu dâu tây vẫn còn vương hơi ấm trong lòng bàn tay anh.

Hắn không thích đồ ngọt, nên mới bảo Giang Đồng đừng mua cho mình.

Nhưng sau khi nếm thử một viên, hắn lại cảm thấy vị ngọt này thanh mát, có chút khác với loại ngọt mà hắn vốn không thích.

Thì ra đây là hương vị mà Giang Đồng yêu thích. Trần Tử Kiêm tự nhủ nên thử thêm một chút nữa, cuối cùng cũng dần quen với nó.

Thật ra Giang Đồng không định ngủ.

Tuyết lớn vừa tan, có một số điểm tham quan không thể đi nên tối qua anh đã thức khuya làm lại hành trình, bây giờ vẫn còn hưng phấn.

Từ phòng anh cũng có thể nhìn ra hồ. Giang Đồng cầm điện thoại chụp một hồi, rồi đăng lên mạng xã hội kèm theo biểu tượng bông tuyết cùng với mấy tấm ảnh người tuyết đã chụp từ trước.

Bình luận đầu tiên là của Chu Tử Dương, cậu ta hỏi: "Ở đâu có tuyết vậy?"

Giang Đồng trả lời: "Đây chỉ là miêu tả cảnh một cách tình ý thôi."

Sau đó, anh tắt điện thoại, ngồi trên ghế sofa cạnh giường ngắm cảnh. Không lâu sau, anh ngủ thiếp đi.

Giang Đồng bị ánh mặt trời chói chang đánh thức. Anh vẫn giữ nguyên tư thế ngồi ngủ trên ghế, vì nghiêng đầu quá lâu mà toàn thân ê ẩm.

Anh xoa bóp bả vai, từ từ đứng dậy, rồi ngã xuống chiếc giường lớn bên cạnh, mò mẫm tìm điện thoại.

May mà mới ngủ hơn một tiếng, vừa vặn gần đến trưa.

Giang Đồng thật sự dậy hẳn, nhưng khi mở cửa bước ra, anh không thấy ai trong phòng khách.

Trần Tử Kiêm ra ngoài rồi? Hay vẫn còn đang ngủ?

Anh gửi tin nhắn cho hắn, nhưng không nhận được hồi âm, chắc là vẫn còn ngủ.

Chờ hắn dậy chắc cũng sẽ đói, Giang Đồng định ra ngoài mua chút đồ ăn, nhưng đúng lúc đó, anh nghe thấy tiếng cửa phòng mở.

Quay đầu lại thấy Trần Tử Kiêm đứng trước cửa, trên tay cầm hai túi đồ ăn mang về.

“Cậu dậy rồi?” Trần Tử Kiêm vừa cởi giày, Giang Đồng đã bước tới, nhận lấy đồ từ tay hắn.

Bên ngoài lạnh như vậy, nhưng túi đồ vẫn còn ấm.

“Tôi còn tưởng cậu chưa dậy, định ra ngoài tìm gì đó ăn.” Giang Đồng liếc nhìn đôi tay hơi đỏ vì lạnh của hắn, bỗng cảm thấy có chút áy náy.

“Tôi không mua nhiều lắm, đợi lát nữa buổi chiều ra ngoài có thể dạo phố ăn vặt, chắc sẽ có nhiều món cậu chưa thử.” Trần Tử Kiêm thấy Giang Đồng đứng im ở cửa, hơi ngập ngừng rồi hỏi: “Sao thế? Không đói à? Nếu cậu chưa đói thì cũng không sao, chúng ta có thể…”

“Không phải,” Giang Đồng lắc đầu, một lúc sau mới nở nụ cười: “Cảm ơn cậu.”

Trần Tử Kiêm không biết Giang Đồng làm sao, nhưng hắn thấy nụ cười của anh có chút gượng gạo, tưởng mình đã làm gì đó khiến anh không vui nên suốt bữa trưa hắn cứ ăn không ngon miệng.

Mãi đến khi sắp ra ngoài, Giang Đồng quấn khăn choàng, nhìn hắn rồi hỏi: “Các cậu cũng bị điều động đến đây tạm thời đúng không? Sau này vẫn có kỳ nghỉ nhỉ?”

Trần Tử Kiêm gật đầu, không biết anh muốn nói gì tiếp theo, nhưng linh cảm rằng điều đó rất quan trọng.

Hắn nhìn thẳng vào Giang Đồng, phải cố kiềm chế để có thể tỏ ra bình tĩnh.

“Ý tôi là, nếu có cơ hội, tôi cũng muốn mời cậu đi du lịch một lần, cậu thích đi đâu cũng được.” Giang Đồng cười cười.

Anh thấy Trần Tử Kiêm im lặng một lúc, tưởng đề nghị của mình hơi vượt quá giới hạn, đang định nói tiếp thì hắn khẽ ừ một tiếng.

“Lúc nào cậu rảnh cứ báo trước với tôi, tôi đi đâu cũng được.”

Nói xong, Trần Tử Kiêm quay người, vẻ mặt bình thản đẩy cửa ra.

Giang Đồng nhìn bóng lưng hắn, cảm thấy trước giờ mình đã hiểu lầm hắn quá nhiều.

Hầu hết thời gian, Trần Tử Kiêm đều giống như những bộ đồ đen mà hắn hay mặc, đơn giản, sạch sẽ, nhưng dễ bị người ta bỏ qua.

Không có chuyện gì là đương nhiên cả, thực ra Giang Đồng hiểu điều đó, nhưng dường như lúc nào cũng dễ quên.

Anh bước lên trước, đứng ở huyền quan chật hẹp mà thay giày.

Toàn thân anh là một màu trắng rực rỡ, khi đến gần Trần Tử Kiêm, dường như cũng chiếu sáng cả hắn.

“Kẹo hồ lô ngon không?” Giang Đồng hỏi.

“Ngon.” Trần Tử Kiêm đi ra ngoài, nhường lối cho anh.

“Vậy nếu sau này gặp lại, chúng ta có thể mua nữa.”

Hai người sánh vai đi dọc hành lang. Hai bên không phải là tường mà là kính, có thể nhìn thấy mặt hồ bao la.

Giang Đồng không rời mắt khỏi khung cảnh bên ngoài. Trần Tử Kiêm lùi lại nửa bước, hắn có thể thấy một phần góc nghiêng khuôn mặt của anh cùng mái tóc đen mềm mại mà không bị phát hiện.

Lúc này, Trần Tử Kiêm có rất nhiều điều muốn hỏi Giang Đồng.

Ví dụ như, thật sự thích phong cảnh ở đây đến vậy sao?

Ví dụ như, kẹo hồ lô có ngon đến thế không? Nếu đổi dâu tây thành sơn tra, anh vẫn sẽ thích chứ?

Ví dụ như, anh mời hắn đi du lịch, vậy có đi cùng hắn không?

Chương 16: Lời chúc đơn giản, nhưng cũng rất quan trọng

Khi ra khỏi cửa, đường phố vẫn còn tắc nghẽn, du khách qua lại đông nghẹt.

Trên quảng trường, có người đang làm điêu khắc băng. Giang Đồng tò mò, liền bước tới xem một lúc. Những người thợ không chỉ có đủ loại dụng cụ mà anh chưa từng thấy, mà còn mang theo những chiếc thang dài ngắn khác nhau.

Băng rất cứng, không hề dễ đục đẽo. Giang Đồng vô thức tiến lại gần, suýt chút nữa quên mất khoảng cách, may mà Trần Tử Kiêm kéo anh lại, anh mới sực tỉnh.

“Họ sắp bắt đầu điêu khắc rồi, phải đứng xa một chút.” Trần Tử Kiêm nhắc nhở.

“Vậy không xem nữa, chúng ta đến nhà thờ chứ?” Giang Đồng hỏi.

Trên con phố này có một nhà thờ rất nổi tiếng, gần như là điểm đến không thể bỏ qua của du khách.

“Đi bộ thì hơi xa đấy, chúng ta đi bộ sao?” Trần Tử Kiêm nhìn bản đồ.

“Đi bộ đi, lâu rồi không ra ngoài.” Dù trời rất lạnh nhưng Giang Đồng vẫn thích đi dạo, như vậy thì có thể ghé qua thêm nhiều nơi.

Mới đi được nửa đường, Giang Đồng đã nóng đến mức đổ một lớp mồ hôi mỏng.

Sau khi trở thành bác sĩ, vì cần có thể lực tốt để đứng mổ, anh đã duy trì thói quen rèn luyện thể chất, mấy năm nay sức bền vẫn rất ổn.

Anh không thấy mệt, càng đi càng cảm thấy khoan khoái, thậm chí còn tháo khăn quàng cổ xuống, quấn quanh cánh tay.

Có lẽ do bị trùm kín quá lâu, trên cổ Giang Đồng đọng lại một vài vệt mồ hôi lấp lánh. Trần Tử Kiêm nhìn thấy liền lấy hai tờ khăn giấy ra, hỏi anh có cần dùng không.

Giang Đồng lau xong, vo giấy lại trong tay, vừa thấy thùng rác định vứt đi thì Trần Tử Kiêm chìa tay ra: "Đưa tôi đi."

Không thể cái gì cũng để hắn làm được, Giang Đồng từ chối. Thấy vậy, Trần Tử Kiêm liền buông tay xuống, nhưng sau đó vẫn nhẹ nhàng rút tờ giấy đã vo tròn khỏi tay anh, tiện tay ném vào thùng rác bên cạnh.

Hóa ra ngay sau lưng Trần Tử Kiêm có một cái thùng rác, Giang Đồng không để ý thấy. Hơn nữa, vì Trần Tử Kiêm vừa chạm vào tay mình, anh vẫn còn chút thất thần.

Bàn tay hắn đúng như anh tưởng tượng, khô ráp và thô cứng. Nhưng Giang Đồng không cảm thấy khó chịu hay không thích, vì tay bác sĩ đôi khi cũng như vậy, do phải rửa quá nhiều lần bằng dung dịch sát khuẩn, nên không thể nào mềm mại được.

Khi trông thấy chóp nhọn của nhà thờ, ánh mắt Giang Đồng lại bị một cửa hàng nhỏ thu hút.

Trước cửa bày rất nhiều móc khóa xinh xắn. Khi đi du lịch, anh thích nhất những món đồ nhỏ như vậy, có thể luôn mang theo bên mình mà không chiếm quá nhiều không gian.

Cửa hàng rất hẹp, hai người họ đứng cạnh nhau có vẻ hơi chật chội. Nhận ra điều đó, Giang Đồng chủ động nghiêng người, đứng sát bên Trần Tử Kiêm, cùng nhau xem những món đồ treo trên tường.

Phần lớn là găng tay, khăn quàng cổ, những món đồ giữ ấm, nhưng Giang Đồng đã có đủ cả rồi. Anh tiếp tục lật tìm giữa những khe hẹp của giá treo, cuối cùng chọn được một chiếc móc khóa hình hươu nhỏ.

Có rất nhiều mẫu khác nhau, con thì mặc áo bông hoa, con thì đeo túi chéo, trông đều rất đáng yêu.

Giang Đồng không biết chọn cái nào, bèn cầm cả hai lên, hỏi Trần Tử Kiêm: “Cậu thấy cái nào đẹp hơn?”

Trần Tử Kiêm do dự một chút, dường như cũng không chọn được. Giang Đồng không làm khó hắn, liền thuận miệng nói: “Hay mua cả hai đi…”

Nhưng rồi anh vẫn đặt con hươu mặc áo bông xuống.

Anh vừa định rời đi, liền thấy Trần Tử Kiêm cầm lấy con hươu mà anh vừa đặt lại.

Giang Đồng hơi ngẩn ra, mỉm cười hỏi: “Cậu thích cái này à?”

Trần Tử Kiêm không nhìn con hươu, chỉ gật đầu theo câu hỏi của anh.

Lúc thanh toán, bà chủ quầy thu ngân, người nãy giờ vẫn cúi đầu, cuối cùng cũng ngẩng lên.

Giang Đồng thanh toán cả hai chiếc móc khóa, nhưng kỳ lạ là, bà chủ khi thu tiền cứ lén lút quan sát Trần Tử Kiêm.

Đến lúc họ sắp rời đi, bà chủ mới gọi lại, hỏi: “Tôi đã gặp cậu ở đâu rồi phải không?”

Trần Tử Kiêm lắc đầu, tỏ ý không có ấn tượng.

Nhưng ngay sau đó, bà chủ cầm điện thoại chạy tới, đưa cho họ xem một bức ảnh.

“Người trong ảnh là cậu đúng không?” Bà chỉ vào Trần Tử Kiêm, cười nói, “Chắc chắn là cậu rồi! Tôi nhớ ra rồi!”

Giang Đồng còn tò mò hơn cả Trần Tử Kiêm, liền ghé mắt nhìn. Trong ảnh, Trần Tử Kiêm không nhìn vào ống kính, hắn đội mũ cảnh sát, vì cúi đầu nên vành mũ che khuất một phần ánh mắt. Bà chủ đứng cạnh hắn, giơ ngón tay cái lên.

Có vẻ là một bức ảnh chụp vội.

“Năm đó có trận lũ lớn, cậu là cảnh sát được điều đến hỗ trợ đúng không? Tôi nhớ cậu mà!” Bà chủ tỏ ra rất vui vẻ, nhưng Trần Tử Kiêm chỉ bình tĩnh đáp lại.

Giang Đồng đứng bên cạnh không nói gì, ánh mắt có chút đăm chiêu.

Anh suy nghĩ một lát, không biết nên xác nhận thế nào, đành nhắn tin cho Chu Tử Dương: “Cậu còn nhớ lần cứu trợ thiên tai mà chúng ta không đi được không?”

Chu Tử Dương trả lời rất nhanh: “Chuyện năm, sáu năm trước ấy hả? Mình nhớ là lũ lụt. Sao thế?”

Bà chủ nhiệt tình muốn tặng quà cảm ơn, nhưng Trần Tử Kiêm từ chối rất lâu, thậm chí còn viện hết lý do về kỷ luật mới miễn cưỡng thoát được.

Hai người tiếp tục đi về phía nhà thờ. Giang Đồng nói: "Trùng hợp ghê, đợt đó lẽ ra tôi cũng tham gia cứu trợ, nhưng khi ấy có việc đột xuất nên phải ra nước ngoài, cuối cùng để các bạn cùng lớp đi thay."

Năm năm trước, Giang Đồng vẫn còn là sinh viên y khoa. Đới Nguyệt Mạn khi đó đang du lịch nước ngoài, nhưng gặp tai nạn xe nên anh phải bay sang thăm bà, vì thế mà lỡ mất cơ hội tham gia đội cứu trợ.

"Ừm." Trần Tử Kiêm cúi đầu, "Tôi cũng thấy tên trường các cậu."

Giang Đồng không ngờ Trần Tử Kiêm còn nhớ, nhưng vì vẻ mặt hắn rất bình thản, tựa hồ không cho rằng đây là trùng hợp, anh cũng không nói thêm.

Anh nhét hai chiếc móc khóa vào túi áo.

Rất nhanh, họ đã đến trước cửa nhà thờ.

Khi bước vào nhà thờ, đúng lúc có người đang chơi đàn piano. Họ đứng ở cửa nghe một lúc rồi mới tiếp tục đi vào trong.

Thực ra Giang Đồng cũng không phải là người đặc biệt hứng thú với nơi này, chỉ là nghĩ rằng đã đến rồi thì cũng có thể ghé qua những địa điểm nổi tiếng một chút.

Ngoài tiếng đàn piano, cả nhà thờ rất yên tĩnh, Giang Đồng và Trần Tử Kiêm cũng không trò chuyện.

Đi một vòng, họ ra ngoài từ cửa bên.

Ngay trước cửa có một quầy báo, bán rất nhiều bưu thiếp in hình danh lam thắng cảnh của địa phương.

Ban đầu Giang Đồng chỉ thấy đẹp nên dừng lại lật xem một lúc, sau đó vẫn mua mấy tấm, tiện thể mượn luôn hai cây bút của

quầy báo.

Họ ngồi xuống bên đài phun nước cách đó không xa. Giang Đồng lấy ra tấm bưu thiếp có hình nhà thờ, đặt lên lòng bàn tay rồi viết xuống ngày tháng hôm nay.

“Coi như là một dấu mốc.” Giang Đồng cười, đưa cho Trần Tử Kiêm xem.

Nhìn rõ trên bưu thiếp của anh chỉ có mỗi một dòng ngày tháng, Trần Tử Kiêm bỗng thả lỏng bờ vai đang căng cứng.

“Cậu không có gì muốn viết sao?” Giang Đồng hỏi.

“Không có.” Trần Tử Kiêm đáp vậy, nhưng vẫn nhận lấy tấm bưu thiếp mà Giang Đồng đưa cho.

Suy nghĩ rất lâu, hắn mới viết lên đó hai chữ: Bình an. Vui vẻ.

Chữ của hắn không quá đẹp, nhưng lại viết rất nghiêm túc.

” Lời chúc đơn giản, nhưng cũng rất quan trọng.” Giang Đồng nói, “Gửi cho chính mình à?”

Trần Tử Kiêm lắc đầu, nhìn anh: “Cứ coi như là gửi cho… tất cả những người ở đây đi.”

Hắn nói vậy, Giang Đồng liền cười: “Thế thì đương nhiên cậu cũng nằm trong số ‘tất cả’ rồi.”

Dù đang là mùa đông, ở đây vẫn có rất nhiều bồ câu.

Giang Đồng mua một túi thức ăn, ngồi cạnh Trần Tử Kiêm trên bệ đá, thỉnh thoảng cho chúng ăn.

“Chắc là chán lắm nhỉ?” Trần Tử Kiêm hỏi.

“Vào mùa đông, nơi này còn đông khách du lịch hơn. Khi trời ấm áp hơn, trái lại lại không có nhiều người đến.”

“Chắc mọi người muốn ngắm tuyết.” Giang Đồng cười cười, kéo khăn quàng quấn chặt quanh cổ.

“Nhưng tôi không thấy chán. Đi du lịch mà, tôi vốn không thích lịch trình quá căng thẳng. Chủ yếu là vì ngày thường ở bệnh viện bận quá, đến cả thời gian nghỉ ngơi cũng ít. Thế nên có thể tùy tiện đi dạo như thế này cũng rất tốt rồi.”

Có một con bồ câu định đậu lên tay Giang Đồng, anh thậm chí còn muốn thử đón nó. Trần Tử Kiêm liền nắm lấy cổ tay anh, nâng tay anh lên một chút. Con bồ câu bị dọa sợ, vỗ cánh bay đi mất.

Giang Đồng quay lại nhìn hắn, hai bên má bị gió thổi ửng đỏ.

“Nhìn nhỏ vậy thôi, nhưng chúng khá nặng đấy.” Trần Tử Kiêm ngừng một chút, cụp mắt nhìn bàn tay anh, một lúc sau mới buông ra.

“Tay cậu là tay bác sĩ.”

Buổi tối quá lạnh, Trần Tử Kiêm dẫn Giang Đồng đi ăn một số món đặc sản địa phương, sau đó cùng anh quay về khách sạn.

Tắm xong, Giang Đồng nằm trên giường trò chuyện với Chu Tử Dương, chủ yếu vì chiều nay anh đột nhiên nhắc đến chuyện cứu trợ thiên tai.

Chu Tử Dương: 【 Trả lời cậu xong tôi lại đi làm tiếp đây. Sao tự nhiên hỏi chuyện này thế? 】

Giang Đồng: 【 Gặp một người bạn cũng tham gia đợt cứu trợ đó. 】

Chu Tử Dương: 【? Trùng hợp vậy à? 】

Giang Đồng: 【 Tôi cũng thấy thế. 】

Anh chợt nhớ tới chiếc móc khóa mua hồi chiều chưa cất vào chỗ cố định. Anh sờ vào túi áo khoác, lấy ra con hươu nhỏ, treo lên chiếc túi thường mang theo bên người.

Giang Đồng đúng là có sở thích sưu tầm những món đồ nhỏ nhắn. Khoảng thời gian cấp ba, anh đã phát hiện ra điều đó.

Lúc còn đi học, sở thích này chỉ giới hạn trong những cây bút đẹp. Giang Đồng thường dành rất nhiều thời gian nán lại các cửa hàng bán văn phòng phẩm trước cổng trường, dù đã ghé qua vô số lần, anh vẫn có thể nhanh chóng nhận ra mẫu bút nào vừa được nhập về.

Sau này học ngành y, anh còn cảm thấy đây là một sự sắp đặt của số phận, bác sĩ lúc nào cũng hay làm mất bút, vậy nên hồi trước anh mới mua nhiều như thế.

Chu Tử Dương: 【 Khi nào cậu về? Sau Tết cụ thể là ngày nào? 】

Chu Tử Dương: 【 Biết đâu trùng với kỳ nghỉ của tôi, tôi đến tìm cậu. 】

Giang Đồng: 【 Khi nào về tôi báo cậu. 】

Chu Tử Dương: 【 Được thôi. Mà cậu đi du lịch một mình à? 】

Giang Đồng: 【 Không, đi với một người bạn cấp ba. 】

Anh kể sơ qua với Chu Tử Dương về những chuyện đã xảy ra từ khi đến đây.

Chu Tử Dương: 【 Không phải anh em gì hết! Thế mà một câu cũng chưa từng nhắc đến! 】

Giang Đồng không chắc: 【 Cần phải nói à? 】

Chu Tử Dương: 【 Đương nhiên rồi!!! 】

Chu Tử Dương: 【 Tôi thấy cậu nên ra ngoài làm quen với nhiều người hơn. Nhìn lại hồi cậu còn quen Tống Dục đi. 】

Chu Tử Dương: 【 Cậu ta ngay cả tôi cũng chẳng ưa, trừ tôi ra cậu có ai khác làm bạn đâu. 】

Đúng là sự thật.

Hồi đại học, Tống Dục rất nhạy cảm với chuyện anh kết bạn. Nhưng vốn dĩ Giang Đồng cũng không thích những buổi tụ tập và giao lưu đó nên dứt khoát không tham gia, chỉ tiếp xúc với những người bắt buộc phải gặp. Sau khi đi làm, thời gian và sức lực mỗi ngày đều có hạn, anh lại càng không có tâm trí kết bạn.

Vậy nên bao năm qua, chỉ có Chu Tử Dương là người duy nhất anh có thể thoải mái trò chuyện bất cứ lúc nào.

Chu Tử Dương: 【 Hơn nữa, cậu cần gặp gỡ nhiều người mới thì mới có cơ hội bắt đầu một mối quan hệ mới. Tôi thấy bạn cậu cũng là người rất tốt. 】

Giang Đồng định trả lời "Thôi bỏ đi", nhưng gõ xong rồi lại xóa.

Giang Đồng: 【 Cậu ấy đúng là rất tốt, nhưng đâu phải cứ tốt là nhất định phải yêu đương? 】

Chu Tử Dương: 【 Vậy không lẽ cậu muốn nhận làm anh em? 】

Chu Tử Dương: 【 Đừng từ bỏ hy vọng. Dù cậu vừa chia tay chưa lâu, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến chuyện tiếp tục mối tình tiếp theo… 】

Cậu ta còn nói rất nhiều, tin nhắn cứ liên tục hiện lên, nhưng Giang Đồng không thật sự đọc kỹ. Anh chống tay xuống giường,

chợt nghĩ: Trần Tử Kiêm sao?

Anh bật cười khẽ, không tưởng tượng nổi dáng vẻ khi yêu của Trần Tử Kiêm.

Ở bên người yêu, hắn có dính người lắm không? Khi không ở cạnh nhau, có yêu cầu mỗi ngày phải nhắn một tin hay gọi một cuộc điện thoại không? Một tuần họ sẽ gặp nhau bao nhiêu lần? Trần Tử Kiêm sẽ nấu bao nhiêu bữa ăn cho đối phương, rồi sẽ cẩn thận bảo vệ người ấy thế nào?

Giang Đồng phát hiện mình đã nghĩ hơi xa, chắc là do bị Chu Tử Dương dắt mũi.

Lại trò chuyện với Chu Tử Dương một lúc, cậu ta nói mình phải đi ngủ, mai còn có ca phẫu thuật.

Giang Đồng không quấy rầy nữa, nhưng cảm thấy hơi khát nên ra ngoài tìm nước uống.

Phòng khách không bật đèn, chỉ có ánh sáng hắt ra từ màn hình.

Tiếng cửa mở rất khẽ khiến Trần Tử Kiêm đang ngồi trên ghế sô pha quay đầu lại.

Giang Đồng không ngờ hắn lại thích xem tivi đến thế.

【 Lời tác giả 】

Trần Tử Kiêm: Tôi đợi đợi đợi đợi, vợ nhất định sẽ xuất hiện!

Chương 17: Chỉ là

Vì Trần Tử Kiêm quay đầu lại nên Giang Đồng liền giải thích: "Tôi ra uống nước."

"Có nước khoáng đã đun sôi." Trần Tử Kiêm chỉ về phía ấm nước trên bàn ăn.

"Cảm ơn." Giang Đồng đi lấy nước uống. Tivi vẫn đang phát, anh tò mò muốn biết hôm nay Trần Tử Kiêm lại xem gì nên hơi nghiêng người, rồi phát hiện ánh mắt Trần Tử Kiêm vẫn còn dừng trên người mình.

Nhưng ngay khi hai người chạm mắt, Trần Tử Kiêm liền dời đi.

Giang Đồng cầm cốc nước đi đến ghế sô pha ngồi xuống, không nói chuyện với Trần Tử Kiêm, cả hai cùng tập trung xem bộ phim hài nhẹ nhàng đang chiếu trên màn hình.

Tần suất bộ phim làm Giang Đồng bật cười cao hơn hẳn so với Trần Tử Kiêm. Khi hắn cười giọng cũng rất nhỏ, nhưng có thể nghe ra phần lớn đều là cười thật lòng.

Hóa ra Trần Tử Kiêm thích kiểu phim này.

Giang Đồng âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Đến nửa sau bộ phim, Giang Đồng xem rất chăm chú. Anh ngồi co chân trên ghế, lưng hơi cúi về phía trước. Có lần cười quá mức, anh ngả người ra sau, vô tình chạm phải cánh tay cứng rắn của Trần Tử Kiêm đang đặt trên lưng ghế.

Có thể khẳng định, Trần Tử Kiêm rất ấm, thậm chí còn hơi nóng.

Hắn chỉ mặc một chiếc áo dài tay bằng vải cotton đơn giản, ngồi rất thoải mái. Có lẽ do thói quen nên mới để tay ra sau lưng Giang Đồng như vậy.

Giang Đồng dành một khoảnh khắc ngắn suy nghĩ về chuyện đó, rồi lại tiếp tục tập trung vào bộ phim. Nhưng không hiểu sao, từ lúc ấy, anh cứ nghĩ mãi đến cảm giác cánh tay của Trần Tử Kiêm.

Khi phim kết thúc, thời gian đã khá muộn.

Nước trong cốc Giang Đồng cầm theo không uống hết, còn sót lại một ít. Dù đã nguội, anh vẫn uống cạn rồi mới đứng dậy chào Trần Tử Kiêm.

“Ngày mai chúng ta có đi dạo chợ sớm không?” Trần Tử Kiêm thu tay lại, có vẻ vì để lâu quá nên bị tê, động tác trông hơi cứng nhắc.

Giang Đồng ngáp một cái rồi hỏi: “Dậy lúc mấy giờ?”

“Tùy cậu.” Trần Tử Kiêm nói rất tùy ý, cứ như thể dù Giang Đồng có nói một giờ gần trưa, hắn vẫn có thể đưa anh đi dạo chợ sớm vậy.

“Ra ngoài lúc tám rưỡi nhé?” Giang Đồng hỏi.

“Tôi thế nào cũng được.” Trần Tử Kiêm cũng đứng dậy.

Sau khi thống nhất đơn giản, Giang Đồng trở về phòng.

Trước khi đi, anh còn chúc Trần Tử Kiêm ngủ ngon, cũng nhận lại một câu đáp lại.

“Ngủ ngon.”

—

Nhờ dậy đúng giờ, sáng nay Giang Đồng có một bữa sáng thỏa mãn nhất từ trước đến nay.

Tuy anh vẫn luôn có ý thức rèn luyện sức khỏe, nhưng dáng người vẫn rất gầy, cơ thể chỉ có một ít cơ bắp săn chắc. Anh không ăn nhiều, nhưng may mà Trần Tử Kiêm có khẩu vị tốt, nên cả hai vẫn có thể gọi nhiều món rồi chia nhau ăn.

Hôm nay, họ sẽ đi đến một công viên băng, một địa điểm du lịch rất nổi tiếng gần đây.

Sợ đông người, nên sau khi ăn sáng xong, Trần Tử Kiêm liền lái xe đưa Giang Đồng xuất phát.

Vì chuyện đi chơi công viên mà vui vẻ, đối với Giang Đồng mà nói, dường như đó đã là chuyện từ rất lâu rất lâu về trước. Cũng có thể do sáng nay ăn rất ngon nên suốt quãng đường đi, anh rất tràn đầy năng lượng.

Có lẽ vì nơi này thích hợp để chơi vào buổi tối hơn nên khi họ đến gần trưa, trong công viên không có quá nhiều người.

Giang Đồng nói anh muốn chơi cầu trượt nhất, thế là cùng Trần Tử Kiêm chơi hai lần.

Điều tiếc nuối duy nhất là hôm nay không có nắng như hôm qua, khi trượt xuống gió lại rất lớn. Đến lần xếp hàng thứ ba đã có khá nhiều người chờ sẵn.

Lần này có thể phải đợi một đến hai tiếng, Giang Đồng bị gió thổi lạnh đến mức chưa kịp lấy lại tinh thần, tay đông cứng đến run lên.

Có lẽ vì trông anh quá lạnh, Trần Tử Kiêm nhíu mày, cởi găng tay ra, nắm lấy cổ tay anh để kiểm tra nhiệt độ.

“Chúng ta tìm một quán nào đó ngồi nghỉ chút nhé?” Trần Tử Kiêm liếc nhìn hàng người phía trước, “Còn phải đứng lâu lắm, trời lạnh thế này mà bị cảm thì sao?”

Thật ra Giang Đồng cũng không nhất thiết phải chơi thêm lần ba. Anh mỉm cười, gật đầu nói với Trần Tử Kiêm: “Chúng ta tìm một nhà hàng ăn trưa đi.”

Lúc mới đến vẫn còn sớm, nhưng chơi một lúc lại không biết từ khi nào đã trưa muộn rồi.

Trần Tử Kiêm kéo cánh cửa kính nặng nề ra, nhường cho Giang Đồng vào trước.

Luồng khí ấm áp lập tức phả vào người, Giang Đồng cảm thấy đôi tai đông cứng vì lạnh bỗng tê rần, liền đưa tay lên chạm thử.

Ngay khi tay anh vừa buông xuống, tai lại bị một nguồn hơi ấm khác bao trùm.

Mất khoảng một đến hai giây, Giang Đồng mới nhận ra bàn tay đang úp lên tai anh thuộc về Trần Tử Kiêm.

Lại qua thêm một đến hai giây nữa, anh mới dần nghe rõ âm thanh xung quanh.

“Nếu lạnh quá, đừng tiếp xúc ngay với thứ gì quá ấm.” Giọng Trần Tử Kiêm vang lên bên tai anh, trầm như chìm trong nước, “May mà bây giờ chưa đến mức nghiêm trọng.”

Hắn buông tay xuống, tiếng ồn ào của những người xung quanh lập tức trở nên rõ ràng hơn.

“Đỡ hơn chưa?” Trần Tử Kiêm cúi mắt nhìn tai Giang Đồng.

Rồi như đang tự lẩm bẩm, hắn khẽ nói: “Vẫn còn đỏ lắm…”

“Tôi không sao.” Giang Đồng chớp mắt nhanh hai lần, rồi ngẩng đầu nhìn quanh quầy phục vụ để tìm bảng thực đơn.

“Cậu muốn ăn gì?” Giang Đồng chỉ tay về phía đó, “Tôi mời.”

Các nhà hàng trong công viên không quá chú trọng vào hương vị món ăn, nên Giang Đồng và Trần Tử Kiêm chỉ ăn một bữa trưa đơn giản.

Buổi chiều, họ không xếp hàng chơi những trò đông người nữa mà chỉ đi dạo quanh khu vui chơi.

Mặc dù thời tiết thực sự rất lạnh, nhưng khi nghe tiếng rao bán kem của người bán hàng rong, Giang Đồng vẫn không kìm được mà động lòng.

Ánh mắt anh chỉ lệch đi trong chốc lát, nhưng có lẽ do Trần Tử Kiêm là một cảnh sát giàu kinh nghiệm nên khả năng quan sát rất tốt, lập tức hỏi: “Cậu muốn ăn không?”

“Ừm.” Giang Đồng chỉ vào một cây kem được tạo hình giống tòa lâu đài trong khu vui chơi, “Không ngờ có thể làm được như thế này, trông thú vị thật.”

Trần Tử Kiêm gật đầu, không nói thêm gì, trực tiếp đi mua hai cây kem giống nhau, chỉ khác màu sắc, có lẽ là hương vị cũng khác.

Giang Đồng tùy ý chọn cây màu xanh, để lại cây màu hồng cho Trần Tử Kiêm.

Kem của anh có vị dưa lưới, Giang Đồng vừa nếm đã nhận ra, liền hỏi Trần Tử Kiêm: “Của cậu có phải vị dâu không?”

“Ừm.” Trần Tử Kiêm cắn thêm một miếng, xác nhận hương vị.

Vì ăn đồ lạnh nên hơi thở của hai người không còn bốc khói nữa. Môi Giang Đồng hơi đỏ lên vì lạnh, còn dính một chút nước kem.

Buổi tối ở đây sẽ có trình diễn pháo hoa. Vị trí ngắm đẹp nhất là trên vòng đu quay, vì vậy khi trời sắp tối, họ bắt đầu xếp hàng.

Trong tay mỗi người đều cầm một phần đồ ăn nhanh, Giang Đồng ăn hamburger, Trần Tử Kiêm ăn bánh cuộn gà.

Vì trước đó đã ngồi một lúc trong nhà hàng mở sưởi ấm nên Giang Đồng vẫn chưa thấy lạnh lắm. Vừa ăn vừa hà hơi, anh cười nói với Trần Tử Kiêm: "Cảm giác như cả ngày hôm nay chỉ ăn thôi ấy."

"Nhưng chẳng bữa nào ra hồn cả." Trần Tử Kiêm cắn nốt miếng cuối cùng, vo tròn lớp giấy bọc thức ăn, ném vào thùng rác bên cạnh.

Thùng rác cách họ một khoảng, nhưng Trần Tử Kiêm chỉ liếc qua một cái rồi ném, không ngờ lại vào rổ một cách chuẩn xác.

"Giờ cậu còn hay chơi bóng rổ không?" Giang Đồng hỏi.

"Nếu trong đội có người muốn chơi thì tôi sẽ tham gia." Trần Tử Kiêm vừa nói, hàng người lại tiến lên một chút.

Hàng chờ vòng đu quay quá dài, có vài du khách muốn băng qua giữa, nhưng Giang Đồng đang nghiêng người nói chuyện với Trần Tử Kiêm nên không chú ý. Trần Tử Kiêm liền giơ tay đặt lên vai anh, khẽ kéo anh sát về phía mình.

Đến khi hai người cuối cùng cũng lên được vòng đu quay, trời đã tối hẳn, pháo hoa cũng sắp bắt đầu.

Vòng đu quay di chuyển rất chậm. Họ ngồi đối diện nhau, Giang Đồng nhìn phong cảnh bên ngoài, còn Trần Tử Kiêm thì nhìn

anh.

“Ngày mai chúng ta có phải đi mua ít đồ chuẩn bị Tết không?” Giang Đồng hỏi.

“Ừ, sáng ngày mốt chúng ta về.” Trần Tử Kiêm đáp.

Chỉ còn ba ngày nữa là đến đêm giao thừa.

Khi buồng của họ còn chưa lên đến đỉnh cao nhất, pháo hoa đã được đốt.

Những chùm pháo rực rỡ bừng nở trên bầu trời, phản chiếu ánh sáng muôn màu lên một bên mặt của Giang Đồng. Âm thanh pháo hoa vang dội đến chói tai, chỉ trong những khoảng lặng giữa từng đợt nổ, Trần Tử Kiêm mới nghe rõ câu “Đẹp quá” mà Giang Đồng khẽ nói.

Trong đầu Trần Tử Kiêm bỗng hiện lên vài ký ức thời trung học.

Mùa hè năm tốt nghiệp, Tống Dục nói với hắn rằng mình muốn tỏ tình với Giang Đồng.

Dù thời gian đã trôi qua rất lâu, nhưng Trần Tử Kiêm vẫn nhớ rõ cảm giác của mình khi ấy. Lúc đầu, đầu óc hắn hoàn toàn trống rỗng, sau đó những lời Tống Dục nói hắn đều không nghe lọt, mãi về sau, thính giác mới như được khởi động lại, nhưng tim thì như bị từng đợt chua xót bơm vào, lấp đầy cả dòng máu vốn đang lưu thông trong cơ thể.

【 Lời tác giả 】

Hắn đã mang theo hoa hướng dương của mình đến rồi.

Chương 18: Tỏ tình ít nhất cũng phải có một bó hoa chứ.

“Cậu thấy sao? Rốt cuộc thì tôi nên nói với cậu ấy thế nào?” Tống Dục vỗ lên cánh tay Trần Tử Kiêm. Thấy hắn cúi đầu, im lặng không đáp, cậu ta nghĩ có lẽ mình đã hỏi nhầm người.

“Haiz, bỏ đi, đúng là tôi không nên làm khó cậu. Nhiều người thích cậu như thế, cậu còn chẳng hẹn hò với ai—”

“Tỏ tình ít nhất cũng phải có một bó hoa chứ.”

Tống Dục chưa kịp nói hết câu đã bị Trần Tử Kiêm ngắt lời

Giọng điệu hắn cứng nhắc, ánh mắt nhìn Tống Dục không rõ có mang theo cảm xúc gì hay không.

“Hoa sao? Nhưng mà…” Tống Dục nhìn quanh một lượt. “Trước cổng trường mình có tiệm hoa nào không nhỉ? Với lại trời đang nắng thế này, nếu thực sự cần thì để lần sau cũng được…”

“Để tôi đi mua.” Trần Tử Kiêm bất ngờ lên tiếng.

Tống Dục sững sờ nhìn hắn: “Hả?”

“Tôi nói tôi đi.” Trần Tử Kiêm hỏi lại: “Cậu định bao giờ…”

Hắn còn chưa nói xong, nhưng Tống Dục đã hiểu ý: “Lát nữa ăn xong.”

“Vậy cậu cứ đưa cậu ấy đi loanh quanh giết thời gian trước đi, tôi đi mua hoa.”

“Nhưng bây giờ…” Tống Dục vẫn hơi lưỡng lự, nhưng Trần Tử Kiêm đã xoay người rời đi.

Trước cổng trường có tiệm hoa không? Trần Tử Kiêm cũng chẳng biết.

Từ trước đến nay hắn rất ít để tâm đến những thứ này. Đi một vòng quanh con phố bên ngoài trường, hắn bắt đầu sốt ruột.

Bên đường có nhiều cửa hàng tạp hóa, Trần Tử Kiêm chọn đại một tiệm, mua một cây kẹo mút, tiện thể bắt chuyện với bà chủ quán—một bà cụ lớn tuổi.

“Bà có biết quanh đây có tiệm hoa nào không ạ?”

“Tiệm hoa à?” Có lẽ bà cụ cũng không để ý đến chuyện này, bèn ngẫm nghĩ thật lâu. Bà hơi ngẩng đầu, ánh mắt dõi lên trên, bàn tay đầy nếp nhăn đặt lên quầy kính.

Quạt trần cũ kỹ trên đầu kêu cọt kẹt, chiếc tivi cũ đang phát tin tức nói rằng gần đây nhiệt độ ở Lâm Sơn rất cao, nhắc nhở người dân chú ý phòng tránh sốc nhiệt.

Mãi đến cuối bản tin, bà cụ mới nhớ ra điều gì đó, chỉ về một hướng: “Hình như đi thêm một đoạn nữa.”

Nhìn dáng vẻ còn có phần do dự của bà, Trần Tử Kiêm đoán có lẽ mình sẽ phải tìm thêm một lúc lâu nữa, nhưng hắn không muốn để Giang Đồng phải đợi.

Mặt trời chói chang, thiêu đốt làn da đến nhức nhối, nhưng Trần Tử Kiêm chẳng để tâm.

Hắn đã chịu qua quá nhiều nỗi đau, nỗi đau nào cũng khó chịu hơn thế này.

Chạy qua hai con phố, hắn chống tay lên đầu gối thở d.ốc. Không khí nóng bức như một bức tường kín bưng vây chặt hắn trong đó, khiến hắn nghẹt thở.

Giọt mồ hôi mằn mặn chảy xuống từ thái dương, Trần Tử Kiêm ngẩng đầu, mồ hôi liền nhỏ xuống mu bàn tay.

Một làn hương nhẹ thoảng qua, len lỏi vào khoang mũi. Những đóa hoa rực rỡ được bày trước cửa một tiệm nhỏ, bảng hiệu sạch sẽ đơn giản, bên trong mơ hồ vọng ra tiếng nhạc êm dịu.

Cuối cùng cũng tìm thấy tiệm hoa. Trần Tử Kiêm đi tới, vừa đẩy cửa bước vào, luồng gió mát lạnh từ điều hòa phả ra khiến hắn khẽ rùng mình.

“Anh muốn mua hoa à?” Chủ tiệm là một cô gái trẻ.

Họng khô khốc như bị nghẹn máu, Trần Tử Kiêm hít một hơi, chỉ gật đầu.

Mua hoa gì đây?

Hắn đi một vòng quanh tiệm hoa không quá lớn này.

Hoa hồng.

Hắn chỉ lướt mắt qua, không dừng lại.

Hoa hồng leo.

Hoa tulip.

Còn có những loài hoa hắn không biết tên.

Đến khi thấy hoa hướng dương, hắn dừng chân.

“Lấy loại này đi, cô chủ.”

“Chỉ lấy hướng dương thôi à?” Cô chủ tiến lại, chọn vài bông tươi nhất rồi mang lên bàn, chuẩn bị gói lại.

“Anh muốn kiểu gói thế nào? Hay có thích màu giấy gói nào không?”

Trần Tử Kiêm suy nghĩ chốc lát, đáp: “Đơn giản thôi, màu sắc hài hòa là được.”

Dưới chân có một chiếc ghế đẩu, nhưng hắn không ngồi.

Hắn đứng trước bàn, cúi đầu nhìn cô chủ nhanh nhẹn mà tỉ mỉ gói hoa.

“Đẹp không?” Cô chủ thấy hắn nhìn chăm chú, nghĩ chắc hắn hứng thú với hoa, bèn bắt chuyện: “Nhiều học sinh trường cậu cũng hay đến đây mua hoa lắm, cậu mua tặng ai thế?”

Trần Tử Kiêm mấp máy môi nhưng không trả lời, bàn tay nắm hờ thành quyền, đặt trên mép bàn gỗ sần sùi, bị cạnh sắc lởm chởm đâm vào lòng bàn tay.

“Vậy là tôi hiểu rồi.” Cô chủ bật cười.

Những người bước vào tiệm hoa này chắc hẳn đều vui vẻ nhỉ? Ở đây có những đóa hoa rực rỡ, mùi hương thơm ngát tràn ngập căn phòng. Người mang theo một bó hoa rời đi, trong lòng ít nhất cũng chất chứa hình bóng của một ai đó, tưởng tượng vẻ mặt đối phương khi nhận hoa, có lẽ khó mà không cảm thấy hạnh phúc.

Giang Đồng khi nhận hoa cũng sẽ như vậy chứ?

Nhìn những đóa hướng dương, Trần Tử Kiêm bỗng nhớ đến một hình ảnh rất xa xưa, trong phòng thay đồ của nhà thi đấu

trường học.

Hôm đó, hắn chơi bóng xong, ghé quán tạp hóa mua nước, quay lại tủ đựng đồ ngoài phòng thay đồ để lấy đồ, vô tình bắt gặp Giang Đồng và Tống Dục vẫn còn ở trong đó.

Hôm ấy trời nắng đẹp, dù đã về chiều nhưng ánh tà dương vẫn chói chang chiếu qua cửa sổ. Trần Tử Kiêm nghe thấy tiếng nói chuyện từ bên trong, liền cố gắng nhẹ tay khi lấy đồ, không làm kinh động đến họ.

Tống Dục hình như đang nắm tay Giang Đồng giúp cậu ấy thư giãn, hỏi hôm nay chơi bóng có mệt không.

Giang Đồng đáp không, cảm ơn cậu, rồi hai người lại tiếp tục trò chuyện, giọng nói luôn rất nhỏ.

Chỉ là để quên một chiếc khăn, nhưng Trần Tử Kiêm đã đứng rất lâu trước tủ đựng đồ. Ánh hoàng hôn màu cam phủ lên người hắn, hắn như một con rối bị niệm chú đóng băng.

Mãi đến khi bên trong có tiếng cười khe khẽ, rồi trở lại yên tĩnh, hắn mới quay lưng rời đi. Thậm chí hắn còn chưa đóng cửa tủ, đi đến cửa rồi mà vẫn không nhịn được mà dừng bước, ngoái đầu nhìn lại.

Bọn họ thực sự đang nắm tay nhau. Chỉ thoáng thấy một cái mà trái tim hắn đã đau nhói, vội vã dời mắt đi.

Trần Tử Kiêm quan tâm đến Giang Đồng đến mức nào, thật ra chính hắn sớm đã biết rõ.

Giang Đồng và Tống Dục đôi khi sẽ ở lại tự học một lúc sau giờ tan học, hai người họ cùng đứng trên sân khấu của đại hội tuyên dương học sinh xuất sắc, có khi Giang Đồng cũng sẽ xuất hiện ở sân bóng rổ, nhưng lần nào cũng gia nhập đội của Tống Dục, đối đầu với đội của hắn.

Chỉ là vì chưa thấy rõ ràng, Trần Tử Kiêm mới luôn tự lừa dối mình.

Vốn dĩ họ không giống nhau. Họ ngoan ngoãn, hiểu chuyện, học giỏi, gia đình tốt, có tương lai rộng mở và một con đường có thể nhìn thấy phía trước. Còn hắn khi đó chỉ là một kẻ bình thường, là kiểu người mà phụ huynh vẫn hay nhắc con cái không nên kết giao. Thế giới của hắn nghèo nàn đến mức đáng thương.

Quan trọng nhất là, Giang Đồng đã có người thích, mà người ấy cũng thích cậu ấy.

Vậy thì cũng không nên thích Giang Đồng nữa, Trần Tử Kiêm nghĩ.

Nhận bó hoa từ cô chủ tiệm, Trần Tử Kiêm lại lặp lại câu này với chính mình.

Đừng thích Giang Đồng nữa.

Ôm bó hoa bước ra khỏi cửa tiệm, hắn hơi nghiêng mặt, tránh ánh nắng chiếu thẳng vào mắt.

Hắn biết rõ mình là một kẻ không kiểm soát được sự ích kỷ của bản thân, chẳng hạn như rõ ràng có thể mua hoa hồng, nhưng cuối cùng vẫn chọn hoa hướng dương.

Hoa hướng dương cũng rất đẹp.

Khi tận mắt chứng kiến Tống Dục trao bó hoa vào tay Giang Đồng, kết quả mà hắn đã sớm dự liệu cuối cùng cũng được xác nhận.

Những gì hắn có thể cho chỉ là một bó hoa, còn Tống Dục lại trao cho Giang Đồng thứ tình yêu mà cậu ấy đã khao khát từ lâu.

Lúc ấy hắn không nhìn họ nữa, chỉ ngước lên ngắm đám mây trôi trên trời, cảm thấy ánh sáng trong ngày u ám cũng chói mắt như những sợi tơ rất mảnh, từng sợi xuyên qua tim, để lại một cơn đau âm ỉ kéo dài.

Bầu trời đêm được pháo hoa thắp sáng tựa như bầu trời trắng xóa trong ký ức. Khi hoàn hồn lại, hắn bỗng phát hiện ánh mắt Giang Đồng khi nhìn pháo hoa có chút ánh nước lấp lánh.

Trần Tử Kiêm sững sờ trong thoáng chốc, nhưng Giang Đồng chỉ chớp mắt rồi khẽ mỉm cười với hắn.

“Có chút chuyện chợt nhớ đến.” Giang Đồng nói.

“Là những chuyện chẳng vui vẻ gì.” Anh nói với Trần Tử Kiêm.

Cả hai ngồi cùng một phía, đối diện nhau trong chốc lát, nhưng không ai tiếp tục lên tiếng. Những bông pháo rực rỡ vẫn liên tục vút lên không trung, tựa như họ đang ngồi giữa một bầu trời đầy sao. Một chùm pháo hoa nổ tung ngay trước mặt Giang Đồng, ánh sáng rực rỡ lóe lên, chói đến mức anh phải hơi nheo mắt lại.

Trong khoảnh khắc mơ hồ, Giang Đồng thấy Trần Tử Kiêm khẽ mở miệng, nhưng anh chỉ nghe được âm tiết đầu tiên: “Tôi…”

Giang Đồng nghiêng người lại gần hơn, nhưng Trần Tử Kiêm đã dừng lời. Hắn cúi đầu, ánh mắt trầm lặng nhìn khuôn mặt Giang Đồng, mãi một lúc sau mới giơ tay lên, đầu ngón cái khẽ lướt qua khóe mắt anh, dù chẳng hề chạm vào.

“Lúc nãy cậu định nói gì với tôi?” Giang Đồng hỏi.

Pháo hoa vừa kết thúc một đợt bùng nổ, bầu trời rơi vào khoảng lặng.

Trần Tử Kiêm khẽ lắc đầu. Ánh sáng rực rỡ soi sáng một bên mặt hắn đã biến mất, chỉ còn sắc trăng mờ nhạt như sương phủ lên tất thảy.

Chương 19: Không khí vì nụ hôn mà nóng lên

Điều Giang Đồng đang nghĩ đến là một đứa trẻ mắc ung thư giai đoạn cuối mà anh từng gặp khi thực tập luân phiên các khoa ở bệnh viện. Đó là bệnh nhân đầu tiên anh tự tay cứu chữa, cũng là lần đầu tiên anh đối diện với cái chết một mình.

Vào những giây phút cuối cùng của cuộc đời, đứa trẻ ấy đã nói với anh: “Anh ơi… em muốn xem pháo hoa.”

Đứa trẻ đeo mặt nạ oxy, giọng nói non nớt nhẹ bẫng, tựa như một làn mây lặng lẽ trôi vào tai Giang Đồng.

Nghĩ đến đứa bé đó, anh không tránh khỏi chút buồn bã, viền mắt cũng vì thế mà ươn ướt.

Bước xuống khỏi vòng đu quay, Trần Tử Kiêm có vẻ hơi thất thần. Mấy lần Giang Đồng nói chuyện với hắn, nhưng hắn đều như chẳng nghe thấy.

“Cậu mệt lắm à?” Giang Đồng bật cười hỏi hắn.

“Vậy về khách sạn nghỉ thôi, dù sao tôi cũng đi mỏi chân rồi.”

Giang Đồng chậm rãi bước về phía trước, nhưng ngay trước khi họ rời khỏi khu vui chơi, Trần Tử Kiêm đột ngột dừng lại bên cạnh.

“Tôi nghĩ…” Hắn do dự một chút.

Giang Đồng còn chưa kịp hỏi “Sao thế?” thì một dòng người bất ngờ lướt qua.

Thì ra là pháo hoa vừa kết thúc, mọi người bắt đầu tản ra và đi về hướng này

Có ai đó vô tình va phải Giang Đồng, khiến anh loạng choạng ngã vào người Trần Tử Kiêm.

Nhưng lần này, anh lại cảm nhận được bàn tay Trần Tử Kiêm nhẹ nhàng đặt lên lưng mình giúp anh tựa vào bờ vai hắn.

Chiếc áo khoác của Trần Tử Kiêm vương đầy hơi lạnh ban đêm, nhưng ngay tại cổ áo lại phảng phất hơi thở nóng rực thuộc về hắn.

“Nếu rời khỏi một mối quan hệ không lành mạnh, quãng thời gian vui vẻ sẽ nhiều hơn một chút.”

“Đó là một điều tốt.”

Giang Đồng không hoàn toàn hiểu ý hắn, thoáng sững sờ một lúc.

Trần Tử Kiêm chắc chắn không biết về đứa trẻ trong bệnh viện, vậy thì hắn đang nói đến điều gì? Chẳng lẽ là Tống Dục?

Hắn biết chuyện anh và Tống Dục vừa chia tay sao?

Trong khoảnh khắc anh còn đang đờ người, Trần Tử Kiêm đã buông tay.

Giang Đồng theo bản năng hơi ngước lên nhìn hắn.

Giữa đám đông chật chội, có lẽ là để anh không bị lạc, Trần Tử Kiêm nắm lấy cổ tay anh.

Quãng đường ra khỏi khu vui chơi còn dài, họ không trò chuyện nữa. Vì dòng người chen chúc nên Giang Đồng hơi nghiêng người về phía hắn.

Lúc sắp đến cổng ra, anh nói: “Cuối cùng cũng ra được rồi.”

Trần Tử Kiêm ừ một tiếng, bàn tay ấm áp trượt xuống, nhanh chóng nắm lấy bàn tay lạnh cóng của anh.

“Đi đến bãi đỗ xe thôi.”

Hắn nói bằng giọng điệu bình thường, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước.

Giang Đồng cúi xuống, liếc nhìn đôi bàn tay đang nắm chặt, mãi lúc sau mới nhận ra… hình như mình bắt đầu có dấu hiệu sốt nhẹ rồi.

Bàn tay của Trần Tử Kiêm rất ấm, cũng lớn hơn so với tưởng tượng của anh, có thể hoàn toàn bao trọn lấy tay anh.

Vì đang bước đi, ngón cái của Trần Tử Kiêm thỉnh thoảng lướt qua phần hõm giữa ngón trỏ và ngón cái của anh, mang theo những tiếp xúc vụn vặt mà thô ráp.

Đến bên xe, Trần Tử Kiêm buông tay anh ra, Giang Đồng ngồi vào ghế phụ lái.

Hắn không chủ động lên tiếng, anh dựa lưng vào ghế, cũng không nói gì.

Trên đường trở về khách sạn, anh suy nghĩ về tất cả những chuyện đã xảy ra kể từ khi gặp lại Trần Tử Kiêm.

Anh nhớ lại từng việc một, nhưng điều quan trọng nhất là xem xét những lời nói và hành động của hắn, dù là vô tình hay hữu ý.

Nắm tay anh có nghĩa là gì? Là thích anh sao? Hay chỉ đơn thuần là một sự quan tâm giữa bạn bè?

Với kinh nghiệm làm người trưởng thành bấy lâu, anh cảm thấy chuyện này không thể đơn giản như vậy.

Nhưng mà… tại sao Trần Tử Kiêm lại thích anh được?

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, anh gần như không gặp lại Trần Tử Kiêm.

Mãi đến hôm nay, quãng thời gian xa cách giữa họ quá dài, quá xa khiến anh khó mà tin rằng tình cảm của Trần Tử Kiêm lúc này bắt nguồn từ quá khứ.

Vậy đó chỉ là do lần gặp gỡ tình cờ này thôi sao?

Tâm trí anh rối bời, trạng thái này kéo dài cho đến tận lúc họ về đến khách sạn.

Căn phòng phả ra hơi ấm dễ chịu, Giang Đồng và Trần Tử Kiêm đứng chen chúc trong huyền quan chật hẹp. Anh thay giày, tiện tay cởi luôn chiếc áo khoác dày cộp.

Chỉ có ngọn đèn nơi hành lang sáng lên, phần còn lại trong phòng vẫn chìm trong bóng tối. Giang Đồng xỏ dép bông, bước vào trong, theo trí nhớ bật công tắc đèn.

Khi anh quay lại, Trần Tử Kiêm vẫn chưa theo vào. Anh nghĩ, nếu nói một câu đơn giản để kết thúc ngày hôm nay, có lẽ cả hai sẽ cảm thấy tự nhiên hơn một chút. Vì thế anh nói: “Vậy tôi về phòng trước nhé.”

Quả nhiên, Trần Tử Kiêm không nói gì thêm, chỉ khẽ gật đầu, chúc anh ngủ ngon.

Đóng cửa lại, Giang Đồng dựa lưng vào cửa, thở hắt ra một hơi.

Anh ngẩn người nhìn bàn tay của mình, dường như vẫn còn phảng phất hơi ấm của Trần Tử Kiêm.

Nhìn một lúc lâu, anh vỗ vỗ ngực, rồi nhảy hai bước lao thẳng lên giường.

—

Sáng hôm sau, Trần Tử Kiêm không gọi anh dậy. Vì vậy khi anh mở mắt ra, thời gian đã hơi trễ.

Anh liếc nhìn điện thoại, rồi lập tức lăn xuống giường, vội vàng mở cửa.

Ngoài phòng khách, Trần Tử Kiêm ngồi trên sofa, tay cầm một cốc nước.

Nghe thấy động tĩnh, hắn quay lại, chỉ liếc anh một cái rồi nhanh chóng nghiêng đầu đi.

“Ăn trưa xong, chúng ta sẽ đi mua đồ Tết.” Trần Tử Kiêm nói.

Anh không hiểu lắm tại sao hắn lại cố tình tránh ánh mắt mình, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ đáp một tiếng rồi đi vào phòng tắm ngay bên cạnh.

Tối qua anh vẫn có chút bất an, vì vậy mãi lâu sau mới ngủ được. Dù sáng nay thức dậy không sớm, nhưng cơ thể vẫn vô cùng mệt mỏi.

Giang Đồng chuẩn bị đánh răng, khi cầm bàn chải đưa lên miệng, anh mới nhìn thấy dáng vẻ của mình trong gương.

Bộ đồ ngủ của anh là loại lụa trơn màu trơn, mấy chiếc cúc phía trước chưa cài hết, cổ áo xộc xệch chẳng ra hình dáng gì.

Lúc này anh mới hiểu tại sao Trần Tử Kiêm lại quay mặt đi. Tốc độ đánh răng chậm dần lại, anh trợn to mắt nhìn bản thân

trong gương.

Nhưng đây mới chỉ là khởi đầu cho một buổi sáng kỳ quặc.

Lúc rửa mặt, anh cảm thấy có một chỗ trên cổ hơi đau. Sau khi rửa sạch xong, anh ghé sát vào gương soi nhưng không thấy gì, mãi đến khi đưa tay sờ thử, mới cảm nhận được một vết xước nhỏ phía sau gáy.

Chạm vào có chút đau, anh khẽ "a" một tiếng, rồi tự bật cười vì chính mình.

Anh ở trong phòng tắm khá lâu, đến khi định đi ra thì nghe thấy tiếng bước chân đã dừng ngay trước cửa.

Cánh cửa phòng tắm được làm bằng kính mờ, từ bên trong, anh có thể nhìn thấy bóng dáng của Trần Tử Kiêm bên ngoài.

"Chuyện gì vậy?" Trần Tử Kiêm hỏi.

"Không có gì." Anh cũng bật cười, "Chắc bị cái gì đó cứa trúng thôi."

Bên ngoài, Trần Tử Kiêm im lặng vài giây, anh vội bổ sung: "Chỉ là vết thương nhỏ thôi, tôi không sao."

Giang Đồng quay người mở cửa, Trần Tử Kiêm đứng ngay bên ngoài, cúi mắt nhìn anh.

"Vậy giúp tôi xem thử đi." Anh giơ tay chạm vào gáy mình, quay người, cúi đầu xuống, để lộ một đoạn cổ trắng nõn.

Vết thương nằm sát phần cổ áo, Trần Tử Kiêm không nhìn rõ nên hắn đưa tay kéo cổ áo xuống một chút.

So với nhiệt độ trên người anh, đầu ngón tay của Trần Tử Kiêm lại nóng đến bất thường. Bất ngờ bị chạm vào, anh không khỏi khẽ run lên một cái.

“Vết xước nằm dưới cổ áo rồi.” Trần Tử Kiêm giải thích.

Lúc nói, hắn hơi ngẩng đầu, nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của anh trong gương. Anh cúi đầu rất thấp, mái tóc đen mềm mại rũ xuống tự nhiên. Có lẽ vì vẫn chưa thực sự tỉnh ngủ, mí mắt hơi rũ, cả người trông lười biếng và thả lỏng.

Trần Tử Kiêm khẽ nuốt nước bọt. Hắn buông tay ra, cổ áo vì bị kéo xuống nên vẫn giữ nguyên trạng thái trễ xuống. “Tốt nhất cứ dán băng cá nhân vào.”

“Trong túi tôi có, để tôi lấy.”

Mỗi khi đi du lịch, anh thường chuẩn bị sẵn một ít thuốc men đơn giản phòng khi cần dùng.

Anh quay về phòng, tìm trong túi một lúc rồi lấy ra băng cá nhân.

Trần Tử Kiêm cũng từ phòng tắm đi qua, đứng ngay ngoài cửa phòng. Giang Đồng không tự dán được, đành đưa băng cá nhân cho hắn.

“Thật ra tôi thấy cũng không cần lắm…” Anh nói.

“Nhưng lát nữa cậu còn phải mặc quần áo, cổ áo có thể sẽ cọ vào. Hoặc cậu thử kiểm tra lại xem, có phải là do cổ áo nào đó cứa vào không.” Trần Tử Kiêm vừa nói, vừa xé bao băng cá nhân, cẩn thận đặt phần có thuốc lên vết thương.

Lớp băng chạm vào da, anh cảm thấy một làn hơi lạnh mát lan tỏa. Vì không nhìn thấy nên cảm giác lại càng rõ rệt hơn. Anh nhận ra Trần Tử Kiêm đang ấn nhẹ lên băng cá nhân, rồi tách hai bên lớp keo dán ra. Ngón tay hắn dừng trên gáy anh, khẽ nhéo một cái.

“Cảm ơn.” Anh cũng đưa tay sờ lên, xoay người lại thì bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của Trần Tử Kiêm.

Cả hai lặng thinh trong giây lát, cuối cùng vẫn là Trần Tử Kiêm cúi đầu trước, chỉ vào chiếc áo len bị vứt trên giường.

“Hôm qua cậu mặc cái này à?”

“Ừ.” Anh cầm lên, “Hôm qua tôi mới mặc lần đầu, vẫn còn mới.”

Vải len trông khá mềm mại, Trần Tử Kiêm nhấc cổ áo lên, bóp nhẹ, chợt cảm nhận được có thứ gì đó hơi sắc bên trong. Hắn lật ra xem, hóa ra là mác áo.

“Chắc là do cái này cứa vào, mấy ngày tới đừng mặc nữa.” Trần Tử Kiêm nói.

Anh gật đầu đồng ý. Trần Tử Kiêm cũng không nán lại, tự giác rời đi, còn tiện tay giúp anh đóng cửa.

Căn phòng trở nên yên tĩnh. Trần Tử Kiêm nâng tay lên, khẽ đưa ngón tay lại gần mũi.

Trên đó phảng phất mùi thuốc của băng cá nhân, có lẽ còn vương chút mùi hương thuộc về Giang Đồng, rất nhạt.

Hắn nhớ đến làn da trắng nõn của anh, nổi bật hẳn khi đặt cạnh mu bàn tay ngăm màu lúa mạch của mình. Chỉ là chạm nhẹ khi dán băng cá nhân, vậy mà đã hằn lên một vệt ửng đỏ.

Bàn tay vẫn nắm chặt vỏ bao băng cá nhân chưa dùng đến, Trần Tử Kiêm siết một lát rồi mới mặt không cảm xúc bước tới thùng rác, thả nó vào.

Chương 19.2 – Không khí vì nụ hôn mà nóng lên (2)

—

Buổi trưa, Trần Tử Kiêm lái xe đưa Giang Đồng đi ăn đặc sản địa phương.

Khẩu phần ở đây rất lớn, họ cũng không gọi nhiều món, nhưng ăn vẫn khá vất vả. May mà buổi chiều phải đi bộ gần như cả quãng đường vì còn phải mua rất nhiều đồ.

Giang Đồng theo Trần Tử Kiêm dạo quanh vài khu chợ sầm uất. Hắn có nhiều kinh nghiệm sống, chỉ cần đi mua đồ cùng hắn thì anh không có khả năng bị lừa.

Họ chất hết đồ đã mua vào cốp xe. Vì tính cả Thương Hiểu Tinh và Từ Phi, cộng thêm A Thố và Dương Triệt rất có thể cũng sẽ đến ăn ké, nên cốp xe bị nhét đầy kín.

Lúc về đến khách sạn đã là chạng vạng tối, ánh sáng màu cam trùng hợp chia chiếc xe thành hai nửa: một bên là Trần Tử Kiêm đang chìm trong ánh hoàng hôn, bên còn lại là Giang Đồng trong bóng tối.

Nếu là mọi khi, vào giờ này, anh nhất định sẽ chủ động bắt chuyện với Trần Tử Kiêm vì không chịu được sự im lặng quá lâu. Nhưng giờ đây, anh bỗng dưng không biết nên nói gì.

Anh muốn hỏi Trần Tử Kiêm về chuyện nắm tay tối qua, liệu có ý nghĩa đặc biệt nào khác không, hay hắn vốn không xem đó là một dấu hiệu mập mờ. Nhưng những lời muốn nói nhất lại chẳng thể thốt ra được.

Từ nhỏ đến lớn, anh luôn có sự chấp nhất với sự thật, nhưng đồng thời cũng tự đặt ra muôn vàn rào cản cho chính mình.

Có lẽ vì sinh ra trong gia đình thương nhân, từ bé Đới Nguyệt Mạn đã dạy anh rằng con người không thể lúc nào cũng ích kỷ, ở bất cứ hoàn cảnh nào cũng nên cố gắng dung hòa mọi người. Cũng có thể vì trong mối quan hệ trước, anh đã tiêu tốn mười năm để rồi cuối cùng chỉ chứng minh một đáp án sai lầm. Anh

đã học được một quy tắc thực tế của thế giới người lớn: để tránh bị tổn thương, con người ta nên giữ lại một phần, từ bỏ sự chân thành.

Thế nên dần dần, anh chẳng còn muốn suy nghĩ nữa. Tay anh đặt trên ba lô, lật qua lật lại món đồ trang trí hình con hươu.

Trên đường về khách sạn, họ đi ngang qua một con phố với rất nhiều quán bar. Anh biết nơi này có một loại bia đặc sản địa phương, thực ra ngay từ đầu anh đã rất muốn thử.

Vậy nên anh gõ nhẹ lên cửa kính xe, hỏi Trần Tử Kiêm: "Nhiều quán thế này, quán nào có bia ngon nhất?"

Hắn nhìn thoáng qua bên ngoài rồi đáp: "Không phải cậu không uống sao?"

"Nghe nói bia ở đây rất nổi tiếng." Anh cười.

"Vậy tối tôi đưa cậu đi." Hắn xoay vô lăng, rẽ vào một con đường khác.

Dù bia có nồng độ không cao, nhưng vì tửu lượng của anh không tốt, họ quyết định đi ăn tối trước.

Trong bữa ăn, Trần Tử Kiêm nhận một cuộc gọi từ Thương Hiểu Tinh.

Có vẻ là chuyện quan trọng nên khi nghe điện thoại, sắc mặt hắn không mấy dễ chịu, chỉ liên tục đáp "Ừm."

"Hiểu Tinh và Từ Phi cũng đang ở đây." Hắn nói.

"Họ sẽ qua chứ? Đông người càng vui mà." Anh cười.

"Có qua, tôi bảo họ rồi."

Ăn xong vẫn còn sớm, hai người ngồi trong xe đợi Thương Hiểu Tinh và Từ Phi.

Không biết hai người kia từ đâu chạy tới, vừa lao vào ghế sau xe đã thở không ra hơi, làm anh đang cúi đầu xem điện thoại giật nảy mình.

“Nghĩ tới chuyện sắp uống rượu, tụi tôi không lái xe qua luôn.” Thương Hiểu Tinh dựa vào ghế sau cởi áo khoác, còn chào riêng anh: “Bác sĩ Giang.”

“Hai cậu ăn chưa?” Anh hỏi.

“Ăn rồi,” Từ Phi đáp, “Ở nhà buồn quá, ăn xong Hiểu Tinh bảo hay qua tìm hai người chơi, dù sao mai hai người cũng về rồi.”

Thương Hiểu Tinh ngồi sau cười ngốc nghếch, Trần Tử Kiêm không nói gì, chỉ lặng lẽ khởi động xe. Xe vừa chạy được một đoạn, cửa sổ phía sau bỗng dưng bị kéo xuống, làm gió lạnh lùa vào khiến Thương Hiểu Tinh, người chưa mặc áo khoác, run bắn mình.

“Xin lỗi, trượt tay.” Trần Tử Kiêm áy náy giúp cậu ta đóng lại.

“Được lắm, Nhị ca, anh trượt tay đúng lúc ghê.” Thương Hiểu Tinh lập tức nhào qua ôm Từ Phi, rúc vào áo cậu ta.

Từ Phi bực bội vỗ lưng cậu ta: “Cậu không có áo chắc?”

Họ chọn một quán bar có ban nhạc biểu diễn trực tiếp. Khi đến nơi mới hơn chín giờ, ánh đèn trong quán mờ ảo, trên sân khấu nhỏ ở trung tâm, một ban nhạc đang trình diễn một ca khúc không quá ồn ào. Bàn ghế rất nhỏ nhỏ, từng nhóm ngồi xích lại gần nhau.

“Ngồi vào trong đi.” Trần Tử Kiêm nắm bả vai Giang Đồng, hướng anh vào trong chỗ ngồi.

Quán bật sưởi rất cao, dường như ngay cả không khí cũng loãng đi. Anh vừa ngồi xuống đã bắt đầu tháo khăn quàng và áo khoác.

Hôm nay anh không mặc chiếc áo len mới mua nữa, mà đổi sang một chiếc rộng rãi hơn. Trần Tử Kiêm nhận lấy áo khoác của anh cùng với của mọi người xếp vào giỏ đựng đồ.

Nhân viên phục vụ cầm một chiếc máy tính bảng đến đưa cho Giang Đồng trước. Nhưng anh không biết gọi món, nên lại đưa cho Trần Tử Kiêm.

Hắn gọi vài cốc bia và chút đồ nhắm, còn chọn thêm một ly cocktail cho mỗi người, rồi trả lại máy tính bảng.

“Lúc nãy bọn tôi định rủ A Thố đi cùng, nhưng cậu ấy bảo bố mẹ sắp về rồi.” Thương Hiểu Tinh uống ngụm nước chanh.

“Vậy tối mai là giao thừa, A Thố có đến không?” Anh hỏi.

Thương Hiểu Tinh nghĩ một lát rồi nói: “Chắc không đâu.”

Cả nhóm trò chuyện rôm rả, không lâu sau, nhân viên phục vụ mang rượu ra.

Mỗi ly cocktail đều có màu sắc khác nhau, Trần Tử Kiêm đẩy ly màu hồng đến trước mặt Giang Đồng.

Trong quán có người đang hát, nếu nói quá nhỏ sẽ không nghe rõ. Trần Tử Kiêm dường như cũng không muốn lên giọng, nên nghiêng người đến gần, nói bên tai anh: “Ly này độ cồn thấp.”

Giang Đồng gật đầu, nhấp một ngụm.

Vị cũng ngọt như màu sắc của nó vậy.

Khi đĩa hoa quả được mang lên, nhân viên phục vụ còn bưng thêm một phần kẹo hồ lô.

Mỗi xiên chỉ có vài viên, đều là các loại trái cây khác nhau.

“Nhị ca, anh gọi đấy à?” Từ Phi ngạc nhiên nhìn Trần Tử Kiêm.

“Ừm.” Hắn không nói gì thêm, chỉ gật đầu.

Mọi người đang uống rượu, anh cầm xiên hồ lô đầu tiên lên, cắn một viên.

Nó còn ngọt hơn loại bán ngoài phố, bên ngoài rõ ràng phủ lớp đường cứng, nhưng không hiểu sao trái cây bên trong vẫn ch.ảy nước, mang theo vị ngọt dịu.

Trong lúc không để ý, anh đã ăn hai xiên, lại cầm ly rượu của mình uống một hơi.

Thương Hiểu Tinh và Từ Phi vẫn đang trò chuyện, tốc độ uống cũng khá nhanh. Anh không nói nhiều, nhưng lại lắng nghe rất chăm chú.

Chỉ là nghe một hồi, mọi âm thanh xung quanh dần trở nên mơ hồ. Giang Đồng hơi choáng váng, theo phản xạ nghiêng về phía Trần Tử Kiêm, rũ mắt lẩm bẩm vài câu. Vì giọng anh quá nhỏ nên hắn không nghe rõ, đành nắm lấy bàn tay đang dừng giữa không trung của anh, hỏi: “Muốn nói gì?”

Anh lại lắc đầu, nhìn cổ tay mình bị hắn giữ lấy, rồi chống một tay vào khoảng trống trên sofa giữa hai người, ghé sát hắn nói: “Tôi buồn ngủ quá…”

Sofa quá mềm, tay Giang Đồng lún xuống, cơ thể thấp hơn một chút, trán tựa vào ngực Trần Tử Kiêm, mắt khép lại.

Anh cứ thế mà ngủ mất.

Trần Tử Kiêm cúi đầu nhìn người trong lòng, lòng bàn tay đỡ lấy gáy Giang Đồng, chạm vào mái tóc mềm mại của anh.

Chương 19.3 – Không khí vì nụ hôn mà nóng lên (3)

—

Mở mắt ra, Giang Đồng cảm thấy người nóng bức, khẽ cử động mới nhận ra trên người mình có một chiếc áo khoác. Anh co ro trong góc sofa, chậm rãi ngồi dậy.

Trong quán bar, người đã đông hơn trước nhiều, còn Thương Hiểu Tinh và Từ Phi vốn ở cạnh anh thì đã không thấy đâu.

“Hai người đó đâu rồi?” Giang Đồng mơ màng nhìn quanh, đôi mắt trong bóng tối sáng rực lên.

“Ra ngoài hóng gió rồi.” Trần Tử Kiêm cầm chiếc cốc rỗng mà Giang Đồng đã uống cạn sang một bên. “Đã hơn mười một giờ rồi.”

“Muộn thế à.” Giang Đồng nheo mắt, chống khuỷu tay lên đầu gối, lấy lòng bàn tay che mặt.

“Giang Đồng.”

Anh nghe thấy Trần Tử Kiêm gọi mình.

Giọng hắn rất trầm và khàn, dễ nhận ra đến mức dù bất cứ lúc nào, anh cũng có thể nghe ra ngay.

“Sao thế?” Giang Đồng ngẩng lên, giữa chân mày hơi nhíu lại, có chút nghi hoặc.

“Loại bia cậu muốn thử, cậu còn chưa uống một ngụm, sao đã say rồi?” Trần Tử Kiêm thản nhiên hỏi.

“Vậy à?” Giang Đồng cười nhạt, “Nhưng tôi vẫn muốn nếm thử một chút.”

Anh đưa tay lấy cốc, nhưng khi sắp chạm vào thì chiếc cốc đã bị đẩy ra.

“Đừng uống nữa.” Trần Tử Kiêm đứng dậy. “Tôi đi gọi một cốc sữa chua cho cậu.”

Giang Đồng nhìn theo bóng lưng hắn biến mất giữa đám đông, ngồi yên tại chỗ có chút mơ hồ.

Anh đợi một lát, ghế bên cạnh lõm xuống một chút, cứ ngỡ là Trần Tử Kiêm quay lại, nhưng lại ngửi thấy mùi nước hoa xa lạ.

Bên cạnh là một chàng trai trẻ, tay cầm ly rượu đầy.

“Bạn anh đi cả rồi, giờ chỉ có một mình sao?”

Nếu lúc tỉnh táo, Giang Đồng sẽ không để người này ngồi xuống. Nhưng lúc này phản ứng của anh có chút chậm chạp, câu nói đơn giản kia cứ quanh quẩn trong đầu mấy lần.

“Không phải một mình.” Giang Đồng khoanh tay, thể hiện rõ tư thế phòng bị.

“Vậy không muốn làm quen bạn mới à?” Người kia lại hỏi.

“Không.” Giang Đồng từ chối rất nhanh, chuẩn bị nói thêm vài câu để người này rời đi thì một bóng người tiến lên, nắm lấy tay chàng trai kia kéo ra.

Trần Tử Kiêm cao hơn cậu ta nửa cái đầu, trong tay vẫn cầm một bát sữa chua. Để tránh bị đụng vào, hắn giơ cao lên.

Khuôn mặt Trần Tử Kiêm vốn không hề dịu dàng, hắn chỉ lạnh nhạt liếc người kia một cái, cậu ta lập tức thức thời mà rời đi.

Một bát sữa chua đầy hạt được đặt trước mặt Giang Đồng.

“Cậu ta vừa nói gì với cậu?” Trần Tử Kiêm hỏi.

Hắn không có biểu cảm gì, nhưng giọng điệu lại khiến câu hỏi này trở nên quan trọng vô cùng.

Giang Đồng lắc đầu, cắn ống hút nếm thử sữa chua.

Nhiệt độ trong quán quá cao, có lẽ còn do hơi men, khiến Giang Đồng cảm thấy rất nóng, lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi.

Anh đẩy chiếc áo khoác đặt bên cạnh ra, nhưng chất vải quá mềm, vừa buông tay, nó lại phồng lên, phủ lên người anh. Giang Đồng khó chịu nắm lấy mép áo, đang suy nghĩ xem nên làm gì thì ngón tay bị người khác nắm lấy, nhẹ nhàng gỡ ra.

“Cậu đang hơn thua với một chiếc áo đấy à?” Trần Tử Kiêm vòng qua người anh, nhặt chiếc áo khoác lên, đặt lại vào giỏ đựng đồ, rồi giải thích: “Cậu ngủ, tôi sợ cậu lạnh.”

“Biết rồi…” Giang Đồng chậm rãi gật đầu, tiếp tục uống sữa chua.

Trần Tử Kiêm ngồi bên cạnh Giang Đồng, ánh mắt hướng về sân khấu xa xa, ánh đèn chiếu nhàn nhạt lên mặt hắn.

Vì ngồi quá gần, hai người áp sát đùi vào nhau, nhiệt độ như một đốm lửa nhỏ.

Lần này Giang Đồng không còn thấy khó chịu nữa, chỉ là lại bắt đầu nghĩ đến những điều vẫn chưa rõ ràng.

Giọng nữ ca sĩ rất nhẹ nhàng, rất êm tai, nhưng Giang Đồng hoàn toàn không nghe vào, chỉ vô thức nhìn nghiêng khuôn mặt Trần Tử Kiêm, cho đến khi ánh mắt hai người chạm nhau.

“Nhìn gì đấy?” Trần Tử Kiêm hỏi.

Thấy anh không trả lời, hắn cũng không truy hỏi.

“Không uống sữa chua nữa à?”

“Uống mà.” Giang Đồng cúi đầu ngậm ống hút, nhưng ánh mắt vẫn dừng trên người Trần Tử Kiêm, đôi môi và gò má đỏ bừng.

Trần Tử Kiêm không chớp mắt, dùng ngón tay chạm nhẹ lên vành tai Giang Đồng, rồi giống như trong những bộ phim quay chậm, từng chút một nghiêng người về phía anh.

Khác với lần trước trong xe tối đen, lần này Giang Đồng nhìn thấy Trần Tử Kiêm đến gần, nhưng vẫn ngoan ngoãn không hề tránh né.

Khuôn mặt của hai người hơi lệch nhau, đây là một tư thế thích hợp để hôn.

“Có người đang nhìn.” Ngón tay Trần Tử Kiêm đặt lên má Giang Đồng.

Giọng hắn lẫn trong tiếng nhạc, rất khẽ rất nhẹ, Giang Đồng nhìn môi hắn mấp máy mới hiểu hắn đang nói gì.

“Ai?” Giang Đồng hỏi.

Ống hút trong miệng bị anh cắn bẹp, chìm xuống đáy ly.

Hơi thở của Trần Tử Kiêm phả lên chóp mũi Giang Đồng, lẫn cả mùi rượu cay nồng: “Người vừa rồi.”

“Ồ…” Giang Đồng mơ màng đáp lại, ánh mắt trong ánh sáng mờ ảo miêu tả từng đường nét trên gương mặt Trần Tử Kiêm.

Đầu anh đau, người cũng lâng lâng, hơi thở của Trần Tử Kiêm khiến anh càng say hơn. Anh không hiểu lắm “người kia đang nhìn” thì có liên quan gì đến việc họ kề sát nhau, chỉ cảm thấy Trần Tử Kiêm là một người rất mâu thuẫn, miệng nói chuyện quan trọng, nhưng hành động và giọng điệu lại không quá để tâm.

“Cậu cũng say rồi.” Giang Đồng nói một câu khẳng định.

Trần Tử Kiêm phủ nhận: “Tôi không say.”

Dù hắn đã sát gần Giang Đồng đến mức này, nhưng thực ra giữa họ vẫn chưa có tiếp xúc da thịt, chỉ có hơi thở giao thoa, một hơi hít vào một hơi thở ra, giống như hai trái tim đập không cùng nhịp.

Giang Đồng nghĩ, là do không khí ở đây quá ngột ngạt, là do rượu ở đây dễ khiến người ta say, là do nhạc và đèn quá mập mờ.

Anh dần không dám nhìn thẳng vào mắt Trần Tử Kiêm nữa, khi rũ mắt xuống, hàng mi dài không ngừng run rẩy, tiết lộ nhịp tim dồn dập lúc này.

Nhưng Trần Tử Kiêm không giống những lần trước mà lễ phép rời đi nữa, hắn cũng cụp mắt, lòng bàn tay bọc lấy bàn tay đang siết chặt của Giang Đồng.

“Ngon không?” Trần Tử Kiêm tách từng ngón tay của anh, chậm rãi lướt xuống từng ngón.

“Hả?” Giang Đồng cảm thấy mình không phát ra nổi âm thanh, cổ họng dường như bị bàn tay Trần Tử Kiêm chặn lại, khiến anh không thể mở miệng.

Trần Tử Kiêm nâng mắt nhìn anh, ánh nhìn dừng lại thoáng chốc trên đôi môi Giang Đồng.

Đôi mắt có thể nói chuyện, khi bị Trần Tử Kiêm nhìn như vậy, Giang Đồng có cảm giác mình đang hoàn toàn tr.ần tr.ụi trong mắt hắn, như ly sữa chua trong tay sắp bị anh làm cho nóng chảy, nước đọng thành giọt, chậm rãi chảy xuống da.

Trần Tử Kiêm không tiến thêm nữa, nhưng Giang Đồng lại cảm thấy hắn đang từng chút một xâm phạm ranh giới của mình.

“Nhị ca.” Không hiểu sao anh lại gọi theo cách mà mọi người hay gọi hắn.

“Ừ.” Tay Trần Tử Kiêm khựng lại, ngón tay đặt trên mu bàn tay anh dừng một thoáng rồi rời đi.

Không khí cuối cùng cũng lưu thông trở lại. Giang Đồng chớp mắt nhanh, cố kiểm soát hơi thở của mình.

Trần Tử Kiêm cầm lấy ly rượu của mình trên bàn, ngón tay chạm vào miệng ly.

Trên sân khấu, ca sĩ đang hát:

“Những lời muốn nói, lại chẳng thể nói ra…”

“Đôi lúc tôi nghi ngờ, phải chăng chỉ mình tôi là kẻ ngốc…” [1]

Ký ức của Trần Tử Kiêm quay về ngày kết thúc cách ly thẩm tra.

Điện thoại có thêm rất nhiều tin nhắn, tin đầu tiên hắn mở là của Giang Đồng, nói rằng anh đi ăn với A Thứ.

Còn chưa kịp trả lời, tin nhắn của A Thố đã tới tấp gửi đến.

A Thố: 【 Nhị ca, thương anh ghê. 】

A Thố: 【 Dù hai người là bạn học, nhưng dù sao cậu ấy cũng có một người yêu cũ đấy. 】

A Thố: 【 Bác sĩ Giang từng yêu đương lâu như vậy, giờ muốn bắt đầu lại chắc chắn không dễ đâu. 】

Trần Tử Kiêm mất một lúc mới dần hiểu ra vấn đề.

Giang Đồng không phải kiểu người chủ động chia sẻ chuyện này, có lẽ là do A Thố và bọn họ hỏi đến.

Trần Tử Kiêm nghĩ.

Hắn khoác áo, kéo Thương Hiểu Tinh và Từ Phi đang mơ màng vì mệt dậy.

“Tối nay về luôn, tôi lái xe.”

Tiếng hát bên tai dần rõ hơn, tràn vào tai Trần Tử Kiêm, khiến hắn khó mà bỏ qua.

“Yêu không ghen tị, không liều lĩnh, không đòi hỏi…”

“Chẳng liên quan đến sự hồi đáp của anh, nhưng mãi chẳng dừng lại.” [2]

Điện thoại trên bàn liên tục rung lên, nhưng vì tiếng nhạc quá ồn, Trần Tử Kiêm không nghe thấy. Một lúc sau, Giang Đồng chạm vào tay hắn, nhắc có điện thoại gọi đến.

“Tôi ra ngoài nghe.” Trần Tử Kiêm cầm điện thoại đứng lên, lách vào đám đông.

Người gọi tới là Từ Phi, cậu ta nói Thương Hiểu Tinh uống nhiều quá, họ đã về khách sạn trước.

Trần Tử Kiêm đáp “biết rồi” rồi cúp máy, đứng dưới mái hiên hứng gió lạnh.

Đèn trên bảng hiệu quán rượu hắt xuống theo mái nhà. Trần Tử Kiêm ngẩng đầu, lúc này mới nhận ra không biết từ bao giờ tuyết lại bắt đầu rơi. Hắn đứng một lát, cảm thấy có chút lạnh, nhưng cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Chuông gió trên cửa quán khẽ vang lên mấy tiếng, nhưng hắn không quay đầu lại.

“Không lạnh à?” Giọng Giang Đồng đã hơi khàn.

Anh rụt cổ lại, đứng cạnh Trần Tử Kiêm.

Trần Tử Kiêm nghiêng đầu nhìn anh, chau mày kéo cổ áo anh lên.

“Vừa rồi là Từ Phi gọi cho tôi, họ về trước rồi.”

“Ồ.” Giang Đồng hít mũi, hai tay nhét vào túi áo, “Được rồi.”

“Vậy chúng ta cũng đi chứ?” Trần Tử Kiêm hỏi.

“Ừ.” Giang Đồng mỉm cười.

Trần Tử Kiêm: “Để tôi gọi tài xế hộ.”

Xe đậu ở bãi đỗ ngoài trời, phải đi một đoạn mới tới nơi. Trời lạnh như vậy, Trần Tử Kiêm không muốn để Giang Đồng đi theo, bèn vỗ vai anh: “Cậu chờ ở đây, tôi ra lấy xe.”

“Không sao đâu.” Giang Đồng nói, “Đi cùng đi.”

Trần Tử Kiêm hơi do dự, rồi mới nói: “Được thôi.”

Vì tuyết rơi, lại không mang ô, Trần Tử Kiêm tiến lại gần Giang Đồng, kéo mũ áo khoác trùm lên đầu anh.

Chiếc mũ rất to và sâu, đủ để bao trọn cả đầu anh. Tóc trên trán Giang Đồng bị ép xuống, gần như che khuất tầm nhìn.

“Tóc tôi dài quá rồi, về phải cắt bớt thôi.” Giang Đồng giơ tay làm động tác cây kéo, giả vờ cắt một nhát.

“Ừ, tự cắt à?” Trần Tử Kiêm bật cười, đặt tay lên gáy anh, nhẹ nhàng lắc lắc.

Giang Đồng cũng ngoan ngoãn cúi đầu cười theo. Cười xong, anh ngẩng mặt lên, đẩy nhẹ hắn: “Đi thôi.”

Con phố rất hẹp, hai người lại mặc đồ dày, chỉ có thể đi sát vai nhau.

Tuyết rơi rất dày, đến khi lên xe, quần áo hai người đã lấm tấm những bông tuyết trắng xóa.

Trần Tử Kiêm đóng cửa ghế sau, lách cách cởi áo khoác ra.

Tài xế hộ còn một lúc nữa mới đến, trong xe bỗng trở nên yên tĩnh. Giang Đồng tựa lưng vào ghế, ngón tay xoắn lấy vạt áo.

Lần này không phải vì bồn chồn, mà là vì thứ khác.

Ánh mắt anh vô định rơi xuống trong xe, cảm thấy có rất nhiều điều muốn nói, nhưng chẳng thể sắp xếp rõ ràng, đành nghĩ thôi đợi tỉnh táo hơn chút nữa rồi nói sau.

Bãi đỗ xe rất tối, cửa sổ đã đóng kỹ, ngay cả tiếng tuyết rơi ngoài kia cũng nhỏ đi nhiều.

Không có ai đi ngang qua, nơi này giống như một không gian kín đáo.

Đầu gối hai người chạm vào nhau, nhưng cánh tay lại có một khoảng cách.

Nếu phải hồi tưởng lại, Giang Đồng cũng khó mà nhớ nổi rốt cuộc chuyện sau đó xảy ra thế nào.

Anh chỉ biết mình chống tay lên ghế, Trần Tử Kiêm nhìn sang, chậm rãi nghiêng người, tới gần, gần hơn.

Hắn đưa tay nâng mặt anh, lòng bàn tay thô ráp chẳng làm anh tỉnh táo hơn chút nào.

Theo động tác ấy, Giang Đồng ngẩng đầu, cảm nhận hơi thở nóng hổi phả tới. Anh hơi hé môi, Trần Tử Kiêm tiến lại gần, dễ dàng chiếm lấy hơi thở và quấn lấy môi anh.

Không gian chật hẹp trong xe dần nóng lên vì nụ hôn, tiếng nước khi môi lưỡi quấn quýt trở nên rõ ràng.

Giang Đồng ôm lấy cổ Trần Tử Kiêm, nhắm mắt, vì thiếu dưỡng khí mà quấn chặt lấy hắn, nhưng anh đã say nên tay không có sức, chỉ có thể lỏng lẻo tựa vào vai hắn.

Xúc cảm vì cồn mà trở nên nhạy cảm hơn, Giang Đồng mềm nhũn trong lòng hắn. Trần Tử Kiêm cắn môi anh, lướt qua đầu lưỡi, tay giữ lấy eo anh mà siết chặt. Khi tách nhau ra, Giang Đồng vẫn còn há miệng thở d.ốc, trong mắt như phủ một tầng sương mờ.

Đột nhiên, có người gõ vào cửa sổ ghế lái. Là tài xế hộ vừa đến.

Trần Tử Kiêm lập tức kéo Giang Đồng vào lòng mình, lồng ng.ực khẽ phập phồng, tim vẫn còn đập dồn dập. Hắn nuốt khan một cái, rồi mới nói: “Vào đi.”

【 Lời tác giả 】

[1] [2] Đều là lời bài hát Duy Nhất phiên bản của Đặng Tử Kỳ.

Duy Nhất vang lên, nước mắt rơi xuống…

Chương 20: Có lẽ lần nào thời điểm cũng không phù hợp

Khi từ quán rượu về đến khách sạn, trời cũng đã rất khuya.

Lúc xuống xe, Giang Đồng đứng không vững, Trần Tử Kiêm đỡ anh một lúc. Lúc này, dưới ánh đèn không mấy sáng trong hầm để xe, hắn mới nhìn rõ đôi môi bị chính mình cắn đến ửng đỏ của anh.

“Tôi ổn rồi.” Giang Đồng chống tay lên cánh tay Trần Tử Kiêm, đứng thẳng dậy.

Họ từ bãi xe đi vào khách sạn, suốt quãng đường đều có hệ thống sưởi. Tuyết tan làm quần áo cũng hơi ẩm, mặc vào không thoải mái, Giang Đồng liền ôm trên tay. Đi được một đoạn, Trần Tử Kiêm cầm luôn áo của anh.

Đến sảnh khách sạn, hắn đưa cả hai chiếc áo khoác cho quầy lễ tân để mang đi giặt.

Trong thang máy lúc rạng sáng chỉ có hai người họ. Trần Tử Kiêm đứng trước mặt Giang Đồng, chỉ để lại cho anh một bóng lưng.

Tới cửa phòng, Giang Đồng mới lục tìm thẻ phòng của mình.

Sờ túi áo nhưng không thấy, anh mới nhớ ra nó được để trong áo khoác.

Còn chiếc thẻ phòng Trần Tử Kiêm giữ thì rất nhanh đã tìm thấy. Lúc hắn quẹt thẻ mở cửa, Giang Đồng dựa vào tường, hỏi: "Thẻ phòng của tôi để trong áo khoác rồi, có sao không?"

"Không sao, vào phòng tôi sẽ gọi xuống quầy lễ tân, bảo họ lấy ra giúp."

Ánh sáng ở hành lang sáng hơn, lúc này Giang Đồng mới nhìn rõ khuôn mặt Trần Tử Kiêm. Hóa ra hốc mắt hắn cũng hơi đỏ, toát lên vẻ mệt mỏi vì hơi say.

Cửa mở, hai người lần lượt bước vào phòng.

Công tắc đèn ngay bên tay Trần Tử Kiêm, nhưng hắn không bật.

Có lẽ chỉ trong bóng tối, khi không nhìn thấy mắt Giang Đồng, hắn mới có thể thoải mái hơn khi trò chuyện với anh.

"Giang Đồng." Nghe Trần Tử Kiêm gọi tên mình, Giang Đồng liền quay lại đối diện với hắn.

Trần Tử Kiêm đột nhiên nghiêm túc, khiến Giang Đồng có chút không kịp thích ứng.

"Sao vậy?"

"Chúng ta có thể nói chuyện một lát không?" Hắn hỏi.

"Đương nhiên rồi."

Tay Giang Đồng đặt lên chiếc tủ cạnh cửa, khẽ co lại.

Chỉ có điều là Giang Đồng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lắm, vì thế anh mới thương lượng với Trần Tử Kiêm: "Có thể đợi tôi tỉnh rượu được không? Bây giờ tôi vẫn còn hơi choáng…"

Giang Đồng vừa nói xong, Trần Tử Kiêm im lặng một giây, sau đó nói: "Xin lỗi."

“Không cần.” Giang Đồng bật cười nhẹ, bởi vì Trần Tử Kiêm đã vô cớ nói xin lỗi rất nhiều lần rồi.

“Tôi bật đèn nhé.” Trước khi mở đèn, Trần Tử Kiêm giơ tay lên, khẽ che mắt Giang Đồng.

Lòng bàn tay hắn rất ấm, mang theo cảm giác ẩm ướt.

Dù không chạm vào da, Giang Đồng vẫn bị hơi thở của hắn vây quanh.

Ánh sáng dần lan tỏa, sau khi để lại đủ thời gian cho anh thích nghi, Trần Tử Kiêm mới buông tay.

“Tôi sẽ gọi quầy lễ tân tìm thẻ phòng trong túi áo của cậu, tiện thể bảo họ mang hai ly nước mật ong lên.” Hắn nói xong liền quay người đi, nhưng vừa bước được một bước, vạt áo đã bị giữ lại.

“Cảm ơn cậu. Hơn nữa, không cần xin lỗi.” Giang Đồng cảm thấy nguyên nhân Trần Tử Kiêm cứ nói xin lỗi hết lần này đến lần khác, có lẽ là do hắn không tin rằng anh thực sự không để tâm. “Chỉ là bây giờ đầu tôi hơi choáng, nếu nói chuyện với cậu chắc sẽ lộn xộn hết cả. Không có lý do nào khác đâu.”

Trần Tử Kiêm im lặng trong giây lát, rồi nói: “Vẫn phải xin lỗi, vì chuyện tối nay.”

Giang Đồng nhìn hắn, hiểu hắn đang ám chỉ điều gì, gương mặt bất giác đỏ lên

Đêm đó, Giang Đồng ngủ rất say, có lẽ nhờ ly nước mật ong.

Khi tỉnh dậy, trời đã sáng trưng. Anh nhìn điện thoại, đã mười một giờ.

Trước kia vì lịch trình làm việc cố định, trừ những ngày trực ca đêm, anh rất ít khi ngủ nướng. Vậy mà khoảng thời gian nghỉ này lại khiến anh hình thành thói quen đó.

Khi Giang Đồng thức dậy, Trần Tử Kiêm đã thay quần áo, ngồi trong phòng khách.

“Hình như tôi dậy muộn quá.” Giang Đồng dụi mắt.

Hôm nay là đêm Giao thừa.

“Không sao, ăn trưa xong về nhà chuẩn bị bữa tối là vừa.” Trần Tử Kiêm rất kiên nhẫn đợi anh.

Hai người ngầm hiểu rằng sẽ không ai nhắc lại nụ hôn trong bãi đỗ xe đêm qua.

—

Khi về đến nhà, Thương Hiểu Tinh và Từ Phi đều đã có mặt.

Thương Hiểu Tinh ra mở cửa, trên người còn đeo tạp dề, tay cầm một bó rau mới rửa.

“Bác sĩ Giang, hai người về rồi?” Thương Hiểu Tinh chào hỏi, rồi thấy Trần Tử Kiêm nhìn chằm chằm vào bó rau trên tay mình, liền cười gượng rồi chạy ngay vào bếp.

Từ Phi hỏi cậu ta đang làm gì vậy, Thương Hiểu Tinh nghiêm túc đáp: “Nước từ rau nhỏ xuống sàn, tôi sợ Nhị ca sẽ giết người.”

Bố mẹ A Thố đã đến cùng cậu ta đón Tết, vậy nên đêm nay chỉ có bốn người bọn họ.

Trần Tử Kiêm xắn tay áo, nấu một bàn ăn đầy thức ăn, món nào cũng đều rất ngon.

Bàn ăn không xa phòng khách, dù chẳng ai thực sự xem, hắn vẫn bật TV.

Có tiếng pháo hoa trên chương trình Giao thừa làm nhạc nền, mọi người cùng nâng cốc chạm ly.

Vì hôm qua ai cũng uống khá nhiều, nên hôm nay chỉ có nước chanh.

“Bác sĩ Giang, bao giờ anh về lại chỗ làm?” Từ Phi hỏi. “À, tôi không có ý thúc anh đi đâu, chỉ là muốn hỏi thôi…”

“Tôi biết mà.” Giang Đồng mỉm cười.

Đúng lúc đó, điện thoại trên bàn sáng lên, màn hình hiển thị thông báo chuyến bay.

“Tôi đặt vé ba ngày sau. Hết kỳ nghỉ Tết, tôi sẽ quay lại làm việc.”

Trần Tử Kiêm nghiêng đầu nhìn anh. Vì ngồi cùng một phía nên hắn chỉ có thể thấy góc nghiêng của anh.

“Vậy thì sau khi anh đi, nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ mời anh ăn một bữa thật ngon.” Từ Phi nâng cốc nước, cụng nhẹ vào cốc của Giang Đồng.

Vừa ăn vừa trò chuyện, bữa cơm kéo dài khá lâu.

Sau khi đặt bát đũa xuống, mọi người cùng chen chúc vào bếp rửa bát.

Bồn rửa không rộng, bốn người đứng sát nhau, mỗi chiếc bát đều lần lượt qua tay từng người rồi mới được truyền xuống.

Âm thanh vui vẻ phát ra từ TV làm nền, Giang Đồng chỉ cảm thấy đã nhiều năm rồi anh chưa có một cái Tết nào náo nhiệt như thế này.

Anh tựa nghiêng vào tường, nhìn Trần Tử Kiêm lần lượt sắp xếp bát đĩa ngay ngắn. Tay anh còn chưa khô thì điện thoại trong túi vang lên.

Giang Đồng lấy điện thoại ra xem, người gọi đến là Đới Nguyệt Mạn.

“Tôi nghe điện thoại một lát.” Anh nói rồi bắt máy, đi về phía phòng ngủ.

“Đêm Giao thừa mà còn không gọi điện cho mẹ à?” Đới Nguyệt Mạn hỏi.

Bà chẳng qua chỉ đùa thôi chứ không có ý trách móc gì.

“Con đang định gọi đây, vừa cùng bạn rửa bát xong.” Giang Đồng nghiêng người khép cửa phòng lại, từ khe cửa, anh nhìn thấy bóng dáng của Trần Tử Kiêm.

“Ba con đang ở cạnh mẹ này, muốn nói chuyện với con lắm mà không dám.” Đới Nguyệt Mạn hạ giọng nói nhỏ.

Giang Đồng khẽ cười, “Mẹ, chúc mừng năm mới. Đưa máy cho ba đi ạ.”

“Alo? Cậu là ai?” Giang Mẫn nghiêm giọng, nhưng vừa dứt lời đã bị Đới Nguyệt Mạn vỗ mạnh vào cánh tay.

Giang Đồng nghe thấy giọng Đới Nguyệt Mạn mơ hồ truyền qua điện thoại: “Nói chuyện với con trai mà thế hả?”

“Ba, chúc mừng năm mới.” Giang Đồng ngồi xuống mép giường.

“Khi nào về?” Giang Mẫn hỏi.

“Ba ngày nữa con bay.”

“Về thì về thẳng nhà trước.”

“Vốn dĩ con cũng định thế mà.”

Lúc gần cuối cuộc trò chuyện, Giang Mẫn bật loa ngoài để Đới Nguyệt Mạn tiếp tục nói chuyện với anh.

“Con trai à, mẹ nói cho con biết, hôm nay mẹ gặp lại một bạn học cũ. Cô ấy cũng có một cậu con trai, lúc cậu ấy đến đón mẹ cậu ấy, mẹ trông thấy rồi, cao to đẹp trai lắm, biết đâu con lại thích?”

“Không cần đâu…” Giang Đồng bất đắc dĩ ngửa đầu.

“Ầy, mẹ có ép con đâu.” Đới Nguyệt Mạn nói rõ lập trường, “Cách quên một người tốt nhất là tìm một người mới. Mẹ đây cũng từng có tuổi trẻ mà con.”

“Cảm ơn mẹ, nhưng con thực sự không cần đâu, cứ tùy duyên đi.” Giang Đồng đáp.

Không biết vì sao, hình ảnh của Trần Tử Kiêm chợt hiện lên trong đầu anh.

“Được rồi, mẹ không ép.” Đới Nguyệt Mạn nhanh chóng bỏ qua chủ đề này, chuyển sang trò chuyện về những chuyện khác.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Giang Đồng mở cửa ra ngoài, chỉ thấy một mình Trần Tử Kiêm đứng trên ban công.

Anh đẩy cửa kính bước tới, gió lạnh ùa vào khiến anh khẽ rụt tay lại.

“Đừng ra đây.” Trần Tử Kiêm cau mày, hắn mở cửa ra lại, nắm lấy cánh tay Giang Đồng, ép anh quay người vào phòng.

“Họ nói muốn bắn pháo hoa, đã lái xe đi lấy rồi.” Trần Tử Kiêm đóng cửa lại.

“Trễ thế này còn lái xe ra ngoài có ổn không?” Giang Đồng hỏi.

“Không sao đâu.” Trần Tử Kiêm đáp, “Nếu có nhiệm vụ thì dù thời tiết nào cũng phải lái xe mà.”

“Vậy thì…” Giang Đồng quay người lại, đối diện với Trần Tử Kiêm, “Khi nào họ về?”

Anh muốn nói chuyện với hắn một chút.

Trần Tử Kiêm lập tức hiểu ý Giang Đồng.

“Không sao đâu.” Lông mi Trần Tử Kiêm khẽ rung, nhưng chính hắn cũng không nhận ra.

Một cảm giác căng thẳng kỳ lạ tràn ngập khắp cơ thể Trần Tử Kiêm. Hắn chỉ đang chuẩn bị tinh thần, điều hắn chờ đợi không phải là một phiên “xét xử”, mà là cơn mưa lớn sớm muộn gì cũng sẽ trút xuống.

“Vậy…” Giang Đồng xoay người, đối diện với Trần Tử Kiêm, “Chẳng phải trước đó cậu nói muốn nói chuyện sao?”

Bàn tay anh buông thõng bên người, khẽ siết lại, cảm giác lòng bàn tay hơi rịn mồ hôi.

“Ừm.” Trần Tử Kiêm lên tiếng trước, “Cậu và Tống Dục chia tay rồi.”

“Phải, vì anh ấy muốn kết hôn, với một cô gái.” Giang Đồng bình tĩnh thuật lại chuyện đã qua, “Anh ấy không nói với tôi, là tôi tự phát hiện ra.”

Giang Đồng ngừng một lát rồi mới tiếp tục: “Lúc chúng tôi yêu nhau cậu cũng biết mà. Sau đó vẫn một mực ở bên nhau, thực ra tôi đã nhận ra từ lâu, chỉ là không dám tin, nên chưa từng tìm hiểu.”

Trần Tử Kiêm chăm chú lắng nghe anh nói. Biết được Tống Dục ngoại tình đã đủ khiến hắn khó chịu, nhưng không gì so được với cảm giác lúc này, khi chính Giang Đồng đang đứng trước mặt, tự mình kể lại mọi chuyện. Những câu chuyện về các cặp đôi cuối cùng trở thành người xa lạ với nhau đã có quá nhiều, Trần Tử Kiêm cũng từng tưởng tượng qua. Hắn không thể thật sự thấu hiểu, chỉ có thể liên tưởng đến những tiếc nuối mà mình từng trải qua để hiểu được sự tổn thương ấy sâu sắc đến nhường nào.

“Hình như là hai, ba năm trước?” Giang Đồng hồi tưởng, “Lúc đó công ty nhà Tống Dục gặp vấn đề, anh ấy phải nghỉ việc để về xử lý. Khi ấy, chúng tôi đã yêu xa gần một năm.”

Khoảng thời gian yêu xa, Tống Dục từng thề thốt với anh rằng cuộc sống rồi sẽ tốt đẹp, tình cảm của họ cũng sẽ không thay đổi dù hắn phải rời đi.

Nhưng thực tế là suốt hơn một năm đó, bọn họ chẳng gặp nhau được mấy lần. Thỉnh thoảng khi Giang Đồng có kỳ nghỉ, anh muốn qua thăm Tống Dục, nhưng lần nào cũng bị đối phương viện đủ lý do từ chối. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ chính trong khoảng thời gian ấy, Tống Dục đã vạch ra một kế hoạch hoàn toàn mới cho tương lai, chỉ là trong kế hoạch đó chưa từng có Giang Đồng.

“Sau khi anh ấy quay lại, chúng tôi thường xuyên cãi nhau. Cãi vã quá nhiều, dần dần cũng chẳng gặp nhau nữa. Thật ra tôi sớm nên nói lời chia tay rồi.”

“Mặc dù tôi và Tống Dục ở bên nhau mười năm, nghe thì có vẻ rất dài, nhưng dù quan hệ có thân thiết đến đâu, chỉ cần nói rời đi thì vẫn cứ rời đi thôi.”

“Dù là năm năm, mười năm hay hai mươi năm, chia tay một người không khó như tưởng tượng.”

Vậy sao?

Trần Tử Kiêm nghĩ.

Có lẽ không chính xác lắm. Nếu không thì vì sao bao nhiêu năm trôi qua rồi, hắn vẫn chưa học được cách quên Giang Đồng?

“Tống Dục đã chạm đến giới hạn của tôi, chia tay là chia tay. Tôi không thích dây dưa mập mờ.”

“Còn về chúng ta… Nếu cậu muốn nghe những lời thật lòng nhất…” Giang Đồng nhìn hắn. Khoảnh khắc anh ngẩng đầu lên, Trần Tử Kiêm đã biết, cơn mưa ấy cuối cùng cũng sắp rơi xuống.

“Tôi và Tống Dục ở bên nhau quá lâu, như vậy là không công bằng với cậu. Tôi cũng cảm nhận được cậu rất nghiêm túc, nhưng để tôi có thể tin tưởng ai đó hoàn toàn như trước đây thì quá khó. Tôi vẫn cần thêm một chút thời gian, cho nên…”

Trần Tử Kiêm gật đầu vài cái, rồi mới khẽ cất giọng: “Tôi đoán được cậu sẽ nghĩ như vậy.”

Hắn cụp mắt xuống, đứng trước mặt Giang Đồng như một khúc gỗ, dường như bất kể Giang Đồng nói gì, hắn cũng có thể hiểu, nhưng nhìn qua lại thấy có chút khổ sở.

Ánh mắt ấy khẽ rạch một vết thương trong lòng Giang Đồng. Anh dừng lại một lúc, cảm thấy lồng ng.ực chua xót.

“Xin lỗi.”

“Đừng nói thế.” Giọng Trần Tử Kiêm càng thấp hơn, nhưng vẫn cố gắng nhếch môi lên một chút.

Hai người họ đứng đối diện nhau, rất gần, nhưng dường như cũng rất xa.

Trần Tử Kiêm không thể ôm anh, thậm chí ngay cả tư cách để nói một lời an ủi cũng không có, càng không thể hứa hẹn điều gì

với Giang Đồng. Trong cuộc đời của anh, hắn đã bỏ lỡ quá nhiều năm, giờ cũng chỉ có thể coi như một người ngoài cuộc.

Không gian giữa họ chìm vào im lặng một lúc lâu. Trần Tử Kiêm khẽ hít một hơi, đợi đến khi có thể nói chuyện một cách trọn vẹn và bình tĩnh, hắn mới mở lời: "Tôi đến đây là vì nhiệm vụ. Nhiệm vụ đã hoàn thành, Từ Phi bị thương nên bọn tôi được nghỉ phép. Nhưng sau Tết tôi vẫn phải quay về vị trí cũ." Vì cao hơn Giang Đồng một chút, trong khoảng cách gần thế này, Trần Tử Kiêm phải cúi đầu mới có thể nhìn thẳng vào mắt anh.

Đôi mắt hắn trong veo như nền tuyết trắng ngoài kia, rõ ràng là đang cười, nhưng Giang Đồng lại cảm nhận được một nỗi mất mát nặng nề.

Dường như họ sắp phải nói lời tạm biệt rồi. Mọi chuyện vốn dĩ cũng chỉ là một sự trùng hợp.

"Khi còn đi học, tôi toàn làm thầy cô đau đầu. Mặc dù chơi với các cậu, nhưng thực ra tôi cũng chẳng phải một người bạn đủ tư cách. Tôi biết trong cái vòng tròn của các cậu không có ai giống tôi cả."

"Nói gì vậy…" Giang Đồng ngắt lời hắn, nhưng Trần Tử Kiêm chỉ lắc đầu, như thể đang tự mình quay về buổi chiều hôm ấy, khi Tống Dục tỏ tình với Giang Đồng, hắn một lần nữa diễn lại vở kịch ấy, lại trải qua một lần chia ly và tiếc nuối.

"Có rất nhiều lý do, nhưng dù sao đi nữa, chỉ là tôi thích cậu thôi, cậu không cần phải cảm thấy có gánh nặng."

Trần Tử Kiêm luôn là người dễ dàng nhượng bộ vì Giang Đồng.

Mười năm trước, những lời chưa từng nói ra, hôm nay lại có thể thốt lên dễ dàng như thế.

“Có lẽ lần nào thời điểm cũng không phù hợp, nhưng không phù hợp thì thôi vậy.”

Sau một khoảng lặng rất dài, Trần Tử Kiêm mới tìm lại được giọng nói của mình.

“Chúc cậu công việc thuận lợi.”

Hắn cúi mắt, nhìn thấy bàn tay của Giang Đồng.

Ngày đầu tiên nắm lấy tay anh, chính hắn cũng thấy hành động ấy hơi đường đột. Hắn biết Giang Đồng đã chia tay từ lâu, nên mới ngây thơ nghĩ rằng mình có thể trở thành người tiếp theo bên cạnh anh, nên mới lỡ mất chừng mực như vậy.

Nhưng vào giây phút này, hắn chỉ hy vọng mình có thể mạnh dạn hơn một chút, có thể nắm tay Giang Đồng thêm lần nữa. Nếu có thể, hắn muốn ghi nhớ mãi cảm giác này.

Nhưng hắn đã không còn cơ hội nữa rồi.

Trần Tử Kiêm hiểu rất rõ, đối với những điều quan trọng trong cuộc đời, cơ hội thường không xuất hiện nhiều lần. Nếu hắn đã từng buông tay, thì việc bị trừng phạt bằng cách không thể có lại nó cũng chẳng phải là quá đáng.

Chỉ là lại dầm thêm một trận mưa lớn nữa mà thôi. Dồn hết sức để nói ra những lời này, trong đầu Trần Tử Kiêm có một khoảng trống ngắn ngủi.

Cơn mưa ấy chặn lại hơi thở của hắn, từng giọt nước lạnh như những lưỡi dao xuyên qua thân thể rồi hòa vào dòng máu, khiến nhịp tim trở nên đau đớn và chậm chạp.

“Cậu cũng vậy.”

Trần Tử Kiêm rất tốt. Giang Đồng muốn tạm biệt hắn một cách tử tế, nhưng chẳng hiểu sao anh lại khó mà cười nổi.

Anh vẫn chưa kịp suy nghĩ kỹ xem câu "mỗi lần" mà Trần Tử Kiêm nói có nghĩa là gì thì dưới lầu đã vang lên tiếng động cơ ô tô, kịp lúc cắt ngang cuộc trò chuyện này.

"Bọn Từ Phi chắc sắp về rồi." Trần Tử Kiêm thu tay lại giữa chừng, không nhìn anh nữa. "Xuống dưới đốt pháo hoa không?"

【 Tác giả có lời muốn nói 】

Trước đây Trần Tử Kiêm chưa từng tỏ tình, bây giờ cũng không cố gắng theo đuổi một cách quyết liệt. Ngoài những lý do đã đề cập trong phần trước (chẳng hạn như khi đó hắn biết Giang Đồng và Tống Dục có tình cảm với nhau), còn có một số vấn đề liên quan đến gia đình nguyên sinh của hắn, sẽ được tiết lộ trong những phần sau. Tôi muốn nói trước ở đây để tránh khiến mọi người cảm thấy hắn luôn không dám trực tiếp bày tỏ lòng mình. Chỉ là, ngay cả khi dũng cảm vì tình yêu, hắn vẫn luôn cân nhắc đến người khác. Hắn muốn tôn trọng Giang Đồng, không muốn làm xáo trộn cuộc sống của cậu ấy.

Nhưng sau khi rời khỏi nơi này, họ sẽ sớm gặp lại. Giai đoạn tình cảm của họ cũng sẽ có những thay đổi.

Chương 21: Tôi sẽ luôn mong chờ lần gặp tiếp theo với cậu.

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Giang Đồng thay quần áo xong rồi ra khỏi phòng, tiện thể mang theo chiếc áo khoác trước đó Trần Tử Kiêm đã cho mượn.

Họ không nói thêm gì, Trần Tử Kiêm chỉ nhận lấy áo, treo lại vào chỗ cũ, chỉ như vậy.

Dưới lầu, Thương Hiểu Tinh gọi họ: "Nhị ca, bác sĩ Giang!"

Trong tay Từ Phi cầm một que pháo bông đã được thắp sáng, ánh sáng màu bạc rực rỡ lan tỏa giữa đêm tối.

"Có nhiều lắm, xuống chơi đi!"

Chờ Giang Đồng và Trần Tử Kiêm xuống dưới, cả nhóm liền di chuyển đến bờ hồ.

Ngoài họ ra, còn có nhiều người khác cũng đến đây bắn pháo hoa. Dù đã gần nửa đêm, nơi này vẫn náo nhiệt hơn cả lúc trời còn sáng.

Hôm đi vòng đu quay, họ không nghĩ đến việc chụp ảnh, lần này để bù lại tiếc nuối hôm đó, Giang Đồng giơ điện thoại lên, chụp rất nhiều ảnh pháo hoa.

Có một lần vô tình chạm vào nút xoay camera, trong màn hình bỗng xuất hiện hình ảnh của anh và Trần Tử Kiêm đang đứng hơi chếch phía sau. Giang Đồng chợt nhận ra, dường như Trần Tử Kiêm luôn đứng ở vị trí như thế này.

Một nơi mà anh không nhìn thấy hắn.

“Trần Tử Kiêm.” Giang Đồng gọi hắn.

Nhìn thấy hắn hơi chậm chạp nhận ra mình lọt vào khung hình.

“Không phiền chứ?” Giang Đồng hỏi.

Trần Tử Kiêm lắc đầu.

Giang Đồng bấm chụp.

Do ánh sáng quá yếu, trong tấm ảnh, chỉ có anh phía trước cầm pháo bông là rõ ràng, còn Trần Tử Kiêm đứng trong vùng tối, vì khoảng cách mà trông có vẻ rất gần anh.

Anh tăng độ sáng lên thật cao mới thấy được, khóe môi Trần Tử Kiêm thấp thoáng một nụ cười.

Hóa ra tất cả đều vì thích.

Vì thích nên mới để tâm từng chi tiết nhỏ, quan tâm đến mọi chuyện của anh, đưa anh đi chơi, có những lúc im lặng, có những lúc lảng tránh, có những câu nói mà anh khó hiểu, có những hành động mà anh không cách nào lý giải, có những nụ hôn mãnh liệt đến mức khiến anh lạc lối, không kìm lòng được, hóa ra đều là vì thích.

Bọn họ có thể sao?

Giang Đồng cứ luôn tự hỏi mình câu này.

Mười năm yêu Tống Dục, khoảng thời gian ấy thực sự quá dài, dài đến mức sau khi kết thúc, anh khó lòng thuyết phục bản thân tin vào một người khác, một đoạn tình cảm khác. Sự bốc đồng và gắn bó lâu dài vốn dĩ không giống nhau.

Trong tình yêu, chỉ một người có niềm tin là chưa đủ. Giang Đồng từng thất vọng về Tống Dục như vậy, nên giờ đây anh không muốn bước vào một mối quan hệ với sự hoài nghi, rồi lại khiến người khác thất vọng về mình.

Vào đêm Giao thừa đầu năm mới, hiếm khi anh bị mất ngủ.

Nằm trên giường trằn trọc, trong đầu anh cứ mãi quanh quẩn ánh mắt của Trần Tử Kiêm, cùng với nụ hôn khiến anh mê man ấy.

Dần dần chìm vào giấc ngủ, anh mơ thấy cảnh tượng khi tốt nghiệp cấp ba.

Sáng hôm đó, lễ tốt nghiệp kết thúc, bạn học hẹn nhau đi ăn liên hoan. Buổi trưa hôm ấy, họ chọn một quán lẩu ngay trước cổng trường.

Trong suốt bữa ăn, Giang Đồng không có ấn tượng sâu sắc về Trần Tử Kiêm, vì Tống Dục ngồi ở giữa hai người họ khiến anh không thể trò chuyện với hắn. Mà thực tế là lúc đó, toàn bộ sự chú ý của anh cũng không đặt lên Trần Tử Kiêm, anh chỉ cảm thấy Tống Dục hôm ấy có chút kỳ lạ, như đang mải nghĩ chuyện gì đó, thỉnh thoảng lại thất thần nhìn anh, nhưng mỗi khi anh thực sự quay sang đối diện, Tống Dục liền nhanh chóng né tránh ánh mắt.

Chuyện ấy lặp lại vài lần, Giang Đồng đại khái cũng hiểu Tống Dục muốn làm gì, lòng anh theo đó mà thấp thỏm.

Khi ấy, Tống Dục học rất giỏi, thậm chí còn từ bỏ suất tuyển thẳng ban đầu để thi vào một trường tốt hơn. Trong mắt phụ

huynh, thầy cô và bạn bè, hắn luôn là một học sinh xuất sắc.

Tới tận bây giờ Giang Đồng vẫn cảm thấy, ở thời học sinh, bởi vì tiêu chuẩn đánh giá quá đơn giản, con người rất dễ bị gán cho những nhãn mác nhất định. Ví dụ như học giỏi, học kém, thể thao tốt, thể thao tệ, tính cách tốt, tính cách xấu… Thế nhưng thực ra, chẳng có gì hoàn toàn rạch ròi như thế cả, chỉ là lúc đó họ không được dạy cách nhìn nhận một cách toàn diện, nên sẽ tự nhiên mà ngưỡng mộ những người đạt được những tiêu chuẩn chung.

Ví dụ như anh, anh biết mình thích Tống Dục, mong rằng sau kỳ thi đại học hai người có thể ở bên nhau, cùng học chung một trường đại học.

Hôm ấy trời nóng lắm, điều hòa trong quán lẩu đã bật đến mức thấp nhất nhưng anh vẫn đổ mồ hôi.

Bạn học nói chuyện rất nhiều, nhưng anh lại chẳng nghe lọt tai bao nhiêu, dù không ngẩng đầu lên nhưng anh vẫn luôn để ý động tác của Tống Dục.

Khi mọi người cùng đứng dậy ra về, Giang Đồng bước theo Tống Dục phía cuối cùng.

Tống Dục nắm tay anh một chút, hỏi có thể ở lại thêm một lát không.

Họ vào hiệu sách bên cạnh ngồi một lúc. Giang Đồng vẫn nhớ hôm đó, anh cầm cuốn <*Bức thư của người đàn bà không quen.*>

**cuốn này nè, nội dung tóm gọn là kể về câu chuyện đầy bi kịch về tình yêu đơn phương không được đền đáp của những người phụ nữ.*

Click để xem ảnh

Bởi vì tâm trí đang rối bời, Giang Đồng tùy tiện lật đến một trang rồi đọc đi đọc lại đoạn văn đầu tiên mà mình nhìn thấy:

"Chỉ cần đến gần anh, tôi liền căng thẳng; thế nhưng anh chưa từng để mắt đến tôi, giống như anh cũng sẽ không để ý đến chiếc đồng hồ đeo tay trong túi mình, nó vẫn trung thực ghi lại thời gian cho anh, âm thanh tíc tắc nhỏ bé theo bước chân anh, rồi sau hàng triệu lần như vậy, may mắn lắm mới có một giây được anh thoáng nhìn qua." [1]

Đến khi Giang Đồng đọc đến mức gần như thuộc lòng, Tống Dục chợt hỏi: "Đi chưa?"

Họ quay về trường, đi dưới hàng cây rợp bóng, Tống Dục đột nhiên bước nhanh vài bước rồi rẽ qua một góc, đến khi anh bắt kịp thì thấy trong tay hắn đã có thêm một bó hoa hướng dương, còn Trần Tử Kiêm chẳng biết từ lúc nào đã đứng tựa vào bức tường bên cạnh.

Trán hắn lấm tấm mồ hôi, cổ áo phía trước ướt một mảng nhỏ.

"Giang Đồng." Khi gọi tên anh, giọng Tống Dục có chút run rẩy.

"Tôi thích cậu lâu lắm rồi, chúng ta có thể ở bên nhau không?"

Giữa mùa hè oi bức không gió, nhưng bó hướng dương trong tay hắn vẫn tươi tắn đến lạ thường.

Giang Đồng nhận lấy hoa, nói: "Được." Tay anh vô thức siết nhẹ tấm giấy gói, tim đập dồn dập khi chạm vào ánh mắt Tống Dục.

Trần Tử Kiêm khẽ nghiêng người, giơ tay kéo cổ áo quạt gió hai cái.

Hắn nhếch môi cười: “Chúc hai người bền lâu nhé. Nhưng có ở bên nhau thì cũng đừng quên tôi vẫn là anh em của các cậu đó.”

Lúc này, Giang Đồng mới quay sang nhìn Trần Tử Kiêm, anh nhớ khi ấy mình đã nói: “Được.”

Giọng không lớn, nhưng Trần Tử Kiêm nghe thấy.

Trong mơ, Giang Đồng hơi nhíu mày.

Anh từng nghĩ mình đã thực hiện mọi lời hứa, nhưng đêm nay, anh chợt nhận ra, có một điều anh đã coi là không quan trọng mà bỏ quên mất.

Bởi vì điểm số của anh và Tống Dục gần nhau, cả hai cùng đăng ký vào hai trường đại học khác nhau nhưng cùng trong một thành phố.

Mà lần cuối cùng liên lạc với Trần Tử Kiêm là khi anh hỏi hắn sẽ học trường nào.

【Định học trường cảnh sát ở địa phương.】

【Tôi học không giỏi, cậu biết mà.】

【Có phải lúc trước nên nghe lời cậu không? Tự làm bài tập, học hành cho tử tế.】

【Nhưng chẳng còn cách nào để hối hận nữa rồi.】

Dường như Trần Tử Kiêm còn điều gì đó muốn nói, cửa sổ chat cứ lặp đi lặp lại dòng chữ “Đối phương đang nhập tin nhắn”, nhưng anh không đợi được câu nói kia của hắn.

–

Từ vùng núi đến sân bay thật sự quá xa, nhưng cũng may là vé của Giang Đồng là chuyến chiều.

Trần Tử Kiêm nói sẽ lái xe đưa anh đi, hai người xuất phát từ sáng sớm, đến thành phố thì ăn một bữa trưa rồi mới rời đi.

Suốt đường đi cả hai đều im lặng, Trần Tử Kiêm bật nhạc. Nhạc của hắn toàn là những bài hát nhẹ nhàng, Giang Đồng nghe được một lúc liền thấy buồn ngủ.

Trước khi ngủ, anh nghe thấy giọng nói rất khẽ của Trần Tử Kiêm: "Ngủ một lát đi."

Khi vào đến thị trấn, khắp đường lớn ngõ nhỏ đều được trang trí bằng đèn lồng, trong cửa hàng phát nhạc chúc mừng năm mới, bầu không khí đón xuân rộn ràng khắp nơi.

Bình thường anh đều đón Tết ở thành phố lớn, nơi đó phần lớn mọi người sẽ về quê vào dịp Tết, thành phố ngược lại trở nên vắng vẻ.

Trần Tử Kiêm dẫn anh vào một quán ăn ven đường.

Bên trong được trang trí theo phong cách cũ kỹ, nhưng bàn ghế vẫn sạch sẽ. Hắn rút mấy tờ giấy lau một chiếc ghế, sau đó đẩy về phía anh, còn bản thân thì tùy tiện kéo một chiếc khác ngồi xuống.

"Muốn ăn gì?" Hắn đưa thực đơn cho anh. "Toàn là món đặc sản ở đây, đi rồi thì không ăn được nữa đâu."

Đến lúc này, Giang Đồng mới thực sự cảm nhận được cảm giác mình sắp rời đi.

Sau bữa trưa, họ tiếp tục lên đường ra sân bay.

Trên đường đi lần này anh không ngủ, chỉ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như thế nào cũng không nhìn đủ.

Khi đến sân bay, thời gian cũng không quá gấp, Trần Tử Kiêm chậm rãi lái xe vào bãi đỗ rồi tắt máy.

“Không cần tiễn tôi vào đâu.” Anh tháo dây an toàn, nói với hắn.

Dù đã sống ở đây khá lâu, nhưng hành lý của anh không nhiều, chỉ có một chiếc vali mà thôi.

“Được.” Tay Trần Tử Kiêm vẫn đặt trên hộp tỳ tay giữa hai ghế, hắn nhìn anh mấy giây rồi mới nói: “Tôi còn có thứ này muốn đưa cho cậu.”

Trần Tử Kiêm mở cửa xuống xe, Giang Đồng cũng đi theo.

Hắn đứng sau xe, mở cốp sau ra.

Dưới ánh nắng buổi chiều, Trần Tử Kiêm lấy ra một bó hoa hướng dương rực rỡ.

Giang Đồng sững sờ đứng tại chỗ, nhìn hắn bước đến, nắm lấy cánh tay anh rồi nhét bó hoa vào lòng.

“Không biết phải nói lời tạm biệt với cậu thế nào…” Hắn cười nhạt, “Nghĩ tới nghĩ lui, chi bằng tặng cậu một bó hoa.”

“Cậu đi mua khi nào đấy?” Anh cúi đầu nhìn một cái rồi hỏi.

Rõ ràng sáng nay họ xuất phát rất sớm.

“Hôm qua tôi tìm cửa hàng bán hoa, sáng nay đi lấy.” Trần Tử Kiêm đáp, “Không làm mất nhiều thời gian.”

Giang Đồng không rành về hoa, nghĩ có lẽ đây là mùa của hoa hướng dương, nếu không sao mỗi bông đều nở đẹp như vậy. Dưới bầu trời trong sạch, không khí ít bụi, cánh hoa hướng dương cũng như đang phát sáng. Anh cẩn thận ôm lấy, không để áo mình làm hỏng cánh hoa.

“Đẹp lắm, cảm ơn cậu, thật sự.”

Đến khoảnh khắc nên nói lời tạm biệt, cả hai đều ngầm hiểu mà im lặng một hồi.

Làn gió nhẹ lướt qua, mang bóng mây in vào đáy mắt Trần Tử Kiêm, từ đôi mắt hắn, anh dường như thấy lại mùa hè năm đó, khi họ lần đầu nói lời chia xa.

“Sắp phải đi rồi.” Hắn cụp mắt xuống, “Tôi có thể…”

“Gì cơ?” Giang Đồng hỏi.

Trần Tử Kiêm vẫn không lên tiếng, nhưng lại tiến đến gần hơn một chút, ôm lấy anh.

Hơi ấm của hắn tựa như mùa hè, làn da bên cổ dán sát vào má Giang Đồng.

Lòng bàn tay Trần Tử Kiêm ấn nhẹ lên lưng anh, rồi ngay lập tức buông ra.

“Đi đi, tôi nhìn cậu vào trong.” Trần Tử Kiêm cười, đẩy chiếc vali về phía Giang Đồng, “Nếu có cơ hội… gặp lại nhé.”

Anh nên đi rồi, nếu không sẽ lỡ chuyến bay.

Giang Đồng xoay người, không biết hắn có nhìn bóng lưng mình không, sẽ nhìn đến bao giờ, mà đường quay về sẽ mất bao nhiêu thời gian.

Anh ôm bó hoa, hương thơm nhàn nhạt len vào chóp mũi.

Trần Tử Kiêm dựa vào xe, khoanh tay trước ngực, nhìn bóng dáng Giang Đồng kéo vali, ôm hoa dần đi xa, nhỏ dần. Đợi đến khi anh bước vào sân bay, tầm mắt của hắn mất đi điểm dừng, chỉ có thể nhìn vào cánh cửa kính kia, thấy rất nhiều người khác nhau ra vào.

Hắn lấy từ túi áo khoác một điếu thuốc, nhưng không châm lửa.

Thật ra hắn còn rất nhiều điều muốn nói. Ví dụ như, chẳng mấy chốc chúng ta sẽ lại ở cùng một thành phố, nếu tôi rất nhớ cậu, có thể thường xuyên liên lạc không? Ví dụ như, chậm một chút cũng không sao, tôi có thể tiếp tục đợi cậu.

Đặc biệt là muốn hỏi anh: Nếu cùng nhau đi du lịch, lời hứa vẫn còn tính chứ?

Mùa đông ở đây không trồng được hướng dương, hắn đã tìm rất nhiều cửa hàng hoa, phải liên lạc với vài người bạn mới mua được.

Nhưng cũng như những mùa hè đó, hắn chỉ muốn đúng hẹn tặng anh một bó hướng dương nhân ngày sinh nhật, không biết vì sao luôn có đủ loại trở ngại ngăn cản.

Trần Tử Kiêm giơ tay che trước ngực, tự nhủ với bản thân: Không sao cả, không sao cả, vốn dĩ cũng đã quen rồi.

Tôi sẽ luôn mong chờ lần gặp lại tiếp theo với cậu.

【Tác giả】

[1] [Áo] Stefan Zweig: Thư của người đàn bà không quen, Lý Thần dịch, Vũ Hán: Nhà xuất bản Nhân dân Hồ Bắc, 2006, trang 10.

Chương 22: Ngay cả thần Cupid cũng có thể chọn sai.

Khúc Hồng là một trong những giáo sư hàng đầu của Học viện Y khoa Kinh Thành. Hôm nay đánh dấu kỷ niệm ba mươi năm ngày ông giảng dạy tại trường.

Vì vậy mà nhà trường đã đặc biệt mời ông thực hiện một buổi tọa đàm.

Khán phòng chật kín chỗ ngồi, ngay cả hành lang cũng đông nghịt sinh viên.

Vì được mời từ trước, Giang Đồng và Chu Tử Dương có thể ngồi ở hàng ghế phía trước.

“Bên cậu bận rộn như vậy, tôi còn tưởng cậu không đến.” Chu Tử Dương hạ giọng nói với Giang Đồng.

“Dịp thế này thì kiểu gì cũng phải có mặt.” Giang Đồng đáp.

Cả hai đều là sinh viên tốt nghiệp hệ lâm sàng tám năm, Khúc Hồng vẫn luôn là người thầy hướng dẫn của họ.

Buổi tọa đàm kéo dài suốt bốn tiếng, thời gian khá lâu nhưng không một ai tỏ ra mất kiên nhẫn.

Đến khi kết thúc, mọi người lần lượt xếp hàng tặng hoa. Giang Đồng và Chu Tử Dương đứng cuối hàng, đợi đến lúc đám đông thưa bớt mới bước lên.

“Thằng nhóc này,” Khúc Hồng vỗ lưng Giang Đồng, “Bảo cậu ở lại mà cứ khăng khăng đòi về quê, giờ công việc thế nào rồi?”

“Vẫn bận rộn lắm ạ.” Giang Đồng cười đáp.

Anh cùng Chu Tử Dương và hơn mười đàn anh đàn chị khác đi ăn tối với Khúc Hồng.

Giang Đồng biết tửu lượng của mình không tốt nên chỉ rót nửa ly rượu. Những người bạn học ngồi cùng bàn đều biết anh đã rời bệnh viện trực thuộc trường nhưng không rõ chi tiết.

Sau vài lượt rượu, chủ đề trò chuyện dần xoay quanh từng người. Đến lượt Giang Đồng, có người hỏi: “Cậu về quê rồi, thế còn Tống Dục thì sao?”

Khi học đại học, trường của Tống Dục nằm ngay đối diện trường họ cho nên hắn thường xuyên đến tìm Giang Đồng.

Những người quen thân với anh ít nhiều đều biết anh từng có một người bạn trai yêu nhau nhiều năm.

“Bọn tôi chia tay rồi.” Giang Đồng mỉm cười.

“Ồ, ồ…” Người hỏi không ngờ đến câu trả lời này, ngượng ngùng nâng ly chạm cốc với anh.

Bị hỏi vậy cũng là chuyện bình thường, Giang Đồng không nghĩ nhiều. Anh rút khăn giấy lau vệt rượu trên ngón tay.

Gần cuối bữa tiệc, Giang Đồng tranh thủ ra ban công hóng gió.

Lúc này đã là tháng Ba, mùa xuân.

Gió không còn lạnh lắm. Từ ngày rời khỏi ngọn núi ấy, Giang Đồng chưa từng cảm nhận lại cơn gió lạnh cắt da, nhưng bất giác lại có chút hoài niệm.

“Chạy ra đây làm gì?” Chu Tử Dương khoác một tay lên vai anh.

“Uống xong với bọn họ rồi à?” Giang Đồng hơi nghiêng đầu hỏi.

“Xong cả phần của cậu luôn.” Chu Tử Dương đứng cạnh anh, chống tay lên lan can.

“Dạo này sao rồi? Cậu đi rồi, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp lại đấy. Sau này chắc khó gặp nhau hơn nhỉ?” Chu Tử Dương cười trêu.

“Nói gì thế, cậu có thời gian đến tìm tôi, chẳng lẽ tôi không thèm tiếp cậu?”

“Thế còn cậu bạn hồi cấp ba của cậu?”

Giang Đồng khựng lại một chút, rồi nói: “Cậu ấy tên là Trần Tử Kiêm.”

“Ồ, cái tên có chút đặc biệt.” Chu Tử Dương nghĩ ngợi, cảm thấy đã nghe ở đâu đó nhưng không ấn tượng lắm nên cũng không nghĩ thêm.

“Tống Dục dạo này… ba cậu ta không khỏe, đang nằm viện bên tôi,” Chu Tử Dương ngập ngừng, thực ra cậu ta cũng không định nhắc tới, nhưng dù gì cũng có liên quan đến Giang Đồng nên vẫn nói, “Cậu ta gặp tôi có lúc còn hỏi thăm cậu. Nghĩ đi nghĩ lại, cậu dứt khoát cắt đứt như vậy đúng là quyết định sáng suốt.”

“Không phải vì cậu ấy, vốn dĩ tôi đã muốn về nhà rồi.” Giang Đồng đáp, “Không sao đâu.”

Lúc nói chuyện, điện thoại Giang Đồng lại rung lên vài lần, là Đới Nguyệt Mạn nhắn tin.

Bà vẫn chưa từ bỏ ý định giới thiệu con trai của bạn mình cho anh, mấy ngày nay cứ gửi ảnh người đó cho anh xem.

Người đó tên là Tấn Thần, gia đình kinh doanh, nghe nói sau khi tốt nghiệp đã làm qua vài công ty để tích lũy kinh nghiệm rồi mới về tiếp quản doanh nghiệp của gia đình.

Ảnh Đới Nguyệt Mạn gửi đều là những tấm anh ta mặc vest, thắt cà vạt.

Đới Nguyệt Mạn: [Tuần sau có một buổi tiệc rượu, nếu hôm đó con không phải tăng ca thì đi đi. Là tiệc riêng, ba con dẫn người khác đi không tiện, sức khỏe ông ấy cũng không tốt, mẹ sợ ông uống nhiều quá.]

Đới Nguyệt Mạn: [Tấn Thần cũng sẽ đến. Con cứ coi như làm quen thêm một người bạn, không có gì to tát cả.]

Bà nói vậy, Giang Đồng cũng không từ chối được, chỉ đành tính sau rồi tự mình giải thích với người ta.

Giang Đồng: [Con sẽ đi cùng ba, nhưng không đi xem mắt.]

Thoát khỏi khung chat với Đới Nguyệt Mạn, ánh mắt Giang Đồng bất giác dừng lại trên ảnh đại diện của Trần Tử Kiêm.

Đó là hình Lão Bát, được đổi cách đây vài tháng.

Nhìn ảnh có thể thấy trời bên ấy rất nắng, Lão Bát thè lưỡi, đôi mắt bị ánh sáng chiếu vào sáng long lanh.

Chủ đề trò chuyện cuối cùng của họ dừng lại ở tin nhắn Trần Tử Kiêm hỏi anh đã hạ cánh chưa.

Hắn nói là bọn học cũng phải trở về vị trí ban đầu của mình, vậy là họ cũng ở Lâm Sơn sao?

Giang Đồng chợt thất thần.

“Sao thế? Cứ nhìn chằm chằm vào điện thoại.” Chu Tử Dương bật cười.

Giang Đồng thở dài: “Không có gì.”

“Vào trong ngồi thêm với thầy chút đi,” Chu Tử Dương kéo anh, “Lúc cậu không có mặt, ngày nào thầy cũng nhắc đến cậu.”

Bữa tối kết thúc thời gian vẫn còn sớm, mặc dù trời đã hơi tối nhưng mọi người vẫn rất hào hứng, rủ nhau quay về trường dạo chơi.

Giang Đồng cũng vui vẻ tham gia cùng mọi người.

Dù mới rời trường vài tháng, nhưng anh đã gắn bó ở đây suốt tám năm, từng gốc cây ngọn cỏ đều quen thuộc.

Bầu trời đêm buông xuống, khuôn viên trường cũng không quá yên tĩnh, sinh viên qua lại tấp nập. Bọn họ vừa đi dạo trong trường vừa trò chuyện rôm rả, Giang Đồng sánh vai cùng Chu Tử Dương, đi ở phía ngoài gần đường.

Có người đi xe đạp từ phía sau lướt qua, thấy Giang Đồng đi quá sát mép ngoài, đối phương bèn bấm chuông. Chu Tử Dương kéo anh vào trong một chút.

“Có chuyện gì thế? Mới uống chút rượu mà đã say rồi à?” Chu Tử Dương cười, nhường vị trí bên trong cho anh.

Giang Đồng không say, chỉ là phản ứng có hơi chậm. Anh chợt nhớ đến một vài chuyện trong quá khứ.

Sau khi vào đại học, Giang Đồng không phải ngay lập tức mất liên lạc với Trần Tử Kiêm.

Mới nhập học, anh vẫn chưa quen với môi trường mới, đặc biệt là cuộc sống trong ký túc xá. Suốt những năm cấp hai và cấp ba, anh đều ở nhà, chưa từng ở ký túc, càng không có khái niệm về bạn cùng phòng.

Giang Đồng tính tình hòa nhã, nhà lại có điều kiện nên đối xử với bạn bè rất rộng rãi, nhưng người bạn cùng phòng đầu tiên của anh lại khá khép kín, không thích nói chuyện, sinh hoạt cũng không trùng khớp với anh.

Suốt một thời gian dài, anh không kết bạn được với ai mới. May mà trường của Tống Dục nằm ngay đối diện, bình thường anh hay sang tìm hắn chơi.

Thành phố này đón hết trận mưa thu này đến trận mưa thu khác, thời tiết dần chuyển lạnh. Giang Đồng thay bộ quần áo mỏng manh, khoác lên mình chiếc áo dạ dày dặn.

Hôm đó anh đang trong tiết tiếng Anh, giáo viên đã lớn tuổi, không thích đặt câu hỏi, cứ đứng trên bục giảng luyên thuyên cả tiết. Giang Đồng nghe mà có chút buồn ngủ.

Giữa giờ, anh nhận được tin nhắn từ Tống Dục, hắn nói Trần Tử Kiêm đến rồi.

Giây đầu tiên nghe tin này, Giang Đồng rất vui. Rốt cuộc cũng có người quen tới, bọn họ có thể chơi cùng nhau, vậy chắc anh sẽ không cảm thấy cô đơn nữa.

Đây là lần đầu tiên anh gặp lại Trần Tử Kiêm kể từ sau khi tốt nghiệp. Anh và Tống Dục cùng ra bến xe đón hắn. Hôm đó rõ ràng không phải ngày nghỉ, nhưng bến xe lại vô cùng đông đúc.

Khắp nơi đều là người xách túi lớn túi nhỏ, ai nấy đều vội vã. Trong lúc Giang Đồng không chú ý, anh đã bị va phải mấy lần.

Cuối cùng, bọn họ đợi được Trần Tử Kiêm ở một sân ga. Khác với những người xung quanh, Trần Tử Kiêm chỉ đeo một chiếc ba lô, không mang theo hành lý nào khác.

Hình như hắn cũng thay đổi đôi chút, nhưng Giang Đồng không nói rõ được, chỉ cảm thấy Trần Tử Kiêm có vẻ cao hơn một chút,

da cũng đen đi.

Anh vẫn chưa biết lý do Trần Tử Kiêm đột nhiên đến đây. Thấy hắn có vẻ mệt mỏi, anh cứ nghĩ là do đường xá xa xôi vất vả.

“Trần Tử Kiêm!” Giang Đồng giơ tay vẫy hắn.

Trần Tử Kiêm nhìn qua, sau đó chạy mấy bước tới. Hắn liếc mắt nhìn Giang Đồng trước, rồi lại nhìn sang Tống Dục, nói với hắn một câu mà Giang Đồng nghe không hiểu: “Cảm ơn nhé.”

“Nói gì vậy.” Tống Dục cười, vỗ nhẹ lên vai Trần Tử Kiêm.

Bọn họ dẫn Trần Tử Kiêm rời khỏi bến xe. Giang Đồng gọi một chiếc taxi. Trần Tử Kiêm nói muốn mua chai nước, thế là ghé vào cửa hàng tiện lợi bên cạnh.

Hắn vừa đi, Giang Đồng liền hỏi: “Sao thế?”

“Cậu ấy đến tìm người, tôi giúp một chút.” Tống Dục trả lời ngắn gọn, nhưng Giang Đồng có linh cảm rằng người này không hề đơn giản đối với Trần Tử Kiêm.

Thế nhưng nếu là chuyện Trần Tử Kiêm không muốn nói, anh cũng không hỏi thêm.

“Tôi đã đặt khách sạn rồi, ngay cạnh trường các cậu.” Trần Tử Kiêm cầm theo mấy chai nước đi tới, toàn là những loại ngày trước Giang Đồng và Tống Dục thích uống.

“Giờ cũng muộn rồi, trước tiên đi ăn đã.” Tống Dục đề nghị.

Vừa lúc chiếc taxi Giang Đồng gọi tới, Trần Tử Kiêm đi trước một bước, mở cửa ghế phụ rồi ngồi vào.

Giang Đồng và Tống Dục ngồi ghế sau. Hôm đó không biết vì sao, rõ ràng bình thường không có thói quen này, nhưng trên xe, Tống Dục vẫn luôn nắm tay anh.

Bọn họ đưa Trần Tử Kiêm về khách sạn cất đồ trước. Hắn đặt một phòng đơn, phòng rất nhỏ, Tống Dục và Giang Đồng cũng vào theo, miễn cưỡng đứng được cạnh giường.

Trần Tử Kiêm đặt ba lô xuống, ngoài ra không còn hành lý gì khác, rồi bọn họ rời khách sạn.

Lúc này trời đã tối mịt. Họ đưa Trần Tử Kiêm tới quán ăn Trung Hoa nổi tiếng nhất trước cổng trường. Trong lúc ăn, Giang Đồng mới hỏi Trần Tử Kiêm về kế hoạch sắp tới.

“Tôi có chút chuyện, chắc hai ngày nữa sẽ đi, nhưng chưa mua vé xe về.” Trần Tử Kiêm vẫn không nói rõ là chuyện gì. Giang Đồng gật đầu, không hỏi thêm.

Lúc ăn, Trần Tử Kiêm có vẻ mất tập trung, không biết có phải do mấy ngày liên tục thiếu ngủ không mà hắn không chỉ mệt mỏi, còn có tâm trạng không tốt, im lặng suốt bữa ăn.

Buổi tối Tống Dục có một tiết không thể vắng nên hắn đành phải đi trước, để Giang Đồng dẫn Trần Tử Kiêm dạo quanh trường.

Bọn họ cùng nhau đi tới tòa nhà nơi Tống Dục có tiết học. Khi chuông báo vào lớp vang lên, Tống Dục lại tỏ ra không muốn rời đi. Hắn nắm tay Giang Đồng, kéo anh sang một bên, ngập ngừng nói: “Nếu tối nay lúc tan học nếu các cậu còn ở đây, tôi sẽ qua tìm. Nếu cậu ấy đi rồi, tôi cũng muốn qua gặp cậu.”

“Được thôi.” Giang Đồng không hiểu lắm vì sao Tống Dục lại đột nhiên như vậy, nhưng vẫn đồng ý.

Trần Tử Kiêm đứng chờ bên bồn hoa, rất biết điều mà quay lưng về phía bọn họ.

Tống Dục đi rồi, Giang Đồng nhìn thấy Trần Tử Kiêm từ xa. Hắn đút tay vào túi áo, không biết đang nghĩ gì, ngay cả khi có người

đi ngang qua, hắn cũng chỉ chậm rãi né tránh, cuối cùng đứng sát mép đường, trông có chút bối rối.

Hồi tưởng lại buổi tối hôm nay, có lẽ việc ở cùng lúc với cả Giang Đồng và Tống Dục khiến Trần Tử Kiêm có phần gượng gạo. Mãi sau Giang Đồng mới nhận ra điều đó, cảm thấy có chút áy náy, bước chân tiến về phía Trần Tử Kiêm cũng nhanh hơn.

Nghe thấy tiếng bước chân đến gần, Trần Tử Kiêm quay đầu lại.

“Tôi dẫn cậu đi dạo quanh trường nhé, ngay đối diện thôi. Trường tôi thực ra khá rộng, có nhiều danh thắng lắm, đôi khi còn có cả người ngoài tới tham quan nữa.”

“Tôi biết.” Trần Tử Kiêm nói. “Nghe nói trường các cậu có một cái hồ, chúng ta đến đó ngồi một lát là được rồi.”

Trần Tử Kiêm không muốn làm phiền Giang Đồng quá nhiều, anh nhìn ra được nên chỉ cười xua tay: “Vẫn còn sớm mà, lát nữa đi cũng được, để tôi dẫn cậu đi xem mấy chỗ khác trước.”

Lúc đi ngang qua một tiệm kem nhỏ, Giang Đồng bỗng nhiên dừng lại. Chỗ này bán kem rất ngon, anh đặc biệt thích, bèn định mua hai cây để Trần Tử Kiêm nếm thử.

“Nhưng trời lạnh thế này mà ăn kem, cậu không sợ bị cảm sao?” Trần Tử Kiêm khuyên anh chỉ nên mua loại nhỏ nhất.

Bọn họ mỗi người cầm một cây kem, vừa đi vừa ăn dọc theo con đường bên ngoài.

Trời đã vào thu, lá cây đều ngả vàng rơi đầy mặt đất, giẫm lên tạo nên âm thanh loạt xoạt khe khẽ.

Thỉnh thoảng có sinh viên đạp xe ngang qua, giỏ xe phía trước chất đầy sách vở.

Băng qua đường, họ tiến vào một ngôi trường khác. Cảnh sắc nơi này không khác mấy so với bên kia. Đi đến chỗ bức tượng, có người gọi tên Giang Đồng.

Anh quay đầu lại, phát hiện đó là một người bạn cùng phòng của mình.

“Tôi vừa định về ký túc xá.” Cậu ta nói.

“À.” Giang Đồng giới thiệu: “Đây là bạn cấp ba của tôi, tôi dẫn cậu ấy đi dạo một chút.”

Trần Tử Kiêm rất cao, ngoại hình nổi bật, thuộc kiểu gương mặt rất được ưa chuộng trong độ tuổi thanh xuân.

Bạn cùng phòng có lẽ không ngờ Giang Đồng lại có một người bạn như vậy, hơi sững người một chút rồi mới nói: “Vậy tôi đi trước đây.”

Bọn họ đi dạo mấy tiếng liền, người Giang Đồng đổ cả mồ hôi.

Cuối cùng họ mới tới bờ hồ, ngồi xuống một chiếc ghế dài.

Kem đã ăn hết từ lâu, nhưng lòng bàn tay Giang Đồng vẫn còn đọng lại chút hơi lạnh ẩm ướt.

“Vài ngày tới tôi cũng không có tiết gì nhiều, nếu cậu muốn đi chơi, có thể tìm tôi và Tống Dục.” Giang Đồng nói.

“Thực ra trong trường tôi cũng không có nhiều bạn, bình thường chỉ chơi với Tống Dục thôi.”

“Ừ.” Trần Tử Kiêm đáp, nhưng trong lòng tự biết rằng có lẽ sẽ không tìm họ nữa.

Chỉ qua một kỳ nghỉ hè và chút thời gian lên lớp, dường như giữa hai người đã có một khoảng cách khó gọi tên.

Nhưng Giang Đồng vốn không phải người nói nhiều, ngược lại còn thích những khoảng lặng nên cũng không nhận ra điều đó.

“Tôi đến đây để gặp một người thân lâu rồi không gặp.” Trần Tử Kiêm nói.

Giọng điệu hắn trầm thấp, từ một câu đơn giản này, Giang Đồng lại cảm nhận được rất nhiều cảm xúc phức tạp. Vì không hiểu rõ, anh có chút bối rối, không biết có nên hỏi tiếp hay không, đành nói: “Nghe Tống Dục bảo cậu đến tìm người, nhưng cậu ấy cũng không nói rõ với tôi.”

“Các cậu quen thuộc nơi này hơn, nên tôi hỏi Tống Dục trước, cậu ấy giúp tôi tìm một chút.” Trần Tử Kiêm cúi đầu. “Làm phiền các cậu rồi.”

“Phiền gì chứ, chúng ta không phải bạn bè sao?” Giang Đồng phủ nhận.

Dưới ánh trăng trong trẻo, Trần Tử Kiêm nghiêng đầu, chăm chú nhìn anh.

“Là bạn bè.”

Họ ngồi bên hồ chờ Tống Dục tan học. Khi Tống Dục gọi điện tới, vừa bắt máy, Giang Đồng đã vô thức nở một nụ cười nhẹ nhàng mà ngay chính anh cũng không nhận ra.

Chỉ khi ở bên những người thân thuộc, anh mới có dáng vẻ này.

Trần Tử Kiêm biết, mình lại một lần nữa làm phiền họ.

Sau khi đưa Trần Tử Kiêm về khách sạn, Giang Đồng và Tống Dục đi bộ quay lại trường.

Anh kể lại lời Trần Tử Kiêm nói, nhưng để tôn trọng sự riêng tư của hắn, anh không suy đoán gì về người thân mà hắn nhắc tới.

Nhưng Tống Dục lại nói: “Có lẽ là mẹ cậu ấy.”

“Nhà cậu ấy khá phức tạp, nói chung là…” Tống Dục ngập ngừng một chút, rồi tiếp, “Trần Tử Kiêm trước đây hay gây chuyện như vậy, có lẽ là vì ở nhà chẳng ai quản cậu ấy cả.”

Giang Đồng dừng bước, nghiêm túc nói với Tống Dục: “Cậu ấy là bạn của chúng ta. Hơn nữa, Trần Tử Kiêm không giống với những người khác, cậu không biết sao?”

Tống Dục nhún vai, tỏ vẻ không mấy bận tâm.

Sau đó, khi Trần Tử Kiêm rời đi cũng chẳng báo trước, chỉ nhắn tin cho cả hai người.

Giang Đồng còn nói với hắn rằng lần sau lại đến chơi, Trần Tử Kiêm đáp “Ừ”, nhưng rồi chẳng bao giờ quay lại nữa.

Giang Đồng có người yêu, có bạn bè, có gia đình và vòng tròn xã hội riêng. Anh và Trần Tử Kiêm, kẻ Bắc người Nam, thời gian ở cùng một chỗ chẳng có bao nhiêu.

Cứ thế, họ không còn liên lạc nữa.

“Mấy năm trước cái hồ này được tu sửa lại một lần, hồi chúng ta mới vào đại học, nhiều ghế hỏng lắm, nhưng vẫn có cả đống đôi yêu nhau ngồi đầy.”

Một đàn anh chỉ tay về phía hồ nước không xa.

Ai cũng biết chuyện này, chỉ cười ngầm hiểu.

Giang Đồng nhìn xa xăm về phía mặt hồ, nghĩ đến năm đó, anh và Trần Tử Kiêm từng cùng ngồi bên bờ.

Cho đến tận bây giờ, anh vẫn không biết rốt cuộc Trần Tử Kiêm đã đi tìm ai. Nhưng nếu khi ấy anh nhạy bén hơn một chút, có lẽ đã nhận ra điều bất thường ở Trần Tử Kiêm.

Có lẽ hắn cũng từng có lúc rất cần giúp đỡ, ai mà chẳng có lúc như vậy chứ. Nhớ lại chuyện cũ, Giang Đồng chỉ cảm thấy bóng dáng hôm đó bên hồ cô đơn lạ thường.

Là một người bạn, có lẽ anh cũng không quá xứng đáng.

Giang Đồng chỉ ở lại đây một đêm, sáng hôm sau đã phải bay về Lâm Sơn. Anh là bác sĩ khoa ngoại lồng ng.ực, khoa lại ít người nên rất cần hỗ trợ.

Chuyến bay vào buổi chiều nên tối hôm trước Giang Đồng đã thu dọn xong hành lý. Chu Tử Dương đến tiễn anh ra sân bay, lúc sắp đi, Giang Đồng mới phát hiện chiếc móc khóa treo trên túi đã biến mất.

Đó là món đồ anh và Trần Tử Kiêm từng mua ở một cửa hàng nhỏ trước cổng nhà thờ.

Hôm qua vì lang thang khắp khuôn viên trường, đi qua nhiều nơi, Giang Đồng bèn tìm quanh trong khách sạn trước.

Không có trong phòng tắm, không có trong phòng khách, trong phòng ngủ cũng không có.

Anh suýt nữa thì lật cả ga giường lên.

“Cậu tìm gì thế?” Chu Tử Dương liếc đồng hồ, Giang Đồng chỉ có thể chậm thêm nửa tiếng nữa, muộn hơn là sẽ lỡ chuyến bay.

“Móc khóa của tôi, cậu có thấy không?” Giang Đồng quỳ trên giường, nửa chiếc chăn quấn quanh người.

“Là con hươu nhỏ đeo túi chéo ấy.”

Nghe vậy, Chu Tử Dương mới nhớ ra.

“À, cái đó à.” Hôm trước đi sau lưng Giang Đồng, anh từng thấy, còn sờ thử rồi bảo trông dễ thương phết.

“Hình như tôi có ấn tượng, để tôi giúp cậu tìm thử.”

Hai người gần như lật tung cả phòng khách sạn, vẫn chẳng thấy bóng dáng chiếc móc khóa đâu.

Giang Đồng hơi hoang mang, anh không muốn làm mất con hươu nhỏ ấy. Nhưng Chu Tử Dương nhắc nhở: “Không đi ngay thì thật sự sẽ bị trễ đấy.”

“Có lẽ là rơi ở bên ngoài, chắc khó tìm lại được.”

Cậu ta nói đúng, Giang Đồng cũng hiểu điều đó.

“Đi thôi, xuống dưới nói với lễ tân, nếu nhân viên dọn phòng tìm thấy thì họ sẽ liên hệ với anh. Còn nếu thật sự không thấy nữa thì cũng đành chịu.”

Giang Đồng đứng nguyên tại chỗ, tay vẫn cầm một chiếc gối, trông có vẻ ngây ngốc.

Anh đi theo Chu Tử Dương rời khỏi khách sạn. Đến khi ngồi vào xe, nhìn khách sạn lùi dần về phía sau, Giang Đồng mới thật sự nhận ra rằng có lẽ mình đã đánh mất chiếc móc khóa ấy rồi.

Dù là thứ mình rất thích, Giang Đồng cũng hiếm khi cảm thấy tiếc nuối đến vậy sau khi làm mất.

Mãi đến lúc này, Giang Đồng mới hiểu, thứ làm anh khó chịu không phải vì thích chiếc móc khóa, mà là vì đó là món đồ anh và Trần Tử Kiêm cùng mua.

Có một câu nói thế này: Khi bạn đánh mất một thứ liên quan đến ai đó, nghĩa là duyên phận giữa hai người cũng đã đến hồi kết.

Nghĩ đến câu đó, Giang Đồng thoáng ngẩn người.

Đường đến sân bay rất xa, anh tựa vào ghế sau, chẳng buồn để ý đến phong cảnh lướt qua ngoài cửa sổ.

Chiếc móc khóa đã mất như thế nào, anh hoàn toàn không có manh mối. Chỉ biết rằng, câu nói kia có lẽ là thật, bởi vì có lẽ sau này anh rất khó gặp lại Trần Tử Kiêm, nên những gì liên quan đến hắn cũng không cần giữ lại nữa.

Sợi dây liên kết cuối cùng giữa họ dường như cũng bị cắt đứt. Gương mặt của Trần Tử Kiêm hiện lên trong đầu Giang Đồng, cùng với ánh mắt hắn—luôn thờ ơ lạnh nhạt, nhưng lại vẫn luôn nhìn về phía Giang Đồng.

Rõ ràng đây là lựa chọn của chính mình, vậy tại sao lại có cảm giác hối tiếc và không nỡ thế này?

Giang Đồng chậm rãi nhận ra một cơn đau giống như thất tình, chỉ vì đã mất một chiếc móc khóa.

Tiếng loa phát thanh của sân bay lạnh lùng và máy móc, Giang Đồng gửi hành lý xong, cầm vé máy bay trên tay.

“Cậu đi kiểm tra an ninh đi, tôi thấy cậu vào rồi sẽ đi.” Chu Tử Dương nói.

“Tôi biết rồi, hay cậu cứ về trước đi.” Giang Đồng cũng không biết mình đang đợi cái gì, nhưng vẫn còn chút thời gian.

“Không vào luôn à?” Chu Tử Dương hỏi.

Cậu ta dừng lại một chút, hình như nhận ra điều gì đó, ngạc nhiên nói: “Không phải chứ, cái móc khóa đó quan trọng đến vậy sao? Chẳng phải cậu bảo là mua lúc đi du lịch à?”

“Ừ.” Giang Đồng mím môi, “Là mua từ trước, nhưng rất hiếm có, xem như một kỷ niệm vậy.”

“Tôi đã nhờ các đàn anh đàn chị rồi, họ bảo nếu thấy sẽ liên hệ.” Chu Tử Dương nói.

Thấy sắc mặt Giang Đồng, cậu ta cảm thấy món đồ này có lẽ thật sự rất quan trọng, lại nghĩ, hay là quay về giúp anh tìm tiếp nhỉ?

Đúng lúc họ đang chờ đợi mơ hồ, điện thoại của Chu Tử Dương reo lên.

Người gọi là một đàn anh hôm qua cũng ở trong nhóm bạn kia.

Giang Đồng nhìn chằm chằm vào điện thoại của Chu Tử Dương, không hiểu sao lại có một linh cảm kỳ lạ, cảm thấy cuộc gọi này chắc chắn liên quan đến chiếc móc khóa.

Chu Tử Dương ra xa nghe điện thoại, vẻ mặt bất ngờ, liếc nhìn Giang Đồng, rồi liên tục gật đầu, nói cảm ơn với người bên kia.

Sân bay tấp nập người qua lại, thỉnh thoảng có tiếng bánh xe lăn trên nền gạch. Xung quanh hỗn loạn, nhưng Giang Đồng chỉ nhìn mỗi Chu Tử Dương.

Thấy cậu ta vừa nghe máy xong, Giang Đồng bước tới, hỏi: “Sao rồi?”

“Cậu may thật đấy.” Chu Tử Dương cười, “Thật sự tìm được rồi.”

Giang Đồng sững lại, chính cậu cũng không ngờ, lẩm bẩm: “Thế thì tốt…”

“Đàn anh kia sáng nay thấy nó ở chỗ đồ thất lạc trong trường, vừa nãy nghe tôi nói trên nhóm, liền chạy lại xem, đúng là cái của cậu, giúp cậu lấy về rồi.”

“Cho tôi địa chỉ đi.”

Chương 23: Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy Giang Đồng.

Về lại Lâm Sơn là bận rộn cuốn lấy Giang Đồng ngay lập tức, khiến anh quên khuấy chuyện buổi tiệc rượu mà Đới Nguyệt Mạn đã nhắc.

Đến cuối tuần, anh vừa theo xong hai ca phẫu thuật, buổi tối còn đi kiểm tra phòng bệnh. Hoàn thành hết mọi việc thì đã hơn tám giờ.

Mấy cô y tá ngồi ăn trong phòng nghỉ, thấy Giang Đồng bước vào, liền đặt đũa xuống chào anh.

“Bác sĩ Giang tan ca rồi sao?”

“Ừ.” Giang Đồng quẹt thẻ, rồi vào khu thay đồ riêng của mình.

Vì vừa ra khỏi phòng phẫu thuật đã đi kiểm tra phòng bệnh ngay, anh vẫn chưa có thời gian xem điện thoại. Chỉ đến khi cởi blouse trắng đặt lên bàn, anh mới phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ từ số lạ.

Không vội gọi lại ngay, anh mở WeChat kiểm tra trước. Có một người không quen biết gửi yêu cầu kết bạn.

Giang Đồng cầm đồ đi ra ngoài.

Lúc băng qua hành lang, anh cúi đầu nhìn chằm chằm vào màn hình, liên tục suy nghĩ xem người đó có thể là ai.

Sắp đến thang máy, anh nghe có người thăm dò gọi tên mình: “Giang Đồng?”

Giọng nói xa lạ. Anh cứ tưởng là bệnh nhân, vừa ngẩng đầu lên thì trông thấy một người ăn vận vest giày da, trông vô cùng nghiêm túc.

Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi: “Xin chào, anh là… Tấn Thần?”

Ý thức được điều này, hàng mày anh bất giác nhíu lại.

Tấn Thần cao ráo hơn so với trong ảnh. Anh ta không ngờ Giang Đồng có thể nhận ra mình, liền bật cười: “Vì không liên lạc được với cậu, hôm nay tiện đường có việc nên tôi đến đây, mong là không làm phiền cậu.”

Anh ta nói chuyện rất khách sáo, dù cố tình chờ Giang Đồng nhưng không làm gián đoạn công việc của anh.

Giang Đồng khẽ gật đầu, giơ tay bấm nút gọi thang máy.

“Xin lỗi, có lẽ mẹ tôi chưa nói rõ với anh. Bà ấy muốn giúp tôi liên lạc với anh là vì tôi từng có một mối tình thất bại.” Trong lúc chờ thang, Giang Đồng định giải thích rõ ràng với Tấn Thần.

“Vậy tức là cậu không muốn tiếp xúc với tôi, tôi có thể hiểu như vậy không?” Tấn Thần hỏi lại.

Anh ta quả nhiên rất thông minh, nhưng Giang Đồng vẫn lắc đầu: “Anh đừng nghĩ thế, tôi chỉ không muốn yêu đương thôi, không liên quan gì đến anh cả.”

Thang máy đến nơi, vang lên tiếng ‘ding’. Cửa mở, hai người cùng bước vào.

“Tôi thật sự không để tâm đến chuyện tình cảm trong quá khứ của cậu.” Tấn Thần nói, “Dù chỉ nghe về cậu từ mẹ cậu, nhưng

tôi cảm thấy tôi đã bắt đầu có cảm tình với cậu. Nếu không thể tiến triển ngay thì cũng không sao, chúng ta có thể tìm hiểu nhau trước."

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, không gian trở nên tĩnh lặng đến lạ thường. Tấn Thần tiếp tục nói, nhưng rất nhanh, suy nghĩ của Giang Đồng lại trôi đi đâu mất.

Anh cắt ngang lời anh ta: "Tôi biết anh rất xuất sắc, có nhiều lựa chọn."

"Nhưng nếu là giữa chúng ta, thì không cần lãng phí thời gian nữa."

"Tại sao?" Tấn Thần bật cười.

Anh ta vốn nghĩ rằng lần này gặp Giang Đồng, hai người có thể bắt đầu với những chủ đề nhỏ nhặt, không cần nghiêm túc như thế này. Nhưng không ngờ Giang Đồng vừa mở miệng đã đi thẳng vào vấn đề, khiến anh ta cảm thấy tò mò.

"Theo tôi thấy, bác sĩ Giang sốt sắng từ chối tôi như vậy, thường chỉ có một lý do."

Thang máy xuống đến tầng trệt, cửa mở. Vì đã tối, sảnh không bật nhiều đèn, khu vực đăng ký và thu phí vốn ồn ào ban ngày, giờ im ắng lạ thường.

"Chẳng lẽ cậu đã có người trong lòng, nhưng gia đình không đồng ý?" Tấn Thần hỏi.

Giang Đồng đi ra trước, dừng bước chờ hắn, rồi quay đầu lại, nghiêm túc đáp: "Phải, nhưng không phải do gia đình không đồng ý… Chỉ là có nhiều lý do khác."

Dưới ánh đèn huỳnh quang trong bệnh viện, gương mặt Giang Đồng trông tái nhợt hơn hẳn.

Anh rất gầy, cả người được bọc trong một chiếc áo khoác gió màu đen, có vẻ như quá mệt mỏi nên tinh thần cũng không tốt lắm.

Lúc này, Tấn Thần mới nhận ra sự đường đột của mình. Công việc của bác sĩ khác với những ngành nghề khác, họ không cần phải đưa các cuộc xã giao sau giờ làm vào lịch trình của mình.

“Bác sĩ Giang đã ăn chưa?” Anh ta đổi chủ đề.

“Chưa, nhưng tôi định về nhà rồi.” Giang Đồng khéo léo từ chối.

“Được thôi, Giang bác sĩ không chừa cho tôi chút cơ hội nào cả.” Tấn Thần cũng không cố chấp, “Vậy buổi tiệc rượu tối mai, cậu vẫn sẽ đi chứ?”

Nhờ anh ta nhắc mà Giang Đồng mới nhớ đến chuyện này.

“Sẽ đi.”

“Vậy đến lúc đó gặp tôi, cứ coi như bạn bè là được.” Tấn Thần không làm phiền nữa, nói rằng anh ta sẽ lái xe về.

Ký túc xá của Giang Đồng cách bệnh viện mười lăm phút đi bộ. Hai năm nay, do nguồn lực hạn chế, chỉ có bác sĩ trẻ vừa nhận chức mới được phân cho phòng đơn.

Thực ra trong nhà chẳng còn lại món nào, dạo này công việc quá bận, anh toàn gọi đồ ăn ngoài để giải quyết bữa ăn.

Nhân lúc cuối tuần rảnh rang một chút, trên đường về, anh ghé vào siêu thị bên cạnh, mua đồ ăn cho mấy ngày tới.

Vừa nấu xong cơm, Đới Nguyệt Mạn gọi điện đến.

“Hôm nay Tấn Thần gọi cho mẹ xin lỗi, nói rằng đã làm phiền công việc của con.”

“Không đến mức vậy, nhưng sau này đừng vậy nữa.” Giang Đồng bật loa ngoài, vừa ăn vừa nghe bà nói.

“Chiều mai tài xế sẽ đến đón con, con đi cùng với ba con đi.” Đới Nguyệt Mạn dặn dò.

Thông thường trong một tuần, Giang Đồng chỉ có thể nghỉ một ngày vào Chủ nhật. Nếu hôm đó có lịch trực, vậy thì ngay cả ngày nghỉ duy nhất cũng không còn.

Dù sao cũng chỉ mới bắt đầu công tác vài tháng, tạm thời anh vẫn coi như may mắn.

Ngủ đến gần trưa, Giang Đồng lăn qua lộn lại trên giường, lười biếng thêm một lúc.

Giường trong ký túc xá không lớn, phía bên cửa sổ anh còn lắp thêm rèm che sáng. Dù ban ngày trời nắng rực rỡ, trong phòng vẫn tối đen như ban đêm.

Điện thoại có mấy tin nhắn từ Giang Mẫn, hỏi anh đã dậy chưa, rồi báo ba giờ chiều sẽ đến đón.

Lúc rửa bát sau bữa trưa, không hiểu sao Giang Đồng lại nhớ đến thói quen sắp xếp bát đũa của Trần Tử Kiêm, chẳng hạn như mỗi chiếc bát đều phải đặt cùng một góc độ.

Anh thử xếp như vậy, rồi tiện thể sắp xếp lại toàn bộ tủ chén.

Sau khi xong xuôi, anh lại cảm thấy sàn nhà chưa đủ sạch, bèn lau dọn tỉ mỉ một lượt.

Lau đến mức mồ hôi chảy ròng ròng, anh cởi áo khoác, chỉ mặc đồ ở nhà rồi tựa vào sofa nghỉ ngơi.

Thời gian trôi qua một cách mơ hồ, chẳng biết từ lúc nào đã đến buổi chiều.

Đúng ba giờ, Giang Mẫn đến dưới tòa ký túc xá.

Lần cuối hai người gặp nhau là vào dịp Tết, sau đó Giang Mẫn bận tối mắt tối mũi một thời gian dài.

“Ba.” Giang Đồng mở cửa xe, ngồi vào ghế sau.

“Buổi tiệc tối nay do Trần Tải tổ chức. Ông ấy là một thương nhân có thế lực mạnh trong mấy năm gần đây, cũng từng đầu tư vào lĩnh vực dược phẩm.” Giang Mẫn vừa nhịp tay lên tay vịn xe, vừa nói, “Khá lợi hại đấy, cứ coi như kết thêm một người bạn.”

Ông luôn có tính toán riêng trong mọi chuyện, Giang Đồng chưa bao giờ bận tâm đến việc tìm hiểu suy nghĩ của ba mình.

Về đến nhà, Đới Nguyệt Mạn cũng có mặt. Bà đặt bộ vest đã chọn sẵn cho anh lên sofa.

Vừa thấy Giang Đồng vào cửa, bà cầm lấy bộ đồ đi tới, giơ lên ướm thử hồi lâu.

“Mẹ vẫn thấy cái này đẹp nhất.” Đới Nguyệt Mạn đặt bộ vest vào tay anh, “Lên thay trước đi, lát nữa xuống chọn cà vạt sau.”

Trừ những dịp đặc biệt, Giang Đồng rất hiếm khi mặc vest.

Đới Nguyệt Mạn chuẩn bị cho Giang Đồng một bộ vest rất vừa vặn, nhưng anh vẫn cảm thấy vô cùng gò bó.

“Buổi tối toàn là người quen cũ của ba con, đừng nghĩ nhiều quá.” Đới Nguyệt Mạn đứng trước mặt Giang Đồng, giúp anh thắt cà vạt. “Lần này con đi, lần sau mẹ đi, lần kế tiếp lại tới lượt con.”

Bà vui vẻ nói: “Cuối cùng cũng có người san sẻ bớt áp lực từ những buổi xã giao vô nghĩa này rồi.”

Bàn tay vừa được làm móng cẩn thận của bà vỗ nhẹ lên cà vạt của Giang Đồng, chỉnh lại cho phẳng phiu hơn.

“Mẹ à…” Giang Đồng bất đắc dĩ cười.

“Thôi được rồi, có chuyện gì thì cha con tự giải quyết với nhau đi, nhất là ông ấy.” Đới Nguyệt Mạn chỉ về phía Giang Mẫn. “Nếu say bí tỉ thì đừng có vác về nhà, mẹ không muốn thấy đâu.”

“Nhớ đưa ba con tới khách sạn đấy.”

“Mẹ yên tâm, con sẽ trông chừng.” Giang Đồng vỗ nhẹ lên vai Đới Nguyệt Mạn, liếc nhìn mình trong gương rồi cùng Giang Mẫn ra ngoài.

Trước cửa khách sạn đỗ rất nhiều xe, hai cha con sánh bước vào trong.

Họ đến không quá sớm, bàn tiệc buffet đã được dọn sẵn, nhiều người đã cầm đĩa chọn món và tìm chỗ ngồi ăn.

“Đều là rượu nhẹ thôi.” Giang Mẫn chọn một ly champagne đưa cho Giang Đồng. “Đi chào hỏi một vòng trước, rồi muốn làm gì cũng được.”

Giang Đồng bật cười, quay đầu lại thì thấy Giang Mẫn đã bắt chuyện với người bên cạnh, anh liền theo sát ông.

Uống được nửa ly rượu, Giang Đồng cuối cùng cũng gặp được người trong truyền thuyết– “Trần Tải”.

Ông trông già hơn so với tưởng tượng của anh, dáng người cao, đứng thẳng tắp, đôi mắt sáng và có thần. Khi đến gần, Giang Đồng mới phát hiện phía sau tai ông có một vết sẹo kéo dài xuống tận má.

“Nghe nói con trai anh là bác sĩ?” Trần Tải nhìn anh với ánh mắt ôn hòa.

“Đúng vậy, hiện đang làm ở khoa ngoại lồng ng.ực bệnh viện số hai ạ.” Giang Đồng chủ động tiếp lời.

“Haizz, tôi cũng có một thằng con trai, nhưng không được xuất sắc như cậu. Hồi trước tôi nghèo quá, không nhắc nhở nó chăm học cho tốt.” Trần Tải lắc đầu.

“Mỗi người có một con đường riêng.” Giang Đồng khẽ cúi mắt.

“Con trai anh không đến sao?” Giang Mẫn hỏi. “Thanh niên với nhau, giao lưu nhiều cũng tốt.”

“Nó bận công việc, dạo trước còn bị thương, tay gãy xương mới tháo bột xong, tôi cũng không muốn nó phải vất vả chạy tới đây. Không biết có đến không nữa.” Trần Tải đáp.

Họ trò chuyện không lâu thì Giang Mẫn bảo anh có thể đi nghỉ ngơi.

Đã mấy tiếng đồng hồ chưa ăn gì, Giang Đồng cũng cảm thấy đói, cầm một chiếc đĩa trống đi đến quầy buffet chọn món.

Tùy ý gắp một chút đồ ăn, anh tìm một góc khuất để ngồi xuống.

Nhà hàng này phục vụ chu đáo, thức ăn lúc nào cũng giữ được độ ấm.

Giang Đồng vừa ăn được vài miếng thì một ly nước nóng được đặt trước mặt. anh ngước lên nhìn, là Tấn Thần.

“Vừa vào là đã đi tìm cậu, không ngờ cậu lại trốn ở đây.” Tấn Thần kéo ghế ngồi xuống bên cạnh.

“Không tính là trốn.” Giang Đồng không động vào ly nước, tiếp tục cúi đầu ăn.

“Cậu lúc nào cũng thế à?” Tấn Thần cười. “Lạnh nhạt với tất cả mọi người?”

Tay cầm đũa của Giang Đồng khựng lại, anh nghiêm túc đáp: “Không phải.”

Thái độ thẳng thắn của anh khiến Tấn Thần có chút ngượng ngùng, anh ta không tiếp tục trêu chọc nữa mà chủ động đổi chủ đề.

“Lúc vào tôi có gặp con trai Trần Tải.” Anh ta nhấp một ngụm nước. “Nghe nói là cảnh sát hình sự, tay mới tháo bột.”

“Bác sĩ và cảnh sát các cậu, nghề nào cũng đáng sợ như nhau.”

Cảnh sát hình sự?

Giang Đồng hơi quan tâm hơn một chút, chậm rãi ngẩng đầu. Dù ngồi trong góc, anh vẫn có thể nhìn thấy cửa chính của sảnh tiệc.

Do là buổi tiệc rượu, tiền sảnh được trang trí bằng những khóm hoa tươi, hai bên là các nhân viên phục vụ ăn mặc chỉnh tề.

Tấn Thần hình như vẫn còn đang nói chuyện, nhưng đột nhiên, Giang Đồng không nghe thấy gì nữa.

Một người bước qua những bụi hoa tiến vào, trên người là bộ vest đen gọn gàng, hoàn toàn khác với hình ảnh cảnh sát dầm mình trong băng tuyết và bùn đất trên chiếc xe buýt cũ kỹ mà Giang Đồng từng gặp. Chỉ cần nhìn dáng đi, anh đã nhận ra Trần Tử Kiêm. Mấy tháng không gặp, tóc hắn lại ngắn đi một chút, trông có vẻ gầy hơn.

Có lẽ do làm cảnh sát hình sự, Trần Tử Kiêm thật sự có khả năng cảm nhận ánh mắt người khác. Rất nhanh, hắn quét mắt về phía này. Khi tầm mắt còn chưa hoàn toàn chạm nhau, tim Giang Đồng đã đập liên hồi, cơn sóng cảm xúc cuồn cuộn không thể kiềm chế.

Cuối cùng, ánh mắt hắn cũng dừng lại trên người anh, đôi mắt ấy tĩnh lặng như hồ nước giữa vùng núi tuyết, nhưng trong tĩnh lặng ấy lại ẩn chứa hơi ấm bỏng rát. Giây phút này, Giang Đồng ngược lại thấy bình tĩnh hơn, trong những chùm sáng rực rỡ phản chiếu qua đèn chùm pha lê, hai người họ nhìn nhau từ xa.

【 Tác giả có lời muốn nói 】

Tấn Thần chính là một trợ công lắm lời.

Nhị ca biến thành nhị đại*.

**Con nhà giàu đời thứ hai.*

Chương 24: Thật sự đang đợi tôi.

Trần Tử Kiêm chọn một số món ăn rất thanh đạm ở quầy buffet, trong tay chỉ cầm một ly nước giải khát.

“Có thể ngồi không?” Hắn cúi đầu hỏi Giang Đồng, giọng vẫn khàn như trước.

“Không có ai.” Giang Đồng nhìn hắn đặt đồ xuống. Rõ ràng dùng tay trái kéo ghế ra sẽ thuận tiện hơn, nhưng Trần Tử Kiêm lại vụng về đổi sang tay phải.

Chỉ có Tấn Thần là nghĩ Trần Tử Kiêm ngồi xuống đây chỉ là trùng hợp. Anh ta vốn không ngại giao tiếp trong những dịp xã giao, dù giữa hai người còn cách một Giang Đồng, anh ta vẫn cố tìm ra chủ đề mà cả ba có thể cùng trò chuyện.

“Nghe nói cậu mới tháo bột bó, tay thế nào rồi?” Tấn Thần hỏi.

Giang Đồng vô thức liếc qua tay trái của Trần Tử Kiêm.

Trần Tử Kiêm nhìn sang Giang Đồng, dường như câu trả lời này là dành riêng cho anh: “Không có gì nghiêm trọng.”

“Có thể đến tìm tôi.”

Câu nói này của Giang Đồng nghe có chút kỳ lạ, nhưng Tấn Thần chỉ suy nghĩ thoáng qua rồi thôi. Anh ta đoán có lẽ hai người này đã quen biết từ trước nhưng không thân thiết, bèn giải thích: “Bác sĩ Giang là bác sĩ ngoại lồng ng.ực của bệnh viện số hai.”

“Ừm.” Trần Tử Kiêm uống một ngụm nước, giọng điệu nhàn nhạt, rồi nói với Tấn Thần: “Anh Tấn, lúc nãy tôi đi qua, hình như có người tìm anh bên kia.”

“Ồ, vậy à?” Tấn Thần thực sự đứng dậy, “Vậy hai người cứ nói chuyện đi, tôi qua đó trước.”

Sau khi anh ta rời đi, bàn ăn lặng đi trong giây lát.

Giang Đồng nói: “Không nghĩ là sẽ gặp cậu ở đây.”

“Hồi trước tôi từng nói, bố tôi làm kinh doanh, trước kia lỗ khá nhiều, sau này có lẽ may mắn nên mới gây dựng được công ty hiện tại. Nhưng tôi không hứng thú với chuyện của gia đình nên chưa từng nhắc đến với cậu.” Trần Tử Kiêm nói rất ngắn gọn, cầm đũa lên muốn tiếp tục ăn, nhưng có vẻ không có tinh thần.

“Nghe nói cậu bị thương ở tay, là tay trái à?” Giang Đồng nhìn hắn.

“Bị thương lúc truy bắt tội phạm, chỉ là gãy xương, bây giờ đã tháo bột rồi.” Trần Tử Kiêm đáp.

“Tôi làm việc ở bệnh viện số hai,” dù lúc nãy Tấn Thần đã nói rồi, nhưng anh vẫn muốn tự mình nói với hắn, “Khoa ngoại lồng ng.ực, nhưng nếu có chuyện gì khác tôi cũng có thể giúp.”

Trần Tử Kiêm nhìn anh bằng ánh mắt mà anh không thể hiểu được: “Được.”

Hắn không nói về chuyện mình từng tìm kiếm thông tin của anh trên trang web bệnh viện.

Để anh yên tâm hơn, hắn cởi áo vest, kéo tay áo sơ mi bên trái lên.

Những đường gân xanh nhạt hiện lên theo cơ bắp cánh tay hắn. Mặt trong khuỷu tay có một vết sẹo dài khoảng bốn, năm centimet, còn mới.

“So với lần đầu tiên gặp cậu thì vẫn tốt hơn chút.” Giang Đồng nói về ngày bão tuyết hôm đó, khi hắn bị dao đâm vào bụng.

Anh liếc nhìn hắn, đặt tay lên cẳng tay hắn, quan sát kỹ một lúc.

Khi anh cúi đầu, Trần Tử Kiêm cứ nhìn chằm chằm vào góc mặt nghiêng của anh.

“Bác sĩ bảo có thể đợi thêm một tuần nữa mới tháo bột, nhưng tôi sống một mình, sinh hoạt không tiện lắm nên tháo sớm.” Hắn thu tay lại, thả tay áo xuống rồi cài lại cúc tay.

“Bây giờ cậu làm ở đồn nào?” Giang Đồng hỏi.

“Song Kiều, Thương Hiểu Tinh và Từ Phi cũng ở đó.” Hắn nói, “Cách bệnh viện của cậu cũng không xa, tay tôi cũng điều trị ở đó.”

“Khoa của tôi và khoa chỉnh hình không cùng một tầng.”

Nhưng dù có ở cùng tầng, thì hai người có bao nhiêu cơ hội gặp nhau chứ?

Thức ăn trên đĩa của Giang Đồng vẫn chưa ăn hết, nhưng đã nguội rồi. Tuy nhiên, lãng phí thức ăn không phải thói quen tốt, anh uống một ngụm rượu bên cạnh, rồi tiếp tục ăn.

Một lúc sau, điện thoại của Trần Tử Kiêm vang lên một tiếng, là tin nhắn của Trần Tải, bảo hắn qua đó ngay.

“Cậu có việc thì đi trước đi.” Giang Đồng nhận ra hắn vừa xem điện thoại.

“Ba tôi tìm tôi, tối nay cậu còn chuyện gì khác không?” Trần Tử Kiêm hỏi.

Lúc nói chuyện với Giang Đồng, ánh mắt hắn nhìn anh vẫn không thay đổi, giống hệt như ánh nhìn của hắn trong thành phố đầy tuyết năm ấy, khiến anh có chút e dè.

“Không có, nhưng nếu ba tôi say, tôi phải đưa ông ấy về nhà.”

Trần Tử Kiêm khẽ gật đầu: “Được, tôi biết rồi.”

Dù gì hắn cũng là nhân vật chính của bữa tiệc tối nay. Ban đầu, mọi người đã rất tò mò về việc con trai Trần Tải lại đi làm cảnh sát, nay hắn còn đến muộn nên khi xuất hiện càng khiến nhiều người chú ý hơn.

Dù vậy Trần Tử Kiêm vẫn giữ gương mặt vô cảm như thường ngày. Giang Đồng nhìn bóng lưng hắn một lát.

Giang Mẫn không bị ép uống rượu, mọi người đến đây để kết bạn chứ không phải chỉ để uống say.

Giang Đồng nhận ra điều này nên thấy yên tâm hơn.

Cầm điện thoại lên, anh đi ra ngoài sảnh, nhắn cho Giang Mẫn một tin: 【Con ra ngoài hít thở không khí.】

Không biết từ lúc nào, trời đã tối hẳn. Anh đứng một mình trên ban công, cảm thấy gió đêm vẫn còn chút lạnh.

Khi đầu óc trống rỗng, Chu Tử Dương bỗng nhiên gọi điện đến.

“Sao vậy?” Anh nghe máy.

“Tôi nhớ ra chuyện của người bạn học mà cậu từng nhắc đến rồi.” Chu Tử Dương nói.

“Bạn học?” Anh nghĩ một lúc, “Trần Tử Kiêm?”

Hai người này có liên quan gì đến nhau? Giang Đồng nhất thời không nghĩ ra.

“Đúng, lúc trước tôi đã thấy cái tên này rất quen. Sau đó, có một ngày tôi rảnh rỗi tìm hiểu, mới phát hiện tôi không chỉ từng thấy tên cậu ấy trong hoạt động cứu trợ lần đó, mà còn từng gặp cậu ấy.”

“Khi nào?” Tay Giang Đồng vô thức siết chặt lan can.

“Ba cậu ấy từng đầu tư vào ngành y tế,” Chu Tử Dương nói, “Có lần đàn anh của tôi đến báo cáo với nhà đầu tư, tôi cũng đi theo.”

Nếu cuộc gọi này đến sớm hơn một chút, có lẽ trước khi gặp lại Trần Tử Kiêm, anh đã có thể biết thêm nhiều điều về hắn.

Nhưng bây giờ, đáp án đã được hé lộ.

“Được.” Giang Đồng đáp lại quá bình tĩnh, khiến Chu Tử Dương trông có vẻ hơi kích động.

Cậu ta hỏi anh: “Bạn học cũ của cậu lợi hại như vậy, sao không nói sớm?”

Giang Đồng cười nhẹ: “Tôi cũng không biết.”

Tay anh thả lỏng một chút, đặt lên lan can.

Lan can hơi lạnh, làm lòng bàn tay Giang Đồng cũng lạnh theo, nhưng anh hoàn toàn không để tâm.

“Thôi được, bây giờ cậu đang làm gì vậy?” Chu Tử Dương đổi sang chủ đề khác.

“Ăn tối với bạn học cũ.”

“Hả?”

“Đùa thôi, đi tiếp khách cùng ba tôi.” Trong bữa tiệc gặp được bạn học cũ.

“Vậy mà bên anh yên tĩnh thế.” Chu Tử Dương vừa nói dứt lời, liền nghe thấy bên kia vang lên giọng nói của một người đàn ông xa lạ.

“Sao lại đứng đây một mình?” Tấn Thần bước tới, đứng bên cạnh Giang Đồng.

Có vẻ như anh ta cố tình muốn gần gũi với anh hơn một chút, nhưng điều đó khiến anh hơi khó chịu.

Ranh giới giữa người với người đối với Giang Đồng luôn rất rõ ràng, bản thân anh cũng hiểu điều này.

Giang Đồng không để lộ bất kỳ biểu cảm nào, lùi về sau một chút rồi nói: “Gọi điện cho bạn.”

Cúp máy, Giang Đồng vẫn cầm điện thoại trong tay.

“Lúc nãy tôi đi một vòng, hình như cũng chẳng có chuyện gì đặc biệt, chỉ là uống rượu với mấy vị trưởng bối. Khi quay về thì thấy cậu với Trần Tử Kiêm đều đi rồi.”

Thực ra Giang Đồng không quan tâm lắm đến chuyện Tấn Thần làm gì, nhưng nghe anh ta nhắc đến Trần Tử Kiêm, anh theo phản xạ ngẩng lên.

Tấn Thần lại tiếp tục luyên thuyên vài câu, anh không để ý lắm, ánh mắt xuyên qua cánh cửa kính, rơi vào đại sảnh phía xa. Một lát sau, bóng dáng Trần Tử Kiêm lờ mờ phản chiếu trên mặt kính.

“Nhưng dạo này làm ăn cũng khó…”

“Trần Tử Kiêm là người mà tôi từng nói muốn phát triển quan hệ.” Cuối cùng Giang Đồng cũng tìm được cơ hội cắt ngang lời Tấn Thần. “Lúc nãy cậu ấy có việc nên rời đi một lát, tôi mới ra đây. Nhưng bây giờ cậu ấy quay lại rồi, tôi phải đi tìm cậu ấy, xin lỗi không tiếp chuyện với anh được.”

Tấn Thần lập tức ngừng nói, có vẻ chưa kịp phản ứng, ngạc nhiên “Hả?” một tiếng.

Anh ta nhìn Giang Đồng, còn định hỏi gì đó, nhưng anh đã xoay người rời đi.

Chưa bước vào đại sảnh, điện thoại của Giang Đồng rung hai lần.

Anh cúi xuống, thấy tin nhắn của Trần Tử Kiêm gửi đến.

Trần Tử Kiêm: 【Chẳng phải nói không tính yêu đương sao?】

Trần Tử Kiêm: 【Tấn Thần là sao vậy.】

Trần Tử Kiêm: 【Nếu ba cậu không say, tối nay tôi có thể đưa cậu về nhà không?】

Lúc này mọi người gần như đã ăn xong, tụ tập trò chuyện theo từng nhóm nhỏ. Giang Đồng tiện tay lấy một ly đồ uống trông giống rượu từ quầy tráng miệng, bước qua vài người rồi nhìn thấy Trần Tử Kiêm đang đứng cạnh Giang Mẫn và Trần Tải.

Bước chân anh hơi khựng lại, ánh mắt giao nhau với Trần Tử Kiêm trong thoáng chốc, rồi anh dời mắt, đi đến chỗ Giang Mẫn.

Giang Mẫn đang trò chuyện vui vẻ với Trần Tải, thấy Giang Đồng đến thì tạm dừng câu chuyện, cả ba ánh mắt đều đổ dồn về phía anh.

“Tôi cũng định giới thiệu hai đứa với nhau.” Trần Tải vỗ vai Trần Tử Kiêm.

“Đây là con trai chú Giang, là bác sĩ.”

Nghe vậy, Giang Đồng thoáng ngập ngừng, không biết có nên nói với hai vị trưởng bối rằng thật ra họ là bạn học cấp ba không.

Nhưng anh không do dự lâu, bởi Trần Tử Kiêm đã lên tiếng trước: “Chúng con là bạn học cấp ba.”

Trần Tải và Giang Mẫn đều sững sờ một lát.

Rõ ràng là bạn học, nhưng lại xa lạ như vậy, chắc hồi đó không thân lắm nhỉ?

Trần Tải hơi nghẹn họng.

Dù vậy, hai vị trưởng bối cũng không nói thêm gì. Trước khi Giang Đồng đến, họ dường như vẫn còn chuyện đang bàn, nhưng cũng nhanh chóng kết thúc.

Hai vị phụ huynh dắt con mình đi về hai hướng khác nhau.

“Quan hệ giữa con và con trai ông ấy không tốt sao?” Giang Mẫn hỏi.

Từ nhỏ đến lớn, ngoài việc cung cấp vật chất, ông chẳng mấy khi quan tâm đến con trai về mặt tinh thần, nhưng ông vẫn hiểu Giang Đồng phần nào. Anh không có nhiều bạn, nhưng cũng không phải kiểu quan hệ xã hội kém, càn g không chủ động gây chuyện.

“Không phải quan hệ không tốt.” Giang Đồng liếc ra sau, Trần Tử Kiêm dường như cũng đang nhìn anh.

“Trước đây bọn con là bạn.”

Giang Mẫn thở phào nhẹ nhõm.

“Ba của cậu ấy cũng không tệ, rất có đầu óc, thật khó mà tưởng tượng nổi trước đây ông ấy từng chịu khổ đến vậy.”

“Thế còn mẹ của Trần Tử Kiêm thì sao ạ?” Giang Đồng hỏi.

“Khi Trần Tải còn chưa thành công, mẹ cậu ấy đã bỏ lại hai cha con để tìm đường khác rồi. Không phải trước đây hai đứa là bạn tốt sao? Nó chưa từng kể gì với con về gia đình mình à?”

Giang Đồng lắc đầu, bỗng dưng có chút hối hận vì đã hỏi.

Có lẽ, có những câu chuyện chỉ nên nghe từ chính người trong cuộc. Dù sao năm đó, anh cũng từng tin lời Tống Dục, suýt nữa thì nghĩ rằng Trần Tử Kiêm thực sự có một ông bố nghiện cờ bạc.

“Nhưng mà, ba rất tán thưởng kiểu người như Trần Tải.” Giang Mẫn cảm thán, “Tay trắng làm nên sự nghiệp, là người từng trải thực sự, sống chung không có áp lực, cũng không…” Ông ngẫm nghĩ một chút rồi nói tiếp, “Chính là cái từ mà đám trẻ tụi con hay dùng, giả tạo.”

Giang Đồng không nhịn được, bật cười lắc đầu: “Ba, ba đúng là…”

Tiệc rượu vốn dĩ chỉ là dịp giao lưu, thật ra chẳng có gì thú vị.

Đến lúc tàn tiệc, ngay cả Giang Đồng cũng có một xấp danh thiếp trong tay. Nhưng anh không đưa danh thiếp của mình cho ai, bởi vì chắc chẳng ai muốn nghe anh nói: Sau này nếu gặp vấn đề gì về ngực, phổi, thực quản thì có thể đến tìm tôi.

Giang Mẫn cũng thấy buồn chán, ông không uống nhiều rượu, nhưng tinh thần lại phấn chấn hơn.

Khi ông kéo Giang Đồng định rời đi, anh nhớ tới tin nhắn của Trần Tử Kiêm nên giao ông lại cho tài xế.

“Ba, ba tự về nhà đi, con còn chút việc.”

“Việc gì?” Giang Mẫn ngừng lại, đôi mắt hơi nheo lại: “Trước đó mẹ con nói có cậu con trai của một người bạn học…”

Nghe đến cái tên Tấn Thần, Giang Đồng đã thấy đau đầu, vội vàng cắt ngang: “Không phải, nói chung là ba cứ về trước đi, tối nay con về ký túc xá bệnh viện.”

“Không về nhà sao? Thế ba biết ăn nói với mẹ con thế nào đây?”

Theo như việc Đới Nguyệt Mạn quan tâm đến việc anh có thể nhanh chóng thoát khỏi bóng ma tình cảm với Tống Dục hay không, thì lúc này bà hẳn là nên vui mới đúng.

Giang Đồng bèn nói: “Không sao đâu, ba cứ bảo với mẹ một tiếng là được.”

Không chờ Giang Mẫn nói thêm, Giang Đồng đẩy ông lên xe.

“Chú ơi, lái xe đi ạ.”

Anh nhìn theo chiếc xe của Giang Mẫn rời đi, quay đầu lại không thấy Trần Tử Kiêm, nhưng lại nhận được tin nhắn của hắn: “Đã tiễn ba cậu về chưa?”

Giang Đồng: “Ừm.”

Trần Tử Kiêm: “Xuống tầng hầm B1 chờ tôi, đi thang máy xuống, rẽ phải, xe thứ ba là của tôi.”

Hắn định lái xe à? Không uống rượu sao?

Giang Đồng không hỏi nhiều, đi xuống theo hướng dẫn của Trần Tử Kiêm.

Hầm đỗ xe rất yên tĩnh, ánh sáng mờ đến mức gần như không có.

Giang Đồng nhanh chóng tìm thấy xe của Trần Tử Kiêm, một chiếc G-Class giá hơn bốn trăm vạn.

Anh đứng rất gần cửa xe, đến lúc này mới có thời gian để suy nghĩ về tất cả mọi chuyện vừa diễn ra. Điều khiến anh suy nghĩ lâu nhất không phải là Trần Tải đã phất lên từ khi nào, cũng không phải Trần Tử Kiêm đã trở nên giàu có từ bao giờ, mà là tại sao hắn trở về nhưng lại không liên lạc với anh, lần này tìm riêng anh là vì chuyện gì.

Anh chìm trong suy nghĩ, không nhận ra những bước chân rất nhẹ đang dần tiến lại gần.

Ánh đèn nhỏ trên trần chiếu xuống, đổ một bóng mờ nhỏ dưới chân anh.

Bên cạnh bỗng có thêm một hơi thở, Giang Đồng vừa quay đầu, cằm liền bị một ngón tay khẽ giữ lấy.

Khuôn mặt bị nhẹ nhàng xoay lại, Giang Đồng nhìn thấy Trần Tử Kiêm, một nửa đôi mắt hắn ẩn trong bóng tối, trên người có mùi rượu nhàn nhạt nhưng anh không phân biệt được đó là từ ống tay áo, quần áo hay hơi thở của hắn.

Anh không dám lên tiếng, cũng không dám cử động, bởi vì khoảng cách quá gần, chỉ cần hơi nhích người là anh sẽ dễ dàng chạm phải môi Trần Tử Kiêm, trở thành một lời mời gọi không cần nói thành lời.

Giang Đồng thoáng quên mất, vốn dĩ anh đến đây là để chấp nhận lời mời.

“Thật sự đang đợi tôi.” Trần Tử Kiêm hạ mắt nhìn Giang Đồng, đưa tay chạm vào vành tai anh, tay còn lại chống lên cửa xe, vây

anh vào trong vòng tay mình.

【Tác giả có lời muốn nói】

Giang Đồng: Xin lỗi, tôi chỉ muốn nghe Trần Tử Kiêm nói chuyện.

Tấn Thần: ?

Chương 25: Ai nói tôi hối hận?

Giang Đồng chưa từng thấy biểu cảm như vậy của Trần Tử Kiêm, mang theo sự sắc bén đầy tính công kích.

Giang Đồng không biết nên nói gì, chỉ im lặng nhìn thẳng vào mắt hắn.

Anh thấy cảm xúc trong mắt Trần Tử Kiêm cuộn trào như sóng biển, hết đợt này đến đợt khác.

“Cậu rõ ràng biết tôi sẽ quay lại Lâm Sơn, mà cậu cũng ở đây,” Giang Đồng xoay người lại, đối mặt hoàn toàn với Trần Tử Kiêm. “Vậy sao lúc đó không nói với tôi?”

Trần Tử Kiêm nhìn anh, nhưng không trả lời ngay. Ngón tay cái của hắn dọc theo cổ Giang Đồng trượt lên trên, để lại từng đợt cảm giác thô ráp.

“Nếu nói với cậu, liệu cậu có nói với tôi những lời đó không? Liệu cậu có hối hận vì đã hôn tôi không?”

Trong tầng hầm đỗ xe rộng lớn, không gian xung quanh họ lại trở nên vô cùng chật hẹp. Hơi thở của Giang Đồng đầy ắp mùi hương từ người Trần Tử Kiêm, nóng bỏng đến mức khiến anh hoa mắt.

Buổi tối rõ ràng không uống bao nhiêu rượu, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt gần trong gang tấc của Trần Tử Kiêm, anh lại có cảm giác mình say rồi.

“Ai nói tôi hối hận?” Giang Đồng khẽ nói.

Anh thấy Trần Tử Kiêm chớp mắt chậm rãi hai lần, đầu hơi cúi xuống, chóp mũi cọ nhẹ lên tóc mai anh. Trong vài giây ấy, Giang Đồng nhắm mắt lại, nghe hắn khẽ nói: “Xin lỗi, tôi nói sai rồi.”

“Đã nói là không cần lúc nào cũng nói xin lỗi với tôi.” Giang Đồng đáp.

“Ừm.” Trần Tử Kiêm cúi đầu, nắm lấy tay anh.

Tất cả đều quen thuộc đến lạ kỳ, như thể chưa từng có gì thay đổi. Như thể họ chưa từng có cuộc trò chuyện kia, chưa từng có lần chia xa đó, như thể Giang Đồng chưa từng để quá khứ trói buộc bản thân, chưa từng lo nghĩ về một tương lai mịt mờ mà chỉ đơn thuần chìm đắm trong một cuộc gặp gỡ tuyệt đẹp.

“Buổi tối tôi chỉ uống nước ngọt, cánh tay chỉ còn một lần kiểm tra cuối thôi, đã không sao rồi, nên không cần lo lắng.” Trần Tử Kiêm vừa nửa ôm lấy anh vừa giúp anh mở cửa xe.

“Đi thôi, đã nói là đưa cậu về mà.”

Sau khi Giang Đồng ngồi vào xe, Trần Tử Kiêm khởi động động cơ.

“Tôi cảm thấy còn có vài chuyện muốn nói rõ với cậu.” Hắn lên tiếng.

Ánh mắt hắn nhìn thẳng về phía trước, còn Giang Đồng thì chỉ chăm chú nhìn đường nét khuôn mặt hắn.

“Tôi hình như đã làm rất nhiều, nhưng lại chưa kịp nói gì với cậu cả.”

Giờ này, trên đường không ít xe như tưởng tượng, thậm chí còn có chút tắc. Đèn đường lần lượt lướt qua, chiếu sáng rồi lại tối dần trên gương mặt của họ.

“Tôi hiểu suy nghĩ của cậu.” Trần Tử Kiêm dường như rất lâu rồi chưa nói với anh một đoạn dài như vậy. “Mặc dù có thể tôi không cách nào hoàn toàn đồng cảm với cậu, nhưng tôi hiểu những băn khoăn của cậu. Điều tôi muốn nói là, nếu cậu chỉ đứng trên lập trường của riêng mình để suy nghĩ về mối quan hệ của chúng ta, bất kể là vì cậu hay vì tôi, thì điều đó đối với tôi không công bằng.”

“Có những chuyện phải do cả hai cùng giải quyết, Giang Đồng, cậu chưa từng hỏi tôi muốn gì.”

Bên trong xe lặng im hồi lâu. Giang Đồng đặt hai tay lên đùi, môi mím thành một đường thẳng.

Anh không nói gì, mà Trần Tử Kiêm cũng không thúc giục, chỉ thản nhiên lái xe.

Chỉ đến khi xe chạy đến trước ký túc xá, Giang Đồng mới lên tiếng chỉ đường cho hắn.

Chiếc xe dừng lại ngay dưới lầu anh.

Trần Tử Kiêm đỗ xe vào một góc không có đèn đường, trong xe tối mờ, cả hai người chỉ có thể thấy lờ mờ bóng dáng nhau.

Giang Đồng nghĩ, dường như mỗi lần họ nói về điều gì đó nghiêm túc, luôn là trong một không gian tối tăm như thế này.

Anh tháo dây an toàn, đổi tư thế ngồi, xoay người đối diện Trần Tử Kiêm.

Nếu hắn muốn anh hỏi, vậy anh sẽ hỏi.

“Cậu muốn gì?”

Anh thấy ánh mắt Trần Tử Kiêm dừng lại trên tay mình. Chỉ trong những khoảnh khắc tĩnh lặng như thế này, khi xung quanh chẳng còn gì ngoài tiếng tim đập của hai người, Giang Đồng mới thật sự hiểu được sự kiềm chế ẩn trong đôi mắt ấy.

Trần Tử Kiêm nhấc tay lên, nhưng chỉ đơn giản chuyển từ cần số sang hộp tỳ tay.

Hắn khẽ mở năm ngón tay, như một lời ngụ ý, cũng như một lời mời gọi.

Giang Đồng nhận ra, hắn vốn định nói điều khác, nhưng khi nhìn anh, hắn đã đổi ý.

Trần Tử Kiêm nuốt khan một cái, từ “cậu” sắp thoát ra khỏi môi, cuối cùng biến thành: “Một cơ hội.”

Rõ ràng toàn bộ tế bào trên cơ thể đều đang gào thét ‘mày đang nói dối’, nhưng Trần Tử Kiêm vẫn cố gắng kìm nén chính mình.

Hắn không thể được đà lấn tới thêm nữa.

Trần Tử Kiêm há miệng, tiếp tục nói: “Cậu là bác sĩ, tôi là cảnh sát. Công việc của chúng ta ổn định, không phải yêu xa.”

“Điều đó cũng có nghĩa là tôi đã qua thẩm định của nhà nước, sức khỏe không tệ, không có tiền án tiền sự, gia đình trong sạch.”

“Tôi chưa từng yêu ai, không có người yêu cũ, cũng không có mập mờ. Nếu tôi phản bội cậu, nếu tôi bạo lực gia đình, cậu có thể báo cáo thẳng lên đơn vị để xử lí tôi.”

Giọng hắn bình tĩnh, nhưng hơi thở lại có chút gấp gáp.

“Tôi biết bây giờ cậu có lẽ rất khó để tin tôi. Nhưng tôi vẫn muốn nói… ít nhất tôi có thể có một cơ hội không, nếu cậu không định cả đời này sống một mình?”

Lần này, Trần Tử Kiêm vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay Giang Đồng.

“Cậu có lẽ đã nghe nhiều lời yêu đương hoa mỹ rồi, tôi thì không giỏi ăn nói…”

Giang Đồng không tránh đi, nhịp tim anh ngày càng nhanh, cơ thể cũng bắt đầu nóng lên vì những lời giản dị mà chân thành của hắn.

“Cậu không giỏi ăn nói chỗ nào chứ?” Giang Đồng cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm chặt lấy mình, suy nghĩ về những gì Trần Tử Kiêm vừa nói. Một lúc sau, anh mới hỏi: “Vậy tôi có thể biết, cậu bắt đầu từ khi nào không?”

Câu hỏi đột ngột khiến Trần Tử Kiêm không kịp phản ứng. Hắn nuốt nước bọt hai lần, dường như đang suy nghĩ.

“Từ…” Giọng hắn trở nên khàn khàn, như một dòng điện nhỏ lướt qua. “Từ lần gặp lại cậu.”

“Vậy à.” Giang Đồng khẽ thở phào.

“Chuyện với Tấn Thần, là mẹ tôi muốn tôi đi gặp. Bà ấy sợ tôi vì thất tình mà đau khổ, nên muốn tôi làm quen với người mới.”

“Ừm,” Trần Tử Kiêm siết tay anh chặt hơn, “Vậy tôi không phải người mới sao?”

Hắn nhìn thẳng vào Giang Đồng, ánh mắt thẳng thắn mà kiên định.

“Vậy tôi là gì?”

“Chỉ là muốn giải thích với cậu thôi.” Giang Đồng tránh đi ánh nhìn của hắn.

Trần Tử Kiêm kéo nhẹ tay anh về phía mình, như thể nhắc nhở rằng hắn vẫn đang chờ câu trả lời. Nhịp tim Giang Đồng cũng vì động tác này mà nghiêng về phía hắn một chút.

“Được rồi, được rồi.” Giang Đồng bất đắc dĩ đáp.

“Bây giờ thì sao? Cậu định đối xử với Tấn Thần thế nào?” Trần Tử Kiêm hỏi.

“Thì…” Giang Đồng liếc nhìn hắn, “đối xử với anh ta như một người bạn mới thôi.”

Sắc mặt Trần Tử Kiêm trầm xuống. “Không được.”

Hắn lần nữa suy luận từ đầu câu chuyện. “Có phải chỉ cần cậu không buồn nữa thì chẳng cần quen bạn mới không?”

“Tôi sẽ làm cậu vui.”

Giang Đồng hơi dừng lại, ánh mắt vô thức trở nên dịu dàng.

“Biết rồi.”

Hai người không nói gì thêm, chỉ nắm tay ngồi trong trong xe rất lâu dù mối quan hệ giữa họ vẫn chưa rõ ràng.

“Ký túc xá cậu xa không?” Giang Đồng hỏi.

“Không xa, sắp đến rồi.” Trần Tử Kiêm dùng khớp ngón tay cọ nhẹ mu bàn tay Giang Đồng rồi mới không nỡ buông ra. “Cậu về nhà đi, hôm nay uống rượu rồi, phải nghỉ ngơi cho tốt.”

“Tôi không uống nhiều.” Giang Đồng lắc đầu.

“Tôi nhìn cậu vào nhà.” Trần Tử Kiêm giữ chặt vô lăng bằng cả hai tay, hơi hất cằm về phía Giang Đồng.

Giang Đồng mở cửa xuống xe, không nói “hẹn gặp lại”.

Họ chắc chắn sẽ gặp lại.

Anh quay người đi vào tòa nhà, Trần Tử Kiêm nhìn theo bóng lưng ấy, châm một điếu thuốc.

Thực ra hôm nay hắn không định tham dự tiệc rượu. Những chuyện làm ăn của Trần Tải, hắn chẳng mấy hứng thú. Hắn có mặt ở đó, chỉ vì trong lòng còn một chút mong chờ—biết đâu Giang Đồng sẽ đến.

Ngày bị gãy tay, phải vào viện, chỉ có hắn biết bản thân đã đứng trước số phòng mà Giang Đồng có thể xuất hiện, đờ đẫn rất lâu.

Biết đâu quay đầu lại là có thể nhìn thấy anh. Biết đâu giây tiếp theo anh sẽ phát hiện ra mình, sẽ đứng ngay bên cạnh hắn. Bởi vì nghĩ quá nhiều, ngay cả cơn đau của hắn cũng nhạt đi. Giống như giây phút gặp lại sau ngần ấy năm, chỉ cần Giang Đồng còn đó, ánh mắt Trần Tử Kiêm sẽ luôn có điểm dừng.

Tầng sáu bật đèn. Trần Tử Kiêm ngẩng đầu nhìn, gửi cho Giang Đồng một tin nhắn.

Trần Tử Kiêm: [Về đến nhà chưa?]

Giang Đồng: [Rồi. Cậu còn chưa đi à?]

Trần Tử Kiêm: [Hút xong điếu này.]

Dường như nghĩ rằng Giang Đồng sẽ nhìn xuống, hắn hạ kính xe, để bàn tay cầm thuốc lơ lửng bên mép cửa.

–

Lần tiếp theo Trần Tử Kiêm đến bệnh viện kiểm tra lại cánh tay, đã là hơn hai tuần sau.

Trước khi đi, hắn nhắn tin hỏi Giang Đồng có ở đó không. Thực ra trong lòng có chút chột dạ.

Rõ ràng đã nói ra bao nhiêu lời tỏ tình, vậy mà lại chẳng chủ động liên lạc.

Cũng không thể trách hắn được. Dạo gần đây khu vực bọn hắn liên tục xảy ra vụ án lớn, đội hình sự phải thức đêm suốt, thuốc lá để tỉnh táo cũng hút không ít.

Mãi đến khi Thương Hiểu Tinh nhắc hắn đi tái khám, Trần Tử Kiêm nhìn lại lịch mới phát hiện đã trôi qua nhiều ngày như vậy.

Có lẽ do quá bận, Giang Đồng không trả lời tin nhắn ngay.

Trên đường đến bệnh viện, Thương Hiểu Tinh vừa lái xe vừa cằn nhằn về việc hắn hút thuốc. Trần Tử Kiêm lơ đễnh nghe, nhưng vẫn siết chặt điện thoại trong tay.

“Chúng ta có phải đi muộn quá không?” Thương Hiểu Tinh sốt ruột gõ ngón tay lên vô lăng. Chắc sắp đến giờ tan sở, đường lại tắc rồi.

“Gửi tin nhắn cho bác sĩ thử xem?” Cậu ta liếc Trần Tử Kiêm rồi ném điện thoại của mình qua.

Trần Tử Kiêm soạn tin nhắn rất nhanh nhưng không nhận được hồi âm ngay.

“Có thể họ đang bận, không sao đâu, cứ đến trước đã. Nếu hôm nay không khám được thì mai quay lại cũng được.”

“Tôi thấy không ổn lắm, tốt nhất là khám luôn hôm nay.” Thương Hiểu Tinh nhíu mày. “Đã trễ hơn thời gian bác sĩ hẹn lâu rồi, khoảng thời gian này còn quá bận nữa.”

“Tay tôi gần như khỏi rồi, chỉ là kiểm tra lại thôi.” Điện thoại trong tay vang lên một tiếng, Trần Tử Kiêm vội nhìn xuống, nhưng hóa ra lại là điện thoại của Thương Hiểu Tinh.

Bác sĩ của hắn trả lời, nói hôm nay có thể khám.

Đến bãi đỗ xe ngầm, Trần Tử Kiêm trả lại điện thoại cho Thương Hiểu Tinh. “Tôi tự đi là được, cậu lái xe đi đi.”

“Lát nữa anh bắt xe về à?” Thương Hiểu Tinh hỏi.

“Ừ, hôm nay tôi không về đồn cảnh sát.” Trần Tử Kiêm vẫy tay, đóng cửa xe.

Trước khi vào phòng điều trị, hắn lại nhìn điện thoại một lần, vẫn không thấy Giang Đồng trả lời tin nhắn.

“Xem phim chụp thì không có vấn đề gì.” Bác sĩ nam bảo hắn mặc lại áo. “Chú ý nghỉ ngơi, tạm thời vẫn đừng mang vác nặng.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Hắn khoác áo vào.

Ngoài hành lang có một chậu cây xanh cao ngang người, che khuất bóng dáng đang ngồi trên băng ghế dài.

Lúc đẩy cửa bước ra, Trần Tử Kiêm trông thấy mũi giày thể thao trước tiên. Ngay sau đó, chủ nhân đôi giày đứng dậy, hắn liền nhìn thấy đôi chân hoàn chỉnh.

“Bác sĩ nói sao?”

Giang Đồng vẫn mặc áo blouse trắng. Không biết vừa làm gì mà tóc anh còn vương vài vệt mồ hôi.

“Không có vấn đề gì, bảo tôi đừng mang đồ nặng.” Trần Tử Kiêm bước tới. “Sao cậu lại đến đây?”

“Vừa nãy tôi đang trong phòng phẫu thuật, xong việc mới thấy tin nhắn của cậu. Tôi hỏi cậu khám bác sĩ nào nhưng cậu không trả lời, khi xuống đây thì mọi người đã tan ca hết rồi.”

Nói xong, Trần Tử Kiêm mới cúi đầu nhìn điện thoại, quả nhiên có vài tin nhắn chưa đọc.

Vẻ mặt Giang Đồng dịu dàng, tựa như không để ý gì việc hắn đã hai tuần không liên lạc.

“Cậu tan ca chưa?” Trần Tử Kiêm hỏi.

“Rồi, nhưng trước khi về tôi còn phải đi kiểm tra phòng bệnh, chắc mất một đến hai tiếng.”

“Không sao, tôi chờ cậu.” Trần Tử Kiêm lấy ra một tờ khăn giấy hơi nhàu, đưa cho cậu. “Muốn lau chút không?”

“Cảm ơn.” Giang Đồng nhận lấy, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán.

Họ cùng bước vào thang máy của khu nội trú, tay đặt lên lan can lạnh buốt. Lúc này, Giang Đồng mới cảm thấy hơi nóng trong người dịu đi phần nào.

Ở trạm y tá có một nhóm bác sĩ đang chờ, tất cả đều là những người sắp cùng anh đi kiểm tra phòng bệnh.

Thấy Giang Đồng đến, mọi người đồng loạt chào hỏi anh.

Trần Tử Kiêm đi sau anh nên cũng bị chú ý.

Hắn không đội mũ, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, dáng đi thẳng tắp. Dù hơi cúi đầu theo bản năng, nhưng ngũ quan sắc nét của hắn vẫn đủ thu hút ánh nhìn xung quanh.

“Đây là bạn tôi, đợi tôi kiểm tra phòng xong rồi cùng tan làm.” Giang Đồng giới thiệu đơn giản, đẩy cửa bên cạnh rồi cùng Trần Tử Kiêm bước vào.

Tấm rèm che trong phòng đã được kéo xuống, nhiệt độ dường như cũng thấp hơn bên ngoài một chút.

Trong phòng chỉ có hai chiếc bàn làm việc và một chiếc ghế sofa dài, mọi thứ đều được sắp xếp ngay ngắn.

“Cậu cứ đợi tôi ở đây là được.” Giang Đồng lật tìm cuốn sổ và cây bút cần dùng trên bàn, thấy Trần Tử Kiêm đã ngồi xuống, anh liền xoay người rời khỏi văn phòng.

Hôm nay việc kiểm tra phòng khá đơn giản, trưởng khoa cũng không gây khó dễ cho các sinh viên nên kết thúc rất nhanh.

Giang Đồng quay lại quầy y tá chào mọi người, sau đó mới trở về văn phòng. Vừa vào cửa, anh liền thấy Trần Tử Kiêm dựa vào lưng ghế sofa, không biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Anh đóng cửa lại, ngăn cách tiếng ồn bên ngoài, rồi nhẹ nhàng cởi áo blouse trắng, thay về trang phục thường ngày.

Sau khi đóng tủ đồ, anh quay đầu lại mới nhận ra Trần Tử Kiêm không biết đã tỉnh từ lúc nào, đôi mắt khẽ nheo lại nhìn anh.

“Dạo này cậu mệt lắm à?” Giang Đồng đi đến gần.

Trần Tử Kiêm hơi nâng tay lên, có vẻ như định nắm lấy anh, nhưng lại buông xuống.

“Ừ, mấy ngày nay đều thức trắng. Đáng lẽ tôi nên đến bệnh viện sớm hơn.” Hắn giải thích.

Hắn chớp mắt rất chậm, trông có vẻ thiếu ngủ trầm trọng.

“Vậy hôm nay về nghỉ ngơi sớm đi?” Giang Đồng hỏi.

Anh ngồi xuống bên cạnh hắn, ghế sofa theo đó lõm xuống một chút.

“Không đâu.” Trần Tử Kiêm nhìn anh, “Khó khăn lắm tôi mới đến được mà.”

Giang Đồng khẽ nhếch môi, cầm lấy cánh tay bị thương của hắn.

“Còn cảm giác đau không?” Anh hỏi.

“Không, hôm gặp cậu là đã gần khỏi hẳn rồi.” Trần Tử Kiêm lặp lại những động tác mà bác sĩ trước đó yêu cầu hắn làm khi kiểm tra.

Giang Đồng cũng không rõ vì sao bản thân lại muốn xem thêm một lần nữa, chỉ cảm thấy Trần Tử Kiêm kiên nhẫn làm lại cho anh xem như vậy là một chuyện rất dễ khiến người ta vui vẻ.

“Muốn xem lần nữa không?” Trần Tử Kiêm khẽ cười.

“Không cần đâu.” Giang Đồng đứng dậy, “Đi ăn thôi.”

Buổi chiều trời vẫn còn nắng, nhưng đến hoàng hôn lại bất ngờ đổ mưa.

Trần Tử Kiêm đến bệnh viện chỉ mang theo ví tiền và chìa khóa, hai người chỉ có một cây dù của Giang Đồng.

Cũng may mưa không lớn, họ đứng dưới mái hiên bệnh viện, sát vai nhau.

“Muốn ăn gì?” Giang Đồng hỏi.

“Gì cũng được, tôi không kén ăn.” Trần Tử Kiêm cầm lấy cây dù trong tay anh, bung ra.

Hắn cao hơn nên hắn cầm dù sẽ thuận tiện hơn.

Trần Tử Kiêm hơi nghiêng dù về phía Giang Đồng, ra hiệu cho anh đứng sát vào.

Dù của Giang Đồng chỉ có kích cỡ bình thường, hai người đứng chung có chút chật chội. Nước mưa từ mép dù rơi xuống, đọng thành vệt đậm nhạt trên áo Giang Đồng.

Nước đọng thành một lớp mỏng trên mặt đường. Đi được một đoạn, vai Giang Đồng chợt trĩu xuống, anh nghiêng đầu liền thấy tay Trần Tử Kiêm đặt lên vai mình, kéo anh vào giữa cây dù thêm một chút.

“Dựa gần tôi hơn chút đi, như vậy không sao chứ?” Trần Tử Kiêm lịch sự hỏi.

Giang Đồng lắc đầu.

Họ cùng che dù, đi dọc con phố đến tận cuối đường, vào một quán ăn bình dân.

Khi đợi món, điện thoại của Giang Đồng sáng lên hai lần, cả hai đều nhìn thấy là tin nhắn của Tấn Thần gửi đến.

“Tôi bận quá, nghĩ đến dù có liên lạc với cậu cũng không nói được mấy câu, nên không làm phiền nữa.” Trần Tử Kiêm tự thấy áy náy, “Sau này sẽ không thế nữa.”

“Trần Tử Kiêm,” Giang Đồng bật cười, “Không cần như vậy đâu. Sao tôi cứ cảm giác cậu lúc nào cũng đặc biệt tôn trọng tôi thế nhỉ? Cứ làm điều cậu muốn là được.”

“Vậy không tốt à?” Trần Tử Kiêm nói, đúng lúc điện thoại Giang Đồng lại sáng lên thêm một tin nhắn từ Tấn Thần.

Cả hai đều vô thức liếc nhìn.

[Nếu cậu không thích cách ở bên nhau như vậy, thì thôi vậy.]

Trần Tử Kiêm đưa tay, ấn tắt màn hình điện thoại của Giang Đồng, ánh mắt lơ đễnh thu về, nhìn thẳng vào anh lần nữa.

“Hai người vẫn còn liên lạc à?” Trần Tử Kiêm hỏi.

Giọng điệu hắn rất nhẹ, như một câu hỏi thông thường, không hề tạo áp lực gì cho Giang Đồng.

“Không còn nữa, thật đấy.”

Hôm đó sau khi xuống xe của Trần Tử Kiêm, Giang Đồng đã dành thêm chút thời gian để hoàn toàn làm rõ với Tấn Thần.

Nếu đã không có khả năng, anh không muốn ai phải lãng phí thêm tâm tư không cần thiết vào mình.

“Tôi cũng không biết cậu ấy tìm tôi có chuyện gì, hay là xem thử luôn?” Giang Đồng định cầm điện thoại lên, nhưng vừa giơ tay liền bị Trần Tử Kiêm giữ chặt cổ tay.

“Không cần xem.”

–

Ăn xong bữa tối, mưa ngoài trời đã tạnh.

Trần Tử Kiêm đưa Giang Đồng về dưới nhà, còn đưa luôn cây dù cho anh.

“Lần tới gặp lại,” hắn cúi đầu nghĩ ngợi rồi nói, “Đợi xử lý xong vụ án, tôi có thể sẽ phải đi công tác một chuyến, lần này thời gian hơi lâu.”

“Không sao cả.” Giang Đồng đáp.

Lại phải để anh chờ nữa rồi.

Trần Tử Kiêm bắt đầu có chút hối hận.

“Ngủ ngon nhé, cậu lên đi.” Trần Tử Kiêm thấy Giang Đồng gật đầu, đợi anh xoay người, cuối cùng vẫn không nhịn được mà tiến lên ôm anh một cái.

Cái ôm rất ngắn, nhanh đến mức Giang Đồng còn chưa kịp phản ứng, Trần Tử Kiêm đã lại đứng trở về khoảng cách phù hợp.

“Cậu lên đi.”

Lặp lại câu này sau vài giây ngắn ngủi, Trần Tử Kiêm bỗng cảm thấy thỏa mãn.

“Vậy tôi đi đây.” Giang Đồng xoay mũi chân, còn chưa kịp bước, lại quay đầu lại.

“Thôi vậy,” anh hỏi, “có muốn lên ngồi một lát không?”

Ký túc xá đơn của Giang Đồng không lớn, tòa nhà cũng không phải mới, nhưng anh dọn dẹp rất gọn gàng.

Nhà không có dép dư, lúc cúi xuống Giang Đồng mới sực nhớ ra.

“Không sao, cứ vào đi, mấy ngày nữa có người đến dọn dẹp.” Anh đi vào trong, bật đèn bếp.

Căn phòng bài trí đơn giản, phòng khách chỉ có một chiếc ghế sofa dài và bàn trà nhỏ, bàn ăn đặt bên ngoài bếp, cũng không lớn lắm. Trần Tử Kiêm chỉ cần đứng ở cửa là đã có thể nhìn bao quát cả căn hộ.

Giang Đồng cầm hai chai nước trái cây có màu sắc khác nhau đi ra, lại lấy hai cái ly trên bàn ăn, rót nước trái cây vào. Vì quá lạnh nên anh chỉ rót một chút.

“Mới mua lúc đi siêu thị, tôi cũng không biết có ngon không. Nếu cậu thích thì cứ lấy cả hai chai…”

Trần Tử Kiêm đi tới, trước tiên kéo ghế giúp Giang Đồng, nhìn anh ngồi xuống.

“Cái màu tím chắc là vị nho…” Giang Đồng lật chai xem một chút, “Màu hồng có lẽ là đào.”

“Cậu chọn trước đi, thích cái nào?”

Đối với Trần Tử Kiêm thì uống gì cũng được, hắn đứng bên cạnh Giang Đồng, hơi cúi người xuống để lấy ly.

“Vậy tôi uống nho.”

Nước trái cây vừa lấy từ tủ lạnh ra mát lạnh, nho có chút vị ngọt, lúc mới uống vào rất êm, nhưng khi nuốt xuống lại dâng lên vị chua lan tỏa nơi đầu lưỡi.

“Ngon không?” Giang Đồng ngẩng mặt nhìn biểu cảm của hắn.

Trần Tử Kiêm không nhịn được mà nhíu mày, anh liền bật cười: “Rất chua à? Nước trái cây là thế mà.”

Giang Đồng cầm ly vị đào lên uống một ngụm, bặm môi: “Thật ra cái này cũng bình thường thôi. Có phải cậu không thích đồ chua không?”

“Ừ.” Trần Tử Kiêm cúi đầu nhìn anh, nghiêm túc hỏi: “Đổi được không?”

“Không đổi được thì…”

Giang Đồng còn chưa nói hết câu, hắn đã rót một ít nước đào vào ly mình.

“Muốn thử vị ngọt.” Trần Tử Kiêm hơi nhếch môi, ngửa đầu uống sạch.

Trong phòng ăn chỉ có một ngọn đèn treo trên bàn. Vì Trần Tử Kiêm rất cao, nên khi hắn đứng lên, ánh sáng trên đỉnh đầu hội tụ khiến một phần cơ thể chìm vào bóng tối.

“Tại sao đến tìm tôi ở bệnh viện, tại sao lại giải thích chuyện của Tấn Thần với tôi, tại sao lại bảo tôi lên đây?” Thật ra Trần Tử Kiêm hỏi rất chậm, cũng không có biểu cảm gì, giọng điệu nhẹ nhàng, dường như không hề muốn có một câu trả lời.

Giang Đồng còn vương chút nước trái cây trên môi, Trần Tử Kiêm không muốn nhìn, nhưng cũng không thể kiểm soát được.

Hắn nâng tay lên, biết đầu ngón tay mình thô ráp, chỉ cúi người xuống, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào khóe môi Giang Đồng.

“Nhớ xem tin nhắn của Tấn Thần đấy.” Trần Tử Kiêm nghiêng mặt, hạ mắt nhìn anh, nói khẽ: “Ngủ ngon.”

—

【 Tác giả có lời muốn nói 】

Nhớ ~ xem ~ tin ~ nhắn ~ của ~ Tấn ~ Thần ~ nhé ~

Giang Đồng: Kiếp này không dám rep nữa.

Chương 26: Trần Tử Kiêm vốn dĩ là như vậy

Sau khi Trần Tử Kiêm rời đi, Giang Đồng ngồi bên bàn ăn một hồi lâu mới đứng dậy đi tắm.

Trước khi ngủ, anh mở điện thoại, bấm vào danh sách tin nhắn thì nhìn thấy mấy dòng tin nhắn của Tấn Thần.

Thực ra chẳng liên quan gì đến chuyện tình cảm, anh ta chỉ đang hỏi anh có quen Chu Tử Dương không, dường như dạo gần đây bọn họ có chút hợp tác làm ăn.

Giang Đồng tựa vào cửa sổ, gọi cho Chu Tử Dương.

“Hôm nay sao rảnh rỗi tìm tôi thế?” Bên phía Chu Tử Dương hơi ồn ào, nghe như đang đứng trên con phố náo nhiệt.

Giang Đồng lại nhìn ra bên ngoài một lần nữa, bóng dáng của Trần Tử Kiêm đã không còn.

“Cậu quen Tấn Thần à?” Anh không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề.

“Cũng chỉ là quen biết sơ sơ thôi.” Chu Tử Dương nói.

Cậu ta cầm điện thoại, có vẻ như đã tìm một nơi yên tĩnh hơn, những tiếng động lộn xộn xung quanh nhỏ dần.

Giang Đồng nghe thấy Chu Tử Dương hít một hơi: “Tôi không định tiếp tục làm bác sĩ nữa.”

“Ý cậu là…” Giang Đồng chưa kịp nói hết câu thì đã hiểu được hàm ý của cậu ta.

Trở thành bác sĩ không phải là con đường tất yếu của mọi sinh viên y khoa, có rất nhiều người chọn những ngành nghề liên quan khác.

“Vậy cậu muốn làm gì?” Giang Đồng hỏi.

Anh biết gia cảnh của Chu Tử Dương khá tốt, bố mẹ đều làm trong ngành đầu tư tài chính.

“Tạm thời dự định đến công ty của bố tôi để học hỏi chút kinh nghiệm.” Chu Tử Dương đáp.

Cậu ta thở dài ở đầu dây bên kia.

“Thực ra ban đầu tôi cũng muốn tiếp tục làm bác sĩ, nhưng quá vất vả, nghĩ đến việc nhà mình có điều kiện như vậy, tôi không muốn cố gắng chịu đựng nữa.”

Ngành này vốn là như thế, người đến thì nhiều, nhưng ở lại thì ít.

Mỗi người đều có sự lựa chọn của riêng mình, Giang Đồng đương nhiên tôn trọng.

“Nếu cần tôi giúp gì, cứ nói với tôi, đừng khách sáo.”

“Haiz, cậu xem đi, đây chính là lý do tôi cứ chần chừ mãi mới nói với cậu, nói xong rồi lại thấy khách sáo với nhau.” Chu Tử Dương thở dài, cố tình nhấn mạnh hai chữ “khách sáo”.

Giang Đồng bật cười: “Được rồi, không nói chuyện này nữa.”

“À đúng rồi, vài ngày nữa tôi sẽ đến chỗ các cậu công tác, nếu cậu rảnh thì đi ăn với tôi một bữa nhé?”

Dù bệnh viện bận rộn đến đâu đi nữa, một bữa cơm cũng có thể sắp xếp được.

Giang Đồng đồng ý.

Cuộc gọi kéo dài một lúc, khi anh cúp máy thì mới thấy biểu tượng thông báo đỏ trên tin nhắn.

Vài phút trước, Trần Tử Kiêm nhắn tin nói rằng hắn đã đến nơi.

Từ khi nói rằng sắp tới sẽ rất bận rộn, Trần Tử Kiêm đã thay đổi cách giao tiếp với Giang Đồng. Mỗi sáng khi thức dậy, anh đều nhận được một tin nhắn từ hắn.

Nếu hôm đó không có gì đặc biệt, thì chỉ có câu "chào buổi sáng". Còn nếu có, thì tin nhắn có thể dài hơn một chút.

Gọi là "chuyện thú vị", nhưng thực ra chỉ là cách Giang Đồng phân biệt nó với một lời chào đơn thuần, thực ra chẳng qua chỉ là những chuyện nhỏ nhặt vụn vặt.

Chẳng hạn như hôm nay, Trần Tử Kiêm nói với anh rằng hoa đào trong khu chung cư đã bị gió thổi rụng hết vào tối qua.

Giang Đồng có thể tưởng tượng ra khung cảnh ấy, nhưng vẫn cảm thấy nếu được tận mắt nhìn thấy thì sẽ tốt hơn, thế nên anh hỏi: 【 Có ảnh không? 】

Trần Tử Kiêm không giỏi chụp ảnh, nhưng ít nhất hắn giữ máy ảnh không bị rung, đảm bảo ảnh rõ nét.

Cánh hoa rơi đầy mặt đất.

Giang Đồng: 【 Cậu đang ở đồn cảnh sát à? 】

Tin nhắn về hoa rụng được gửi đi lúc sáu giờ sáng.

Đợi đến khi Giang Đồng tỉnh dậy rồi mới hỏi xin ảnh, khoảng thời gian đã trôi qua khá lâu, chắc hẳn hắn đã rời khỏi nhà từ lâu, vậy nên bức ảnh này chắc là đã chụp từ trước.

Giang Đồng: 【 Sau này cũng có thể gửi cho tôi xem. 】

Thực ra anh không có ý gì khác, chỉ hy vọng Trần Tử Kiêm đừng lúc nào cũng nghĩ quá nhiều. Nhưng rõ ràng hắn không hiểu ý anh, liền gọi điện trực tiếp.

Chuông reo lên, Giang Đồng có chút ngạc nhiên. Anh bật loa ngoài, cầm điện thoại từ trên giường ngồi dậy, đi về phía phòng tắm.

“Cậu dậy rồi à?” Giọng của Trần Tử Kiêm vẫn khàn như thế, nhưng Giang Đồng đã quen, thậm chí còn thấy giọng này rất dễ nghe, chỉ muốn nghe mãi.

“Ừ, vừa mới dậy.” Giang Đồng mở vòi nước, vốc nước lên mặt.

“Bức ảnh đó tôi chụp ngay khi ra khỏi nhà, chỉ là chưa gửi cho cậu thôi.” Trần Tử Kiêm nói.

“Thế tại sao không gửi?” Giọng Giang Đồng vang vọng trong phòng tắm.

Anh chống tay lên bồn rửa, không hề vội vàng chờ câu trả lời của Trần Tử Kiêm, mà ngược lại còn thích tận hưởng khoảng lặng giữa cuộc trò chuyện, nơi anh có thể nghe rõ hơi thở của hắn.

Anh có lẽ thích những khoảnh khắc chậm rãi thế này.

Giang Đồng nghĩ.

“Sợ làm phiền cậu, tôi chỉ đang tìm cách để trò chuyện với cậu.” Trần Tử Kiêm nói, “Nếu cậu cảm thấy không thích hợp…”

“Không có gì không thích hợp cả.” Giang Đồng cắt ngang hắn, “Cậu và bạn bè bình thường không bao giờ gửi ảnh cho nhau à?”

Nhắc đến bạn bè, trong đầu Trần Tử Kiêm chỉ hiện lên hình ảnh của Thương Hiểu Tinh, Từ Phi, A Thố, cùng một vài đồng nghiệp thân quen.

“Không gửi.” Hắn khẳng định.

“Thế à? Nhưng với tôi thì có thể.” Giang Đồng cho hắn một câu trả lời.

Trần Tử Kiêm im lặng một lúc lâu, có lẽ không biết nói gì, nhưng cũng không muốn cúp máy.

Giang Đồng chủ động hỏi: “Hôm nay cậu đi làm sớm vậy à?”

“Ừ, tối qua suýt phải trực nguyên đêm, cuối cùng cũng về ngủ được một lát, bây giờ đang đợi họ mua bữa sáng về.”

Không biết vì sao, khi Trần Tử Kiêm nói xong, Giang Đồng nghe ra sự mệt mỏi trong giọng nói của hắn.

“Cảnh sát ai cũng vất vả vậy sao?” Anh thì thầm. Trần Tử Kiêm không nghe rõ nên hỏi anh: “Cậu vừa nói gì?”

“Không có gì.” Giang Đồng cúi mắt nhìn màn hình tối đen.

“Cậu đi làm đi, tranh thủ lúc này còn có thể ngủ thêm một lát.”

“Ừm.” Trần Tử Kiêm hít sâu một hơi, Giang Đồng nghe thấy tiếng bật lửa vang lên. “Tôi hút một điếu là được, nói chuyện với cậu cũng là nghỉ ngơi.”

Giang Đồng khẽ cười: “Vậy tôi cúp máy trước nhé.”

“Cúp đi.” Trần Tử Kiêm nói.

Vừa đến văn phòng bệnh viện, Giang Đồng đã bị nhét cho một hộp kẹo cưới.

Một bác sĩ trong khoa kết hôn, tiệc cưới tổ chức vào cuối tuần này, mời mọi người cùng tham dự.

Giang Đồng ngồi xuống, mở lịch trực của mình ra. Còn chưa kịp nhìn, đồng nghiệp đã đi tới sau lưng, khoác vai anh rồi nói: "Bác sĩ Giang, tôi xem giúp cậu rồi, cuối tuần này cậu được nghỉ cả hai ngày, hiếm có lắm đấy."

Từ khi đến bệnh viện này đến giờ, Giang Đồng vẫn chưa từng tham gia bất cứ buổi tụ tập nào của đồng nghiệp, đây cũng là cơ hội tốt để làm quen với mọi người.

Giang Đồng gật đầu: "Tôi nhất định sẽ đi."

Hôm nay khoa rất bận, mãi đến chín giờ tối Giang Đồng mới tan ca.

"Bác sĩ Giang về rồi à?" Một y tá đi ngang qua chào hỏi anh.

"Ừ, tan làm rồi." Giang Đồng đi đến trước thang máy, thấy vài phút trước Thương Hiểu Tinh vừa đăng một bài lên vòng bạn bè.

【 Đói quá, hôm nay Nhị ca mời bọn tôi ăn bữa khuya tăng ca. 】

Giang Đồng tiện tay bình luận: 【 Tôi cũng tăng ca. 】

Thang máy đến nơi, anh bước vào. Vì tín hiệu trong thang máy quá kém, lúc ra ngoài anh mới thấy Trần Tử Kiêm nhắn cho mình mấy tin.

Trần Tử Kiêm: 【 Muốn đi ăn cùng bọn tôi không? 】

Trần Tử Kiêm: 【 Vẫn chưa xuất phát, tôi qua đón cậu. 】

Giang Đồng không ngờ lại có thể gặp lại hắn nhanh như vậy.

Trần Tử Kiêm vẫn lái chiếc xe của mình. Giang Đồng bước tới mở cửa ghế phụ ngồi vào, lúc này mới thấy hàng ghế sau còn có mấy người nữa.

Một người là Thương Hiểu Tinh, người còn lại thì anh chưa từng gặp.

“Là đồng nghiệp của tôi.” Trần Tử Kiêm giải thích.

“Chào cậu.” Giang Đồng mỉm cười.

“Chào bác sĩ Giang.” Đồng nghiệp kia trông cũng rất trẻ, xem ra bằng tuổi Thương Hiểu Tinh.

“Mọi người đều đã đến quán rồi, đợi chúng ta tới là có thể ăn ngay.” Trần Tử Kiêm khởi động xe, vừa ra khỏi cổng bệnh viện đã gặp đèn đỏ.

Hắn nắm vô lăng bằng một tay, tay kia mở hộp để đồ tìm một chai nước khoáng rồi đưa cho Giang Đồng.

“Uống nước không?”

Giang Đồng vốn không định uống, nhưng thấy Trần Tử Kiêm đã đưa ra rồi thì nhận lấy.

“Cảm ơn.”

Do động tác lấy nước, khoảng cách giữa anh và Trần Tử Kiêm thu hẹp lại.

Dưới ánh đèn đường và những tia sáng hắt lên từ xe cộ qua lại, Giang Đồng nhìn rõ đôi mắt đầy tia máu của Trần Tử Kiêm. Anh theo phản xạ nhíu mày, chạm nhẹ vào mu bàn tay hắn.

“Tối nay vẫn phải thức đêm à?” Giang Đồng hạ giọng, nhưng Thương Hiểu Tinh ngồi ghế sau vẫn nghe thấy.

“Bác sĩ Giang, tôi sắp chịu không nổi rồi.” Thương Hiểu Tinh thở dài.

Trần Tử Kiêm khựng lại một chút, liếc nhìn kính chiếu hậu, xác nhận người phía sau không thấy gì mới nhẹ nhàng nắm lấy tay Giang Đồng.

“Không còn cách nào khác, nhưng sắp xong rồi, chắc tuần này là ổn.”

“Rồi tuần sau chúng ta lại phải đi công tác.” Thương Hiểu Tinh tự cười chính mình.

Cậu ta bỗng chồm người lên từ ghế sau, Giang Đồng giật mình, theo bản năng rụt tay về. Trần Tử Kiêm lại rất thản nhiên nhìn anh, chớp mắt một cái, bàn tay trống không đặt lên hộp tỳ tay.

“Nhị ca, thế này thì bao giờ anh mới có người yêu đây?” Thương Hiểu Tinh bám vào lưng ghế, bất lực nói, “Không được, anh nhất định phải yêu đương đi, anh mà yêu vào rồi, bọn tôi mới bớt bị anh quản nghiêm thế này được.”

Đèn đỏ chuyển xanh, Trần Tử Kiêm lái xe đi tiếp.

“Ừm.”

“Ừm?” Thương Hiểu Tinh mất mấy giây mới phản ứng lại, “Anh cũng muốn yêu đương rồi à? Trời ạ, cuối cùng anh cũng có suy nghĩ này rồi.”

Lúc đợi đèn đỏ, Trần Tử Kiêm liếc nhìn Giang Đồng.

Quán ăn cách bệnh viện không xa, chẳng bao lâu họ đã đến nơi. Vừa bước vào khu vực bên trong, Giang Đồng đã thấy mấy bàn

đầy người ngồi, trong đó có một bàn trống vài chỗ, chắc là để lại cho bọn họ.

Mọi người lần lượt chào hỏi Trần Tử Kiêm, đều gọi hắn là Nhị ca. Vì chưa gặp Giang Đồng bao giờ nên ánh mắt họ đều hướng về anh.

Trần Tử Kiêm kéo ghế cho Giang Đồng, để anh ngồi xuống rồi đặt tay lên lưng ghế, đứng thẳng người.

“Đây là bạn tôi, Giang Đồng.”

“Bác sĩ Giang?” Có người chợt nhớ ra, “Có phải là bác sĩ từng cứu Từ Phi không?”

“Đúng đúng.” Từ Phi gật đầu: “Hôm đó nói mời bác sĩ ăn một bữa mà mãi chưa sắp xếp được.”

“Không sao, tôi cũng bận.” Giang Đồng cười đáp.

Trần Tử Kiêm ngồi xuống bên cạnh anh, cầm ấm rót cho anh một ly nước.

“Vậy bác sĩ Giang đang làm ở bệnh viện nào?”

“Bệnh viện số 9 gần đây.”

“Ồ, bệnh viện số 9 à? Làm ở khoa nào thế?”

“Ngoại lồng ng.ực.”

Nhóm cảnh sát rất nhiệt tình. Khi nghe anh chính là người đã cứu Từ Phi, ai cũng bắt chuyện với anh. Giang Đồng lễ phép trả lời, luôn nhìn vào mắt người đối diện khi nói chuyện.

Đợi món ăn lên gần đủ, Trần Tử Kiêm mới cắt ngang: “Ăn cơm đi.”

Giang Đồng luôn biết Trần Tử Kiêm ăn rất nhanh, không ngờ cả đội của hắn cũng có chung phong cách này.

Ai cũng còn phải làm việc, không ai uống rượu, bàn ăn giống như bị cơn lốc cuốn qua. Giang Đồng mới chỉ ăn được một nửa thì những người khác đã gần xong, lần lượt rời khỏi bàn ra ngoài hóng gió.

Thương Hiểu Tinh khá thân với Từ Phi, sợ không ai nói chuyện với Giang Đồng nên cố ý ở lại cùng anh.

Trần Tử Kiêm cũng đã ăn xong, hắn nói với Giang Đồng: "Bọn tôi quen rồi, ăn cơm đều thế này, cậu cứ ăn từ từ đi."

"Đêm nay các cậu còn bận chứ?" Giang Đồng cũng vô thức tăng tốc độ ăn.

Trần Tử Kiêm nhíu mày: "Ăn chậm thôi, ăn nhanh không tốt cho dạ dày."

Thương Hiểu Tinh nhịn cười, uống một ngụm nước. Cậu ta không rõ vì sao, nhưng cảm thấy nếu cứ ngồi đây với Từ Phi thì có vẻ hơi phá hỏng bầu không khí. Vì thế, cậu ta vỗ vai Từ Phi, hạ giọng bảo: "Chúng ta ra ngoài trước đi."

Từ Phi không hiểu lắm nhưng vẫn đứng lên đi theo Thương Hiểu Tinh.

"Không đến nổi thời gian nghỉ ngơi ăn một bữa cơm cũng không có sao?" Trần Tử Kiêm lại rót nước cho Giang Đồng.

"Vừa rồi Hiểu Tinh nói, cuối tuần này các cậu phải đi công tác à?" Giang Đồng hỏi.

"Ừ, đã biết trước rồi, chắc đi khoảng nửa tháng." Trần Tử Kiêm nghĩ một lát, "Xuất phát tối Chủ nhật."

“Cuối tuần tôi có đồng nghiệp kết hôn, sẽ đi ăn tiệc cưới.” Giang Đồng nói.

“Cuối tuần này cậu không phải đi làm à?”

“Ừ, được nghỉ cả hai ngày.” Chỉ tiếc là có vẻ Trần Tử Kiêm lại không được nghỉ.

Trần Tử Kiêm không nói gì, như thể đang suy nghĩ điều gì đó nên Giang Đồng cũng không hỏi thêm.

Sau bữa tối, Trần Tử Kiêm nói sẽ đưa Giang Đồng về. Hai người đi dọc theo con phố tiến về bãi đỗ xe. Bên cạnh nhà hàng là một quảng trường nhộn nhịp, buổi tối có rất nhiều người đi dạo sau bữa ăn.

“Thật ra cậu không cần đưa tôi về đâu, chỗ này gần lắm.” Giang Đồng nói.

Trần Tử Kiêm định đáp lại thì đột nhiên có hai tình nguyện viên đội mũ lưỡi trai bước tới, đưa cho mỗi người một tờ rơi.

“Chào hai anh, bọn em đang hỗ trợ tuyên truyền cho cộng đồng, hôm nay có quà tặng miễn phí ạ.” Nam tình nguyện viên vừa nói vừa lấy từ giỏ ra một chiếc hộp vuông nhỏ, đặt vào tay Giang Đồng.

Giang Đồng còn chưa kịp nhìn rõ thứ được đưa, hai người đó đã rời đi.

Dưới ánh đèn đường, tầm nhìn vẫn không được sáng lắm. Giang Đồng lật hộp lại, cúi mắt nhìn thoáng qua.

Bao bì hộp rất đơn giản, phía trên in dòng chữ không quá nhỏ —— Mát lạnh, trơn láng.

“Tôi lái xe đưa cậu cũng không mất công gì.” Giọng Trần Tử Kiêm vẫn bình thản, hắn dường như đã nhận ra ngay đó là gì, liền lấy chiếc hộp khỏi tay Giang Đồng rồi bỏ vào túi áo khoác.

“Tôi tự…” Giang Đồng nghẹn lại, “gọi xe cũng được mà.”

Trần Tử Kiêm quay người tiếp tục đi, Giang Đồng chỉ đành bước theo. Suốt quãng đường vào bãi đỗ xe, cả hai đều im lặng.

Đứng cạnh xe, Giang Đồng nắm tay nắm cửa, cuối cùng vẫn kiên trì nói: “Nhưng cậu đưa tôi về xong còn phải tới đồn cảnh sát nữa, mất thời gian lắm.”

“Đây không gọi là mất thời gian.” Trần Tử Kiêm nắm lấy cổ tay anh, “Đi thôi, lên xe nào.”

Thấy không cãi lại được, Giang Đồng đành bất đắc dĩ ngồi vào ghế phụ.

Vừa kéo dây an toàn, anh vừa thấp giọng nói: “Chỉ là không muốn lúc nào cậu cũng quá chăm sóc tôi thôi.”

“Tôi không nên chăm sóc cậu à?” Trần Tử Kiêm đóng cửa xe, nghiêng người về phía anh, đưa tay nhận lấy dây an toàn, cài vào khóa.

Câu hỏi này, Giang Đồng không biết trả lời thế nào, nên không nói ngay.

Trong xe chỉ có ánh sáng mờ nhạt từ đèn trang trí, rất tối. Hơi thở của cả hai đều có chút nóng, bầu không khí vì thế mà trở nên mơ hồ như ánh đèn.

Trần Tử Kiêm chợt nhận ra, vào khoảnh khắc này, hắn có thể nói điều gì đó.

“Sáng nay nói chuyện với cậu, tôi cũng không nghĩ tới tối nay lại có thể gặp lại.”

“Dù gì cũng không vội, nếu để tôi đưa cậu về, tôi còn có thể ở cạnh cậu lâu thêm một chút.”

“Ừm…” Giang Đồng không chịu nổi cách nói chuyện này của Trần Tử Kiêm nhất.

Dùng giọng điệu bình thản, giản dị nhất, để bày tỏ những cảm xúc chân thành nhất.

Cảm giác mà Trần Tử Kiêm mang lại giống như nước ấm, rất nhạt, nhưng chỉ cần anh bằng lòng chìm vào đó thì sẽ mãi được hơi ấm bao bọc.

Trước đây, Giang Đồng luôn nghĩ rằng, tình cảm phải thật nồng nhiệt, giống như nồi canh sôi sục, hoặc một ngọn lửa rực cháy. Nhưng ở bên Trần Tử Kiêm, anh lại cảm thấy, hình như nước ấm nhạt nhẽo cũng rất tốt, và Trần Tử Kiêm vốn dĩ là như vậy.

“Chỉ là tôi thấy nếu cậu không đưa tôi về thì có thể nghỉ ngơi thêm một chút.” Anh nói.

“Sẽ nghỉ ngơi mà.” Trần Tử Kiêm đặt tay lên vô lăng. “Đi thôi.”

【Tác giả có lời muốn nói】

Nhị ca nửa đêm bật dậy: Cảm ơn các tình nguyện viên.

Chương 27: Gặp tôi là sẽ vui sao?

Thứ bảy là ngày đồng nghiệp tổ chức tiệc cưới. Giang Đồng không có xe, các bác sĩ khác trong khoa nói sẽ đến đón anh cùng đi.

Anh khoác một chiếc áo gió mỏng, đơn giản chỉnh lại tóc.

Vừa nhìn thấy anh, đồng nghiệp đã trêu: “Anh à, anh vốn đã thuộc hàng nhỏ tuổi nhất bệnh viện rồi, hôm nay còn ăn diện thế này, đến nơi chắc ai cũng phải nhìn chằm chằm anh mất! Tôi còn định nhân cơ hội này tìm bạn gái đây, tôi muốn yêu đương mà—”

“Thế thì không cần lo đâu.” Giang Đồng vỗ vai cậu ta.

“Gì cơ?” Đồng nghiệp cười hỏi. “Anh có người yêu rồi à?”

Giang Đồng thu lại biểu cảm, cười nhạt: “Không có.”

Trần Tử Kiêm: 【 Đi dự tiệc cưới à? 】

Giang Đồng: 【 Đang trên đường đi. 】

Hôm nay trời đẹp lạ thường. Giang Đồng ngồi ở ghế phụ, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu lên một bên vai anh.

Tiệc cưới được tổ chức ngay trung tâm thành phố, đường có hơi tắc.

Khi họ đến nơi, hôn lễ gần như sắp bắt đầu.

Chú rể và cô dâu đứng ở cửa đón khách. Giang Đồng bước lên, đưa một phong bao lì xì dày rồi ôm chú rể.

“Bác sĩ Giang, hôm nay chơi vui vẻ nhé! Đông người quá, tôi không chăm sóc cậu chu đáo được, đừng trách tôi đấy!” Chú rể cười nói, sợ anh không quen ai vì mới chuyển đến bệnh viện.

“Sao thế được?” Giang Đồng vỗ vai anh ta. “Tôi tự lo được mà.”

Bên trong đông nghịt người, anh ngồi cùng bàn với các đồng nghiệp.

Tiệc chưa khai màn, mọi người trò chuyện bên chén trà.

“Nghe nói khách sạn này vừa mới sửa sang lại.”

“Hình như đổi chủ rồi thì phải. Ông chủ trước ở một thành phố khác, trước đây tôi còn quen biết nhà họ.” Một đồng nghiệp biết chuyện xen vào, “Hình như là… Giang Đồng, là nơi cậu học đại học ấy.”

“Trùng hợp vậy?”

Giang Đồng không rõ lắm, chỉ gật đầu, thuận miệng đáp.

“Tôi chỉ đến đó học thôi, không rành lắm.”

Sau một lúc trò chuyện, ánh đèn trong hội trường đổi màu, báo hiệu nghi thức sắp bắt đầu.

Tấm thảm đỏ trải dài từ cửa chính đến sân khấu. Cô dâu khoác tay cha mình, bước trên con đường được trang trí pha lê, tiến về phía chú rể trong nền nhạc trang trọng.

Đây là lần đầu tiên Giang Đồng tham dự một lễ cưới. Bạn học đại học của anh đều là sinh viên y khoa, sự nghiệp bắt đầu muộn, lại bận rộn, hiếm ai có thời gian yêu đương đàng hoàng. Hầu hết

đến cuối cùng vẫn phải nhờ gia đình mai mối, nên số người kết hôn càng ít hơn.

Trước đây khi còn ở bên Tống Dục, Giang Đồng chưa bao giờ ngưỡng mộ hôn nhân. Anh cảm thấy chỉ cần có tình yêu, không kết hôn cũng chẳng khác gì nhau, tình cảm mới là sự bảo đảm tốt nhất. Sau này chứng kiến bạn bè quanh mình lần lượt chia tay, anh mới hiểu ra, có những mối quan hệ, nếu không có ràng buộc như hôn nhân, sẽ khó mà duy trì, lòng người khó dò.

Cô dâu và chú rể hoàn thành nghi thức trên sân khấu, Giang Đồng vỗ tay theo mọi người. Người dẫn chương trình nói vài câu chúc phúc rồi tuyên bố khai tiệc.

Bàn của họ toàn là bác sĩ, ai cũng chỉ uống nước ngọt. Khi cô dâu chú rể đến mời rượu, cũng không ai ép họ uống.

Buổi chiều tự do. Chú rể nhét cho Giang Đồng một chiếc thẻ phòng, bảo anh lên nghỉ ngơi một lát.

Giang Đồng tính nếu không có việc gì thì đi sớm. Hôm nay Trần Tử Kiêm nghỉ, anh có thể qua tìm hắn.

Vừa đứng dậy, anh liền bị đồng nghiệp chặn lại.

“Đi đâu đấy?”

“Trả thẻ phòng cho cậu ấy.”

“Không ngủ à? Cũng phải, ngủ thì chán chết, đi chơi bi-a với bọn tôi đi, ở tầng trên ấy!” Đồng nghiệp khoác vai anh, không cho từ chối, kéo thẳng về phía thang máy.

Mấy người họ cùng đi. Giang Đồng thấy không tiện chen ngang nên cũng không nhắc chuyện muốn rời đi nữa.

Phòng bi-a ở tầng bảy, ra khỏi thang máy là một hành lang dài, thảm dày đến mức bước đi không phát ra tiếng động.

“Giang Đồng, biết chơi không?” Đồng nghiệp hỏi.

“Biết.” Anh cúi mắt, biểu cảm nhàn nhạt.

Hồi đại học, Tống Dục thích chơi bi-a, thường xuyên dẫn anh đi. Lúc đầu anh không biết chơi, đều là Tống Dục dạy.

“Vậy thì tốt rồi. Bọn tôi hay chơi lắm, nếu cậu cũng thích thì cuối tuần sau chơi chung nhé!”

Giang Đồng lịch sự cười nhẹ: “Được.”

Phòng bi-a khá rộng, có hơn chục bàn.

Nhân viên dẫn họ đến một bàn ở giữa, xung quanh chỉ có lác đác hai, ba nhóm khác.

Bốn, năm người họ chia cặp đánh đôi.

Giang Đồng cởi áo khoác, bên trong là một chiếc sơ mi trắng đơn giản. Anh nhường đồng nghiệp đánh trước, còn mình đứng bên cạnh xắn tay áo.

Điện thoại để trên bàn, màn hình chợt sáng lên. Anh liếc mắt nhìn, có tin nhắn đến.

Trần Tử Kiêm: 【 Tối các cậu mấy giờ xong? 】

Giang Đồng: 【 Tầm bảy, tám giờ. 】

“Giang Đồng, đến lượt cậu!”

“Ừ.”

Anh đặt điện thoại xuống, cầm lấy cây cơ.

Thực ra anh cũng lâu rồi không chơi. Sau khi chia tay Tống Dục, một thời gian dài anh tránh hết những gì liên quan đến hắn. Nhưng giờ không còn như trước nữa. Nghĩ đến Trần Tử Kiêm, tâm trạng Giang Đồng nhẹ nhõm hơn nhiều, cảm thấy những chuyện cũ chẳng là gì cả, đều đã qua rồi.

Anh chấm phấn vào đầu cơ, cúi người, nhắm vào bi trắng.

Phát đầu tiên, bi rơi trúng lỗ. Theo quy tắc, anh tiếp tục đánh.

Chọn xong bi tiếp theo, anh lại cúi xuống chuẩn bị đánh thì cảm giác có người đến gần từ phía sau.

Cú đánh này lệch một chút, bi không vào lỗ.

“Bác sĩ Giang giỏi thật.” Đồng nghiệp khen anh, Giang Đồng lắc đầu, cúi mắt nhìn bàn bi-a.

Đồng nghiệp cầm cơ bước lên, khẽ giọng nói: “Bạn cậu à?”

Giang Đồng thoáng sững lại, sau đó mới quay đầu.

Phía sau anh, một người đàn ông mặc vest đen đang đứng đó. Tóc tai được chải chuốt kỹ lưỡng, trên cổ đeo cà vạt xanh lam bản nhỏ, một tay đút túi quần, cổ tay lộ ra chiếc đồng hồ đắt tiền. Lẽ ra anh phải quen thuộc với dáng vẻ của hắn, nhưng khoảnh khắc này lại thấy xa lạ đến khó tin.

“Giang Đồng.”

Tống Dục gọi tên anh, giọng không trầm, nhưng hai chữ ấy được hắn thốt ra đầy ẩn ý. Đồng nghiệp bên cạnh bắt đầu tò mò về quan hệ giữa hai người.

Chỉ một giây ngẩn ra, nét mặt Giang Đồng đã để lộ sự chán ghét không che giấu nổi, nhưng anh nhanh chóng kiềm chế, giữ nụ

cười đúng mực, nói với đồng nghiệp: “Xin lỗi, tôi có chút chuyện.”

Anh bước ra ngoài, Tống Dục lập tức theo sau.

Hành lang rất dài, Giang Đồng chỉ muốn tìm một nơi giống như ban công, nhưng lại đi rất lâu.

Đẩy cửa kính ra, một cơn gió thổi tới, không lạnh, ngược lại còn làm dịu đi sự bức bối trong lòng anh.

Tống Dục bước lên trước, đứng cạnh Giang Đồng, ánh mắt không rời khỏi anh, như thể nhìn thế nào cũng không đủ. Hắn không kiềm chế được mà đưa tay ra, muốn chạm vào má Giang Đồng, nhưng anh lập tức tránh đi.

“Cố ý hay vô tình?” Sắc mặt Giang Đồng trầm xuống, giọng nói lạnh băng, chẳng có chút thiện ý nào.

Tống Dục rút tay về, thành thật đáp: “Cố ý.”

“Không cần thiết.” Giang Đồng không nhìn hắn, “Chúng ta đã kết thúc rồi, tôi nói rất rõ ràng. Giờ tôi có cuộc sống của riêng mình, làm ơn đừng quấy rầy tôi nữa.”

Tống Dục không lập tức đáp lại, hắn vẫn cứ nhìn anh.

Một lúc sau, hắn mới nói: “Tôi không tin, chúng ta bên nhau nhiều năm như vậy…”

“Thật ra đã kết thúc từ lâu rồi, chỉ là lúc đó tôi chưa nhận ra thôi.” Giang Đồng cắt ngang lời hắn, lúc này mới chịu nhìn thẳng vào Tống Dục.

“Tôi không cần anh níu kéo, đừng tưởng vẫn còn cơ hội, đã sớm không còn nữa rồi. Tôi không yêu anh nữa. Bây giờ anh nhìn tôi, theo dõi tôi, tôi chỉ thấy ghê tởm.”

Giọng anh vang vọng trong không trung, sắc mặt Tống Dục thay đổi theo từng câu chữ.

“Giang Đồng, nghe anh nói đi. Anh nghĩ chúng ta nên nói chuyện nghiêm túc. Tất cả mọi chuyện anh đều đã giải quyết xong, ngoài em ra, anh sẽ không kết hôn với ai khác. Lúc đó…”

“Đủ rồi. Dù anh còn chuyện gì chưa nói với tôi cũng không quan trọng nữa, bởi vì không thể quay lại được. Anh vẫn chưa hiểu?”

Giang Đồng không phải kiểu người hay nói lời tuyệt tình, cũng hiếm khi thực sự tức giận. Nhưng lúc này, anh hơi mở to mắt, lồng ng.ực phập phồng không ngừng, tim nặng trĩu, cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Không buồn để ý đến Tống Dục nữa, anh quay người rời đi.

Lại bước vào hành lang dài, phía sau vang lên giọng của Tống Dục:

“Tại sao lúc nào em cũng lạnh lùng như vậy? Chẳng lẽ trước đây em không yêu anh sao? Chẳng lẽ em không biết anh có yêu em hay không à?”

“Khi anh yêu em đến vậy, em lúc nào cũng giữ vẻ lạnh nhạt đó. Em bảo anh làm sao tin tưởng cho được!”

Không thể phủ nhận, những lời này khiến Giang Đồng nhói đau. Anh khẽ mím môi, nhanh chóng rẽ vào góc hành lang.

Lần quay về dường như không còn dài như lúc đi. Đồng nghiệp đã nhập cuộc chơi bóng, thấy sắc mặt anh không tốt, bèn hỏi: “Không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Giang Đồng ngồi xuống ghế bên cạnh, cầm lấy điện thoại.

Tin nhắn của Trần Tử Kiêm anh vẫn chưa đọc hết.

Trần Tử Kiêm: 【Tối nay muốn qua chỗ cậu, khi nào xong thì nhắn tôi, tôi đến đón.】

Có lẽ cảm thấy giọng điệu này hơi trực tiếp, hắn lại bổ sung một câu: 【Được không?】

Ở lại đây chỉ khiến tâm trạng tệ hơn, Giang Đồng cầm áo khoác đứng dậy, nói với đồng nghiệp: "Tôi đi trước đây. Lát nữa tôi qua nói với bác sĩ Trần một tiếng, tối nay có bạn tìm tôi."

Đồng nghiệp đoán có thể vừa rồi đã có chuyện gì xảy ra, nhưng không tiện hỏi, chỉ gật đầu, vỗ nhẹ vai anh: "Được, lát nữa tôi cũng nói với anh ấy một tiếng."

Bác sĩ Trần chính là chú rể hôm nay.

Sau khi giao phó xong, Giang Đồng đi ra ngoài, nhắn tin cho Trần Tử Kiêm: 【Cậu đang ở nhà à? Tôi xong rồi, tôi qua tìm cậu.】

Vừa vào thang máy, điện thoại của Trần Tử Kiêm gọi tới, giọng điệu mang theo chút ngạc nhiên.

"Bây giờ à?"

"Ừ. Vốn định buổi chiều đánh bi-a với mọi người, nhưng… nói chung là thấy không có gì thú vị, nên tôi nói đi trước."

Giang Đồng lược bớt chuyện Tống Dục tìm anh.

Anh nghĩ chuyện này nên nói với Trần Tử Kiêm, nhưng chưa nghĩ ra phải nói thế nào, cũng không biết hắn sẽ có phản ứng gì.

"Hay để tôi đón cậu?" Trần Tử Kiêm nói.

"Không cần đâu, gửi địa chỉ cho tôi, tôi gọi xe qua."

Thang máy “ting” một tiếng, đến tầng trệt.

“Được, tôi gửi định vị cho cậu.”

Nơi Trần Tử Kiêm ở không xa ký túc xá của Giang Đồng.

Ra khỏi khách sạn, Giang Đồng nhanh chóng bắt được xe. Khi khoảng cách với nơi này càng xa, anh mới thực sự thở phào một hơi.

Buổi chiều luôn khiến người ta cảm thấy uể oải, anh lơ mơ chợp mắt trong xe.

Đến nơi, tài xế nhắc anh mới phản ứng lại.

Sau khi trả tiền và xuống xe, Giang Đồng vừa định gọi cho Trần Tử Kiêm thì đã thấy hắn đứng chờ bên đường.

Ngày nghỉ, Trần Tử Kiêm mặc áo thun quần dài thoải mái, tinh thần trông có vẻ tốt hơn trước nhiều.

“Sao cậu lại ra đây đợi tôi?” Giang Đồng bước tới, giọng nói mang theo chút vui vẻ mà ngay cả anh cũng không nhận ra.

Như thể vừa thấy Trần Tử Kiêm, cả người anh liền thả lỏng.

“Sợ cậu tìm không ra.” Trần Tử Kiêm theo bản năng đưa tay ra, như muốn nắm tay anh. Đưa được nửa chừng, hắn mới nhận ra có lẽ không thích hợp, bèn thu tay lại.

Giang Đồng cụp mắt, không nói gì.

“Đi thôi, tôi chưa từng đến nhà cậu.”

Dù anh không thể hiện gì, Trần Tử Kiêm vẫn nhận ra tâm trạng anh không tốt.

Có lẽ là do thỉnh thoảng anh hơi mất tập trung, chẳng hạn như lúc này trong thang máy.

Đã xảy ra chuyện gì trong bữa tiệc cưới sao?

“Thật ra sở cảnh sát cũng có ký túc xá, nhưng tôi muốn sống riêng nên dứt khoát mua một căn hộ.”

Vừa vào nhà, Giang Đồng đã nhận thấy khu chung cư này rất sạch sẽ, tiện nghi mới và cao cấp, chắc chắn không phải ký túc xá phân cho cảnh sát.

“Nhà tôi không có nhiều đồ đâu…” Trần Tử Kiêm nói, thang máy đến nơi.

Một tầng một hộ, lúc nhập mật mã hắn cũng không tránh Giang Đồng. Cửa mở ra, Giang Đồng thấy một căn nhà sạch sẽ gọn gàng.

Quả thật đồ đạc không nhiều, như thể chẳng ai ở lâu, hoặc có ý định chuyển nhà.

Tuy không gian không rộng nhưng có một phòng ngủ, một phòng sách, cửa sổ sát đất và ban công sinh hoạt. Phong cách trang trí đơn giản, tông màu đen trắng xám, nhưng không phải không có sắc màu khác.

Trần Tử Kiêm hình như thích trồng hoa, trên ban công của hắn có đủ loại cây cối.

“Sao trước giờ cậu chưa nói?” Giang Đồng ngồi xuống, nhẹ nhàng chạm vào một đóa hoa đỏ rực. Hoa có màu đỏ tươi, mép của mỗi cánh hoa tròn trịa, nhị hoa có màu vàng nhạt.

“Đây là hoa trà.” Trần Tử Kiêm kéo một chiếc ghế đẩu nhỏ cho anh.

“Công việc bận quá, tôi cũng ít chăm sóc chúng nên cũng trồng ít đi bớt.”

“Đúng là cậu bận thật.” Giang Đồng cười nhẹ.

Ánh sáng từ ngoài cửa sổ rơi xuống, chiếu sáng nửa bên mặt anh. Giang Đồng vốn dĩ rất trắng, lúc này như phát sáng, ngay cả những hạt bụi nhỏ trong không khí cũng phát sáng lên, lơ lửng như những mảnh vàng.

Trần Tử Kiêm nhìn đến thất thần, chớp mắt.

“Hôm nay tâm trạng của cậu không tốt sao?” Hắn hỏi.

Hắn tiến lại gần, vòng tay ôm lấy eo anh.

Giang Đồng không biết vì sao Trần Tử Kiêm lại nhận ra được, có chút ngạc nhiên.

“Ừm… đúng là có một chút, nên tôi mới đến tìm cậu.”

Anh cảm nhận được bàn tay đặt trên eo mình siết lại, hơi ấm xuyên qua lớp áo, nóng rực trên da thịt.

“Chỉ cần gặp tôi là sẽ vui sao? Tôi có thể hiểu như vậy không?” Trần Tử Kiêm hỏi.

Giang Đồng nhìn hắn, thấy trong ánh mắt ấy ẩn chứa một chút mong đợi.

“Đương nhiên là có thể.” Giang Đồng đưa tay phủ lên mu bàn tay của Trần Tử Kiêm, như một sự chấp nhận.

“Không muốn đi công tác chút nào…” Trần Tử Kiêm có chút cố chấp nói.

Hắn hoàn toàn dựa vào Giang Đồng, tựa trán lên vai anh.

“Không sao, cậu đi rồi về tôi vẫn còn ở đây mà.” Giang Đồng an ủi hắn, giọng nghe có vẻ bình tĩnh, nhưng thực ra nhịp tim đã sớm rối loạn vì hành động của Trần Tử Kiêm.

Khoảng cách quá gần, Trần Tử Kiêm gần như có thể cảm nhận được nhịp mạch đập bên cổ Giang Đồng. Đồng thời, hắn cũng ngửi thấy mùi rượu vương trên cổ áo anh, cho là anh đã uống chút rượu.

Trần Tử Kiêm còn muốn ôm anh như vậy thêm một lát, nhưng ngồi xổm lâu khiến chân hơi tê dại.

Hắn đứng dậy, nhìn Giang Đồng chớp mắt chậm rãi, cảm thấy anh có vẻ mệt, liền hỏi: “Muốn ngủ một chút không?”

“Tôi tìm cho cậu mấy bộ đồ thoải mái hơn, bây giờ ngủ đi, tỉnh dậy là vừa lúc ăn tối.”

Lần đầu đến nhà người ta mà đã ngủ trên giường của chủ nhà, Giang Đồng cảm thấy không được tự nhiên lắm, nhưng vẫn không kìm được mà gật đầu.

Anh cùng Trần Tử Kiêm vào phòng ngủ, nhìn hắn mở tủ quần áo.

Bên trong mỗi ngăn đều được phân loại rõ ràng, quần áo theo mùa và cùng tông màu được xếp gọn gàng thành từng chồng.

Trần Tử Kiêm lấy ra một bộ đồ thoải mái rồi đưa cho anh, Giang Đồng hỏi:

“Lúc tôi ngủ, cậu định làm gì?”

“Chưa biết nữa.” Trần Tử Kiêm thực sự chưa nghĩ đến chuyện này.

“Chắc là ra ngoài mua ít đồ, căn thời gian rồi nấu cơm cho cậu.”

Giang Đồng ngồi bên mép giường, ngẩng đầu nhìn nghiêng gương mặt hắn.

Ngoại hình của Trần Tử Kiêm thuộc kiểu anh mà có gặp trên đường cũng sẽ ngoái lại nhìn, một vẻ đẹp sắc sảo, mạnh mẽ. Nhưng tính cách hắn lại hoàn toàn trái ngược với diện mạo, dịu dàng, trầm ổn, những phẩm chất ấy đã thấm vào tận xương tủy.

“Trần Tử Kiêm, trước đây cậu làm sao mà không có nổi một mối tình?” Giang Đồng vẫn cảm thấy khó tin.

“Không phải là không có nổi.” Trần Tử Kiêm nhìn anh, ánh mắt chợt lóe lên một chút rồi lại cúi đầu.

【Tác giả có lời muốn nói】

Lúc trước Giang Đồng hỏi, Trần Tử Kiêm nói là sau này mới động lòng, nên bây giờ cậu ấy mới hỏi như thế~

Chương 28: Mất kiểm soát

Giang Đồng ngủ một buổi chiều.

Căn phòng kéo rèm chắn sáng tối om, giữa giấc mộng, anh cảm thấy hơi nóng, nửa cánh tay lộ ra ngoài chăn. Trên khuôn mặt ngủ say thoáng ửng đỏ, hơi thở cũng dần trở nên nặng nề.

Có lẽ là ngủ không thoải mái lắm.

Trần Tử Kiêm gần nấu xong bữa tối thì vào xem anh.

Hắn lặng lẽ ngồi xuống mép giường, không định đánh thức Giang Đồng. Gió lay động rèm cửa, một tia sáng gãy khúc rơi xuống chăn, có vài vệt chiếu lên phần cổ anh.

Chỉ định kéo chăn lên giúp cậu ấy thôi, Trần Tử Kiêm nghĩ.

Hắn đặt tay lên mép chăn một cách nhẹ nhàng, rồi không nhúc nhích nữa.

Đang mơ sao? Mơ thấy gì nhỉ?

Có lẽ do không khí buổi chiều oi bức quá, hắn bất giác cúi xuống, tiến gần hơn một chút đến nguồn nước của mình.

Làn da Giang Đồng rất mềm, rất trắng, là kiểu không thể thấy trong đội cảnh sát. Hơi thở anh nhẹ, thân nhiệt hơi cao, môi cong lên một chút, rất thích hợp để hôn.

Trần Tử Kiêm chống tay xuống giường, dừng lại ở khoảng cách có thể nhìn rõ hàng mi anh.

Cậu ấy có tỉnh không? Ngay lúc này.

Trần Tử Kiêm vừa hy vọng câu trả lời là có, lại vừa mong rằng không.

Một lúc sau, Giang Đồng như thể cảm giác được có người ở bên cạnh, đầu ngón tay khẽ co lại, rồi từ từ tỉnh dậy.

Nhìn thấy Trần Tử Kiêm, anh không phản ứng ngay, chỉ mở mắt nhìn hắn bất động. Qua một lúc, có vẻ anh định ngồi dậy, tưởng rằng Trần Tử Kiêm sẽ tránh ra nên hơi nâng đầu lên. Nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, thế là bốn cánh môi khẽ chạm nhau.

“Trần Tử Kiêm…”

Trần Tử Kiêm bỗng nhiên nhớ đến chiếc giường bệnh trong bệnh viện trên núi, khi ấy Giang Đồng mở mắt ra cũng gọi hắn như vậy.

Hắn không trả lời, chỉ cúi xuống, nâng cằm anh lên, hôn xuống có phần hung hăng.

Có lẽ do mới tỉnh giấc trưa, phản ứng của Giang Đồng khá chậm. Mãi đến khi Trần Tử Kiêm cắn môi anh một hồi, anh mới hé ra một khe hở, làm nụ hôn càng thêm sâu.

Trần Tử Kiêm có chút mất kiểm soát, quấn lấy đầu lưỡi anh, tay còn lại vẫn chống xuống giường, ngón tay dần siết chặt mép giường. Giang Đồng thở d.ốc, bởi vì hắn cúi người đè lên, nên phát ra một tiếng rên khe khẽ mà ngay chính anh cũng không nhận ra.

Chăn bị vén lên, Trần Tử Kiêm vu.ốt ve theo đường cằm của anh, đi qua cổ, dừng lại một chút trên bả vai, rồi kéo một chân

Giang Đồng đặt lên eo mình. Hắn hôn sâu đến mức hút sạch không khí trong khoang miệng anh, khiến anh ngắn ngủi thiếu oxy, giống như xuất hiện phản ứng cao nguyên.*

**Phản ứng cao nguyên là triệu chứng thường gặp khi cơ thể di chuyển lên một độ cao từ vài ngàn mét, gây ra nhiều biểu hiện khó chịu cho cơ thể như uể oải, buồn ngủ, hoa mắt, chóng mặt.*

“Ưm…”

Giang Đồng nắm chặt cổ áo sau của Trần Tử Kiêm. Khoảnh khắc đó, hắn rời khỏi môi anh, phủ người lên trên anh, dịch mặt khỏi Giang Đồng mà vùi vào gối.

“Xin lỗi.” Giọng hắn nhỏ đến mức gần như không nghe thấy.

Nhưng với tính cách của hắn, vào lúc này còn có thể nói gì với Giang Đồng đây?

Giang Đồng bất đắc dĩ vỗ vỗ sau gáy hắn.

“Không cần mà.”

Họ im lặng một lúc. Hai má Giang Đồng nóng bừng, ôm đầu Trần Tử Kiêm, nhìn rèm cửa sổ.

Dưới làn gió nhẹ, ánh chiều tà màu cam lúc ẩn lúc hiện, chiếu sáng những hạt bụi nhỏ bé.

Sau khi cảm xúc dần bình ổn, Trần Tử Kiêm hít một hơi sâu trên vai anh, rồi ngồi dậy.

“Tôi nấu xong rồi, dậy ăn cơm nhé?” Hắn vén mấy sợi tóc rối trên trán anh.

“Mấy giờ rồi?” Giang Đồng hỏi.

“Hơn năm giờ, cũng không muộn lắm.” Trần Tử Kiêm cúi mắt, bao lấy tay anh.

Giang Đồng cười nói: “Tôi ngủ mà nóng quá…”

Anh kéo chăn xuống một chút, nghiêng người, vẫn nắm tay Trần Tử Kiêm.

“Ra mồ hôi rồi.” Trần Tử Kiêm rút một tờ khăn giấy đặt trên tủ đầu giường, lau mồ hôi trên trán anh.

Động tác ấy khiến Giang Đồng thấy dễ chịu, anh lại nhắm mắt lim dim một chút. Cả người cuộn sang phía Trần Tử Kiêm, mặt ngửa lên, môi hơi mím. Hắn nhìn anh một lúc, mới kiềm chế dời mắt đi.

“Ăn cơm thôi.” Giang Đồng nhắm mắt nói, “Cảm ơn đã nấu cho tôi.”

“Không cần cảm ơn.” Trần Tử Kiêm lại xoa đầu anh.

Giang Đồng không thay lại quần áo của mình mà mặc luôn đồ của Trần Tử Kiêm đi ra bàn ăn.

Anh cao 1m78, vốn dĩ cũng không thấp, nhưng Trần Tử Kiêm cao hơn anh gần một cái đầu, quần áo tất nhiên rộng thùng thình. Giang Đồng xắn tay áo lên, chống khuỷu tay lên bàn, chống cằm nhìn hắn.

“Sao thế?” Trần Tử Kiêm bị nhìn đến mức có chút ngượng ngùng.

“Không có gì.” Giang Đồng hạ tay xuống, cầm đũa bắt đầu ăn.

Phần lớn thời gian khi ăn với Trần Tử Kiêm, bàn ăn luôn rất yên tĩnh.

Sau khi ăn xong, dọn dẹp bát đũa, trời mới vừa tối.

Hai người ngồi trên chiếc sô pha nhỏ đối diện cửa sổ sát đất, Giang Đồng ôm một đĩa trái cây cắt sẵn, thỉnh thoảng ăn một miếng.

Lúc đầu, họ không nói gì, chỉ tận hưởng khoảng thời gian nhìn sắc trời dần tối.

[Editor: Cặp đôi này sao mà im ru thế, ồn ào lên coi =))]

Sau đó, điện thoại Giang Đồng reo lên. Người gọi đến là chú rể hôm nay.

“Bác sĩ Giang, chiều nay lúc cậu nói đi mà tôi bận quá, cũng không kịp giữ cậu lại.”

“Hôm nay đương nhiên là cậu bận rồi, vốn không cần phải tận tình tiếp tôi vậy đâu. Là do tôi có bạn muốn đi, nên tôi đến tiễn.” Vừa nói, Giang Đồng vừa nhìn Trần Tử Kiêm.

Anh lại khách sáo với đồng nghiệp vài câu rồi cúp máy.

“Đi về sớm?” Trần Tử Kiêm hỏi.

Hắn vốn tưởng rằng Giang Đồng ở lại đến khi tiệc tan mới đến đây. Nghĩ đến trạng thái của anh lúc chiều không ổn lắm, Trần Tử Kiêm đoán chắc đã có chuyện gì xảy ra.

“Ừ.” Giang Đồng chưa tắt điện thoại, vài tin nhắn từ số lạ gửi đến.

【 Nhìn em quyết đoán đoạn tuyệt như vậy, lúc trước là do anh quá đau khổ, đã nói sai rồi. 】

【 Đồng Đồng, em biết gia cảnh của anh mà. Từ nhỏ anh đã lớn lên trong áp lực của cha mẹ. Những gì anh có bây giờ, phần lớn đều do họ cho anh. Trước đó anh không có dũng khí thoát khỏi

cuộc sống của họ, nên anh không thể từ chối những sắp đặt của họ. Nhưng bây giờ đã khác rồi, anh có thể… 】

Giang Đồng lướt qua một lượt, rồi xóa tin nhắn.

Nếu là vài năm trước, anh có lẽ sẽ xúc động vì những lời này, nhưng như Tống Dục nói, bây giờ đã khác rồi. Có nhiều chuyện qua mất thời hạn của nó, thì sẽ biến chất, trở thành một sự lựa chọn sau khi cân nhắc lợi ích.

Rõ ràng là Tống Dục đi hết con đường đã chọn, thấy con đường kia không tốt, hắn không thể đi tiếp được nữa nên mới hối hận.

Giang Đồng đặt điện thoại sang một bên.

Trái cây đã ăn gần nửa, Trần Tử Kiêm đột nhiên hỏi: “Muốn ra ngoài chơi không?”

“Chơi gì?” Vừa ăn no, ngủ trưa xong cũng không còn mệt, Giang Đồng bỗng thấy sảng khoái, hứng thú với đề nghị của Trần Tử Kiêm.

“Vậy là muốn đi rồi.” Trần Tử Kiêm nói chắc nịch, đứng dậy khỏi sô pha. “Đi thay đồ đi.”

Hắn vẫn chưa nói rốt cuộc sẽ làm gì, nhưng Giang Đồng cũng thích những điều bất ngờ như thế này.

Giang Đồng cởi bộ quần áo Trần Tử Kiêm đưa cho, thay lại bộ ban chiều, rồi cẩn thận gấp bộ vừa cởi ra, đặt ngay ngắn bên mép giường.

Hắn chắc chắn sẽ giặt lại một lần.

Đẩy cửa ra, Trần Tử Kiêm đang đứng trước cửa sổ sát đất đợi anh.

“Đi thôi.” Hắn quay lại, lúc này Giang Đồng mới thấy trong tay hắn cầm một chùm chìa khóa xe.

“Là đi đâu vậy?” Giang Đồng cài dây an toàn, nhìn sang Trần Tử Kiêm, bắt gặp nụ cười khẽ có phần hờ hững của hắn.

Anh hơi khựng lại, rồi cũng bật cười theo.

“Sao thế?”

Trần Tử Kiêm khởi động xe, liếc mắt nhìn anh: “Không biết cậu có thích không nữa.”

Xe chạy thẳng ra khỏi thành phố, cảnh vật hai bên đường dần trở nên xa lạ với Giang Đồng.

Rất nhanh sau đó, khung cảnh dọc đường chỉ còn lại quang cảnh ngoại ô. Những hàng cây và rào chắn ven đường có hình dáng gần như giống nhau.

Sau hơn bốn mươi phút, trên màn hình định vị cuối cùng cũng hiển thị sắp đến nơi.

Trước mặt họ xuất hiện một biển chỉ dẫn, phía trước là một trường đua quốc tế.

Dù là ban đêm, đường đua vẫn sáng rực, những chiếc đèn công suất lớn lắp cách quãng soi rõ cả một khoảng trời như ban ngày. Khi Trần Tử Kiêm lái xe vào, Giang Đồng đã thấy mấy người chạy theo họ.

“Đây là chỗ của một người bạn, cũng là bạn học cấp ba của chúng ta. Tôi quen cậu ấy khi chơi bóng rổ, chắc cậu không nhớ đâu.” Trần Tử Kiêm vừa dứt lời, có người đã bước đến gõ nhẹ vào cửa sổ ghế lái.

Giang Đồng nghiêng người về phía trước, trông thấy một gương mặt nghiêng.

Trong trí nhớ của anh, người này có chút quen thuộc, nhưng thực sự không rõ ràng lắm, chỉ nhớ mang máng họ của cậu ta khá đặc biệt.

“Nhị ca, lâu rồi không thấy cậu đến, sao nay lại ghé đột xuất vậy? Tôi vốn không có ở đây đâu, nghe tin cậu đến mới quay lại đó.” Người kia nói, rồi cũng nhìn thấy Giang Đồng ở ghế phụ, hơi sững lại, sau đó gật đầu chào anh.

“Vị bạn học này, tôi còn có chút ấn tượng nha.”

“Chào anh, tôi là Giang Đồng.” Giang Đồng lên tiếng chào hỏi. Anh vừa nói xong, đối phương khẽ nhướn mày, như thể đã nhớ ra.

“À, học sinh giỏi mà, có khi cậu không nhớ tôi đâu. Hồi đó tôi không học chung lớp với hai người. Tôi là Đan Tư.”

Nghe vậy, Giang Đồng mới sực nhớ ra.

Trước đây, Trần Tử Kiêm có mấy người bạn chơi rất thân ở lớp khác, thường xuyên chơi bóng cùng hắn, trong đó có một người tên Đan Tư.

Giang Đồng bước xuống xe.

“Dù sao đây cũng là chỗ của tôi, hai người muốn dùng xe nào cứ tự nhiên.” Đan Tư đi trước dẫn đường, đưa bọn họ vào một gara.

Dưới ánh đèn trần sáng trưng, những chiếc xe đua xếp thành hàng ngay ngắn, lớp sơn màu sắc rực rỡ phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

“Vậy nên, hôm nay là dẫn tôi đến đây để đua xe à?” Giang Đồng hỏi rất khẽ.

Đan Tư không nghe thấy bọn họ nói chuyện, đứng trước một chiếc xe, quay sang hỏi Trần Tử Kiêm: “Chiếc này mới về tháng này, nhị ca muốn thử không?”

“Ừm, buổi chiều không vui lắm phải không?” Trần Tử Kiêm hờ hững ngước mắt lên, nói với Đan Tư: “Được, chọn chiếc này đi.”

Đan Tư ném chìa khóa xe cho hắn từ xa, rồi chuẩn bị rời đi.

“Nhị ca cứ thoải mái mà chơi, tối nay trong trường đua không còn ai khác đâu. Tôi có chút việc, phía trên có người giúp hai người trông chừng rồi.” Cậu ta phất tay đầy hào sảng, xoay người lên một chiếc xe khác, rất nhanh đã lái đi.

Trần Tử Kiêm mở cửa ghế lái, ra hiệu Giang Đồng ngồi vào.

Anh đứng cạnh cửa xe, tay đặt lên mép cửa, nghiêng đầu hỏi: “Vừa vào đã để tôi cầm lái luôn sao?”

Cảm giác vai hơi nặng, là bàn tay của Trần Tử Kiêm ấn nhẹ xuống. Giang Đồng thuận thế ngồi vào, tay đặt lên vô-lăng.

Rõ ràng thiết kế của chiếc xe này cũng không khác xe bình thường là mấy, vậy mà anh lại hơi lúng túng.

Bên cạnh vang lên tiếng “cạch”, Trần Tử Kiêm đã ngồi vào trong. Không gian xe không rộng lắm, vóc người hắn cao lớn, khiến Giang Đồng cảm thấy không gian như bị lấp đầy một nửa, trong lòng cũng vì thế mà an tâm hơn nhiều.

“Trước tiên chạy hai vòng làm quen đã.” Trần Tử Kiêm không hề lo lắng, rất nhanh cài dây an toàn, liếc mắt nhìn anh.

“Có sợ không?” Hắn hỏi.

Giang Đồng khẽ cười, khởi động xe.

“Muốn nghe thật lòng không?”

Anh đánh tay lái, đưa xe ra ngoài.

Trần Tử Kiêm một tay nắm lấy tay cầm trên cửa xe, mắt nhìn về phía trước: “Tất nhiên rồi.”

“Bây giờ… vẫn ổn.”

Đạp mạnh chân ga, chiếc xe lao vút đi như một con đại bàng xé toạc bầu trời.

Trước mắt anh chỉ còn lại đường đua, Giang Đồng siết chặt tay lái. Dù cửa kính đóng chặt, tiếng gió vẫn gào thét điếc tai. Khi xe rẽ gấp ở tốc độ cao, âm thanh lốp ma sát với mặt đường khiến adrenaline của anh bùng nổ, tim đập mạnh, toàn thân căng thẳng, nhưng phản xạ lại nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Chạy được hai vòng, Giang Đồng cơ bản đã quen với đường đua.

Đến vòng thứ ba, anh thả lỏng hơn hẳn, dần dần cảm nhận được sự tận hưởng.

Tận hưởng tiếng gió, tận hưởng sự tập trung, tận hưởng khoảnh khắc tâm trí trống rỗng không có bất cứ thứ gì khác.

“Muốn thử drift* không?” Trần Tử Kiêm đột nhiên hỏi.

**Drift là một phương pháp lái xe mà người điều khiển chủ đích tăng cường sự trượt của bánh sau ở tốc độ cao. Điều này làm cho chúng trượt qua mặt đường mà vẫn giữ được kiểm soát về tốc độ và hướng di chuyển theo ý muốn.*

Hai người nhìn nhau, Trần Tử Kiêm nhếch môi cười.

“Vậy thì nghe tôi nói.”

Phía trước là một khúc cua, Giang Đồng vô thức căng thẳng.

Dường như nhận ra trạng thái của anh, Trần Tử Kiêm nhắc lại lần nữa: “Chỉ cần nghe theo tôi là được.”

Hắn đưa mắt nhìn Giang Đồng, rồi lại nhìn về phía trước.

“Trước khi vào cua, đánh lái, đạp ga, không cần phanh.”

Tốc độ xe tăng vọt, tiếng động cơ gầm rú, khiến Giang Đồng theo quán tính ngả ra sau.

“Lúc này nhìn ra ngoài, đến vị trí có biển báo—” Trần Tử Kiêm nghiêng người sát lại, giơ tay chỉ ra ngoài cửa sổ, “Đạp mạnh ga.”

Não căn bản không theo kịp lời phân tích của Trần Tử Kiêm, cơ thể Giang Đồng đã hành động theo lời hắn.

Một cú nhấn ga, động cơ lập tức tăng tốc đến mức tối đa, giọng của Trần Tử Kiêm lẫn vào cơn gió bên tai, Giang Đồng chỉ nghe rõ một tiếng quát: “Quay bánh lái!”

Thân xe đột ngột mất trọng lực, Giang Đồng nghiến chặt răng, căng cả trán, nhưng vẫn giữ bình tĩnh, nhanh chóng hoàn thành thao tác quay bánh lái.

Vừa thoát khỏi khúc cua, cảm giác điều khiển xe mới trở lại bình thường, Giang Đồng vô thức tăng tốc, hoàn thành một vòng giải phóng trọn vẹn trên đường đua.

Tới khi về vạch đích, Giang Đồng mới giật mình nhận ra mình đã toát cả mồ hôi lạnh.

“Muốn xem cậu lái một lần.” Anh giảm tốc độ, lái xe ra khỏi đường đua.

Cả hai đổi chỗ. Khi thấy Trần Tử Kiêm ngồi vào ghế lái, Giang Đồng cuối cùng cũng bớt lo lắng, thậm chí không nhịn được mà

thở phào nhẹ nhõm.

Anh bật cười: “Lớn chừng này rồi mà chưa từng trải qua cảm giác kí.ch thí.ch thế này bao giờ.”

Lời này lọt vào tai Trần Tử Kiêm, hắn không đáp lại, nhưng chân mày lại khẽ nhảy lên.

Vậy sao?

Không còn gì kí.ch thí.ch hơn nữa à?

Chưa chắc.

Vào khúc cua, Trần Tử Kiêm nhìn thẳng phía trước, thao tác lưu loát.

Mỗi điểm vào cua đều chuẩn xác, chiếc xe dưới tay hắn phát huy tối đa hiệu suất. Khoảnh khắc thân xe mất trọng lực, Giang Đồng không cảm thấy hoảng loạn hay sợ hãi, mà ngược lại, anh để mặc cơ thể mình rơi tự do theo quán tính.

Vài lần quay bánh lái, lốp xe như bám chặt lấy đường đua, tạo ra lực bám cực lớn, đuôi xe được vặn trở lại đúng quỹ đạo.

Có lẽ mình đã trải qua hiệu ứng cầu treo*.

**Cầu treo tạo ra một sự lo lắng, sợ hãi khi đi qua. Điều nay khiến nhịp tim của những người tham gia tăng cao hơn so với bình thường. Cảm giác lo lắng, sợ hãi khi đi qua cầu treo cộng với sự gia tăng của nhịp tim thường dễ bị nhầm lẫn với cảm giác rung động.*

Giang Đồng nhìn chằm chằm vào đường đua không ngừng thay đổi phía trước, ngón tay bấu chặt lấy tay cầm đến mức gần như cứng đờ.

Lúc xuống đường đua, ánh đèn rực rỡ hai bên lướt qua, từng dải sáng phân chia gương mặt Trần Tử Kiêm thành những vùng

sáng tối. Sống mũi hắn ẩn trong bóng tối, còn đôi môi lại hiện lên dưới ánh sáng, hai hàng lông mày sắc như lưỡi dao, yết hầu nhô lên tựa như đỉnh núi nhỏ.

Giang Đồng nhìn hắn, cảm thấy trong lòng như có một đốm lửa bùng lên, thiêu đốt khiến lòng bàn tay anh đổ mồ hôi, máu nóng chảy ngược, toàn thân căng thẳng.

Bước vào gara kín, ánh sáng mờ hơn so với đường đua bên ngoài. Trần Tử Kiêm dừng xe, tay vẫn đặt trên vô lăng nhưng không có ý định rời đi.

“Thấy vui không?” Giọng hắn như bị gió lùa vào, còn khàn hơn bình thường.

“Vui.” Giang Đồng lại hơi khó mở lời, chỉ khẽ cười một tiếng. “Nhưng nếu cậu không có ở đây, chắc tôi không dám đến nữa.”

Trần Tử Kiêm cười rất nhạt, hắn cúi đầu.

“Vậy sau này, tôi sẽ luôn ở đây.”

Hơi thở của cả hai đều trở nên nặng nề. Trần Tử Kiêm nhìn sang, đôi mắt khẽ nâng, trong đồng tử nâu sẫm phản chiếu bóng dáng Giang Đồng.

“Được không?”

Trong vài giây ngắn ngủi, Giang Đồng không nói gì. Trần Tử Kiêm cũng không ép anh, chỉ mím môi, đưa tay tháo dây an toàn rồi xuống xe.

Giang Đồng không biết hắn định đi đâu, chỉ biết mình có chút hoảng loạn, muốn đi theo. Nhưng khi chạm tay vào vị trí dây an toàn, lớp áo cản trở khiến anh mãi không tìm được nút bấm.

Anh cúi đầu nhìn xuống, cuối cùng cũng mở được. Nhưng vừa ngẩng đầu lên, ánh sáng bên cạnh xe bị che khuất, khuôn mặt anh chìm vào bóng tối, là Trần Tử Kiêm đứng ngay ngoài cửa.

Giang Đồng sững người trong thoáng chốc, Trần Tử Kiêm đã mở cửa xe ra.

Vì vóc dáng cao lớn, hắn phải hơi cúi người vào trong, một tay chống lên lưng ghế bên cạnh khuôn mặt Giang Đồng, tay còn lại vươn qua giúp anh tìm khóa dây an toàn.

Nhưng rõ ràng đã mở được rồi.

Trên người Trần Tử Kiêm có nhiệt độ nóng bỏng mà Giang Đồng thích, còn mang theo hương thơm nhàn nhạt, khiến anh liên tưởng đến tuyết và gió trên núi cùng với sự tự do, nhưng lại mang đến cảm giác an toàn từng phút từng giây.

Họ rất ăn ý, nhưng cũng không rõ ràng, chẳng ai chủ động nhích người đi.

Dưới ánh đèn lờ mờ, Trần Tử Kiêm cuối cùng cũng nhận ra dây an toàn đã được tháo ra từ lâu. Ngón tay hắn siết chặt lưng ghế, không chắc chắn mà hỏi anh: “Sao vậy?”

“Hôm nay tôi đi tiệc cưới, gặp Tống Dục.”

Đây vốn không phải thời điểm thích hợp để nói về chuyện này, vì không khí giữa họ đang rất tốt. Nhưng nếu Trần Tử Kiêm đã quan tâm đến cảm xúc của anh, Giang Đồng cũng không muốn giấu đi nguyên nhân.

Vừa nói ra, Trần Tử Kiêm rõ ràng ngừng lại một chút.

“Anh ta đúng là lý do khiến tôi tâm trạng không tốt, nhưng chỉ vì quá phiền thôi, dường như tôi nói thế nào anh ta cũng không

hiểu.” Giọng Giang Đồng rất nhẹ, một nửa gần như lẩn khuất trong lớp áo khoác của Trần Tử Kiêm.

“Nói với cậu là vì, tôi…” Tới miệng lại khó mà thốt nên lời.

Sự im lặng bỗng lan ra, Giang Đồng hít sâu một hơi, hơi thở phả lên mặt Trần Tử Kiêm, khiến làn da hắn nóng lên đôi chút.

Nhưng có vẻ Trần Tử Kiêm hiểu lầm, hắn đưa tay vuốt nhẹ tóc Giang Đồng.

“Có một chuyện, hình như đến giờ cậu vẫn chưa hiểu.” Trần Tử Kiêm chậm rãi nói: “Là tôi thích cậu. Cậu không cần phải đáp lại tôi, có thể cứ để tôi lơ lửng. Tôi biết cậu nghĩ nhiều, tôi biết cậu lo lắng điều gì, nhưng đây là lựa chọn của tôi.”

“Cậu muốn làm gì, cứ đợi đến lúc nghĩ thông suốt rồi hãy làm, tôi đều chờ cậu.”

“Tôi không cần công bằng.”

Giang Đồng nhẹ nhàng chớp mắt.

“Tôi nói chuyện này, là để một lần nữa nghiêm túc nói với cậu rằng, về chuyện tình cảm, bất kể tôi làm gì cũng không liên quan đến Tống Dục. Cậu là cậu, anh ta là anh ta.”

“Bây giờ cậu vui chưa?” Trần Tử Kiêm hỏi.

“Tôi nhớ lần trước cậu đột nhiên bảo muốn dẫn tôi đi đâu, cuối cùng cũng là đi lái xe.”

Giang Đồng đang nhắc đến lần lái xe trượt tuyết.

“Lúc đó tôi cũng thấy rất vui.” Giang Đồng chậm rãi hồi tưởng. “Ở bên cậu, tôi cảm thấy mọi thứ đều rất thú vị, rất vui vẻ.”

Giọng anh hơi trầm, cũng hơi khàn, rất chậm. Nói xong, Giang Đồng nghiêng người, tựa vào vai Trần Tử Kiêm, tay khẽ run rẩy ôm lấy hắn.

Hắn có vòng eo hẹp, cơ bắp săn chắc, nhưng Giang Đồng lại thấy rất thoải mái, như thể cuối cùng đã tìm được vị trí phù hợp với mình.

Như vậy vẫn chưa đủ, Giang Đồng còn tìm đến bàn tay Trần Tử Kiêm, men theo cánh tay hắn trượt xuống. Đầu ngón tay của Giang Đồng đốt lên một ngọn lửa râm ran trên người Trần Tử Kiếm, còn nóng hơn cả những chiếc xe đang lao nhanh trên sân.

Đến khi lòng bàn tay chạm vào mu bàn tay hắn, hai mảnh da nóng ấm dán vào nhau, Giang Đồng mới cảm thấy như có thứ gì đó cuối cùng cũng rơi xuống đúng chỗ.

“Nếu một ngày nào đó cậu quyết định bắt đầu một mối quan hệ mới, chẳng phải nên nghĩ đến tôi đầu tiên sao?”

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Trần Tử Kiêm lật tay lại, siết chặt lấy tay anh.

Da của Giang Đồng trắng hơn Trần Tử Kiêm nhiều, mười ngón tay đan chặt vào nhau. Trần Tử Kiêm dùng đầu ngón tay thô ráp vuốt nhẹ bàn tay Giang Đồng, mắt rũ xuống.

“Được.”

Giang Đồng đáp một tiếng, rồi không dám nói thêm gì nữa, thậm chí còn nín thở. Trần Tử Kiêm đưa tay kia giữ lấy gáy anh, cúi đầu xuống, môi lướt qua gò má, đến khóe môi, rồi khựng lại với một nụ hôn nhẹ đến mức gần như không có cảm giác.

Hắn ôm anh vào lòng, dùng trán chạm nhẹ vào trán anh.

Giang Đồng căng thẳng đến mức siết chặt lấy ngón tay Trần Tử Kiêm. Hắn cảm nhận được, nên thả lỏng lực giữ trên gáy anh, chuyển sang vu.ốt ve thật chậm rãi, cũng rời môi khỏi anh.

“Đừng sợ.”

【Tác giả có lời muốn nói】

Mỗi lần Trần Tử Kiêm mạnh mẽ cưỡng hôn xong: Xin lỗi.

Lịch sự xin lỗi ^_^

Chương 29: Nhưng Giang Đồng thì khác

Lúc chuẩn bị rời đi, Trần Tử Kiêm gọi điện cho Đan Tư.

Hắn xuống xe rồi mới gọi, đúng lúc Giang Đồng đang đi mua hai chai nước ở quầy tự phục vụ. Trần Tử Kiêm dựa vào cửa xe, nhìn theo bóng lưng anh xa dần.

Điện thoại vừa kết nối, bên đầu dây kia vẫn còn khá ồn ào. Trần Tử Kiêm vừa nói "A lô", Đan Tư đã tự giác cầm điện thoại đi tìm một nơi yên tĩnh hơn.

"Đi rồi à? Cứ để chìa khóa lại cho bảo vệ là được, tối nay tôi không về." Đan Tư nói.

"Được, cảm ơn cậu. Khi nào có dịp tôi mời cậu ăn cơm." Trần Tử Kiêm mỗi lần đến chơi, Đan Tư đều tìm cách không lấy tiền hắn, hắn chỉ có thể dùng cách này để trả ơn.

"Khách sáo quá." Đan Tư bật cười, rồi chợt hỏi: "Nhưng sao cậu vẫn còn liên lạc với Giang Đồng vậy? Tôi nhớ hồi tốt nghiệp cấp ba, hình như cậu ấy và Tống Dục đã ở bên nhau rồi mà."

Tống Dục từng chơi bóng với Đan Tư, nên cậu ta biết người này, cũng biết Trần Tử Kiêm và Tống Dục từng là bạn.

Chuyện Giang Đồng và Tống Dục từng yêu nhau, bọn họ chưa từng chủ động nói với ai. Nhưng dù sao hai người chung một nhóm bạn, ít nhiều cũng để lộ chút manh mối, bạn học cũ ngồi lại với nhau tán gẫu, thế nào cũng có người biết.

“Hồi đi học, bọn mình đâu được đám học giỏi đặc biệt kia coi trọng, phải không?” Đan Tư cười khẩy, “Nhưng Giang Đồng thì khác, bảo sao cậu chịu chơi với cậu ấy.”

Đan Tư là kiểu người có gì nói nấy, thích hay ghét đều rất rõ ràng, chẳng buồn che giấu.

Nói đến đây, cậu ta nhắc đến một chuyện mà Trần Tử Kiêm chưa từng nghe qua.

Năm đó tốt nghiệp cấp ba, ngày đến trường nhận giấy báo nhập học, Đan Tư vô tình gặp Giang Đồng và Tống Dục trong một quán trà sữa.

Cậu ta vốn không thích trà sữa, chỉ là lúc đó đang đợi bạn gái.

Trong quán bật điều hòa rất mạnh, không khí thoang thoảng hương vị ngọt ngào. Vừa bước vào, Đan Tư đã thấy mấy người ngồi sâu bên trong, trong đó có cả Giang Đồng và Tống Dục.

Cậu ta nhận ra bọn họ nhưng không quen thân, nên cũng không chào hỏi.

Lướt qua bóng lưng vài người, Đan Tư đi tới quầy gọi đồ uống. Sau khi thanh toán, cậu ta đứng chờ, cúi đầu nghịch điện thoại, vô tình nghe thấy cuộc trò chuyện của họ.

Ban đầu là bàn về chuyện trường đại học, sau đó chuyển sang những chuyện bát quái trong khối. Đan Tư không có hứng thú, bèn ngồi xuống bàn bên cạnh.

Vì đang nhắn tin với người khác nên cậu ta lơ đễnh một lúc. Đến khi để ý lại, bọn họ đã đổi sang chủ đề khác. Một nam sinh mà cậu ta không quen nói: “Cậu ta thể thao cũng khá đấy, lúc trước tôi còn tưởng là dân chuyên thể thao, ai ngờ lại đi làm cảnh sát… Nghe nói thích đi gây sự lắm.”

Đan Tư cau mày, lập tức nghĩ tới một người, nhưng không dám chắc.

Có người tiếp lời: “Ba của Trần Tử Kiêm—”

Còn chưa kịp nói hết câu, Đan Tư đã đứng bật dậy.

Nói Trần Tử Kiêm thích gây sự hoàn toàn là tin đồn nhảm nhí. Cậu ta đã nghe quá nhiều lần rồi.

Sự thật đơn giản và nhàm chán hơn nhiều. Trần Tử Kiêm thích bóng rổ. Cũng bởi vì bóng rổ mà hắn từng đụng phải một đám người tạp nham. Đám người đó tin tức nhanh nhạy, biết được gia cảnh của hắn, tưởng hắn cùng một loại với bọn chúng. Bọn chúng cố ra vẻ dân anh chị, kéo nhau đi đánh bóng ngoài đường, rồi ép hắn ra sân cùng. Nếu không chịu, chúng sẽ đứng chờ trước cửa lớp hắn mỗi ngày.

Trần Tử Kiêm không muốn gây phiền phức cho người khác nên đành đi.

Đánh bóng ngoài đường chẳng có quy tắc nào cả, nhưng hắn cũng chỉ chơi đúng một lần.

Lời đồn bao giờ cũng hấp dẫn hơn sự thật. Nhóm người ngày nào cũng chầu chực ngoài cửa lớp, Trần Tử Kiêm chấn thương đầy mình sau mỗi trận đấu… Bao nhiêu suy diễn có thể được đặt ra, nhưng chẳng ai buồn xác minh thực hư.

Đan Tư định lên tiếng cắt ngang, nhưng Giang Đồng đã nhanh hơn.

Hôm đó trời nóng bức, nhưng trong quán điều hòa lạnh buốt, vậy mà Giang Đồng vẫn mặc một chiếc áo khoác mỏng. Bóng lưng anh gầy gò, đường nét khuôn mặt có chút hờ hững. Giọng điệu anh bình tĩnh nhưng rõ ràng không vui: “Cậu ấy không gây

sự, chỉ là bị người khác tìm đến kiếm chuyện. Hơn nữa, tôi thấy làm cảnh sát rất hợp với Trần Tử Kiêm."

Nam sinh kia im bặt. Tống Dục vỗ nhẹ mu bàn tay Giang Đồng, cười hòa giải: "Trần Tử Kiêm ấy à, đúng là nhiều người nghĩ vậy thật."

"Hồi đi học, những định kiến thế này nhiều lắm."

Giờ nhớ lại, Đan Tư cũng chẳng thấy xúc động gì, chỉ cảm thán một câu

"Giang Đồng cũng không tệ."

Bên kia điện thoại im lặng một lúc, sau đó giọng nói trầm thấp vang lên: "Ừ. Cậu ấy vẫn luôn như vậy."

"Nhà Tống Dục gần đây gặp chuyện rồi, mà cũng không hẳn là gần đây, chắc cũng một thời gian rồi. Nếu cậu ta không sống tốt, liệu Giang Đồng có bị liên lụy không nhỉ?"

Trần Tử Kiêm nắm chặt điện thoại, ánh mắt hướng về phía Giang Đồng, thấy anh vừa mua nước xong, đang đi về phía mình.

Hắn đứng thẳng dậy, giọng điệu bình thản nói với Đan Tư: "Bọn họ chia tay lâu rồi."

"Hả?"

"Tôi cúp trước nhé, hôm nay cảm ơn cậu." Trần Tử Kiêm dứt khoát tắt máy.

Màn hình vừa tối đen, hắn cầm lấy chai nước trên tay Giang Đồng.

"Sao lâu thế?" Hắn hỏi.

“Không biết cậu thích uống gì.” Giang Đồng đáp.

“Tôi uống gì cũng được.” Trần Tử Kiêm vặn nắp chai, đưa cho anh.

Giang Đồng nhận lấy, uống một ngụm lớn, rồi mới hỏi: “Không có thứ gì thích nhất à?”

Khóe môi anh còn vương giọt nước, Trần Tử Kiêm nhìn thấy nhưng không nói gì, chỉ lấy lại chai nước Giang Đồng vừa uống, rồi uống theo.

Hành động đó dường như đã thay hắn trả lời câu hỏi của Giang Đồng.

“Trần Tử Kiêm, đừng như vậy.” Giang Đồng lại gần hơn, Trần Tử Kiêm rất tự nhiên mà mở rộng vòng tay ôm lấy anh.

Giang Đồng hít mùi hương của Trần Tử Kiêm, vùi đầu vào ngực hắn yên lặng đứng một lúc rồi mới nói: “Chúng ta đi thôi.”

Trần Tử Kiêm đáp “Được”, nhưng vẫn chưa chịu buông tay.

Trên đường về, Giang Đồng rõ ràng đã có chút mệt, nhưng lại không thể nhắm mắt.

Tâm trạng anh rất tốt, nói nhiều hơn bình thường, kể cho Trần Tử Kiêm nghe đủ chuyện về đám cưới. Phần lớn thời gian Trần Tử Kiêm chỉ lắng nghe, thỉnh thoảng mới đáp lại một hai câu.

Đến ngã tư có đèn đỏ cuối cùng trước cửa nhà Giang Đồng, hắn mở lòng bàn tay đặt lên hộp tỳ tay, nhận lại một cái nắm tay từ Giang Đồng.

Ký túc xá bệnh viện rất yên tĩnh, Trần Tử Kiêm dừng xe dưới lầu Giang Đồng.

Cả hai tháo dây an toàn xong vẫn không ai nhúc nhích. Sau đó, Giang Đồng hơi nghiêng người, chẳng biết thế nào lại bắt đầu hôn Trần Tử Kiêm lần nữa.

Nụ hôn này không mãnh liệt, nhưng dây dưa chưa từng có. Giang Đồng đã biết cách hé miệng, từng chút ngẩng đầu phối hợp với Trần Tử Kiêm. Khi Trần Tử Kiêm áp sát lại, tiếng quần áo sột soạt vang lên, nhưng vì không gian trong xe rộng, bảng điều khiển trung tâm lại chẳng thể biến mất, nên khoảng cách giữa họ vẫn xa.

Lon nước mua về bị Giang Đồng tiện tay đặt trên ghế, vì động tác của anh mà bất chợt lăn xuống, phát ra tiếng động nặng nề.

Họ dừng lại, Trần Tử Kiêm chạm trán với Giang Đồng, nói: “Chờ tôi về.”

“Ừm.” Giang Đồng mỉm cười.

Anh cúi xuống nhặt lon nước, rồi đẩy cửa xuống xe.

Bóng lưng này của anh, Trần Tử Kiêm đã im lặng nhìn vô số lần, đến mức lần này chẳng nhận ra có gì khác.

Nhưng thực ra là có khác biệt. Ít nhất thì ánh mắt Trần Tử Kiêm đã trở thành thứ mà Giang Đồng có thể nhìn thấy, không còn phải che giấu hay né tránh, mà có thể quang minh chính đại, thẳng thắn và thản nhiên.

Thấy phòng Giang Đồng sáng đèn, Trần Tử Kiêm ngồi trong xe, gọi điện thoại cho anh.

“Lần này đi công tác hơi lâu, nhưng đừng ngại làm phiền tôi. Nếu tôi bận có thể không kịp trả lời tin nhắn ngay, nhưng thấy rồi sẽ trả lời, nên nếu muốn nhắn thì cứ nhắn.” Trần Tử Kiêm hạ cửa kính xe, ngước nhìn căn phòng kia từ xa, trong đầu phác họa hình bóng Giang Đồng.

“Biết rồi, cậu cũng vậy.” Giang Đồng đáp.

Bên kia vang lên tiếng bước chân, lát sau, Trần Tử Kiêm thấy trên ban công xuất hiện một bóng người.

“Đi nhanh đi, muộn rồi, mai cậu phải đi công tác, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Giang Đồng vẫy tay với hắn.

“Ngủ ngon.” Anh nói.

Dù ở trong khu dân cư, nhưng đường vẫn rộng. Trần Tử Kiêm nhẹ nhàng đánh tay lái, xe liền rẽ sang rồi quay đầu.

Tối nay chắc sẽ không ngủ được rồi.

Chiếc SUV men theo con đường hòa vào dòng xe cộ, Trần Tử Kiêm giơ tay bấm một số điện thoại.

“Alo?” Đầu dây bên kia là giọng Từ Phi.

“Cậu và Hiểu Tinh đang ở trong cục à?” Trần Tử Kiêm hỏi.

“Nhị ca, tụi em đang trong ký túc xá.”

“Tôi đang lái xe qua.”

“Bây giờ á? Muộn vậy rồi—” Từ Phi dừng lại, “Thôi được rồi, đi đường cẩn thận nha.”

Chạy chưa được bao lâu, trời bỗng đổ mưa to.

Đến trước cổng đồn cảnh sát, bảo vệ chặn Trần Tử Kiêm lại, bảo hắn hạ cửa kính xe xuống. Trần Tử Kiêm hiếm khi lái chiếc G-Class này đến đây, nên bảo vệ không quen xe. Hắn bấm cửa kính xuống, bảo vệ chỉ kịp thấy nửa gương mặt hắn đã vội chào hỏi: “Nhị ca, muộn vậy rồi còn đến à?”

“Ừ, mai có nhiệm vụ.”

Trần Tử Kiêm đỗ xe trong sân, bung dù bước lên bậc thềm.

Dù đã khuya nhưng sảnh lớn của đồn cảnh sát vẫn đông người, một phần đến trú mưa, một phần đến giải quyết mâu thuẫn.

Trần Tử Kiêm thu dù, để ở cửa ra vào, nhanh nhẹn cởi áo khoác rồi đi thẳng vào trong.

Mấy cảnh sát đi ngang qua chào hắn, Trần Tử Kiêm cũng gật đầu xem như đáp lại.

Mãi đến khi ra khỏi tòa làm việc, đến trước ký túc xá mới yên tĩnh hơn một chút. Hắn vừa tới cửa phòng đã chưa kịp lấy chìa khóa ra thì cửa đã bật mở, Thương Hiểu Tinh tóc còn ướt sũng bước ra.

“Nhị ca? Anh thật sự về à?” Cậu ta ngẩn ra một thoáng, sau đó nghiêng người nhường đường cho Trần Tử Kiêm vào.

“Mai đi sớm quá, ở đây tiện hơn.” Trần Tử Kiêm lách qua cậu ta đi vào phòng, vừa tìm quần áo vừa quay lưng nói: “Mượn ký túc xá tắm nhờ chút.”

Tuy hắn có nhà riêng ở thành phố này, nhưng đôi khi trực đêm trong đơn vị có thể cần đổi ca với người khác hoặc đi làm nhiệm vụ xong phải tắm rửa. Từ Phi và Thương Hiểu Tinh ở chung ký túc xá, Trần Tử Kiêm có để sẵn vài bộ đồ thay ở đây, mỗi lần đều đến mượn chỗ họ để vệ sinh cá nhân.

“Anh cứ tự nhiên, đội trưởng Lý vừa gọi tôi, tôi phải qua đó một chuyến. Từ Phi đi mua đồ ăn khuya rồi, lát nữa cậu ấy mới về.” Thương Hiểu Tinh tiện miệng dặn dò rồi giúp hắn đóng cửa lại.

Trần Tử Kiêm bước vào phòng tắm, giơ tay c.ởi q.uần áo, mở vòi nước nóng.

Hơi nước trắng xóa phủ lấy mái tóc húi cua của hắn, chảy dọc qua bờ vai thẳng, lưng rộng, lướt qua những vết sẹo trên cánh tay và lưng, trượt xuống bắp chân, gót chân, cuối cùng biến mất trong cống thoát nước.

Trần Tử Kiêm vốc một vốc nước lên mặt, lau qua một lượt.

Mong là lần này có thể sớm trở về.

Hắn nghĩ.

Chương 30: Chỉ sợ tiếc nuối, không sợ chết

Sân bay quốc tế Lâm Sơn hôm nay vẫn tấp nập như mọi khi.

Giọng nữ đều đều trong loa phát thanh đang thông báo cho những hành khách chưa lên máy bay. Giang Đồng đứng ở khu vực đón khách, ngước mắt nhìn đồng hồ xác nhận lại thời gian.

Chu Tử Dương nói sẽ đến Lâm Sơn công tác, quả nhiên đã đến thật. Tối qua cậu ta mới gọi điện báo sáng nay sẽ đáp chuyến bay, Giang Đồng canh thời gian đến sân bay, nhưng khi đến nơi mới biết chuyến bay bị hoãn, thế là lại phải đợi thêm một lúc.

Gần trưa, Chu Tử Dương mới từ cổng đi ra, tiến về phía Giang Đồng.

Lần gần nhất họ gặp nhau là ở buổi tụ họp với Khúc Hồng, thực ra cũng chưa phải là quá lâu.

“Đồng à!” Mấy bước cuối, Chu Tử Dương chạy chậm tới, vỗ vai anh.

“Khách sạn cậu ở đâu? Mình qua đó để cậu cất đồ trước đi.” Giang Đồng nói.

Chu Tử Dương chỉ có một vali hành lý nên anh cũng không giúp cầm.

“Đi thôi, gọi taxi.” Chu Tử Dương khoác vai anh kéo đi, ra khỏi sân bay thì tự nhiên buông ra.

Bên ngoài sân bay có rất nhiều taxi chờ đón khách. Họ giơ tay gọi một chiếc, rồi ngồi vào trong.

Xe chạy qua đoạn tắc đường nhất, tốc độ dần tăng lên, gió bên ngoài ù ù lớn hơn. Giang Đồng giơ tay đóng kín khe cửa sổ cuối cùng.

Nhìn Giang Đồng, Chu Tử Dương bỗng nhớ ra một chuyện: "Cậu đã lấy được cái móc khóa chưa?"

Cậu ta chống một tay, đùa: "Hôm đó thấy cậu gấp gáp vậy, tôi cũng theo lo lắng, đến mức quên hỏi cậu đến đó kiểu gì."

Giang Đồng khẽ cười, không lên tiếng.

Chỉ với biểu cảm này, anh đã ngầm cho Chu Tử Dương biết rằng chuyện về cái móc khóa kia còn nhiều tình tiết khác.

"Gì đấy?" Chu Tử Dương ngơ ngác, "Có phải cậu giấu tôi chuyện gì không?"

Giang Đồng hơi ngập ngừng, định trả lời thì điện thoại reo lên.

Trần Tử Kiêm đã đi được một tuần. Trong khoảng thời gian này, ngày nào họ cũng nhắn tin cho nhau. Nhưng đôi khi Trần Tử Kiêm bận quá, tin nhắn Giang Đồng gửi trước khi ngủ, đến tận bốn, năm giờ sáng hắn mới trả lời, đa phần đều là thức trắng đêm.

Vì hai người hay nhắn tin, nên gần đây hễ điện thoại kêu là Giang Đồng đều xem ngay.

Mặc kệ Chu Tử Dương vẫn đang đợi câu trả lời, anh cúi đầu nhìn màn hình.

Là tin nhắn rác, không phải Trần Tử Kiêm.

“Không có chuyện gì đâu.” Anh tắt màn hình. “Với tôi mà còn vậy hả, cậu bớt coi.” Chu Tử Dương thử đoán: “Có đối tượng để phát triển rồi à?”

Trong đầu cậu ta nhanh chóng điểm qua những người có khả năng tiến xa với Giang Đồng mà mình biết.

“Không lẽ là… Lý Minh?” Chu Tử Dương xuýt xoa, “Không đến mức đấy chứ? Hai người chẳng phải chỉ mới chào hỏi nhau mấy lần ở trường sao?”

“Hay là…”

“Người cậu chưa gặp.” Giang Đồng kịp thời cắt ngang, “Nhưng từng nghe qua.”

Chu Tử Dương bật cười, vỗ tay nói: “Thấy chưa, cuối cùng cũng khai rồi.”

Nói đùa thì nói đùa, nhưng nhìn trạng thái của anh, Chu Tử Dương vẫn không nhịn được nhắc nhở: “Nếu định yêu đương, hãy chọn một người có nhân phẩm đáng tin đó nha.”

Cậu ta chỉ là có ý tốt, Giang Đồng hiểu rất rõ.

Nhưng đồng thời anh cũng có chút khó chịu. Trong mối tình trước, người sai không phải anh, vậy mà hết lần này đến lần khác, anh và những người xung quanh vẫn phải gánh chịu hậu quả do mối tình ấy để lại.

“Ừm.” Anh thu lại tâm trạng, nhẹ giọng đáp, “Tôi biết rồi.”

Ở quầy lễ tân khách sạn, Chu Tử Dương làm thủ tục nhận phòng.

Giang Đồng đứng bên cạnh nhắn tin cho Trần Tử Kiêm.

Hôm qua anh đã nói với hắn rằng hôm nay Chu Tử Dương sẽ đến. Giờ người đã tới, cũng nên báo với hắn một tiếng.

【 Tôi đón bạn rồi, lát nữa đi ăn đây. 】

Đã quen với việc gửi tin nhắn xong sẽ không nhận được hồi âm ngay, anh cất điện thoại đi, cùng Chu Tử Dương lên lầu.

“Lần này tôi đến chủ yếu là muốn xem môi trường kinh doanh ở đây. Ngày mai còn hẹn gặp Tấn Thần.” Chu Tử Dương nói.

Cậu ta tựa vào vách thang máy, trông có vẻ mệt mỏi.

“Nhưng cũng chỉ ở chưa tới ba ngày, rời bệnh viện rồi mà vẫn thấy mệt ghê.”

Hôm nay là ngày đầu tiên, do vừa đi máy bay nên chưa có lịch trình gì, Chu Tử Dương mới có thời gian rảnh ăn một bữa với Giang Đồng.

“Vậy cậu nghỉ ngơi một lúc đi?” Đến tầng, anh bước ra trước.

“Cứ ngủ thoải mái, bao giờ dậy thì chúng ta đi ăn.”

“Như vậy được không?” Chu Tử Dương chần chừ, cảm thấy để anh về chờ mình có hơi không ổn.

Đứng trước cửa phòng, Giang Đồng nhường chỗ để Chu Tử Dương quẹt thẻ vào, cười bảo: “Không phải cậu bảo đừng khách sáo sao?”

Chu Tử Dương cuối cùng cũng đồng ý, Giang Đồng xuống lầu gọi xe về nhà.

Tin nhắn anh gửi Trần Tử Kiêm vẫn chưa được trả lời. Nghĩ đến câu nói lúc trước của Chu Tử Dương, anh nhắn cho Đới Nguyệt Mạn.

【 Lần này là thật, thực sự không cần giới thiệu anh chàng nào nữa đâu. 】

Xe anh gọi đã đến. Vừa mở cửa lên xe, điện thoại reo lên báo tin nhắn mới của Trần Tử Kiêm.

Trần Tử Kiêm: 【 Đi đường cẩn thận. Nếu cậu có thời gian, tối nay có thể gọi điện cho tôi được không? 】

Trời vẫn còn sáng, nhưng Giang Đồng đã bắt đầu mong chờ màn đêm.

Lâm Sơn không lớn, nhưng vẫn có nhiều nơi đáng để đi dạo.

Vốn chỉ định ra ngoài tản bộ sau bữa tối, Giang Đồng dẫn Chu Tử Dương đến quảng trường.

Gần đài phun nước trung tâm, có nhiều ông bà cụ tụ tập, tay cầm những tấm bảng ghi chằng chịt chữ.

Chu Tử Dương chưa từng thấy cảnh này, bèn hỏi anh họ đang làm gì.

“Mai mối.” Anh đáp.

“Hả? Mai mối? Mấy bác lớn tuổi vậy mà còn…”

“Là tìm vợ tìm chồng cho con cái họ.” Anh bất đắc dĩ giải thích.

“Ohh—” Chu Tử Dương gật gù, “Vậy chúng ta cũng xem thử đi.”

“Xem gì?” Anh chưa kịp phản ứng đã bị đẩy về phía trước.

“Ôi dào, tình cảm của cậu sắp sáng tỏ rồi, còn tôi thì chưa có gì đây này!” Chu Tử Dương lầm bầm, “Tôi cũng muốn yêu đương, muốn có bạn gái!”

Hai người họ vừa tiến vào đã bị một đám người vây kín.

“Chàng trai trẻ, bao nhiêu tuổi rồi? Đẹp trai thế này, đến đây là tìm bạn gái à?”

“Ôi chà, nhìn con gái bác đi, du học nước ngoài về đấy, có nhà có xe, không có khoản vay nào đâu!”

“Các bà cứ từ từ nào, cậu làm nghề gì vậy?”

Giang Đồng giơ tay xua, vốn không định trả lời, nhưng Chu Tử Dương đã mở miệng: “Tôi làm doanh nghiệp, còn anh ấy là bác sĩ.”

“Ối giời ơi, bác sĩ thì tốt quá rồi!”

Vừa nghe đến nghề nghiệp, đám đông lập tức đổ dồn về phía Giang Đồng.

Anh không đối phó nổi, nhìn Chu Tử Dương cũng ngạc nhiên chẳng kém, vội nói: “Tôi không đi xem mắt đâu, tôi có người yêu rồi.”

“Này, này, dì ơi, là cháu muốn tìm đối tượng mà.”

Mấy bác trai bác gái đó tỏ vẻ tiếc nuối rồi tiếp tục đi hỏi Chu Tử Dương. Giang Đồng thầm thở dài một hơi, nhanh chóng đi sang bên cạnh, tìm một băng ghế dài ngồi xuống.

【Bọn tôi ăn tối xong rồi, đang đi dạo. Một lát nữa đi loanh quanh rồi mới về.】

【Lát nữa cậu có rảnh không?】

Trần Tử Kiêm đã nói muốn gọi điện thoại với Giang Đồng, có lẽ tối nay hắn không quá bận.

Hắn trả lời rất nhanh.

【Có.】

【Uống rượu à?】

Giang Đồng khẽ cười.

【Không có.】

Ở đằng xa, Chu Tử Dương vẫn đang bị mấy bác gái nhiệt tình hỏi han. Giang Đồng thấy thú vị, bèn kể lại chuyện này cho Trần Tử Kiêm.

【Bọn tôi đi đến quảng trường trung tâm, gặp rất nhiều ông bà bác chú mai mối cho con cái.】

Trần Tử Kiêm đáp: 【Tôi biết chỗ đó.】

【Bác sĩ Giang có được ai để ý không?】

Chủ đề có vẻ hơi lệch hướng, Giang Đồng đành nói: 【Họ nhiệt tình quá.】

Trần Tử Kiêm: 【Vậy là có rồi.】

【Nhớ những gì cậu đã hứa với tôi đấy.】

Nếu muốn bắt đầu một mối quan hệ mới, trước tiên phải cân nhắc đến Trần Tử Kiêm.

Giang Đồng đương nhiên nhớ, nhưng vì câu này mà mặt có chút nóng lên.

Gió đêm thổi nhè nhẹ. Mấy năm nay, mùa xuân ở Lâm Sơn đến rồi đi rất nhanh, mùa hè lại đến vội vàng. Đợi đến khi Trần Tử Kiêm trở về, nhiệt độ chắc chắn sẽ lại tăng cao.

Giang Đồng: 【Tôi nhớ.】

Dường như cố ý trêu chọc, Trần Tử Kiêm lại hỏi: 【Nhớ cái gì?】

Giang Đồng gõ chữ thật lâu mới trả lời: 【Cậu là người đứng đầu trong lòng tôi.】

Anh ngồi đó đợi một lúc, Chu Tử Dương cầm theo một xấp giấy bước đến, ngồi xuống bên cạnh.

“Toàn là số liên lạc của mấy bác chú bác gái đưa cho tôi.” Chu Tử Dương cúi đầu xem xét một hồi, nhưng trông không mấy vui vẻ, trái lại còn thở dài thườn thượt.

“Sao thế?” Giang Đồng hỏi.

“Thật ra thì…” Chu Tử Dương có chút mất tập trung, “Tôi cũng có một người thích rồi.”

“Hả?” Giang Đồng sững sờ. Trước giờ anh chưa từng nghe Chu Tử Dương nhắc đến chuyện này.

“Phải đó.” Chu Tử Dương nhún vai. “Ngạc nhiên lắm sao?”

Không hẳn.

Giang Đồng lắc đầu.

“Là một đàn chị, tôi đơn phương thích chị ấy. Nhưng chắc giờ chị ấy sắp kết hôn rồi.” Chu Tử Dương nhìn về phía quảng trường, ánh mắt như vô định.

Giọng điệu cậu ta không quá ủ rũ, thậm chí còn chẳng có vẻ gì là đau lòng, nhưng Giang Đồng vẫn cảm nhận được sự mất mác.

“Sao trước đây không nói?” Giang Đồng hỏi.

“Không dám chứ sao.” Chu Tử Dương nhìn cậu. “Cậu chưa từng đơn phương ai, chắc không hiểu đâu.”

“Cậu không nói thì làm sao tôi hiểu?”

Chu Tử Dương cười nhẹ.

“Chỉ là cảm thấy bản thân không xứng thôi.”

Giang Đồng hơi ngạc nhiên: “Chị ấy xuất sắc đến mức nào?”

Làm bạn với Chu Tử Dương nhiều năm, Giang Đồng hiểu khá rõ về cậu ta.

Cậu ta có tính cách tốt, hòa đồng, điều kiện gia đình cũng không tệ, lại còn là sinh viên tốt nghiệp từ trường y danh giá.

“Chuyện này không thể dùng điều kiện cụ thể để so sánh được.” Chu Tử Dương phân tích một cách nghiêm túc.

“Cậu nghĩ xem, cậu làm sao biết mình thích một người? Chẳng lẽ phải đem tính cách, ngoại hình, phẩm hạnh, điều kiện gia đình, học vấn… tất cả liệt kê ra để chấm điểm à?”

“Cho dù thật sự có một người đạt điểm tối đa, cậu nhất định sẽ thích họ sao?”

Chu Tử Dương nói như vậy, Giang Đồng liền hiểu.

“Thế nên khi tôi nói không xứng, đôi khi không phải vì tôi tự ti, mà chỉ là cảm thấy chúng tôi có lẽ không phù hợp. Rốt cuộc thì, trước khi gặp được một người mình rất thích, bản thân đã là một con người như thế nào, đã trải qua những gì, đã đưa ra những lựa chọn ra sao… tất cả đều không thể thay đổi được.”

“Ừm…” Một lúc sau, Giang Đồng mới hỏi tiếp: “Vậy cậu không cảm thấy tiếc sao?”

“Dĩ nhiên là tiếc, nhưng có thể làm gì được chứ? Cuộc sống vẫn cứ phải tiếp diễn.” Chu Tử Dương nói. “Thật ra nếu không gặp chị ấy, tôi cũng không thường nghĩ đến chị ấy, cũng không thấy

mình thích chị ấy đến mức đó, bởi vì tôi biết là không có khả năng."

"Nhưng nếu gặp chị ấy, tôi lại sẽ nghĩ, liệu có phải vẫn còn một chút hy vọng nào không? Những lúc như vậy tôi mới nhận ra, à, hóa ra tôi thực sự rất thích chị ấy."

Tiễn Chu Tử Dương về, Giang Đồng lên tàu điện ngầm về nhà.

Tối muộn thế này, trên tàu ít người hơn, Giang Đồng có chỗ ngồi khá rộng rãi.

Chuyến tàu không quá êm ái, cơ thể anh hơi lắc lư theo nhịp rung của toa tàu.

Xuống tàu và đi về nhà, Giang Đồng vẫn giữ trạng thái có chút mơ màng. Nhưng vừa mở cửa, anh đã nhanh chóng vào phòng tắm rửa sạch sẽ.

Có lẽ Trần Tử Kiêm vẫn đang đợi anh.

Tóc vẫn chưa khô hoàn toàn, Giang Đồng luồn tay vuốt qua vài lần, quyết định cuối tuần đi cắt tóc.

Từ phòng tắm bước ra, hơi nước vẫn còn vương trên người, anh tựa vào đầu giường, nhắn tin hỏi Trần Tử Kiêm xem bây giờ có rảnh không.

Khi Giang Đồng vẫn còn đang ngẩn người nhìn vào bức tường, Trần Tử Kiêm gọi đến.

Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến Giang Đồng giật mình, nhưng khi nhìn thấy tên của Trần Tử Kiêm trên màn hình, anh lại cảm thấy an tâm hơn.

Điện thoại vừa kết nối, Giang Đồng bất giác hít sâu mấy hơi.

Sau một khoảng lặng ngắn, Trần Tử Kiêm hỏi: "Về nhà lúc nào?"

“Vừa mới tắm xong.” Giang Đồng đáp.

“Ừm.” Trần Tử Kiêm khẽ đáp lại một tiếng, dường như không biết tìm chủ đề gì, nên lại im lặng một lúc.

“Trước đó nói muốn gọi điện cho cậu, thực ra cũng chẳng có chuyện gì.”

“Tôi biết.” Giang Đồng siết chặt điện thoại.

“Vậy hôm nay chơi vui không?” Trần Tử Kiêm hỏi.

“Cũng không tệ. Hôm nay người đến là bạn học đại học của tôi, cùng chung một giáo sư hướng dẫn. Cậu ấy vừa đến đã quá mệt, nên tôi bảo cậu ấy về khách sạn ngủ trước, đến tối mới ra ngoài ăn cơm.” Nói đến chuyện này, Giang Đồng nói nhiều hơn một chút.

“Ừm, ăn gì?”

“Mì sốt gạch cua.” Giang Đồng mân mê mép chăn. “Nhưng hôm nay không được tươi lắm.”

“Cậu thích ăn không?”

“Hồi đi học thì thích, nhưng mấy năm nay cũng ít ăn rồi.”

“Vậy đợi tôi về chúng ta đi ăn đi, hy vọng là lần sau sẽ tươi hơn.”

Giang Đồng khẽ cong môi.

“Nếu vẫn không tươi thì sao?”

Trần Tử Kiêm không suy nghĩ lâu: “Vậy thì đi lần nữa.”

“Bao nhiêu lần nữa cũng được…” Câu này Giang Đồng nói rất nhỏ, không biết Trần Tử Kiêm có nghe thấy không.

Một lúc sau, anh tiếp tục: “Cậu có thể kể cho tôi nghe một chút về cậu không?”

“Về tôi à?” Trần Tử Kiêm nghĩ ngợi, “Cậu muốn biết gì?”

“Bất cứ điều gì liên quan đến cậu đều được.” Giọng Giang Đồng dịu dàng và kiên nhẫn, “Tôi đều muốn nghe.”

“Tôi chỉ là một người bình thường.” Trần Tử Kiêm nói.

“Tôi cũng là một người bình thường.” Giang Đồng bật loa ngoài, nằm xuống, rồi đổi đèn trong phòng thành chiếc đèn sàn, khiến ánh sáng tối đi đôi chút.

Trần Tử Kiêm nghe thấy tiếng sột soạt liền hỏi: “Nằm xuống rồi à?”

“Ừ.” Giang Đồng đặt điện thoại bên gối, giọng nói của Trần Tử Kiêm truyền ra từ loa, nghe có vẻ khàn hơn so với bình thường.

Thế là anh chợt nhớ đến một chuyện: “Trên núi tuyết, lúc chúng ta vừa gặp nhau, tôi nhớ cậu từng nói, giọng của cậu bị thương trong một lần làm nhiệm vụ.”

“Cậu muốn nghe chuyện đó à?”

Chưa đợi Giang Đồng trả lời, Trần Tử Kiêm đã tiếp tục: “Trước đó lúc chúng ta đi mua móc khóa, ông chủ tiệm từng nhắc đến một trận lũ lụt.”

Giang Đồng nhớ ra.

“Chính là lần đó. Khi cứu trợ thiên tai, tôi bị nước lũ cuốn ngã, may mắn trôi dạt vào vùng nước nông, nhưng bị thương nhiều chỗ rồi nhiễm trùng.”

Giọng Trần Tử Kiêm gần như không có chút cảm xúc nào.

“Tỉnh lại thì đã nằm trong bệnh viện dã chiến, phát hiện bản thân không thể nói chuyện. Bác sĩ bảo có thể giọng sẽ hồi phục, cũng có thể là không.”

Hai đầu điện thoại đều yên lặng trong chốc lát. Giang Đồng đặt tay lên màn hình đã tối.

“Đau lắm nhỉ?”

Hồi còn luân phiên thay khoa ở phòng cấp cứu, anh đã gặp vô số bệnh nhân. Mỗi người nằm trên giường bệnh đều có nghề nghiệp khác nhau, bị thương vì những lý do khác nhau, có những người thân khác nhau bên cạnh. Ngưỡng chịu đau của mỗi người không giống nhau, cách họ đối diện với bệnh tật cũng khác nhau.

Vậy còn Trần Tử Kiêm thì sao? Hắn thuộc kiểu nào?

Chắc là kiểu người chịu đựng, không muốn người khác lo lắng. Khi nghe bác sĩ nói có thể mất giọng mãi mãi, điều đầu tiên hắn cảm thấy là không thể chấp nhận nổi, hay là phản ứng chậm nên trông có vẻ bình tĩnh?

Trần Tử Kiêm không nói ngay, nhưng hơi thở trở nên nặng nề hơn.

Vậy chắc là đau lắm.

Giang Đồng nghĩ vậy, rồi gọi tên hắn: “Trần Tử Kiêm.”

Hắn nói với anh: “Thật ra tôi vẫn còn may mắn lắm.”

Trần Tử Kiêm âm thầm đếm kỹ trong lòng. Một, dù có khó tin nhưng hắn vẫn sống sót trở về từ con sông đó. Hai, sau mấy tháng mất giọng, cuối cùng vẫn có thể nói chuyện. Ba… dù đã rất rất lâu, hắn vẫn có thể gặp lại Giang Đồng lần nữa.

“Trần Tử Kiêm.” Giang Đồng cảm thấy không dễ chịu, giọng thấp xuống, “Có phải cậu luôn nhận những nhiệm vụ nguy hiểm, đến những nơi nguy hiểm không?”

Câu hỏi của Giang Đồng khiến Trần Tử Kiêm không biết phản bác thế nào, bởi vì hình như đúng là như vậy. Thế nên hắn chỉ có thể yếu ớt đáp: “Không có.”

Giang Đồng vùi mặt vào gối: “Lần đó vốn dĩ tôi cũng sẽ đi, nhưng lúc ấy mẹ tôi nhập viện.”

“Ừm.” Trần Tử Kiêm ngừng một chút, rồi nói, “Nhưng lúc đó không gặp tôi thì tốt hơn.”

Với tính cách của Giang Đồng, dù là nhìn thấy một người bạn cũ đã lâu không liên lạc bị thương như vậy, chắc hẳn cũng sẽ buồn lắm.

“Trần Tử Kiêm, bây giờ như thế này là tốt lắm rồi, giọng của cậu, tôi thấy rất dễ nghe.” Giang Đồng chậm rãi nói.

“Thật à?” Trần Tử Kiêm cười, “Tôi tự biết mà, cậu không cần lừa tôi đâu.”

“Thật đó.” Giang Đồng nghiêm túc hơn một chút, “Không lừa cậu, rất dễ nghe, tôi rất thích.”

“Lúc đầu tôi cũng không quen lắm, sau đó thì quen rồi. Hơn nữa, giọng này đối với tôi mà nói, cũng khá đặc biệt.”

“Từ sau lần đó, tôi mới thực sự xem mình là một cảnh sát. Trước đây chỉ nghĩ đây là một công việc thôi, nhưng sau đó, tôi có cảm giác nghề này đã để lại dấu ấn trên người mình.”

Hắn nói rất chậm, chậm đến mức Giang Đồng có thể nghe rõ từng chữ một, như thể đang nhìn thấy một tảng đá trôi nổi giữa

dòng sông, va đập vào đáy sông, bị bào mòn, một phần tan thành cát bụi.

Mãi đến lúc này, Giang Đồng mới tìm được một phép so sánh chính xác.

Anh nghe thấy dòng sông của anh nói: “Tôi không sợ chết.”

“Nhưng khi thực sự cảm thấy mình sắp chết, vẫn cảm thấy chút tiếc nuối.”

Chương 31: Nếu như có thể, tôi muốn gặp cậu.

Sau khi ngủ say rồi, Giang Đồng mơ thấy một giấc mơ liên quan đến Trần Tử Kiêm.

Có lẽ là mùa hè, bởi vì Giang Đồng cảm thấy rất nóng.

Anh và Trần Tử Kiêm đi bộ giữa một khu rừng rậm rạp, ánh nắng xuyên qua những tán lá rung động, rơi trên bờ vai Trần Tử Kiêm, trông giống như những hành tinh nhỏ trong vũ trụ.

“Chúng ta đang ở đâu vậy?” Giang Đồng khẽ hỏi.

Anh nhìn thấy Trần Tử Kiêm quay đầu lại, đuôi tóc bị ánh sáng nhuộm thành màu vàng óng, một bên sóng mũi phủ lên một vệt bóng mờ.

Cảnh tượng ấy kéo dài rất lâu, làn gió nhẹ thổi tung mái tóc Giang Đồng, khiến vùng da gần khóe mắt anh ngưa ngứa.

Trần Tử Kiêm nghiêng người tới gần, dùng tay giúp Giang Đồng vén tóc ra sau, trán anh trở nên mát lạnh hơn một chút, nhưng rất nhanh lại bị hơi ấm trên người Trần Tử Kiêm làm ẩm ướt.

“Cậu quên rồi à? Tôi đã từng đưa cậu đến đây. Hôm đó chúng ta đi mô-tô.” Trần Tử Kiêm kéo anh lại gần, ôm vào lòng, chỉ tay về phía trước: “Tôi đã nói, khu này toàn là hồ nước.”

“Ồ…” Trí nhớ của Giang Đồng dần dần khôi phục, “Thì ra đây là…”

Giây tiếp theo, đất trời đảo lộn, cả hai cùng ngã xuống hồ.

Nước không lạnh lẽo, trái lại vô cùng nóng bỏng, một phần còn tràn vào phổi Giang Đồng. Anh muốn vùng vẫy, nhưng trong giấc mơ lại không thể cử động, chỉ có thể cảm nhận sự ngạt thở lặng lẽ kéo dài.

Khi nghĩ rằng mình sắp chìm xuống đáy hồ, một đôi tay mạnh mẽ kéo anh lên. Giữa làn sương nước mờ ảo, Giang Đồng ngước mắt, nhìn thấy đồng tử của Trần Tử Kiêm.

Qua lớp áo mỏng, anh dính chặt vào người Trần Tử Kiêm, liên tục ho khan. Đến khi ho ra gần hết nước, cằm anh bị ngón tay Trần Tử Kiêm nâng lên.

Họ nhìn nhau trong khoảnh khắc ngắn ngủi, rồi Giang Đồng bị Trần Tử Kiêm hôn. Đó là một nụ hôn ướt át và nóng bỏng, Giang Đồng dùng tay ôm lấy một bên mặt Trần Tử Kiêm, mới khó khăn lắm mới tìm được chút không khí để thở.

Cậu đang tiếc nuối điều gì vậy?

Giang Đồng nếm thấy trong miệng Trần Tử Kiêm có một vị ngọt thanh, bất giác mím môi.

Là nước hồ sao?

Hay là là mùi vị của Trần Tử Kiêm?

…

Giang Đồng bị một cuộc điện thoại đánh thức. Lúc mở mắt, đầu óc anh mơ mơ hồ hồ, lơ đãng quờ tay lấy điện thoại rồi bắt máy.

Đầu dây bên kia là những âm thanh hỗn loạn, người gọi chưa kịp nói gì, Giang Đồng đã bật dậy khỏi giường.

“Xin lỗi vì làm phiền bác sĩ Giang, nhưng bên khoa cấp cứu cần hội chẩn gấp…”

“Tôi sẽ đến ngay.” Giang Đồng nói.

Trời vẫn chưa sáng, đường phố yên tĩnh lạ thường, thỉnh thoảng mới có vài chiếc xe phóng vụt qua.

Đợi một lúc mà không gặp được xe taxi, Giang Đồng đành quét mã thuê một chiếc xe đạp ven đường.

Tình huống khẩn cấp như thế này, từ khi vào bệnh viện đến nay, anh mới chỉ gặp năm, sáu lần. Mỗi lần, bệnh nhân nằm trên giường đều trong tình trạng rất nguy kịch.

Một số đèn dưới tầng trệt bệnh viện đã tắt bớt, Giang Đồng nhanh chóng băng qua hành lang, đi vào khoa cấp cứu. Trước khi đẩy cửa vào, anh đã nghe thấy tiếng bệnh nhân rên rỉ vì đau đớn.

Ca cấp cứu kéo dài từ ba giờ rưỡi sáng đến hơn sáu giờ, gần ba tiếng đồng hồ.

Sau đó, bệnh nhân được xếp vào lịch mổ khẩn cấp, nhưng Giang Đồng không phải lên bàn mổ nên tâm trạng anh thả lỏng đôi chút.

Do trên người dính đầy máu và các chất dịch khác, Giang Đồng vào phòng nghỉ của mình để tắm rửa thay đồ.

Lúc bước ra khỏi phòng tắm vừa vặn sắp đến giờ làm việc.

Điện thoại có một tin nhắn từ Trần Tử Kiêm, vừa gửi vài phút trước, chỉ đơn giản là một lời chào buổi sáng.

Ngón tay Giang Đồng còn dính nước, chạm vào màn hình khiến phím bấm không nhạy. Anh gõ đi gõ lại mấy lần, mới nhắn lại

được một câu chào buổi sáng giống hệt.

Cuộc sống bận rộn, không có Trần Tử Kiêm bên cạnh, khiến Giang Đồng cảm thấy mình lại rơi vào trạng thái liên tục tiến về phía trước, không có cách nào dừng lại.

Chu Tử Dương ở lại thành phố Lâm Sơn không lâu, ngày cậu ta rời đi, hai người lại cùng nhau ăn một bữa cơm.

Lần này, Chu Tử Dương không để Giang Đồng tiễn ra sân bay, chỉ dặn rằng nếu sau này có đến thành phố của cậu ta thì nhất định phải báo trước.

Vài ngày sau, Giang Đồng nhận được tin nhắn từ Đới Nguyệt Mạn, bảo anh về nhà ăn cơm vào cuối tuần.

Dù đã quay lại thành phố Lâm, nhưng vì công việc bận rộn, số lần Giang Đồng về nhà cực kỳ ít ỏi.

—

Cuối tuần, Giang Đồng bắt taxi về nhà. Do khu dân cư có quy định quản lý nghiêm ngặt, taxi chỉ được dừng bên ngoài, anh phải đi bộ đến trước sân nhà.

Vừa mở cổng, anh đã nghe thấy một tiếng chó con sủa vang rất rõ ràng.

Rất nhanh sau đó, một chú chó Golden Retriever dài hơn chục centimet lao ra từ sân sau, nhìn thấy Giang Đồng đứng trước cửa, liền cảnh giác ngồi xổm xuống, sủa inh ỏi.

“Ây da ngoan nào, đây là anh trai của con mà.” Đới Nguyệt Mạn đi dép lê, vòng qua bãi cỏ bước tới.

Giang Đồng: “…”

Hôm nay trời nắng, ánh nắng làm không khí ấm áp hơn. Bên trong bà mặc một chiếc váy lông cừu, bên ngoài quấn một chiếc khăn rộng làm áo choàng.

“Về rồi à.” Đới Nguyệt Mạn đi tới, xoa đầu chú chó Golden Retriever, nó liền ngừng sủa.

“Mẹ, trước đây mẹ chẳng phải kiên quyết không nuôi chó sao?” Giang Đồng nhấc chân bước vào sân.

Có kinh nghiệm vu.ốt ve Lão Bát từ trước, lần này anh cũng không còn sợ chó nữa, liền ngồi xuống, thử xoa cổ chú chó con.

Chú chó rất ngoan, nghiêng đầu cọ vào lòng bàn tay anh.

“Ồ, hai đứa đúng là anh em ruột đấy, nó bám con ghê nhỉ.” Đới Nguyệt Mạn cười, xoay người đi vào nhà, “Bây giờ mẹ lại thấy con nói đúng, con nghĩ xem, con không thường xuyên ở nhà, dù có vấn đề dị ứng cũng không sao, hơn nữa lông chó đã có người giúp việc dọn dẹp sạch sẽ rồi.”

Giang Đồng đứng dậy, theo bà vào nhà.

Lúc này, Giang Mẫn vẫn ở công ty chưa về, Giang Đồng ngồi trong phòng khách nói chuyện với Đới Nguyệt Mạn một lúc.

Cuối cùng, đề tài trò chuyện cũng tự nhiên chuyển sang tin nhắn mà Giang Đồng từng gửi cho bà trước đó.

“Cái gì mà gọi là thực sự không cần mẹ giới thiệu đối tượng cho con nữa?” Đới Nguyệt Mạn cầm một đĩa trái cây nhỏ, chọn một quả dâu tây đỏ mọng đưa cho Giang Đồng: “Con lại có bạn trai mới rồi à? Có ảnh không, cho mẹ xem nào?”

Giang Đồng nhận lấy quả dâu, cắn một miếng, rồi đáp: “Không có ảnh.”

Anh ngừng lại một chút, rồi bổ sung: “Cũng chưa có bạn trai.”

“Vậy là sắp có rồi?” Đới Nguyệt Mạn tự mình cũng ăn một quả, cười nói, “Đúng là con trai mẹ, chưa chính thức yêu ai mà đã chung tình như vậy rồi.”

Giang Đồng không biết nên đáp thế nào.

“Là người mẹ quen không?” Đới Nguyệt Mạn hỏi.

Giang Đồng liếc bà một cái, tựa lưng vào ghế sô pha, im lặng không nói.

Đới Nguyệt Mạn giơ tay ra chỉ anh từ xa: “Vậy nghĩa là mẹ quen rồi.”

“Mẹ…” Giang Đồng thực sự không chịu nổi, đưa tay che mặt, “Đừng hỏi nữa.”

“Được rồi, không muốn nói thì đổi chủ đề khác vậy.”

Chú chó nhỏ từ cửa chạy vào, ngồi xuống bên chân Đới Nguyệt Mạn.

“À đúng rồi, tối nay ngủ lại nhà đi. Mai con nghỉ mà, phòng của con vẫn có người dọn dẹp thường xuyên, có thể ở ngay được.”

Dạo gần đây anh cũng không có việc gì, mà Trần Tử Kiêm còn mấy ngày nữa mới về.

Giang Đồng gật đầu: “Vâng.”

Sau bữa tối, anh đi tắm trước rồi thay một bộ đồ ở nhà thoải mái.

Đới Nguyệt Mạn đang đắp mặt nạ trong phòng, ngoài phòng khách chỉ còn Giang Mẫn.

Thấy Giang Đồng, Giang Mẫn vẫy tay gọi.

Ông ngồi trên ghế đơn, Giang Đồng liền ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Ánh đèn trong phòng khách đủ sáng, Giang Mẫn đang cầm một chiếc máy tính bảng, trên màn hình dày đặc các bảng biểu, có vẻ vẫn đang xử lý công việc.

“Hôm nay ba đi bàn chuyện hợp tác với Trần Tải, ông ấy có nhắc đến con.”

Nghe đến cái tên này, Giang Đồng hơi ngẩn ra, một lúc sau mới khẽ đáp: “Vâng.”

“Cũng không có gì, chỉ là nói với con một tiếng thôi.” Giang Mẫn cười, vỗ vai anh, “Sao trông căng thẳng vậy?”

“Không phải căng thẳng…” Giang Đồng suy nghĩ một chút, nhìn về phía Giang Mẫn, hai tay vô thức đan vào nhau.

Nếu đánh giá một cách khách quan và công bằng, Giang Đồng cảm thấy Giang Mẫn là một người cha rất tận tâm. Có lẽ vì từ khi còn trẻ đã quản lý một đội ngũ, nên ông luôn có trách nhiệm với mọi chuyện và mọi người xung quanh. Thậm chí, anh từng nghĩ, nếu đổi vị trí với Giang Mẫn, chưa chắc anh đã làm được tốt như ông.

Gia đình có một công ty lớn như vậy, nhưng khi biết anh muốn làm bác sĩ, Giang Mẫn không hề ép buộc anh học kinh doanh. Ngay cả khi chuyện anh và Tống Dục từng yêu nhau khiến ông giận suốt mấy năm trời, ông cũng chưa từng thực sự ép anh từ bỏ điều gì.

Lúc này, Giang Đồng bỗng có dũng khí, muốn thẳng thắn nói chuyện với Giang Mẫn.

“Ba, ba thực sự đã chấp nhận rồi sao?” Anh hỏi.

Giọng của anh rất điềm tĩnh, ánh mắt nhìn cha mình chăm chú, như muốn ghi nhớ từng biểu cảm của ông để phán đoán xem lời ông nói có phải thật lòng hay không.

Ngay khi Giang Đồng mở lời, Giang Mẫn đã cảm thấy bầu không khí khác thường. Nhưng ông không ngờ con trai lại trực tiếp đề cập đến chuyện này, nên trước tiên ông hơi dời ánh mắt, suy nghĩ một chút, rồi mới nhìn anh.

“Đây là chuyện của con.”

Giang Mẫn đã gần sáu mươi, khi cười nhẹ, đuôi mắt ông lộ ra những nếp nhăn sâu.

“Cảm ơn ba.” Giang Đồng nói.

“Hừm.” Giang Mẫn cầm lấy hộp thuốc lá trên bàn trà, “Trước đây bao nhiêu chuyện chẳng thấy con cảm ơn, đến chuyện này thì lại nói khách sáo như vậy.”

Tiếng bật lửa vang lên một tiếng “tách”, làn khói mỏng bao trùm lấy ngón tay ông.

“Dạo gần đây mẹ con còn bảo với ba rằng, con hình như sắp yêu đương rồi, vẫn là con trai à?”

“Không có yêu đương.”

Một lát sau, Giang Đồng hỏi: “Ba, ba và chú Trần có quan hệ tốt không?”

“Trần Tải?” Giang Mẫn không hiểu vì sao anh lại hỏi chuyện này, “Bây giờ cũng tạm ổn.”

“Con trai ông ấy, Trần Tử Kiêm, không phải hai đứa là bạn học sao? Lần trước chẳng phải đã gặp nhau rồi à?”

Giang Đồng không trả lời ngay. Trong sự im lặng của anh, Giang Mẫn dập điếu thuốc, đột nhiên ngồi thẳng dậy, dường như nhận ra điều gì đó: “Trần Tử Kiêm?”

Đúng lúc này, điện thoại của Giang Đồng bất chợt đổ chuông. Người gọi đến chính là Trần Tử Kiêm, người vừa được họ nhắc đến.

Màn hình điện thoại sáng lên, mà khoảng cách giữa Giang Mẫn và Giang Đồng lại không xa, thậm chí còn rất gần, khiến ông có thể nhìn thấy toàn bộ mấy chữ trên đó.

“Mau nghe máy đi, người ta đang đợi kìa.” Giang Mẫn bĩu môi, cầm theo gạt tàn thuốc đứng dậy rời đi.

Giang Đồng bật cười, nhưng cũng không rõ vì sao giờ này Trần Tử Kiêm lại gọi điện cho anh.

Dù anh từng nói với Trần Tử Kiêm rất nhiều lần rằng bất cứ khi nào cũng có thể tìm anh, nhưng Trần Tử Kiêm vốn là người sợ làm phiền người khác, chưa bao giờ gọi cho anh mà không báo trước.

“Alo? Trần Tử Kiêm.” Giang Đồng cầm điện thoại lên, đứng dậy khỏi ghế sô pha.

“Tôi xem lịch trực của cậu rồi, ngày mai cậu được nghỉ đúng không?” Giọng Trần Tử Kiêm nghe như vọng lại từ một nơi rất xa. Giang Đồng nghĩ, có lẽ là vì đã một thời gian họ chưa gọi điện cho nhau.

“Ừ.”

“Vậy bây giờ cậu tan ca chưa?”

Giang Đồng hơi khựng lại: “Cậu…”

“Tôi về sớm hơn dự kiến, đang ở dưới nhà cậu. Nếu như có thể, tôi muốn gặp cậu.”

“Nếu cậu vẫn ở bệnh viện thì không sao, tôi có thể đợi.”

【 Tác giả có lời muốn nói 】

Một người mẹ hướng ngoại và một đứa con hướng nội.

Chương 32: Có muốn ở lại không?

Khi Giang Đồng rời khỏi nhà, Đới Nguyệt Mạn vẫn chưa đắp xong mặt nạ dưỡng da.

Bà đứng trên cầu thang, thắc mắc hỏi: “Trễ thế này mà còn về ký túc xá à? Có chuyện gì gấp sao?”

“À.” Vừa đi giày, Giang Đồng vừa vẫy tay với bà: “Có chút việc.”

Đới Nguyệt Mạn: “…”

Đúng lúc anh chuẩn bị mở cửa, Giang Mẫn mới chậm rãi bước ra khỏi phòng: “Được rồi, con lớn rồi giữ không nổi nữa.”

Vốn dĩ ban đầu Đới Nguyệt Mạn định gọi tài xế đưa Giang Đồng về, nhưng vì đã muộn, chờ tài xế đến cũng mất thêm thời gian. Giang Đồng không đợi được nên tự bắt xe ở cổng khu chung cư. May mắn là lần này không cần chờ lâu, chỉ vài phút đã có xe.

Từ nhà về ký túc xá trong bệnh viện thực ra cũng khá xa. Trên xe, Giang Đồng nhắn tin cho Trần Tử Kiêm, nói rằng mình đã lên đường.

Qua khung cửa kính, cảnh đêm ngoài phố trông thật quen thuộc. Anh không thể tập trung làm gì khác, chỉ lặng lẽ nhìn ra ngoài.

Khi xe vào đến khu chung cư, Giang Đồng lập tức nhìn thấy xe của Trần Tử Kiêm.

Sau khi thanh toán, anh mở cửa xe bước xuống. Đoạn đường từ đó đến chỗ chiếc xe kia không xa, nhưng chẳng hiểu sao lại có cảm giác còn lâu hơn cả quãng đường từ nhà đến đây.

Xe đỗ ở vị trí rất ngay ngắn, không chắn lối đi. Giang Đồng trực tiếp tiến đến cửa sổ ghế lái, định giơ tay gõ cửa thì nhìn thấy Trần Tử Kiêm khoanh tay tựa vào ghế, có vẻ như đã ngủ thiếp đi.

Ánh đèn đường bị tán cây cao che khuất, những tia sáng lốm đốm xuyên qua kẽ lá, một phần hắt lên cửa kính xe, trong đó có một vệt ánh sáng lướt ngang sống mũi Trần Tử Kiêm.

Chắc là mệt lắm? Sau mấy ngày công tác xa, việc đầu tiên khi trở về lại là đến đây, chờ một người thậm chí còn không chắc là có ở nhà hay không.

Giang Đồng ngắm nhìn góc nghiêng của Trần Tử Kiêm một lúc, quả thật không nỡ đánh thức hắn. Nhưng anh cũng lo hắn ngủ thế này sẽ bị lạnh, nên đứng phân vân một lát rồi vòng sang phía ghế phụ.

Cửa xe không khóa, anh kéo nhẹ là mở ra.

Tiếng đóng cửa làm Trần Tử Kiêm tỉnh giấc. Ngón tay hắn khẽ động, chẳng mấy chốc đã mở mắt ra, ánh mắt lập tức dừng trên người Giang Đồng.

“Tôi thấy cậu đang ngủ, định lên xe rồi mới gọi cậu dậy.” Giang Đồng nói.

Có lẽ vì vừa bị đánh thức, Trần Tử Kiêm cần một lúc mới phản ứng được. Một lát sau, hắn mới nắm lấy tay Giang Đồng.

Dù đã chờ ngoài trời một lúc lâu, lòng bàn tay hắn vẫn ấm áp.

“Nếu buồn ngủ quá, hay là về nhà trước đi?” Giang Đồng giơ tay không bị nắm lên, nhẹ nhàng chạm vào mặt hắn.

Trần Tử Kiêm lắc đầu. Trong xe không bật đèn, Giang Đồng không nhìn rõ biểu cảm của hắn khi nói chuyện.

“Ngồi thêm một lát đi.”

Giang Đồng thu tay về, đồng thời rút tay kia ra khỏi tay Trần Tử Kiêm.

Lần này, anh nhìn thấy rõ ràng hắn hơi ngẩng mặt lên, như muốn hỏi anh sao vậy.

“Lên nhà đi.” Giang Đồng nói, “Nếu đã muốn ngồi thêm một lúc, vậy thì vào nhà tôi đi.”

Thang máy lên đến tầng trên cùng, Giang Đồng mở cửa, ánh đèn trắng xanh nơi hành lang hắt lên một góc nhỏ sàn nhà. Anh đưa tay định bật công tắc trên tường, nhưng bị Trần Tử Kiêm giữ lại.

“Cạch” một tiếng dứt khoát, cửa phòng đóng lại, ánh sáng yếu ớt biến mất, chỉ còn hơi thở nóng rực của Trần Tử Kiêm ngày càng tiến lại gần.

Trong khoảnh khắc rất ngắn, Giang Đồng nhớ đến giấc mơ kia của mình.

Nhưng lần này, không có mặt hồ sâu thẳm cuốn anh chìm xuống không ngừng, cũng chẳng có cảm giác nóng bức khó chịu. Chỉ có một đoạn phim đã biến thành hiện thực.

Trần Tử Kiêm ôm lấy Giang Đồng, đẩy anh dựa vào tủ giày nơi lối vào, một tay giữ chặt eo anh, thì thầm bên tai anh. Giọng nói mà trước đây Giang Đồng chỉ có thể nghe qua điện thoại, giờ đây gần trong gang tấc, vậy mà vẫn mang theo cảm giác xa xăm.

“Có được không?”

Thời gian dường như ngừng trôi trong vài giây. Giang Đồng không nói gì, hơi nghiêng đầu, rồi chủ động chạm vào môi Trần Tử Kiêm.

Nụ hôn của Trần Tử Kiêm rất gấp gáp, hắn cắn môi anh, cu.ốn lấy đ.ầu lư.ỡi anh, bàn tay đặt trên eo anh di chuyển rõ rệt. Giang Đồng không thể suy nghĩ gì nữa, chỉ có thể thuận theo bản năng ôm lấy hắn, bị hắn dễ dàng nhấc bổng lên.

Rõ ràng Trần Tử Kiêm mới đến đây một lần, vậy mà còn quen thuộc với căn phòng này hơn cả Giang Đồng. Hắn bế anh đi vào trong, tạm rời môi anh, trong bóng tối liếc nhìn về phía chiếc sofa.

Hắn ném Giang Đồng xuống chiếc ghế bọc vải mềm, lập tức đè lên người anh, tiếp tục hôn. Trong lúc Giang Đồng không để ý, hắn đã nâng chân anh lên, bàn tay lần xuống tận mắt cá chân.

Có lẽ vì đã xa nhau một thời gian, Giang Đồng cũng rất nhớ hắn. Anh nhận ra sự mất kiểm soát của Trần Tử Kiêm, nhưng vẫn dung túng cho hắn.

Ghế sofa lõm xuống một khoảng sâu. Trần Tử Kiêm mất một lúc mới rời khỏi mặt Giang Đồng, vùi mặt vào cổ anh.

Trên người hắn có mùi sữa tắm thoang thoảng.

“Tôi không có ý định làm gì đâu.” Trần Tử Kiêm khàn giọng giải thích.

Để giúp bản thân tỉnh táo hơn, hắn bắt đầu nói đến chuyện khác.

“Sao hôm nay cậu lại bắt xe về? Ký túc xá cách bệnh viện rất gần, lần sau tôi có thể đến đón cậu.”

Giang Đồng hơi cựa mình, đáp: “Tôi về nhà ba mẹ ăn cơm tối.”

Nghe vậy, Trần Tử Kiêm suy nghĩ một lát. Giờ này cũng không còn sớm, nếu định về nhà, đáng lẽ Giang Đồng phải đi từ lâu rồi.

“Lần sau nhớ nói với tôi, chúng ta có thể gặp vào ngày mai mà.”

Thật sự có thể sao?

Giang Đồng giơ tay chạm vào yết hầu hắn, ngón tay cảm nhận nơi đó khẽ chuyển động. Nhịp thở của anh cũng trở nên nặng nề hơn, tứ chi như không có điểm tựa, cho nên anh buộc phải dựa vào Trần Tử Kiêm nhiều hơn.

Ngón tay Giang Đồng trượt xuống, dừng lại nơi xương quai xanh.

“Không cần đâu.” Anh nói, “Dù sao tôi vẫn muốn gặp cậu ngay tối nay.”

Câu nói này nằm ngoài dự liệu của Trần Tử Kiêm, vì thế hắn mất một chút thời gian để hiểu, nhưng cuối cùng cũng chỉ khẽ ừ một tiếng.

Hai người ôm nhau đến mức cả hai đều đổ mồ hôi, vậy mà Trần Tử Kiêm vẫn không chịu buông ra.

Tim họ không đập chung một nhịp, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhịp tim của đối phương. Khác với những rung động đơn thuần, nhịp đập này trầm ổn và mạnh mẽ, như một lời tỏ tình bền lâu.

Trần Tử Kiêm đặt tay sau gáy Giang Đồng, ngón tay cái thỉnh thoảng nhẹ nhàng gãi nhẹ một chút, làm anh cảm thấy an toàn và dễ chịu.

Chiếc đồng hồ trong phòng khách vẫn tích tắc chạy chính xác từng giây. Giang Đồng hơi nghiêng đầu, dường như muốn nhìn đồng hồ, nhưng vì quá tối nên chẳng thấy được gì.

Anh nói: “Hôm nay cũng muộn rồi… cậu có muốn ở lại không?”

Giang Đồng tìm cho Trần Tử Kiêm vài bộ quần áo của mình.

Vóc dáng của hai người chênh lệch, Giang Đồng lục lọi một lúc lâu, cuối cùng mới tìm được mấy chiếc áo phông và quần dài rộng rãi mà anh từng mua, nằm sâu trong tủ đồ.

May mà mấy món này đều rất mềm mại, Giang Đồng cầm trên tay, ướm thử lên người Trần Tử Kiêm.

“Chắc là cậu mặc vừa đấy.”

“Không sao.” Trần Tử Kiêm chẳng để ý quần áo có vừa vặn hay không, nhận lấy đồ Giang Đồng đưa rồi xoay người đi vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy tí tách một lúc, Giang Đồng ôm chăn ga mới, đi dọn giường trong phòng sách.

Dù sao cũng là căn hộ do bệnh viện phân cho, chỉ có hai phòng, một phòng ngủ, một phòng sách.

Giường trong phòng sách hơi nhỏ, lúc trước Giang Đồng cũng nghĩ có thể sẽ có bạn bè đến ở nhờ, nên mới xin thêm một chiếc giường này, nếu không chắc bây giờ Trần Tử Kiêm chẳng thể ở lại được.

Sắp xếp xong chỗ ngủ tối nay cho Trần Tử Kiêm, Giang Đồng ngồi bên giường ngẩn người một lúc. Cửa phòng sách vẫn mở, một lát sau, anh nghe thấy Trần Tử Kiêm gọi mình từ phòng tắm: “Cậu có dao cạo râu không?”

Anh nhanh chóng đi qua, phát hiện cửa phòng tắm đã mở, hơi nước bốc ra cuồn cuộn bao trùm cả người anh, khiến làn da lộ ra ngoài quần áo cũng trở nên ẩm ướt.

Căn phòng này rất chật, đôi khi ngay cả khi chỉ có một mình, Giang Đồng cũng cảm thấy khó xoay người. Trần Tử Kiêm chống một tay lên thành bồn rửa, nghiêng người nhường cho anh một khoảng rộng, nhưng Giang Đồng vẫn thấy chật chội, cánh tay anh không tránh khỏi chạm vào lồng ng.ực hắn.

Bộ quần áo mà anh đưa thật ra cũng không hoàn toàn vừa vặn, nhưng vẫn coi như có thể mặc được. Giang Đồng lướt mắt nhìn qua, vì trên người còn đọng nước, nên chiếc áo phông dính chặt vào cơ thể Trần Tử Kiêm, làm lộ rõ những đường nét cơ bắp.

Dao cạo râu được Giang Đồng để trong tủ dưới bồn rửa nên Trần Tử Kiêm không thấy. Anh ngồi xuống, kéo ngăn tủ ra, rất nhanh lấy ra dao cạo râu và đặt vào tay hắn.

“Cậu còn có máy sấy tóc không?” Trần Tử Kiêm cụp mắt hỏi.

Giang Đồng không đáp, lần này phải đi đến một cái tủ khác để tìm. Anh di chuyển vị trí và ngồi xuống.

Máy sấy tóc không khó tìm, nhưng như vậy khiến anh càng sát gần hai chân Trần Tử Kiêm, gần như chạm vào. Trần Tử Kiêm đứng yên, cũng không lên tiếng.

Dù chỉ là một chuyện nhỏ, Giang Đồng vẫn tin rằng Trần Tử Kiêm không thể nào không nhận ra, vậy nên chỉ có một kết luận, hắn cố ý.

Giang Đồng ngẩng đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt đang cúi xuống của Trần Tử Kiêm. Lúc này anh mới để ý, đúng là râu hắn có dài ra một chút.

“Nếu còn cần gì thì gọi tôi.” Giang Đồng đứng dậy, đỉnh đầu bị Trần Tử Kiêm nhẹ nhàng vỗ một cái.

“Lúc uống say thì như một chú cún con,” Trần Tử Kiêm chậm rãi lên tiếng, đôi mắt sau khi tắm có chút đỏ chăm chú nhìn anh, “Vừa rồi lại giống như một cây nấm.”

Nghe được lời nhận xét này, mặt Giang Đồng nóng lên ngay lập tức, cảm thấy chắc do không khí trong phòng tắm không tốt, phải rời đi ngay.

Ở nhà đã tắm một lần, Giang Đồng không định tắm thêm lần nữa.

Anh ngồi trong phòng khách, nghe thấy tiếng máy sấy tóc dừng lại, bắt đầu chuẩn bị tinh thần cho việc Trần Tử Kiêm sắp ra ngoài.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Giang Đồng nhớ đến khoảng thời gian ở núi tuyết trước đây, Trần Tử Kiêm cũng luôn ở một mình trong phòng khách như vậy. Khi ấy hắn đang làm gì, đang nghĩ gì nhỉ?

Ánh mắt anh vô thức hướng về phía cửa phòng tắm. Ổ khóa vang lên một tiếng, anh chạm mắt với Trần Tử Kiêm.

“Tôi dọn giường xong rồi, ở trong phòng sách, nhưng có thể hơi nhỏ một chút.” Giang Đồng nói.

“Cảm ơn.” Trần Tử Kiêm có vẻ hơi mệt, hắn cụp mắt, đi tới cầm lấy cốc nước Giang Đồng đã rót cho mình lúc trước, ngửa đầu uống mấy ngụm lớn.

“Nếu có gì không quen thì nói với tôi.” Giang Đồng không yên tâm, lại dặn dò thêm.

Thực tế chẳng có gì cần lo lắng cả, Trần Tử Kiêm khẽ gật đầu, xoay người về phía phòng sách. Nhưng khi sắp bước đi, hắn lại quay lại.

Không nói gì, hắn trầm mặc nhìn Giang Đồng một lúc, sau đó tiến tới, nhẹ nhàng bóp tay anh.

“Ngủ ngon nhé.”

“Trước đây toàn nói qua điện thoại, hôm nay cuối cùng cũng có thể nói trực tiếp rồi.”

Việc Trần Tử Kiêm đang ở ngay phòng bên cạnh, Giang Đồng mất một lúc mới tiếp nhận được.

Trong bóng tối, anh nằm trên giường, lật qua lật lại vẫn không ngủ được. Vì rèm cửa luôn kéo kín, anh cũng không biết đã mấy giờ rồi, dần cho đến khi cơn buồn ngủ cuối cùng ập đến.

Có thể đoán trước được rằng, hôm sau Giang Đồng sẽ dậy rất muộn. Anh bò dậy khỏi chăn ấm, đầu tóc bù xù.

Việc đầu tiên sau khi thức dậy đối với Giang Đồng là uống một ngụm nước ấm.

Tay áo vẫn bị xắn lên một bên, anh cũng chẳng buồn để ý, mơ màng đi vào bếp, cầm cốc thủy tinh của mình, rót một cốc nước từ ấm.

Nhấp một ngụm, nhiệt độ vừa đúng theo sở thích của anh.

Uống được nửa cốc, Giang Đồng mới nhận ra có gì đó không ổn, anh giơ cốc lên, nhìn thêm một lần nữa.

Ai đã đun nước nhỉ?

Sau lưng vang lên một loạt tiếng bước chân, Giang Đồng không quay đầu lại. Trong tầm mắt anh xuất hiện hai bàn tay, một trái,

một phải đặt lên mặt bàn đảo bếp, vừa vặn vây anh lại.

“Dậy rồi à? Tôi không có chìa khóa nhà cậu, cũng không dám ra ngoài mua đồ, sợ không vào lại được.” Trần Tử Kiêm tiến thêm một chút, lồng ng.ực rắn chắc không chút mềm mại áp lên tấm lưng mỏng của Giang Đồng.

Hắn không mặc áo, làn da tỏa ra nhiệt độ rất cao. Giang Đồng chậm chạp “à” một tiếng, cắn nhẹ lên vành cốc thủy tinh, mặt nóng bừng vì bối rối. Có lẽ do vừa ngủ dậy, anh vẫn còn rất nhạy cảm. Khi Trần Tử Kiêm áp sát, anh khẽ run một chút, nhưng lại bị hắn nhanh chóng phát hiện.

Trần Tử Kiêm nắm lấy cánh tay Giang Đồng, như thể muốn giúp anh đứng vững hơn.

“Giờ này chắc cũng có thể ăn trưa rồi.” Hắn hơi nghiêng mặt, mắt cụp xuống, đôi môi gần như chạm vào bên má Giang Đồng.

Ngón tay hắn hơi thô ráp, chầm chậm lướt dọc theo tay anh, để lại từng đợt tê dại.

“Cậu…” Giang Đồng định nhắc nhở hắn, nhưng Trần Tử Kiêm đột nhiên buông tay. Anh cúi đầu nhìn, mới phát hiện ống tay áo xộc xệch lúc ngủ của mình đã được hắn chỉnh lại ngay ngắn, che phủ cánh tay một cách gọn gàng.

“Sao vậy?” Trần Tử Kiêm lùi lại một bước, cũng lấy một chiếc cốc nước cho mình. Hắn tựa vào bàn đảo, thong thả hỏi: “Muốn ăn gì? Ra ngoài ăn hay để tôi nấu?”

Trong tủ lạnh chắc không còn nhiều đồ, Giang Đồng đáp: “Ra ngoài ăn đi, nếu nấu thì phải đi mua nguyên liệu.”

“Cậu ở nhà có hay tự nấu không?”

“Có chứ, nhưng chỉ khi nào không bận mới có thời gian nấu.” Giang Đồng uống xong nước, mở vòi rửa cốc. Dòng nước trong lạnh buốt chảy ra, làm ướt cả hai tay anh. Cảm giác nóng bức trong lồng ng.ực dần dịu lại.

Âm thanh nhẹ nhàng của chiếc cốc thủy tinh đặt lên bàn nhanh chóng bị tiếng nước chảy át đi, chỉ còn lại giọng Trần Tử Kiêm vang lên: “Vậy ăn ở nhà đi. Trước tiên ra ngoài mua đồ, tiện thể lấp đầy tủ lạnh của cậu.”

Vậy cũng được. Giang Đồng gật đầu.

Rời khỏi bếp, hai người lần lượt về phòng thay đồ.

Dạo này dù nhiệt độ không quá cao nhưng trời lại rất hanh khô. Quần áo Trần Tử Kiêm giặt tối qua giờ đã khô, hắn tính ra ban công thu vào nhưng lại chậm hơn Giang Đồng một bước.

Lúc đi ngang qua cửa, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Giờ này thì ai đến nhỉ?

Trần Tử Kiêm khựng lại, bước tới trước cửa, vừa cúi xuống nhìn qua mắt mèo thì nghe thấy tiếng bước chân vội vã chạy tới của Giang Đồng.

“Để tôi mở cửa.” Giang Đồng đi tới trước hắn. Trần Tử Kiêm nhường chỗ, đứng sau lưng anh, tiện tay luồn chiếc áo phông đen của mình qua đầu.

Hắn nghe thấy tiếng cửa mở, nhưng chẳng hiểu sao cả Giang Đồng lẫn người bên ngoài đều không lên tiếng.

Lúc kéo cổ áo xuống và ngẩng đầu lên, Trần Tử Kiêm thấy một người đàn ông đang ôm bó hoa rực rỡ, tròn mắt sững sờ nhìn hắn, là Tống Dục.

—

Editor: Oh game on baby, game on =))

Chương 33: Bất đẳng thức tình yêu

Hôm nay rõ ràng là Tống Dục đã ăn mặc rất chỉnh tề. Hắn khoác một chiếc áo măng tô dài phù hợp với thời tiết này, tóc cũng được tạo kiểu kỹ lưỡng, trên người còn xịt nước hoa, mùi hơi nồng.

“Làm sao anh tìm được đến được đây?” Giang Đồng lập tức thu lại vẻ lười biếng ban đầu, ánh mắt trở nên sắc bén.

Tống Dục mở miệng định nói, ánh mắt lướt qua người Giang Đồng một giây rồi chuyển sang Trần Tử Kiêm.

“Trần Tử Kiêm?” Hắn sững sờ, vẻ mặt có phần khó tin.

Bây giờ đã gần trưa, Trần Tử Kiêm vẫn ở trong nhà Giang Đồng, dáng vẻ thư thái như thể vừa mới thức dậy. Lúc ra mở cửa, thậm chí hắn còn chưa mặc áo tử tế, trên bụng có một vết đỏ mờ, lúc này vẫn đang từ tốn chỉnh lại vạt áo, nhìn qua là biết tối qua căn bản không hề rời đi.

Từ đêm đến sáng… bọn họ đã làm gì?

Môi Tống Dục run lên, hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

Trần Tử Kiêm không đáp, chỉ lặng lẽ nhìn Tống Dục, chậm rãi chớp mắt một cái.

Khoảng trống giữa hai câu hỏi khiến Tống Dục nghĩ đến rất nhiều điều.

“Tôi làm gì với ai thì liên quan gì đến anh?”

Giang Đồng bước lên một bước, vai chắn trước Trần Tử Kiêm, cắt đứt ánh nhìn dò xét của Tống Dục.

Hành động che chở rõ ràng này khiến ngọn lửa nghi ngờ trong lòng Tống Dục bùng lên dữ dội, hắn trừng mắt đầy phẫn nộ: “Bây giờ thay vì nói cho em biết anh tìm đến đây bằng cách nào, có phải em nên giải thích tại sao cậu ta lại ở đây không?!”

Tống Dục giơ tay chỉ vào Giang Đồng, nhưng chưa đầy một giây, cổ tay đã bị Trần Tử Kiêm siết chặt.

Giọng Trần Tử Kiêm trầm ổn, không gợn sóng: “Muốn nói chuyện thì nói đàng hoàng.”

Sức của Tống Dục không bằng hắn, vùng vẫy hai cái mà vẫn không thể nhúc nhích được.

“Bỏ ra.”

Trần Tử Kiêm cụp mắt, lướt qua đỉnh đầu Giang Đồng một chút rồi mới buông Tống Dục ra. Bàn tay hắn rơi xuống bên hông Giang Đồng, mà Giang Đồng cũng không bài xích, ngược lại còn rất tự nhiên, vô thức nghiêng người về phía hắn một chút.

So với cơn giận vô cớ của Tống Dục, Giang Đồng chỉ cảm thấy vở kịch không hồi kết này khiến anh mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần.

“Tôi thật sự rất mệt mỏi.” Giọng điệu của anh vẫn rất bình tĩnh, chỉ có hàng chân mày và khóe mắt là vô tình lộ ra sự chán ghét. “Anh còn muốn gì nữa?”

Tống Dục há miệng: “Anh…”

Bao nhiêu năm rồi không gặp Trần Tử Kiêm?

Trong ký ức, lần cuối cùng gặp là ở đại học, khi Trần Tử Kiêm đến tìm người. Chẳng lẽ sau đó hai người họ vẫn còn âm thầm liên lạc riêng sao?

Hay là, từ trước đến nay Trần Tử Kiêm đã thích Giang Đồng, chỉ chờ lúc anh và Tống Dục chia tay để chen vào, thậm chí ngay cả khi bọn họ vẫn còn bên nhau…

Tống Dục không nhịn được nhíu mày.

Hắn thừa nhận mình đa nghi, không chấp nhận bất kỳ ai quá gần gũi với Giang Đồng. Hồi trung học, Trần Tử Kiêm đã rất thân với Giang Đồng, cho nên…

“Giang Đồng, trước đây em nói tình cảm của chúng ta có vấn đề, anh cứ tưởng đó chỉ là lỗi của mình anh.” Hắn bỗng nhiên bật cười, như thể vừa chợt hiểu ra điều gì, sau đó nhìn Trần Tử Kiêm:

“Lúc học đại học tôi còn thấy cậu đáng thương mà giúp đỡ cậu, không ngờ cậu lại là loại người này.”

“Cậu đã sớm muốn ở bên Giang Đồng đúng không? Hai người ngủ với nhau rồi chứ gì?”

Lời còn chưa dứt, Giang Đồng đã vung tay giáng cho hắn một cái tát.

Cú tát dùng lực rất mạnh, Tống Dục lảo đảo về phía sau, suýt nữa đánh rơi bó hoa trong tay. Má hắn nhanh chóng đỏ bừng lên, hắn sững sờ nhìn Giang Đồng.

“Em…”

“Tôi với anh đã sớm không còn liên quan gì đến nhau, tôi làm gì là quyền của tôi, không cần báo cáo với anh.” Giang Đồng nâng

mắt, ánh nhìn lạnh lùng. “Lý do chúng ta chia tay trong lòng anh cũng biết rất rõ, đừng vu khống người khác.”

“Anh cũng biết gia đình tôi rồi đấy, nếu còn tiếp tục quấy rầy tôi thì đừng mong công ty nhà anh có thể vực dậy.”

Ở bên nhau mười năm, Tống Dục hiểu rõ Giang Đồng là một người ít khi dao động cảm xúc, nhưng chưa bao giờ thấy anh lạnh lùng đến mức này.

Trước đây dù Tống Dục có thường xuyên mắc lỗi, Giang Đồng cũng hiếm khi trách cứ. Có lúc anh bảo hắn làm việc nhà mà hắn quên mất, Giang Đồng chẳng nói chẳng rằng gì mà chỉ lặng lẽ tự làm. Có lúc vào những ngày lễ mà hắn không nhớ, Giang Đồng vẫn tặng quà cho hắn như thường, ánh mắt anh cũng chẳng tỏ ra quá thất vọng, vậy nên hắn lại tiếp tục quên. Có lúc Tống Dục vì công việc mà phải tiếp khách, chẳng may dính phải mùi son phấn trở về, Giang Đồng vẫn sẽ ôm lấy hắn. Có lúc hắn quá phụ thuộc vào gia đình mà không dám công khai mối quan hệ của cả hai với ba mẹ, nhưng Giang Đồng chưa từng để tâm.

Tống Dục cứ nghĩ rằng hắn sẽ nhận được sự bao dung của Giang Đồng cả đời. Nhưng tại sao lại không chứ? Hắn bị ép kết hôn, tuy Giang Đồng thực sự giận nhưng cũng đã tha thứ rồi mà.

Tống Dục vô thức lùi về phía sau một bước, nhìn thấy Trần Tử Kiêm nghiêng người, cánh tay vòng qua xương quai xanh của Giang Đồng, ôm chặt lấy anh. Giây tiếp theo, cánh cửa đóng sầm lại trước mắt hắn.

Gió lạnh thổi vào từ bên ngoài chợt biến mất. Trần Tử Kiêm nắm lấy bàn tay còn hơi run của Giang Đồng.

Bên ngoài im lặng một lúc rồi mới vang lên tiếng bước chân rời đi.

Trần Tử Kiêm nắm lấy bàn tay đang siết chặt của Giang Đồng, cúi mắt nhìn, lòng bàn tay đã hơi ửng đỏ.

“Lúc nãy tôi không nói gì là vì cảm thấy đây là chuyện của hai người, dù có kết thúc cũng nên do cậu nói ra.” Trần Tử Kiêm co ngón tay, nhẹ nhàng vu.ốt ve sau gáy trấn an anh. “Đừng giận.”

Ngực Giang Đồng hơi phập phồng. Anh rất gầy, lưng cũng mỏng, Trần Tử Kiêm giơ tay đặt lên lưng anh, có cảm giác chỉ cần hơi dùng sức là có thể ôm trọn lấy anh.

“Tôi biết…” Giang Đồng hít vào một hơi. “Chuyện này vốn dĩ là của hai chúng tôi, tôi không muốn kéo cậu vào. Tống Dục là người thế nào, bao nhiêu năm rồi, tôi hiểu rất rõ. Chuyện của chúng tôi, không thể để cậu bị tổn thương.”

“Tôi không có ý đó, cậu ta không làm tổn thương được tôi đâu.” Trần Tử Kiêm nói, “Tôi chỉ nghĩ cậu muốn tự mình giải quyết, nhưng nếu cậu cần tôi…”

“Cậu nói không sai.” Giang Đồng khẽ cười.

“Trước đây chẳng phải nói chỉ cần gặp tôi là sẽ vui hơn một chút sao?”

“Ừ, thật mà.” Hương thơm của đồ ăn từ nhà bên cạnh lan sang, Giang Đồng vùi đầu vào áo Trần Tử Kiêm, nói nhỏ: “Tôi đói rồi, muốn ăn cơm cậu nấu.”

Trần Tử Kiêm vào phòng tiếp tục thay quần áo. Hắn không đóng chặt cửa, chỉ khép hờ. Mặc từng món đồ lên người, đến khi gần xong, hắn nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra, hơi nghiêng đầu, nhìn thấy vạt áo Giang Đồng.

“Sao thế?” Trần Tử Kiêm chỉnh lại vạt áo. Giang Đồng không nói gì, chỉ ôm hắn từ phía sau, lại dựa vào một lát.

Giang Đồng giải thích: “Cho tôi vui thêm chút nữa.”

“Ừm.” Trần Tử Kiêm vỗ nhẹ mu bàn tay anh, nắm lấy cánh tay rồi xoay người anh lại, kéo vào lòng mình. “Như này có phải sẽ tốt hơn không?”

Khi ra ngoài, trời đã có chút âm u.

Đi ngang qua thùng rác dưới lầu, Giang Đồng nhìn thấy một bó hoa nằm bên trong, chính là bó hoa lúc nãy Tống Dục cầm.

Anh chỉ liếc qua một cái rồi đi theo Trần Tử Kiêm lên xe.

“Chúng ta đến siêu thị lớn hơn đi.” Giang Đồng mở định vị cho Trần Tử Kiêm.

Cuối tuần, siêu thị đông hơn ngày thường. Ở lối vào, Trần Tử Kiêm đẩy một chiếc xe đẩy.

Ngoài rau củ, hoa quả và thịt, Giang Đồng còn mua một số đồ dùng sinh hoạt và đồ ăn vặt, chất đầy cả xe, đủ để anh ăn trong nhiều tuần.

Mọi thứ đã mua đủ, nhưng Trần Tử Kiêm dường như vẫn chưa có ý định rời đi, ánh mắt nhìn quanh như đang tìm thứ gì đó.

“Cậu còn muốn mua gì sao?” Giang Đồng hỏi.

Siêu thị này cách nhà Trần Tử Kiêm một đoạn, có lẽ hắn không thường ghé qua nên không quen đường.

“Tôi thấy rồi.” Trần Tử Kiêm bước đến khu vực trông như bán thiết bị điện tử.

Giang Đồng đi theo, nghe thấy hắn hỏi nhân viên: “Có camera giám sát không?”

Nhân viên rất nhiệt tình giới thiệu cho Trần Tử Kiêm một mẫu camera gia đình. Để xác nhận chức năng, hắn cùng nhân viên đứng trước màn hình máy tính, cẩn thận xem thử hình ảnh mà camera có thể ghi lại.

Đồ điện tử không thanh toán chung với những mặt hàng khác trong siêu thị. Khi Trần Tử Kiêm định trả tiền, Giang Đồng mới ngăn hắn lại: "Nếu là mua cho tôi, vậy để tôi trả."

"Phải phân rõ thế này sao?" Trần Tử Kiêm vẫn đưa thẻ ngân hàng của mình ra.

Tiếng máy quẹt thẻ vang lên, tiền đã được thanh toán xong.

"Về tôi sẽ lắp ở cửa cho cậu, tôi sợ cậu ta lại đến lần nữa." Trần Tử Kiêm cẩn thận đặt hộp đựng camera vào xe đẩy.

Họ trở về với một chiếc xe đầy ắp, may mà cốp xe Trần Tử Kiêm rộng, dù Giang Đồng mua nhiều đồ đến đâu cũng không chiếm quá nhiều chỗ.

"Lát nữa tôi nấu chè đậu xanh cho cậu nhé, trời dần nóng rồi, tôi sẽ nấu nhiều một chút, có thể để tủ lạnh ăn dần."

Trần Tử Kiêm lái xe, vừa nói chuyện với Giang Đồng, vừa nghĩ trong đầu lát nữa về sẽ nấu những món gì.

Trong bếp nhà Giang Đồng, vòi nước chảy rất nhỏ. Giang Đồng dùng một chiếc bát đựng ít đậu xanh, đang rửa sạch.

Trần Tử Kiêm đứng bên cạnh hắn, tay cầm một củ khoai tây đã gọt được một nửa.

Thực ra việc gọt khoai ban đầu giao cho Giang Đồng, nhưng vừa gọt được một lúc, củ khoai tây trong tay anh đã bay ra ngoài, may mà Trần Tử Kiêm nhanh tay bắt lại được.

Giang Đồng nhúng tay vào dòng nước lạnh, đợi khi nước trong bát đã đầy một nửa mới tắt vòi.

“Đại học năm đó, tôi từng đến tìm các cậu, không biết cậu còn nhớ không.” Trần Tử Kiêm bỗng nói.

Hắn tiếp tục gọt khoai tây, mắt nhìn xuống, cũng không ngước lên nhìn Giang Đồng.

Chắc là do nhớ đến chuyện Tống Dục vừa nhắc đến. Giang Đồng đột nhiên cảm thấy có chút áy náy.

“Tất nhiên là nhớ chứ.” Giang Đồng dùng ngón tay vớt vài hạt đậu xanh, nhìn chúng lại rơi xuống nước. “Khi đó cũng không dẫn cậu đi chơi được đàng hoàng.”

“Tôi cũng chẳng biết chơi thế nào.” Trần Tử Kiêm gọt rất nhanh, đã xong củ khoai tây trong tay. Hắn đặt dụng cụ xuống, tay dính chút nước và vỏ khoai, Giang Đồng thấy vậy, chủ động nhấc bát ra khỏi bồn rửa, nhường chỗ cho hắn rửa tay.

Lúc này Giang Đồng mới nhớ ra, khi ấy anh cũng không rõ vì sao Trần Tử Kiêm lại đến.

Những ngày đó, hắn trông không được vui lắm, nhưng anh cũng không hỏi.

Vài giọt nước b.ắn ra khỏi bồn, Giang Đồng rút một tờ giấy, bọc lấy một nửa bàn tay Trần Tử Kiêm, lau khô chỗ ướt nhất trên tay hắn.

“Khi đó tôi định đi gặp mẹ mình.”

Vì câu nói này, tay Giang Đồng hơi khựng lại, rồi mới ném tờ giấy đã dùng vào thùng rác bên cạnh.

“Hồi đi học chắc có nhiều tin đồn về tôi lắm nhỉ.”

“Lúc trước tôi thích chơi bóng, nhưng người trong sân quá loạn, có nhóm hay đi đấu bóng ngoài mời tôi tham gia, tôi không đi, thế là ngày nào cũng đứng trước cửa lớp tôi chờ, nên tôi mới nhận lời, chỉ chơi một lần duy nhất.”

Trần Tử Kiêm đặt miếng ớt chuông đã rửa sạch lên thớt, dùng dao trái cây cắt ra.

“Nhưng đúng là mẹ tôi đã bỏ đi vì trước đó bố tôi làm ăn thất bại.” Trần Tử Kiêm không thấy khó nói về chuyện này, chỉ là hắn chỉ giải thích với người mà hắn để tâm.

“Khi đó đột nhiên có một số lạ liên hệ tôi, nói bà ấy là mẹ tôi.”

Nghe đến đây, Giang Đồng cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Anh nhìn Trần Tử Kiêm, hơi ngẩng đầu, rồi bị hắn dùng ngón tay ướt nước chạm nhẹ lên má.

“Đúng như cậu nghĩ đấy.” Trần Tử Kiêm hiểu biểu cảm của anh. “Tôi thực sự nghĩ mẹ quay về, tôi đến tìm bà, nhưng hóa ra bà ấy chỉ muốn hỏi xin tiền, thấy tôi không có, còn hỏi thăm tình hình của bố tôi, rồi bảo tôi đi đi.”

Một lúc lâu sau, Giang Đồng không biết nên nói gì. Dù khi đó bọn họ chỉ là bạn bình thường, nhưng chẳng phải anh đã quá thờ ơ với tâm trạng của bạn mình rồi sao? Nếu năm ấy anh chịu hỏi thêm một câu, có lẽ Trần Tử Kiêm đã nói với anh rồi. Khi đó, trong lòng hắn chắc hẳn bất an nhiều hơn vui mừng, nên mới có biểu hiện thất thần như vậy.

Rõ ràng là chuyện của rất nhiều năm trước, thế nhưng khoảnh khắc này, Giang Đồng lại nhớ lại đặc biệt rõ ràng.

“Giờ bà ấy còn liên lạc với các cậu không?” Giang Đồng hỏi.

“Còn, ba tôi đã cho bà ấy một ít tiền.”

“Hồi cấp ba, ba tôi cùng bạn làm ăn, nhưng bị lừa. Bọn họ ôm hết tiền bỏ trốn, số nợ chưa trả vì kinh doanh thua lỗ cũng dồn lại, khiến chủ nợ tìm đến nhà tôi. Sau đó tôi và ba cùng đi làm thuê, rốt cuộc cũng trả hết số nợ ấy, ông mới có thể làm lại từ đầu.”

Nước trong bát sứ không còn gợn sóng, đậu xanh đã chìm xuống đáy.

Trần Tử Kiêm nói: “Đậu xanh phải ngâm một lúc đã.”

Hắn dừng lại, rồi bổ sung: “Tôi quên mất, tốt nhất là nên ngâm qua đêm.”

Ngày mai có lẽ hắn sẽ không còn ở đây nữa.

“Hay là tôi mang về, nấu xong lại mang qua cho cậu?”

“Đừng phiền phức thế.” Giang Đồng đẩy tay hắn ra một chút, “Ngày mai cậu có cần tăng ca không?”

Trần Tử Kiêm nghĩ một lúc rồi đáp: “Không cần.”

“Tôi cũng vậy, tan làm rồi cậu qua đây, chúng ta cùng nấu chè đậu xanh.”

Dường như mang theo ý muốn an ủi hắn, Giang Đồng hơi nghiêng người lại gần hắn một chút.

“Khi tôi còn nhỏ…” Trần Tử Kiêm nhìn thẳng vào mắt anh, “Trước khi mẹ đi, bà từng nghĩ đến chuyện đưa tôi đi trước.”

“…Ý cậu là gì?” Giang Đồng hỏi.

Anh chợt nảy ra một suy đoán không hay ho chút nào, suy nghĩ khựng lại trong thoáng chốc, rồi để ý thấy con dao trong tay Trần Tử Kiêm đang chậm rãi hạ xuống.

“Bà ấy không thích tôi, không muốn tôi nữa, định vứt bỏ tôi.”

Giang Đồng cảm thấy lưỡi dao kia sẽ cứa vào ngón tay hắn, anh khẽ nhíu mày, theo bản năng vươn tay giữ lấy.

Đầu ngón tay bị lưỡi dao ép xuống, một cơn đau nhẹ lướt qua.

“Giang Đồng.” Trần Tử Kiêm buông con dao ra, cầm tay anh kéo lại gần quan sát.

May là không có vết thương. Giang Đồng cũng hoàn hồn, nói: “Tôi cứ tưởng… Không sao rồi.”

“Nhưng cũng không thể đưa tay ra đỡ như vậy chứ.” Trần Tử Kiêm căng thẳng, giọng nói có phần không vui. Hắn lại kiểm tra cẩn thận thêm lần nữa, xác nhận không có vấn đề gì, nhưng vẫn muốn dán cho anh một miếng băng cá nhân, bị Giang Đồng giữ tay lại.

“Thật sự không sao, không bị cứa trúng.”

Anh nhìn hắn, rồi nói ra điều khiến mình thất thần ban nãy: “Tôi không nghĩ lại là như vậy. Nhưng sau này sẽ không còn nữa. Trần Tử Kiêm của bây giờ đã khác Trần Tử Kiêm trước kia rồi, chẳng ai có thể dùng tin đồn để tổn thương cậu, cũng chẳng có người thân nào sẽ rời bỏ cậu nữa.”

Giang Đồng nói rất nghiêm túc. Anh biết rõ Trần Tử Kiêm kể những chuyện này cho mình, không mang theo ý cầu xin thương hại, có lẽ thậm chí cũng chẳng quá đau buồn, chỉ đơn giản là muốn nói ra một phần trong cuộc đời hắn, không giấu giếm anh.

Trần Tử Kiêm hiểu rằng Giang Đồng đã hiểu. Hắn cụp mắt nhìn anh.

“Hồi cấp ba, được làm bạn cùng bàn với cậu, tôi thấy mình khá may mắn.”

Lúc Giang Đồng chưa thật sự hiểu Trần Tử Kiêm, anh không tùy tiện suy đoán. Sau khi đã hiểu hắn, anh càng không tin những lời đồn đại, cũng chưa bao giờ có thành kiến. Có lẽ chính anh cũng không nhận ra, những chuyện nhỏ nhặt ấy lại quan trọng với Trần Tử Kiêm đến nhường nào, nhưng anh vẫn cứ làm vậy.

Vì Giang Đồng vốn là một người như thế.

Anh hay nói sự chân thành của Trần Tử Kiêm có sức lay động lòng người, nhưng thật ra, chính anh cũng đã hấp dẫn hắn theo cách đó.

Có lẽ là do Trần Tử Kiêm chủ động nghiêng người tới trước, thế nên hai người lại trao nhau một nụ hôn rất nhẹ.

Giang Đồng nói mình đói rồi, Trần Tử Kiêm bèn quay người tiếp tục nấu cơm cho anh. Giang Đồng cũng không đi đâu, chỉ ở lại trong bếp, thỉnh thoảng nếm thử những món ăn vừa mới ra lò.

Giữa làn hơi nóng lượn lờ, biểu cảm của Giang Đồng sống động như ánh nắng hiếm hoi vào mùa xuân ở Lâm Sơn.

Có một khoảng thời gian rất ngắn, Trần Tử Kiêm từng đắm chìm trong chấp niệm pha lẫn chút oán trách: Vì sao Giang Đồng không thể thích hắn?

Nhưng ngẫm lại, hắn vẫn thấy điều đó thật vô lý. Khi ấy, bản thân hắn vốn không có gì đáng để người khác yêu thích cả.

Hắn từng chứng kiến rất nhiều cuộc hôn nhân bình thường, biết rõ một tình yêu lâu dài cần có những điều kiện gì. Hắn học toán không quá giỏi, nhưng đã nhiều lần thử tính toán, đem hết thảy so sánh, cộng trừ nhân chia thế nào cũng thấy mình còn cách Giang Đồng quá xa.

Qua rất nhiều năm, Trần Tử Kiêm vẫn như một học sinh vò đầu bứt tai trong phòng thi, đề bài đã đặt trước mặt, hắn tính toán đến tận phút cuối mới phát hiện ra cách duy nhất để biến bất đẳng thức thành phương trình cân bằng.

Có lẽ còn có một khả năng hiếm hoi khác, hắn không chỉ có được tình yêu của Giang Đồng, mà còn là người giành được điểm số cao nhất.

Cuối cùng hôm nay Giang Đồng cũng được ăn một bữa cơm ngon do hắn nấu, rồi cùng hắn xem một bộ phim.

Chỉ có điều là chiếc sô pha trong ký túc xá không mềm mại như chiếc sô pha trong căn nhà thuê trước kia của Trần Tử Kiêm, gối ôm cũng chỉ có một cái.

Bộ phim là một câu chuyện khoa học viễn tưởng truyền thống về việc con người cứu lấy Trái đất. Giang Đồng thấy tình tiết hơi cũ, nhưng hiệu ứng hình ảnh cũng không tệ. Xem đến đoạn sau, anh cảm thấy ngồi không thoải mái, bèn co chân lại, dần dần tựa lên vai Trần Tử Kiêm.

Trên người hắn toàn là cơ bắp, cứng rắn vô cùng, gối lên thực ra không dễ chịu, nhưng Giang Đồng lại có thể ngửi thấy mùi hương quen thuộc của hắn, thế nên không nỡ rời đi.

Khi bộ phim chiếu đến đoạn cuối, màn hình dần tối lại, cả căn phòng cũng chìm vào bóng đêm. Giang Đồng hơi buồn ngủ, nhưng lại không muốn Trần Tử Kiêm cứ thế rời đi, bèn khẽ nghiêng người về phía hắn.

Cánh tay Trần Tử Kiêm vòng qua eo Giang Đồng, chỉ dùng một chút lực liền kéo anh sát lại gần. Họ bắt đầu nụ hôn không biết là lần thứ mấy trong mấy ngày nay. Nụ hôn kéo dài đến mức khóe môi Giang Đồng cũng vương lại chút nước, Trần Tử Kiêm cúi đầu hôn một cái, nhẹ nhàng ôm lấy anh, để anh ngồi trên đùi mình.

Bọn họ như vậy… có được xem là đang ở bên nhau không?

Có lẽ vẫn chưa, vẫn cần một lời tỏ tình mới đúng.

Nghĩ đến đây, bàn tay Trần Tử Kiêm vô thức siết chặt một chút khiến Giang Đồng khẽ run rẩy. Anh hơi ngẩng mặt lên, hơi thở gấp gáp, tiếng thở nghe rất êm tai. Trần Tử Kiêm rất thích, muốn nghe thêm một chút, bèn chậm lại một chút.

Ngồi sát nhau như vậy, không phản ứng nào có thể giấu đi, cũng chẳng ai định giấu.

Bộ đồ mặc nhà rộng rãi, Trần Tử Kiêm dùng ngón tay kéo áo Giang Đồng xuống, đầu ngón tay thô ráp chạm vào làn da anh, chỉ một động tác nhẹ nhàng, đã khiến hơi thở Giang Đồng khẽ nghẹn lại.

Nhưng Trần Tử Kiêm không định làm gì quá phận, chỉ là muốn khiến Giang Đồng thoải mái hơn một chút.

Trong bóng tối, Trần Tử Kiêm với tay tìm điều khiển, tắt hẳn màn hình tivi.

Hắn ôm ngang Giang Đồng, đặt anh ngồi xuống ghế sofa, còn mình thì quỳ xuống trước mặt anh.

…

[Editor: tự tưởng tượng đi nhé, toi không edit thiếu đâu toi thề =))]

Hai má Giang Đồng đỏ ửng, cả người như bị hơi nóng bao trùm. Đôi mắt anh mang theo chút mơ màng, nhưng vẫn mò lấy hộp khăn giấy, chẳng biết đã rút bao nhiêu tờ, lau nhẹ gương mặt Trần Tử Kiêm. Hình như vẫn chưa đủ, Giang Đồng có chút sốt ruột, vo tròn mấy tờ giấy đã dùng rồi vứt sang bên, đứng dậy bật chiếc đèn sàn không quá sáng.

Anh còn chưa nhìn rõ Trần Tử Kiêm, người kia đã đứng lên, nói: “Thôi, để tôi đi rửa.”

Giang Đồng ngồi trên sofa, nhìn theo bóng lưng Trần Tử Kiêm bước vào phòng tắm.

Trong tiếng nước chảy róc rách, Giang Đồng cũng chỉnh trang lại bản thân. Anh vừa đứng dậy đã thấy Trần Tử Kiêm đẩy cửa bước ra, đi về phía mình.

“Ngủ ngon, tôi về trước đây.” Biểu cảm hắn không quá bình tĩnh, thậm chí còn hơi hoảng hốt.

Nói xong lời tạm biệt, Trần Tử Kiêm vừa xoay người, lại dừng bước, quay lại nhìn anh: “Cậu có cảm thấy…”

Thấy hắn muốn nói gì đó, Giang Đồng chờ đợi: “Gì cơ?”

“Chuyện này… có phải quá nhanh không?” Trần Tử Kiêm mím môi, “Tôi không định như thế này, tôi không phải vì…”

“Tôi biết.” Giang Đồng nghiêm túc một chút, “Tôi chưa từng nghĩ như vậy, cậu cũng đừng nghĩ thế nữa.”

Trần Tử Kiêm cần một lời tỏ tình.

Giang Đồng biết, anh cũng sẽ chuẩn bị thật tốt.

Chương 34: Tôi tên là Giang Đồng

Thời thơ ấu của Trần Tử Kiêm không hề vô lo vô nghĩ như những đứa trẻ khác.

Năm mười hai tuổi, trong lúc chơi với một đứa trẻ hàng xóm, hắn vô tình đụng ngã cậu ta. Phụ huynh của đứa trẻ đó liền dẫn con mình sang làm ầm lên.

Trần Tử Kiêm không hiểu vì sao chuyện lại nghiêm trọng đến mức này. Hắn đứng sau lưng mẹ mình Trương Gia Đồng, nhìn bà cúi đầu xin lỗi người ta.

Chờ họ rời đi, cánh cửa vừa khép lại, Trương Gia Đồng liền túm cổ áo kéo hắn đến trước mặt.

Khi đó, Trần Tử Kiêm còn nhỏ, rất gầy gò, không giống như vài năm sau này.

“Tại sao lại gây chuyện nữa?” Giọng Trương Gia Đồng bình thản, nhưng động tác lại thô bạo.

“Chuyện do bố mày gây ra còn chưa đủ nhiều sao? Mày cũng muốn làm tao bị chửi mỗi ngày nữa à?”

Hắn không dám ngẩng đầu lên. Mỗi khi bà nói một câu, hắn lại giật mình run lên khiến Trương Gia Đồng càng bực bội hơn.

Nhưng bà cũng chẳng thể làm gì khác. Chỉ có thể đi qua đi lại trong căn phòng chật hẹp, căng thẳng cắn móng tay.

“Mấy người đều không cho tôi sống yên… Đều không buông tha cho tôi…”

Trần Tử Kiêm khi ấy chưa hoàn toàn hiểu được phiền não trong thế giới của người lớn. Hắn chỉ biết rằng mỗi bữa ăn của mình đều chỉ có thể ăn một miếng thịt nhỏ, rất nhiều rau xanh và mấy bát cơm, thật ra như vậy cũng chẳng đến mức bị đói. Hắn có thể mặc cùng một bộ quần áo suốt ba mùa trong năm, chỉ cần mặc thêm hoặc bớt đi vài lớp là được. Hắn có thể không đến khu trò chơi điện tử, không mua bóng rổ mới, chỉ chơi mấy trò đơn giản nhất.

Như thế nào hắn cũng có thể sống tốt.

Trần Tử Kiêm cẩn thận bước tới, không dám nắm tay Trương Gia Đồng, chỉ cúi đầu nhận lỗi rất nghiêm túc.

“Xin lỗi mẹ, con sẽ không làm vậy nữa. Con chưa bao giờ bắt nạt bạn học.”

Hắn nhìn xuống nền nhà dưới chân. Có một mảng đã bị nứt vỡ, rất lâu rồi vẫn chưa sửa.

“Con thì có lỗi gì chứ?” Hắn nghe Trương Gia Đồng nói.

Vài ngày sau, vào cuối tuần, Trương Gia Đồng nói muốn đưa Trần Tử Kiêm đến công viên chơi.

Trong ký ức của hắn, mẹ rất hiếm khi dẫn hắn đi công viên hay khu vui chơi. Hắn vui mừng đồng ý, thậm chí háo hức chuẩn bị mấy ngày liền.

Hôm đó, Trần Tử Kiêm không có ở nhà.

Hắn cùng mẹ đi xe buýt suốt mấy tiếng đồng hồ. Trên đường đi, hắn cảm thấy mí mắt nặng trĩu, cuối cùng không chống lại được cơn buồn ngủ mà thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, họ đã đến công viên.

Xung quanh toàn là rừng cây. Trần Tử Kiêm nắm tay mẹ, mơ màng đi sâu vào trong rừng.

“Nơi này thật sự là công viên ạ?” Hắn nghĩ có thể mẹ nhầm rồi.

“Đúng vậy.” Trương Gia Đồng bảo hắn đứng đợi, còn bà sẽ đi mua đồ ăn.

Hôm đó trời âm u, không có mặt trời, mây đen che kín bầu trời.

Trương Gia Đồng đứng dưới bóng cây, nắm chặt hai cánh tay hắn, nói rằng bà muốn đi. Toàn thân bà run rẩy, nước mắt rơi lã chã.

Trần Tử Kiêm tuy còn nhỏ nhưng không phải không hiểu gì cả. Ít nhất, hắn có bản năng tự bảo vệ, biết rằng trong khu rừng này, hắn chẳng có chút cảm giác an toàn nào.

Mẹ bảo muốn đi, hắn liền giữ chặt lấy bà, không chịu buông.

Bà khóc rất lâu. Hắn không biết phải làm gì, chỉ có thể sợ hãi đứng một bên, giữ chặt lấy tay bà là điều duy nhất có thể làm.

Mãi đến khi bà khóc đến kiệt sức, mới miễn cưỡng dắt hắn quay về nhà.

Bọn họ ngồi trên xe buýt đang lắc lư, Trương Gia Đồng tựa đầu vào cửa sổ, thậm chí còn không muốn liếc nhìn hắn thêm lần nào.

Buổi tối hôm ấy, Trần Tải và Trương Gia Đồng đã cãi nhau dữ dội.

Bọn họ ném đồ đạc ở trong phòng khách, đập phá tất cả những gì có thể. Trần Tử Kiêm một mình trốn trong phòng, mãi đến khi trời sáng mới ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh dậy, mẹ đã rời đi.

Hắn vào phòng tìm bà để ăn sáng, nhưng chỉ thấy Trần Tải ngồi thẫn thờ trên giường.

Trần Tải vẫn luôn kiên nhẫn với Trần Tử Kiêm hơn. Thấy hắn đứng do dự ở cửa, ông vẫy tay gọi hắn lại gần.

“Mẹ con đi rồi. Sau này chỉ còn hai cha con ta sống với nhau.” Trần Tải không còn trẻ, những gì đã trải qua khiến ông trông già hơn so với tuổi thật.

Ông đưa tay ôm Trần Tử Kiêm. Có lẽ từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ trước khi hắn biết đi, đây là lần đầu tiên ông ôm hắn như vậy.

“Tại sao mẹ lại đi?” Đầu Trần Tử Kiêm trống rỗng, “Có phải tại con…”

“Không phải.” Trần Tải xoa đầu hắn. “Vì bà ấy không thích ba lắm.”

“Vậy ạ?” Trần Tử Kiêm nhìn vành mắt đỏ hoe của ông, an ủi, “Có lẽ cũng không thích con đâu.”

Trần Tải im lặng.

Trương Gia Đồng đã dùng cách rời đi để nói với Trần Tử Kiêm rằng ngay cả mẹ ruột cũng có thể không yêu hắn, vậy thì hắn càng không dám mong đợi tình yêu từ người khác.

Lên cấp ba, hắn vẫn cảm thấy mình chẳng khác gì hồi mười hai tuổi.

Không đủ hoạt bát, không có điểm mạnh, lại luôn gây phiền phức cho những người xung quanh… Trong trường lan truyền không ít lời đồn về cha con họ, Trần Tử Kiêm chưa từng để tâm. Một phần vì cảm thấy không cần giải thích, đến cả Trương Gia

Đồng còn không tin, thì sao có thể trông mong những người chẳng hiểu gì về họ tin tưởng? Một phần khác, có lẽ sự thật cũng chẳng khác lời đồn là bao.

Gia đình hắn đúng là không tốt thật. Hắn và cha đã rất sống rất khổ cực.

Nhưng điều Trần Tử Kiêm không ngờ tới là mình lại may mắn có một người bạn cùng bàn chẳng bận tâm đến những lời đồn này. Ngày đầu tiên nhập học, cậu bạn đó có làn da rất trắng, ngón tay thon dài, trông chẳng có vẻ gì là đã từng trải qua khó khăn. Cậu* viết tên mình lên tập bài tập, đưa cho hắn xem.

**đang khúc đi học nên đổi ngôi xưng của thụ thành "cậu" nha, xin lỗi mọi người nếu mình edit xưng hô có hơi lộn xộn =((*

"Tôi tên là Giang Đồng."

Giang Đồng cười với hắn, coi hắn là bạn bè, không tham gia bất kì cuộc bàn tán nào, không tức giận, cũng không tùy tiện trách móc. Dù Trần Tử Kiêm có quên sinh nhật cậu, cậu vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Trong suốt quãng thời gian tuổi trẻ của Trần Tử Kiêm, khoảng thời gian ở bên Giang Đồng là một trong số ít những ký ức đáng để nhớ lại.

Điều may mắn hơn nữa là, dù không có ai yêu Trần Tử Kiêm, nhưng cuối cùng hắn cũng học được cách yêu người khác theo cách của mình.

Nếu muốn cậu ấy hạnh phúc, thì hãy để cậu ấy có được điều mình thích. Còn kẻ không xứng như Trần Tử Kiêm, chỉ cần đứng từ xa mà ngước nhìn, hoặc là chẳng cần nhìn nữa.

—

Điện thoại vang lên một tiếng, Trần Tử Kiêm mở màn hình, thấy tin nhắn trả lời của Trần Tải.

【Chúng ta vốn không định hợp tác với Tống Dục, dự án của cậu ta quá rủi ro.】

Trần Tử Kiêm trả lời "Vâng", ngón tay lướt ra khỏi khung trò chuyện với Trần Tải, dừng lại trên cái tên Giang Đồng một lúc.

Bây giờ sắp chín giờ tối, vẫn chưa quá muộn. Kể từ lần trước khi ở nhà Giang Đồng xảy ra chuyện đó, bọn họ tạm thời chưa gặp lại nhau.

Hắn do dự một chút, cuối cùng vẫn nhắn tin cho Giang Đồng.

Trần Tử Kiêm: 【Còn muốn uống chè đậu xanh không?】

Tối qua, Trần Tử Kiêm lại hầm một nồi chè. Lúc hầm, hắn đã nghĩ nhân cơ hội mang chút cho Giang Đồng.

Có lẽ đang bận, Giang Đồng vẫn chưa trả lời. Trần Tử Kiêm cầm điện thoại đi vòng quanh phòng khách mấy lần, cảm thấy mình như vậy cũng hơi vô tri, bèn cầm theo điện thoại vào phòng tắm tắm rửa.

Khi tay hắn đầy bọt xà phòng, tiếng tin nhắn vang lên.

Tiếng nước chảy tí tách, đáng lẽ Trần Tử Kiêm không thể nghe thấy được, nhưng vì đang tập trung, màn hình sáng lên liền lập tức nhận ra.

Hắn tráng sơ bọt trên tay, lau lên chiếc khăn bên cạnh, cầm điện thoại lên xem.

Giang Đồng trả lời: 【Hôm nay ở bệnh viện có diễn đàn, họp suốt cả ngày.】

Trần Tử Kiêm định nhắn: "Vậy nghỉ ngơi cho tốt nhé."

Nhưng đầu ngón tay còn dính nước chưa lau sạch, vài giọt rơi xuống màn hình khiến hắn gõ chữ hơi khó khăn.

Chưa kịp gửi đi, Giang Đồng lại nhắn tiếp: 【Tối nay tôi đi ăn với đồng nghiệp, vẫn chưa tan.】

Trần Tử Kiêm xóa tin nhắn vừa rồi, hỏi: 【Đang ở đâu?】

Giang Đồng gửi một định vị: 【Nhị ca ơi, có thể đến đón tôi không?】

Cậu ấy say rồi sao?

Trần Tử Kiêm mím môi, nhanh chóng tráng sạch bọt trên người.

Lúc hắn đến nơi đã là nửa tiếng sau.

Nơi họ ăn uống là một quán nướng. Trần Tử Kiêm vừa đỗ xe bên đường liền trông thấy Giang Đồng giữa đám đông.

Diễn đàn y khoa hôm nay vốn dĩ kết thúc lúc năm rưỡi chiều, nhưng do có một vị tiền bối trong giới học thuật đến bất ngờ, buổi tọa đàm kéo dài đến hơn tám giờ tối. Bệnh viện không có suất ăn khuya, đồng nghiệp liền rủ nhau ra ngoài tụ tập.

Căng thẳng suốt cả ngày, ai nấy đều muốn ăn chút gì đó đậm vị, cuối cùng chọn quán nướng này.

Vì ngày mai là cuối tuần nên quán khá đông khách, bọn họ xếp hàng một lúc mới có bàn. Khi sắp ăn xong, Giang Đồng mới nhìn thấy tin nhắn của Trần Tử Kiêm.

Anh vẫn hy vọng hắn có thể đến, muốn được nhìn thấy hắn.

Giang Đồng liền dứt khoát thử nhờ hắn đến đón.

Bọn họ ngồi dưới mái che ven đường. Khi xe Trần Tử Kiêm chạy đến, có đồng nghiệp chú ý, trầm trồ: “Mercedes G-Class* kìa, chất thật đấy.”

**Chiếc này bản mới nhất 2025 có giá cỡ 11.750.000.000 VNĐ (11 tỷ 750 triệu đồng).*

Giang Đồng theo ánh mắt của đồng nghiệp nhìn sang, lướt qua biển số xe liền biết Trần Tử Kiêm đã tới.

Anh không dời mắt, cứ thế nhìn Trần Tử Kiêm xuống xe, đóng cửa, băng qua đường đi về phía mình.

Thân hình hắn cao lớn, đường nét sắc sảo, chỉ vài bước chân thôi đã thu hút không ít ánh nhìn.

Dù biết xung quanh có rất nhiều người, Giang Đồng cũng không giơ tay gọi hắn, vì anh biết hắn đã thấy mình.

Rõ ràng là không uống rượu, nhưng ánh mắt Giang Đồng lại có chút mơ màng. Có lẽ vì hơi nóng bốc lên từ lò nướng, khiến gò má anh ửng đỏ. Lúc Trần Tử Kiêm đi đến trước mặt, còn tưởng rằng anh say rồi.

“Vẫn chưa xong à?” Hắn cúi đầu, đặt tay lên vai Giang Đồng, nhỏ giọng hỏi.

Dù Trần Tử Kiêm không quá quen với những nơi đông người lạ, nhưng hắn vẫn lịch sự chào hỏi: “Chào mọi người, tôi là… bạn của Giang Đồng, đến đón cậu ấy.”

“Bạn à?” Một đồng nghiệp nhiệt tình kéo Trần Tử Kiêm ngồi xuống, vị trí vừa vặn bên cạnh Giang Đồng.

Hắn nhìn anh một cái. Giang Đồng đang cười, ghé sát lại, che chắn một chút bên mặt hai người, thấp giọng nói: “Không sao, bọn tôi còn đồ ăn, cậu coi như ăn khuya đi.”

“Ông chủ!” Giang Đồng vẫy tay gọi, “Cho thêm một bộ bát đũa nữa.”

Khi ông chủ mang bát đũa đến, Giang Đồng giữ ông lại, quay sang hỏi Trần Tử Kiêm: “Còn muốn ăn gì không?”

Đúng lúc hơi đói, Trần Tử Kiêm gọi thêm một món và vài xiên nướng, xắn tay áo, nói với mọi người: “Vốn không định ăn ké đâu, nhưng bữa này để tôi mời.”

Giang Đồng không ngăn cản, mấy bác sĩ khác lại ngại ngần, từ chối vài lần rồi cũng nhận lời.

“Cậu ấy tên là Trần Tử Kiêm, làm bên cục cảnh sát.” Giang Đồng giới thiệu đơn giản.

Có người tò mò hỏi thêm: “Cụ thể là bên nào?”

“Đội hình sự.” Trần Tử Kiêm xé bỏ lớp nilon bọc đũa.

“Đội hình sự à, chắc vất vả lắm nhỉ?”

“Nhưng nghề này cũng rất tốt mà.”

“Còn độc thân không? Muốn tìm bạn gái không? Tôi có một cô em gái ngoan lắm.”

Giang Đồng không lên tiếng, chỉ cúi đầu cười, Trần Tử Kiêm khẽ liếc anh một cái, thản nhiên đáp: “Không cần đâu, tôi không tìm bạn gái.”

“Chỉ là nói chuyện làm quen thôi mà, đều là người trẻ…”

“Cậu xem kìa, chưa hỏi rõ đã giới thiệu, lỡ đâu người ta có rồi thì sao?”

Trần Tử Kiêm lắc đầu, còn chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy Giang Đồng khẽ cười, giọng điệu mềm mại: “Cậu ấy có rồi.”

Bàn chật, người lại đông, hai người ngồi rất gần, đầu gối chạm vào nhau, không có cách nào dịch sang bên cạnh.

Giang Đồng nói rất nhẹ, nhanh chóng bị tiếng ồn ào xung quanh nhấn chìm, nhưng Trần Tử Kiêm lại nghe rõ ràng.

Hắn nghiêng mặt nhìn anh, nhưng Giang Đồng không nhìn lại, vẻ mặt bình thản gắp đồ ăn, chỉ khi cảm nhận được ánh mắt của hắn, mới đặt tay trái lên đùi hắn để một lát.

Trần Tử Kiêm cảm thấy mình có lẽ đã sinh ra ảo giác. Lời nói của Giang Đồng là giả, cả bàn tay anh đặt trên đùi hắn cũng là giả.

Vậy cái gì mới là thật?

Bữa nướng kết thúc, hai người cùng nhau lên xe.

Sau khi thắt dây an toàn, Giang Đồng mới nói: “Không phải cậu hỏi tôi có muốn uống chè đậu xanh không à? Tôi muốn uống, giờ qua nhà cậu uống được không?”

Trong khoang xe tối mờ, Trần Tử Kiêm nắm chặt vô lăng, ngón tay có chút căng cứng.

“Say rồi à?”

Giang Đồng khẽ cười: “Tôi đâu có uống rượu.”

Trần Tử Kiêm trầm mặc một lát, đạp ga.

Chè đậu xanh tỏa mùi thơm dịu, sau một đêm để trong tủ lạnh, trở nên mát lạnh.

Trần Tử Kiêm chia chè đậu xanh ra hai chiếc bát nhỏ, rồi bưng từ bếp ra ngoài.

Mỗi khi trời nắng, ánh sáng trải đầy ban công nhà hắn, rất thích hợp để cây cối phát triển.

Giang Đồng kéo một chiếc ghế gỗ nhỏ ngồi đó, dùng bình tưới của Trần Tử Kiêm để tưới nước cho cây.

Nghe tiếng bước chân hắn, anh không quay đầu mà nói luôn: "Nhà cậu trồng nhiều hoa thế này, vậy lần trước cậu đi công tác, ai giúp cậu chăm sóc chúng?"

"Tôi sẽ nhờ dì giúp việc qua chăm." Trần Tử Kiêm ngồi xuống, đưa một bát chè cho Giang Đồng.

Thành bát lạnh buốt khiến mu bàn tay anh tê rần, anh bật cười xuýt xoa, đặt bình tưới xuống rồi nhận lấy. Trần Tử Kiêm cũng tìm một chiếc ghế khác ngồi xuống, hai người cùng ngồi trên ban công, nhâm nhi chè đậu xanh mát lạnh.

"Trước đó Từ Phi nói muốn mời cậu ăn cơm, đã bảo tôi hẹn thời gian từ lâu rồi." Trần Tử Kiêm nói.

Chuyện này vốn đã bàn bạc xong từ lúc còn trên núi tuyết. Từ Phi sẽ không quên, chỉ là dạo mới trở về họ đều quá bận, cậu ta chưa kịp hỏi Giang Đồng rốt cuộc làm việc ở thành phố nào. Sau đó mới biết, thì ra bác sĩ Giang ở ngay gần đây.

"Được thôi, đúng lúc tuần sau tôi được nghỉ cả thứ Bảy và Chủ Nhật, hiếm lắm đấy." Giang Đồng đặt thìa xuống, ngập ngừng một chút rồi nói thêm: "Nhưng tôi chỉ coi như bạn bè ăn bữa cơm thôi, bảo Từ Phi đừng chuẩn bị quá…"

"Tôi sẽ nhắc cậu ấy."

Chuyện này vốn là việc Giang Đồng nên làm, nhưng anh cũng không tiện làm mất mặt Từ Phi, chỉ hy vọng bữa ăn này đơn giản như một cuộc tụ tập bạn bè.

Bát chè trong tay đã cạn, ngoài cửa sổ chợt đổ mưa, hạt mưa rơi lộp bộp lên cửa kính, Giang Đồng bật cười: "Xem ra hôm nay không thích hợp chơi ở chỗ cậu rồi, tôi còn không mang ô nữa."

“Vậy đừng về nữa.” Trần Tử Kiêm cúi đầu nhìn chiếc bát rỗng.

Chiếc ghế quá thấp, người hắn rất cao, chân lại dài, ngồi rất chật vật, hai khuỷu tay đều chống lên đùi.

Giang Đồng nhìn hắn, lại cảm thấy hắn giống một tảng đá trầm lặng, bề ngoài lạnh lùng nhưng thực ra rất ấm áp.

“Được thôi, ngày mai là cuối tuần mà.” Giang Đồng nói.

Thấy Trần Tử Kiêm không lên tiếng, anh định đứng dậy đặt bát xuống. Nhưng vừa đứng lên, cổ tay đã bị hắn nắm lấy.

“Vừa rồi… cậu nói thật sao?” Trần Tử Kiêm hơi ngẩng mặt lên, sắc mặt không có gì khác biệt, nhưng Giang Đồng lại đọc được một chút gì đó giống như một tia cầu xin.

Điều đó khiến anh cảm thấy khó chịu. Anh đặt bát không xuống ghế, ngồi xổm xuống, thấp hơn Trần Tử Kiêm một chút.

“Tôi chưa bao giờ nói điều gì không thật lòng.” Giang Đồng đáp.

Trần Tử Kiêm sững lại, như thể nhất thời không kịp xoay chuyển suy nghĩ.

Tiếng mưa bên ngoài lớn hơn một chút. Giang Đồng rướn người lên, chạm môi vào khóe miệng hắn, khẽ thở dài.

“Thật ra tôi không định như thế này.” Giang Đồng nói.

“Ban đầu có dự tính khác, nhưng lúc ngồi đó nghe họ nói… tôi cảm thấy không chịu nổi, thế nên mới nói vậy.”

“Ngày mai là cuối tuần, buổi tối cậu có rảnh không? Đi với tôi đến một nơi nhé?”

Giang Đồng vuốt nhẹ bên mặt Trần Tử Kiêm: “Tôi đi tắm trước đây.”

—

Editor: Anh Kiêm sắp được đăng quang lên làm chính thất rồi!!

Chương 35: Cuối cùng, Trần Tử Kiêm cũng đã tự tay mình tặng một bó hoa hồng

Giang Đồng tắm mất bao lâu nhỉ?

Đầu óc Trần Tử Kiêm rối bời, hắn đứng ngoài cửa phòng tắm, nhìn bóng người bên trong qua lớp kính mờ.

Hắn liếc sang chiếc đồng hồ treo tường trong phòng khách, đã mười một giờ đêm.

Giờ này ra ngoài, e rằng khó mua được hoa.

Trần Tử Kiêm chỉ chần chừ trong chốc lát, sau đó vẫn cầm chìa khóa xe và ô rời đi.

Tiếng đóng cửa rất khẽ, không làm Giang Đồng trong phòng tắm giật mình.

Những chuyện xảy ra hôm nay với Giang Đồng cũng quá đột ngột.

Dòng nước ấm chảy dọc theo gương mặt, những giọt nước lăn qua bờ vai, cánh tay, eo rồi xuống chân.

Giang Đồng khẽ thở phào.

Ít nhất theo anh, khi cả hai đã đi đến giai đoạn này, họ hẳn là nên ngồi lại nói chuyện nghiêm túc với nhau.

Vì suy nghĩ quá nhiều nên hôm nay Giang Đồng tắm lâu hơn bình thường.

Anh dùng chiếc khăn mới mua của Trần Tử Kiêm, mặc quần áo của hắn, sau khi rửa mặt xong mới đẩy cửa bước ra.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, dường như ngoài anh ra thì không còn ai khác.

Giang Đồng gọi tên Trần Tử Kiêm, không có ai đáp lại. Anh đi một vòng quanh nhà, phát hiện vị trí đặt chìa khóa xe của hắn trống trơn.

Hắn đã đi đâu rồi?

Đèn phòng khách sáng rõ, Giang Đồng đứng gần cửa ra vào, nhẹ nhàng chớp mắt.

Cửa khóa vang lên tiếng động, anh chậm rãi quay người lại, điều đầu tiên lọt vào tầm mắt là một bó hoa hồng màu sắc rực rỡ, trên cánh hoa vẫn đọng nước mưa.

Người ôm bó hoa dường như không ngờ Giang Đồng đứng gần như vậy, có chút sững lại, sau đó mới bước vào và đóng cửa lại.

Trần Tử Kiêm đổi giày, vì bị Giang Đồng chăm chú nhìn quá lâu nên có phần lúng túng.

Dưới ánh đèn, đôi mắt hắn cũng như bị thấm nước mưa, ẩm đạm và ướt át.

“Sao lại đi mua cái này vậy?” Giang Đồng nhẹ giọng hỏi.

Dường như Trần Tử Kiêm cũng không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào. Hắn bước ra chỗ có ánh sáng, Giang Đồng mới nhận ra vai và đỉnh tóc hắn cũng bị mưa làm ướt.

“Giang Đồng, tỏ tình phải có hoa.” Trần Tử Kiêm ngập ngừng một lát, chớp mắt, bờ môi mím chặt, cúi đầu xuống.

Từ lúc rời nhà đi mua hoa, trong lòng hắn chỉ lặp đi lặp lại câu nói này.

“Anh thích em.”

Hắn lại ngước mắt lên, trong con ngươi nâu nhạt hiện rõ bóng Giang Đồng, giọng hắn trầm thấp, khàn khàn, chẳng giống đang hỏi Giang Đồng, mà giống như đang tự hỏi chính mình: “Em có đồng ý ở bên anh không?”

Đây vốn dĩ là một câu hỏi đã có sẵn đáp án, thế vậy mà tại sao Giang Đồng vẫn thấy Trần Tử Kiêm căng thẳng và lúng túng đến vậy.

Anh nhận lấy bó hoa, thích thú đưa lên ngửi, sau đó nói với hắn: “Được chứ, em rất sẵn lòng, bạn trai.”

Không gian như ngưng đọng trong chốc lát. Một lúc sau, Trần Tử Kiêm mới khẽ nhếch môi cười, tiến lên ôm chầm lấy anh, siết chặt đến nỗi suýt làm hỏng bó hoa bị kẹp giữa hai người.

Giờ này không dễ tìm được tiệm hoa. Trần Tử Kiêm mơ hồ nhớ trong khu có một cửa hàng, nhưng khi lái xe vòng qua, hắn phát hiện cả hai tiệm hoa gần đó đều đã đóng cửa. Hắn không ôm hy vọng mà thử tìm kiếm trên điện thoại xem có nơi nào còn mở cửa không. Cũng may có một tiệm cách đây không xa vẫn đang hoạt động, hắn lập tức gọi điện xác nhận với chủ tiệm.

Bên kia đầu dây khá yên tĩnh, giọng chủ tiệm có chút do dự: “Nhưng chúng tôi chuẩn bị đóng cửa rồi, là vì trời mưa lớn quá, bị kẹt lại một lúc nên mới trễ như thế này. Giờ mưa vừa ngớt, chúng tôi định về…”

“Tôi biết là rất làm phiền anh, tôi sẽ trả gấp ba lần, ” Trần Tử Kiêm nghĩ một chút rồi nói, “Tôi sẽ lái xe qua, sau đó đưa mọi người về.”

Điều kiện này rất hấp dẫn, chủ tiệm không suy nghĩ lâu mà đồng ý ngay.

Xe dừng ven đường, Trần Tử Kiêm bung ô, chạy nhanh đến tiệm hoa.

Hai bên đường trồng nhiều cây xanh, tán lá mọc dày che mất ánh đèn phía trên. Trần Tử Kiêm bước qua một khoảng tối nhỏ, đến khi đứng trước cửa tiệm, bóng lưng lại được ánh sáng rọi chiếu.

Lần gặp trực tiếp này, chủ tiệm thân thiện hơn khi nói chuyện qua điện thoại, anh ta hỏi Trần Tử Kiêm muốn mua hoa gì, tặng cho ai. Trần Tử Kiêm đi đến trước một thùng hoa hồng, hiếm khi nói nhiều hơn bình thường:

“Chỉ cần hoa hồng là được, tặng cho người yêu.”

“Vậy thì hoa hồng đúng là lựa chọn thích hợp.” Chủ tiệm hỏi thêm: “Cậu muốn tự chọn hay để tôi giúp?”

“Cảm ơn, để tôi tự chọn.” Hắn ngồi xuống, khi lựa hoa cũng rất lịch sự, không chạm vào cánh hoa, chỉ cầm phần thân.

Hắn chọn chín bông, có chút ngây thơ mà muốn chọn một con số may mắn.

“Để tôi giúp cậu nhặt bớt gai rồi gói lại nhé.” Chủ tiệm nhận lấy hoa.

Trong tiệm ngoài chủ còn có một cô gái học việc. Trong lúc đợi bó hoa, Trần Tử Kiêm đi qua xem rất nghiêm túc.

“Sao giờ này còn đi mua hoa?” Chủ tiệm cười hỏi.

“Tôi cũng không ngờ…”

“Cãi nhau à? Tôi hiểu mà, mấy người trẻ các cậu, giận dỗi rồi đi mua hoa làm lành, dù sao cũng khiến đối phương thấy dễ chịu hơn một chút.”

Trần Tử Kiêm khẽ nhếch môi, rất nhẹ, lắc đầu, không phản bác.

Biết hắn vội, chủ tiệm gói rất nhanh. Lúc thanh toán xong, anh ta cũng không nhắc lại chuyện hắn muốn đưa về.

“Chúng tôi tự gọi xe được rồi, cậu mau về nhà đi.”

Không giống như mùa hè nóng bức năm ấy, hôm nay bên ngoài đang đổ mưa. Vì muốn mua hoa nên tóc Trần Tử Kiêm bị ướt một chút, nhưng không quá nghiêm trọng. Hắn không còn phải đổ mồ hôi khi vội vàng chạy đến cửa hàng, bởi vì biết cho dù có như thế nào, Giang Đồng vẫn sẽ ở nhà chờ hắn.

Hắn không cần đứng ở góc khuất mà chỉ khi Giang Đồng nghiêng đầu mới có thể nhìn thấy hắn, không cần che giấu tình cảm không dám nói ra, không cần đưa bó hoa mình khó lắm mới mua được cho người khác tỏ tình, không cần nhìn Giang Đồng chấp nhận người khác, bước về phía người khác.

Hôm nay, Giang Đồng chỉ nhìn về phía hắn, chỉ hứa hẹn với hắn, và sau này cũng chỉ thuộc về hắn.

Sau mười năm, cuối cùng Trần Tử Kiêm cũng đã tự tay mình tặng một bó hoa hồng.

Giang Đồng ôm hoa, đứng dưới ánh đèn ngắm thật kỹ.

Khuôn mặt anh hiện lên vẻ trân trọng và vui sướng, anh chỉ vào một bông trong bó hoa nói với Trần Tử Kiêm:

“Bông này vẫn còn là nụ chưa nở, mang về chăm chút thêm sẽ thấy lúc nó nở rộ.”

“Bông đó là anh cố tình mua.” Cánh tay hắn nhẹ nhàng đặt trên eo anh, hơi ôm nhẹ.

“Anh đi tắm trước đi.” Giang Đồng thấy tóc hắn ướt, nghiêng đầu một chút, gương mặt vô tình kề rất gần hắn.

Trần Tử Kiêm không kiềm chế được, cúi xuống hôn anh một cái, lưu luyến nói: “Vậy em ngủ phòng anh nhé? Trong nhà còn giường trống, nhưng chưa trải chăn ga, như vậy có được không?”

Giang Đồng gật đầu, định ôm hoa đi vào, nhưng bị hắn chặn lại.

“Cái này cũng muốn mang vào à?”

“Không được sao?”

“Được chứ.”

Trần Tử Kiêm cùng anh vào phòng, tìm quần áo để thay rồi đi vào phòng tắm trong phòng ngủ chính.

Lúc hắn tắm, Giang Đồng đặt bó hoa lên tủ đầu giường, bật đèn rồi ngồi ngắm từng bông một.

Giờ này mà muốn mua một bó hoa như thế thì phải đi đâu được chứ? Anh nghĩ mãi vẫn không ra.

Anh khẽ dùng đầu ngón tay chạm vào cánh hoa, bỗng nhiên nhớ đến bó hoa hướng dương mà mình nhận ở sân bay mấy tháng trước, có lẽ cũng khó kiếm như bó hoa này hôm nay.

Từ nhỏ đến lớn, Giang Đồng luôn cảm thấy mình không phải người thiếu thốn tình cảm. Vì vậy mà ngay cả khi ở bên Tống Dục suốt mười năm, chia tay rồi cũng chỉ là chia tay.

Anh tưởng rằng sẽ chẳng có ai khác biệt, cho đến khi bắt đầu hiểu về Trần Tử Kiêm.

Người thật lòng đã khó tìm, nhưng hắn không chỉ thật lòng mà còn tinh tế, hắn đã làm rất nhiều điều cho Giang Đồng mà chẳng bao giờ nói, chỉ để anh dần dần tự phát hiện ra.

Chỉ cần nghĩ đến Trần Tử Kiêm thôi, khóe môi Giang Đồng đã không kiềm được mà cong lên, chỉ cảm thấy bản thân lại trở thành một người may mắn.

Tiếng cửa phòng tắm vang lên, Trần Tử Kiêm bước ra với hơi nước bám trên người, chỉ mặc một chiếc quần ngủ rộng.

Đèn trong phòng hơi tối. Có lẽ hắn vẫn chưa quen với trạng thái thân mật này, dừng một chút rồi mới hỏi: “Chưa ngủ sao?”

Giang Đồng dịch vào trong, chừa chỗ cho Trần Tử Kiêm.

“Ngày mai tụi mình có nên tách hoa ra không? Như vậy có thể giữ được lâu hơn không?”

Trần Tử Kiêm kéo chăn, tiếng sột soạt khe khẽ vang lên một lúc.

“Ừ.” Hắn đắp chăn xong, nửa tựa vào đầu giường, ngồi cao hơn Giang Đồng một chút.

“Nhưng nếu em thích, chúng ta có thể thường xuyên mua mà.”

“Nhưng ý nghĩa của nó không giống nhau.” Giang Đồng nghiêng người nằm xuống, ánh đèn phản chiếu thành một chấm sáng nhỏ trong mắt.

Cơ thể anh rất ấm, mặc một bộ đồ ngủ của Trần Tử Kiêm rộng thùng thình, cổ áo vì tư thế nằm mà mở rộng hẳn ra. Trần Tử Kiêm đưa tay kéo cổ áo lại cho anh, rồi men theo đường cổ vuốt nhẹ lên mặt, thấp giọng nói: “Giống nhau mà.”

Động tác cúi người khiến cơ bắp trên vai hắn căng lên. Trần Tử Kiêm cúi đầu nhìn Giang Đồng một lúc, sau đó vươn tay tắt đèn.

Một tay hắn chống lên đầu giường, tay còn lại vòng qua người Giang Đồng, cúi xuống hôn anh.

Hương sữa tắm mát lạnh bao trùm lấy Giang Đồng, anh đưa tay vòng qua cổ hắn. Làn da Trần Tử Kiêm mang theo chút hơi lạnh, trung hòa đi ngọn lửa nóng bỏng nơi ngực anh.

Gối lún xuống thật sâu, hai cánh tay Giang Đồng dần trượt xuống vì mất sức, rồi bị Trần Tử Kiêm tìm thấy, hắn nắm lấy tay anh, chậm rãi đan vào nhau. Bên tay còn lại của hắn lần đến bắp chân anh, có thể cảm nhận được cả người Giang Đồng đang căng cứng.

…Thôi vậy.

Trần Tử Kiêm buông tay anh ra, chống lên bên mặt anh.

Hắn chậm rãi và dịu dàng đặt từng nụ hôn lên xương quai xanh, lên cổ Giang Đồng. Anh ngửa đầu, hơi thở gấp gáp, rồi lại ôm chặt lấy hắn.

“Ngày mai là cuối tuần.” Giang Đồng hơi căng thẳng, giọng nói rất nhỏ, nhưng Trần Tử Kiêm vẫn nghe thấy.

Hắn khựng lại một chút, lòng bàn tay trượt đến bên hông anh, đầu ngón tay luồn vào vạt áo ngủ, từng ngón tay chạm lên làn da của Giang Đồng.

“Nhưng anh chưa mua đồ.” Hắn vuốt nhẹ vòng eo nóng bỏng anh một lúc, rồi như sực nhớ ra điều gì. Hắn nâng người lên, kéo ngăn trên cùng của tủ đầu giường, lấy ra một chiếc hộp nhỏ.

Giang Đồng mơ hồ nhìn thoáng qua, cảm thấy bao bì này quen mắt, suy nghĩ một chút rồi mới nhớ ra…Hình như là hộp mà hồi

đó, có lần hai người đi trên đường bị tình nguyện viên nhét vào tay.

…?

[Editor: Vẫn là tự hiểu đi nhé, dấu chấm hỏi là của tác giả đó không phải tui tự thêm đâu =))]

Đèn trong phòng bật sáng trở lại. Trần Tử Kiêm vừa từ phòng tắm bước ra, trên người vẫn còn vương mùi sữa tắm thoang thoảng.

Trên giường có một bóng người cuộn tròn trong chăn, hắn đi đến, ôm cả Giang Đồng lẫn chăn lên bằng một tay, tay còn lại tháo tấm ga giường đã bẩn ra.

Dù Giang Đồng rất gầy, nhưng chung quy vẫn có chút nặng.

Anh vòng tay qua cổ Trần Tử Kiêm, nghe tiếng loạt soạt, biết hắn đang thay ga giường, rất muốn nói rằng mình có thể tự đứng được. Nhưng vòng tay hắn quá ấm áp, cả người anh đều mệt, chẳng muốn cử động, thế nên không nói gì cả, chỉ ngoan ngoãn tận hưởng cảm giác được hắn ôm trong ngực.

Rất nhanh sau đó, Trần Tử Kiêm đã thay xong ga giường, lại đặt Giang Đồng về chỗ cũ, kéo chăn đắp cho anh. Giang Đồng mệt mỏi hé mắt ra, thấy hắn ôm tấm ga cũ rời khỏi phòng.

Một lát sau, hắn quay lại nằm xuống giường, duỗi tay ôm Giang Đồng vào lòng.

Anh đã rất buồn ngủ, gần như vô thức rúc vào hắn, tìm một tư thế thoải mái cho mình.

Hơi thở anh dần dần ổn định, nhưng Trần Tử Kiêm vẫn mở mắt, ở trong bóng tối cúi đầu nhìn anh, không tài nào chợp mắt được.

Rèm cửa kéo kín, trong phòng không có chút ánh sáng nào.

Đầu óc Trần Tử Kiêm chậm rãi hoạt động trở lại, nghĩ về rất nhiều chuyện.

Hôm nay, Giang Đồng đã đồng ý lời tỏ tình của hắn.

Nếu là Giang Đồng nói thích hắn, hắn sẽ tin. Bởi vì từng giây từng phút bên nhau, anh đều cho hắn thấy anh luôn làm theo trái tim mình, chưa bao giờ nói những lời dối trá.

Người khác có thể không được, nhưng Trần Tử Kiêm không nghi ngờ Giang Đồng.

Từ nay về sau, mỗi khi muốn gặp anh, hắn không cần phải tự nhủ rằng mình không nên nghĩ đến nữa, rồi mới thử tìm cách liên lạc. Không cần phải thường xuyên thẫn thờ nhìn vào khung chat, dừng lại thật lâu trước đoạn hội thoại với anh. Muốn nấu cho anh món ngon, muốn ở bên anh lâu hơn một chút, cũng không cần phải tìm lý do nữa.

Nếu nói rằng Trần Tử Kiêm đã chờ đợi suốt mười năm, thực ra chính hắn lại không cảm thấy thời gian dài như vậy. Hắn cũng chưa từng thật sự chờ đợi.

Hắn chỉ là quá khao khát, quá tin vào tình yêu của Giang Đồng, quá ghen tị với người đã từng có được anh. Nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ đến khả năng hai người họ sẽ chia tay. Ít nhất là với Trần Tử Kiêm, tình yêu là một thứ rất quý giá, không thể tùy tiện lãng phí.

Ánh mắt hắn rơi vào khoảng không tăm tối, vì nhìn quá lâu nên viền mắt có chút cay cay.

Giang Đồng nằm trong lòng Trần Tử Kiêm, mái tóc mềm mại của anh chạm nhẹ lên cổ hắn. Ngay khoảnh khắc này, tình yêu

đã trở nên vô cùng chân thực, hắn đã thực sự ôm được nó vào lòng rồi.

Chương 36: Trần Tử Kiêm, là anh khóc đấy

Ngày hôm sau, hai người ngủ đến tận trưa mới tỉnh.

Cuối tuần không đặt báo thức, Giang Đồng ngủ nướng nghiêm trọng hơn bình thường.

Anh mơ màng chìm trong những giấc mơ hỗn độn, chỉ cảm thấy trước mặt có một bức tường ấm áp. Anh đưa tay lên đẩy nhẹ nó, nhưng không nhúc nhích được, anh bèn trở mình, dùng lưng dựa vào cọ cọ một chút. Chẳng bao lâu sau, eo anh bị siết chặt, bàn tay bị nắm lấy rồi bị kéo quay lại.

Trong mơ, một viên kẹo hồ lô được nhét vào miệng anh. Giang Đồng khẽ hé môi li.ếm nhẹ, cảm thấy nó ấm áp nhưng kỳ lạ thay lại không có vị gì. Anh cau mày, cẩn thận nếm thử lần nữa. Một ít nước trong suốt chảy xuống khóe môi, rồi như hạ quyết tâm, anh quyết định cắn một miếng.

“Ưm…”

Một giọng khàn khàn vang lên gần bên tai, lần này Giang Đồng hoàn toàn tỉnh táo. Vừa mở mắt, anh liền nhận ra bức tường ấm áp đó chính là Trần Tử Kiêm. Hắn vẫn chưa rời đi mà áp sát lại, hôn lên má anh. Hôn được một lúc, Giang Đồng rụt đầu xuống, dùng chóp mũi cọ nhẹ lên ngực hắn, rồi được hắn xoa đầu.

“Mấy giờ rồi?” Giọng Giang Đồng hơi khàn, khó nói rõ thành tiếng. Trần Tử Kiêm đặt cánh tay dưới đầu anh, không để anh cử động, nửa ngồi dậy lấy cốc nước đã đặt sẵn trên tủ đầu giường từ tối qua.

“Uống chút nước đi.” Hắn ôm Giang Đồng dậy, đưa cốc nước đến bên môi anh.

Sau khi uống xong, khóe môi Giang Đồng còn đọng lại một ít nước. Trần Tử Kiêm đặt cốc xuống, yết hầu khẽ nhấp nhô, rồi trong tư thế nửa ôm, hắn cúi đầu xuống, hôn lấy những giọt nước còn vương lại.

Nằm xuống lần nữa, Giang Đồng chủ động rúc vào, khẽ thở ra một hơi: “Ôm thêm một lúc nữa.”

“Bây giờ là mười giờ rưỡi.” Trần Tử Kiêm ôm lấy anh, làn da tiếp xúc trực tiếp truyền hơi ấm, không có cảm giác nào có thể thay thế được.

“Lát nữa muốn ăn gì?” Trần Tử Kiêm hỏi.

Lúc hắn nói chuyện, lồng ng.ực khẽ rung lên, mang lại cho Giang Đồng một cảm giác kỳ lạ. Anh áp tai lên, khẽ cười.

“Chúng ta có thể ăn trưa rồi, nhưng hình như em cũng không thèm ăn gì cả.”

Trần Tử Kiêm suy nghĩ một lúc: “Tối qua vẫn còn chút chè đậu xanh, hôm nay có thể nấu thêm chè đậu đỏ… Ngày mai em đi làm à?”

“Mai em trực ca đêm, chỉ cần đến vào buổi tối.”

Có thêm chút thời gian, Trần Tử Kiêm khẽ ừ, ôm anh chặt hơn.

Sau khi rửa mặt xong, Giang Đồng thay một bộ đồ thể thao của Trần Tử Kiêm. Khi anh bước ra khỏi phòng, trên bàn ăn đã có mấy dĩa thức ăn vẫn còn bốc hơi nóng. Trong bếp, âm thanh xào nấu vang lên.

Giang Đồng đi đến cửa, Trần Tử Kiêm chỉ mặc một chiếc quần thể thao rộng, dù lưng hắn có màu lúa mạch nhưng vẫn có thể thấy vài vết đỏ mới lưu lại. Hắn cầm xẻng gỗ, đang nấu món tôm xào bắp cho anh.

Nghe thấy tiếng bước chân, Trần Tử Kiêm nghiêng mặt, giơ tay ra hiệu anh đến đây.

Hắn xúc hai miếng tôm, lần đầu tiên dùng tay cầm lên thì bị nóng, lần thứ hai mới cẩn thận đưa đến bên môi Giang Đồng.

“Nếm thử xem có vừa miệng không.”

Giang Đồng cũng sợ nóng, trước tiên dùng môi chạm nhẹ, rồi mới cắn miếng tôm.

“Ngon lắm.” Anh gật đầu.

Trần Tử Kiêm đảo lại chảo thêm vài lần, sau đó tắt bếp. Khi hắn còn đang bận rộn, Giang Đồng không có việc gì làm liền đứng bên cạnh, dùng đầu ngón tay vô thức chạm nhẹ lên những vết cào trên lưng hắn.

Cơn mưa đêm qua vừa tạnh, mây bị gió thổi tan, thời tiết cũng khá tốt. Họ ngồi trong phòng ăn, điện thoại Giang Đồng sáng lên vài lần, là thông báo từ ứng dụng tin tức.

“Mấy ngày nay thành phố bên cạnh mưa lớn, có thể mai hoặc mốt ở đây cũng mưa.” Giang Đồng nhìn một cái rồi tắt điện thoại.

“Mùa này thường thế.” Trần Tử Kiêm gắp một miếng rau cho anh.

Sau bữa trưa, Trần Tử Kiêm lại nằm nghỉ cùng Giang Đồng một lát. Bình thường hắn không phải kiểu người dễ buồn ngủ, phần

lớn thời gian không có thói quen ngủ trưa, dù có trực ca đêm cũng luôn là người nghỉ sau cùng.

Rèm cửa không kéo sát đất, ánh sáng rọi qua kẽ hở như một sợi chỉ vàng trải dài trên sàn nhà.

Giang Đồng ngủ rất say, có lẽ vì ôm Trần Tử Kiêm quá chặt nên hơi thở của anh có phần nặng nề. Nhìn anh ngủ khiến người khác dễ dàng thấy buồn ngủ theo, Trần Tử Kiêm ôm lấy anh, cũng dần thiếp đi.

Lần này hắn ngủ sâu hơn cả đêm qua, còn mơ thấy nhiều thứ kỳ lạ nhưng vẫn không tỉnh giấc.

Khi mở mắt ra lần nữa, bên cạnh đã trống không, chỉ còn lại vài nếp gấp trên ga giường nơi Giang Đồng từng nằm.

Trần Tử Kiêm ngồi dậy, ánh nắng vẫn rất đẹp, gió thổi rèm cửa phồng lên, lộ ra bầu trời xanh trong.

Hắn cầm lấy cái áo đặt trên gối, đẩy cửa đi ra phòng khách, từ xa đã thấy Giang Đồng ngồi cạnh cửa sổ kính sát đất, chăm chú cắm hoa.

Trần Tử Kiêm bước nhẹ tới, nhận ra anh đang đeo tai nghe nghe nhạc, cho nên không phát hiện ra hắn đến gần.

Thảm phòng khách chỉ trải đến gần cửa sổ kính sát đất, Giang Đồng ngồi bệt xuống sàn nhà. Anh mở bó hoa hồng mà Trần Tử Kiêm tặng tối qua, cẩn thận c.ắm vào lọ thủy tinh. Khi lại gần, hắn mới thấy bên cạnh Giang Đồng có một chiếc hộp giấy.

Trần Tử Kiêm không lên tiếng gọi Giang Đồng. Chỉ khi hắn cúi xuống, hơi ấm tiến gần, anh mới cảm nhận được mà nghiêng đầu một chút. Nhưng còn chưa kịp nhìn rõ mặt hắn, anh đã bị hắn siết lấy eo bế lên.

“Anh dậy rồi à?” Giang Đồng tháo tai nghe xuống, hai chân quấn chặt lấy hông hắn, sợ mình bị rơi xuống.

Trần Tử Kiêm lắc đầu, sắc mặt vẫn còn chút mơ màng: “Dậy không thấy em đâu.”

“Ngủ không ngon à? Mơ thấy gì sao?” Giang Đồng chạm nhẹ lên trán Trần Tử Kiêm, rồi dựa đầu vào vai hắn.

“Không nhớ đã mơ gì.” Trần Tử Kiêm vùi mặt vào hõm cổ anh, mạnh mẽ hít một hơi sâu.

“Không sao đâu, em ở đây mà.” Giang Đồng vỗ nhẹ lưng hắn. “Thấy anh ngủ say nên em dậy trước.”

“Ừm.”

Trần Tử Kiêm siết chặt vòng tay, ôm Giang Đồng lại sát hơn, má áp vào má anh. Một lát sau, hắn nghiêng đầu nhiều hơn, đặt một nụ h.ôn lên chóp mũi anh.

“Làm gì vậy…” Giang Đồng khẽ cười, bởi vì bị Trần Tử Kiêm hôn ngắt quãng, lúc thì giọng nghèn nghẹn, lúc lại không kìm được bật ra tiếng ngân nhỏ từ cổ họng.

Trần Tử Kiêm dùng cánh tay mạnh mẽ đỡ anh, như thể dù anh có cử động thế nào, hắn cũng sẽ không để anh ngã xuống.

Sau nụ hôn kéo dài, môi Giang Đồng ửng đỏ. Trần Tử Kiêm bế anh đến bàn trà, rút một tờ khăn giấy, nhẹ nhàng lau khóe môi cho anh.

“Em cho anh xem ảo thuật nè, được không?” Giang Đồng hỏi.

Trần Tử Kiêm gật đầu: “Được, bắt đầu đi.”

“Anh nhìn xem, trong tay em có một bó hoa không?” Hắn xác nhận lại, bàn tay Giang Đồng rõ ràng chẳng có gì, nhưng lại làm

như đang nắm lấy một bó hoa thật.

Trần Tử Kiêm rất phối hợp, nói: “Có.”

Nếu dựa theo động tác của Giang Đồng lúc này, thì bó hoa đó chắc hẳn rất nhỏ.

Giang Đồng đưa “bó hoa” cho hắn: “Chẳng phải anh nói, tỏ tình thì phải có hoa sao?”

“Ừ.” Trần Tử Kiêm giang tay ôm lấy Giang Đồng. “Anh tất nhiên đều nhớ.”

Giọng hắn rất thấp, sự khàn khàn đã hoàn toàn thay thế giọng nói của hắn hồi cấp ba trong ký ức của Giang Đồng, trở thành một phần quý giá mà anh muốn trân trọng.

“Sao anh không nhận hoa của em?” Giang Đồng hỏi.

“Anh đâu có không nhận.” Ngón tay Trần Tử Kiêm nhẹ nhàng siết lấy gáy anh, chậm rãi đáp: “Anh đang ôm bó hoa của mình rồi.”

Một câu nói vô cùng lãng mạn khiến Giang Đồng bất ngờ, anh bất lực bật cười: “Được rồi, lần này không tính là anh phạm quy.”

Một lúc sau, anh lại hỏi: “Hôm đó ở núi tuyết, ngày tiễn em đi, anh mua hoa như nào vậy?”

Ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ lặng lẽ phủ xuống. Trần Tử Kiêm ngước mắt lên, trong đôi mắt hắn dường như có cả một vùng trời cam hồng của ánh chiều tà.

Hắn nghĩ ngợi một chút, rồi bình thản nói: “Anh liên hệ với một bà chủ quen biết trước đó. Khi ấy thời tiết vẫn khá tốt, nhưng vì anh muốn gấp nên tự đến lấy, không phiền bà ấy mang tới.”

Mỗi lần hắn nói chuyện, lồng ng.ực đều phập phồng nhẹ. Giang Đồng nghe thấy, cảm nhận được nỗi buồn như anh dự đoán.

“Vậy hôm qua, lúc trời mưa thì sao?”

“Anh lái xe, có mang theo ô, không bị ướt.”

Trần Tử Kiêm không hiểu vì sao Giang Đồng đột nhiên hỏi những chuyện này. Nhưng thực ra, hắn rất muốn nói cho Giang Đồng biết, bất kể là Trần Tử Kiêm của năm mười tám tuổi hay hai mươi tám tuổi, bất kể lý do là gì, chỉ cần biết Giang Đồng sẽ vui khi nhận được, mỗi lần đi mua hoa hắn đều có một chút hạnh phúc.

“Nhà mình cũng có nhiều hoa rất đẹp mà.” Giang Đồng nói.

“Vậy có thể hái xuống.” Trần Tử Kiêm không hề do dự. “Anh làm cho em một bó, chắc chắn rất đẹp.”

“Không phải ý đó đâu.” Giang Đồng nắm lấy cổ tay Trần Tử Kiêm, kéo hắn đến ban công, cúi xuống mở chiếc hộp ra.

Bên trong là một bó hoa được gói bằng giấy màu xanh lục và trắng, trong đó có rất nhiều loài hoa khác nhau: hoa hồng màu cam vàng, hoa cúc trắng, cùng những bông hoa nhỏ màu vàng nhạt và cành lá xanh nhạt. Dù phông nền là sắc xám mờ của hoàng hôn, chúng vẫn rực rỡ nổi bật.

Lần này, Trần Tử Kiêm ngồi xuống sàn, để Giang Đồng ngồi trên đùi mình.

Giang Đồng nâng bó hoa lên, chậm rãi nói: “Chỉ là muốn tặng anh một bó hoa có màu sắc thật tươi sáng thôi.”

“Sáng nay em cũng thức dậy một lần, anh chắc không biết đâu nhỉ? Lúc sáng sớm ấy.”

Trần Tử Kiêm rũ mắt xuống, khi hắn cúi đầu nhìn bó hoa, so với Giang Đồng đang ngồi trên người hắn, đầu Trần Tử Kiêm thấp hơn một chút, khiến anh có thể nhìn thấy cả đỉnh đầu hắn.

“Em tìm đến tiệm hoa mà mẹ em thường mua trước đây, hẹn bà chủ chuẩn bị bó hoa này. Chiều nay họ mang đến, em còn lo anh sẽ thức dậy trước, nhưng may là không.”

“Còn chuyến du lịch đã hẹn, em cũng không quên đâu. Chúng ta chọn một dịp lễ mà cả hai đều rảnh, hoặc khi nghỉ phép năm rồi cùng đi chơi nhé.”

Khi cầm bó hoa trong tay, Giang Đồng đợi Trần Tử Kiêm tỉnh dậy, chẳng hiểu sao lại có chút căng thẳng.

Thế là anh lại nghĩ đến việc mỗi lần Trần Tử Kiêm đi mua hoa, hắn sẽ nghĩ gì, đã gặp những ai, đợi bao lâu, có thấy hồi hộp không, có từng mong chờ một ngày nào đó mình cũng sẽ nhận được hoa không.

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Trần Tử Kiêm mới ngước mắt lên.

“Cảm ơn em.”

Hắn vòng tay ôm lấy Giang Đồng, cũng ôm cả bó hoa vào lòng.

“Anh sẽ chăm sóc chúng thật lâu.”

“Không cần cảm ơn đâu, vốn dĩ đây là điều em nên làm mà.” Giang Đồng tựa đầu lên lồng ng.ực Trần Tử Kiêm, cúi xuống nhìn bó hoa. “Em đã mua vé rồi, tối nay mình đi công viên giải trí nhé.”

Trước đây, Giang Đồng khó mà tưởng tượng được có một chuyện khiến anh bận tâm đến vậy.

Vì muốn dành cho Trần Tử Kiêm một lần tỏ tình, anh đã suy nghĩ rất lâu về cách thực hiện nó.

Cái kiểu lấp đầy căn phòng bằng bóng bay, rồi cầm một bó hoa hồng lấp lánh bước ra thực sự không hợp với bọn họ.

Anh nghĩ về rất nhiều khoảnh khắc có liên quan đến hai người, cuối cùng lại chọn dừng lại ở vòng đu quay dưới pháo hoa trong màn đêm.

Hôm nay hiếm khi trời quang đãng, trong công viên giải trí có rất nhiều bậc cha mẹ dắt theo con nhỏ. Bước vào trong khoang vòng đu quay, mọi âm thanh ồn ào bên ngoài dần bị ngăn cách.

Vòng đu quay từ từ nâng lên, Giang Đồng và Trần Tử Kiêm ngồi cùng một bên, cảnh sắc dưới chân cũng nhỏ dần, xa dần.

“Lần đầu tiên anh tỏ tình với em, thực sự em không biết tương lai của chúng ta sẽ như thế nào. Vì cuộc sống của mỗi người mà chúng ta rất dễ dàng từ bỏ tình cảm.”

Trần Tử Kiêm có thể hiểu được câu này. Dù sao thì, nhiều lý do khiến Giang Đồng và Tống Dục chia xa cũng bắt nguồn từ điều đó.

“Nhưng lúc vừa quay về Lâm Sơn, em đã có chút nhớ anh rồi. Khi đó em trở lại trường đại học để tham dự buổi hội thảo của giáo sư hướng dẫn, trong trường suýt nữa thì làm mất móc khóa hình con hươu mà chúng ta đã mua cùng nhau.”

“Em quay lại tìm, nhưng không thấy, cứ nghĩ là mất rồi. Sau đó phát hiện ra có người nhặt được, lúc ấy em liền…”

Giang Đồng ngập ngừng một chút.

“Em chỉ muốn nói rằng, em chưa bao giờ xem anh là người lấp chỗ trống. Em thực sự muốn, chúng ta có thể yêu đương đàng

hoàng.”

“Anh biết.” Trần Tử Kiêm điều chỉnh tư thế ngồi, ôm Giang Đồng chặt hơn, như thể muốn lấp đầy khoảng trống của anh.

Trần Tử Kiêm không giỏi ăn nói. Nhưng ngoài lời nói ra, mọi thứ khác hắn đều thành thật biểu đạt, chẳng hạn như nhịp tim luôn khó mà bình ổn mỗi khi đối diện với Giang Đồng.

Qua lớp áo không quá dày, trái tim của hắn đang đập liên hồi, mang theo tình yêu nồng nhiệt thuộc về chính hắn, từng nhịp một, tr.ần tr.ụi bày tỏ trước Giang Đồng.

“Trần Tử Kiêm, thực ra khi tỏ tình, ngoài hoa ra, còn có thể có thứ khác.”

Anh nắm lấy tay Trần Tử Kiêm, nhẹ nhàng chạm vào ngón áp út.

Lúc này, Trần Tử Kiêm mới nhận ra trên ngón tay Giang Đồng từ bao giờ đã có thêm một chiếc nhẫn.

Động tác nhỏ này như một lời báo trước. Trong thoáng chốc, đầu óc Trần Tử Kiêm trống rỗng. Khoang vòng đu quay vốn không rộng, nay lại càng trở nên chật chội mơ hồ, khiến ánh mắt hắn chỉ có thể tập trung trên người Giang Đồng.

Giang Đồng buông lỏng bàn tay, để cho những ngón tay của Trần Tử Kiêm nằm lại trong lòng bàn tay mình. Anh lấy ra một chiếc nhẫn khác, chẳng có nghi thức hay lời lẽ cầu kỳ nào, chỉ là có chút căng thẳng và không tự nhiên, chậm rãi đeo nhẫn lên ngón áp út của Trần Tử Kiêm.

Ngón tay hắn có vết chai và những vết sẹo nhỏ, nhưng khi Giang Đồng đeo nhẫn vào, lại không hề có chút trở ngại nào. Chiếc nhẫn ấy vừa vặn một cách hoàn hảo. Dù thiết kế đơn giản nhưng lại vô cùng đẹp mắt.

“Trước đây em đã nghĩ rất lâu, nếu muốn nói với anh rằng em hối hận rồi, muốn hỏi anh liệu chúng ta có thể ở bên nhau không thì em nên tặng anh thứ gì. Sau đó một lần đi ngang qua trung tâm thương mại, em chợt nhận ra, tặng gì cũng không bằng tặng nhẫn.”

“Thời gian phía trước còn dài, chúng ta cứ từ từ đi cùng nhau nhé.”

Vòng đu quay lên đến điểm cao nhất. Công viên này không tổ chức bắn pháo hoa mỗi tối, màn đêm yên tĩnh lạ thường.

Ánh sáng thành phố hắt lên bầu trời, khiến nó có phần sáng hơn. Giang Đồng nhìn về phía Trần Tử Kiêm, hỏi hắn: “Lần trước, khi ở trên vòng đu quay, anh định nói gì với em?”

Bởi vì pháo hoa liên tục nổ tung, có một câu nói của Trần Tử Kiêm anh đã không nghe được, nhưng đến giờ vẫn còn nhớ.

Nếu đêm đó Trần Tử Kiêm không liên tục mất tập trung, ánh mắt cũng không cứ luôn dừng trên người Giang Đồng, thì có lẽ anh cũng chẳng chú ý đến câu nói ấy có gì đặc biệt.

Nhưng trước mặt Giang Đồng, Trần Tử Kiêm chẳng giấu nổi điều gì.

Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, có lẽ là Trần Tử Kiêm đã nhớ ra, hoặc cũng có thể hắn chưa từng quên. Hắn ngước mắt lên, ánh nhìn như mặt hồ lặng sóng trong đêm, đồng tử phản chiếu ánh trăng sáng.

Ký ức về đêm đó vẫn còn nguyên vẹn trong đầu hắn, chẳng thiếu đi dù chỉ một giây.

Tình cảm dành cho Giang Đồng quá phức tạp, Trần Tử Kiêm đã chôn giấu nó suốt bao năm. Đêm đó là hắn đã dũng cảm nhất.

Hắn biết có lẽ Giang Đồng sẽ không nghe thấy, thật ra hắn cũng không định bày tỏ ngay lúc ấy. Nhưng khi đó, hắn bị một loại cảm xúc kỳ lạ thúc đẩy, chỉ muốn nói ra câu ấy. Dù cuối cùng nó có bị che lấp giữa những bông pháo rực rỡ, hóa thành một đoạn không khí chưa từng tồn tại, hắn cũng sẽ không hối hận.

Thời gian và không gian dần trở nên mơ hồ. Trần Tử Kiêm như quay về lại ngày hôm đó, nghe thấy từng chùm pháo hoa bung nở trên bầu trời. Xung quanh lạnh lẽo và huyên náo, nhưng bên cạnh Giang Đồng lại ấm áp và yên bình.

Hắn căng thẳng, trái tim như đang run rẩy, bề ngoài lại trông điềm tĩnh lạ thường, tựa như một cỗ máy thoáng chốc mất kiểm soát.

“Anh thích em.”

Hai đêm trùng nhau tại khoảnh khắc này.

“Giang Đồng,” Trần Tử Kiêm chậm rãi hỏi, “có phải em khóc rồi không?”

Giang Đồng lắc đầu, giơ tay chạm vào đuôi mắt hắn.

“Trần Tử Kiêm, là anh khóc đấy.”

—

Chương 37: Không phải hỏi anh làm gì sao?

Trên đường về nhà, trời bắt đầu đổ mưa. Giang Đồng ngồi trong xe, nhìn những hạt mưa rào rào tạt vào cửa kính.

Về đến nhà, Giang Đồng vào phòng vệ sinh rửa tay trước, Trần Tử Kiêm cũng đi theo vào, hai người chen chúc trước chiếc gương có phần hơi nhỏ.

Bọt xà phòng trắng mịn dính trên tay Giang Đồng, anh giơ mu bàn tay chạm vào Trần Tử Kiêm, chia cho hắn chút bọt xà phòng.

Trần Tử Kiêm biết anh đang đùa, hắn nắm lấy tay anh đưa xuống dòng nước ấm để rửa sạch. Bàn tay hắn lớn hơn Giang Đồng một cỡ, nhưng vẫn dùng cả hai tay bọc lấy một tay của anh, chậm rãi rửa sạch từng kẽ ngón tay.

Thỉnh thoảng, tay họ chồng lên nhau, hai chiếc nhẫn giống hệt cũng trùng khớp. Mỗi khi như vậy, Trần Tử Kiêm sẽ dừng lại một chút, hướng chiếc nhẫn về phía đèn gương để ánh sáng phản chiếu lấp lánh.

Quá trình này kéo dài rất lâu, lâu đến mức Giang Đồng đã ngắm nhìn góc nghiêng của Trần Tử Kiêm vô số lần, vậy mà hắn vẫn không hề hay biết, chỉ chăm chú giúp anh rửa tay.

Khi đêm xuống, trời bắt đầu có sấm chớp. Giang Đồng tắm xong bước ra, thấy Trần Tử Kiêm đã đóng gần hết các cửa sổ trong nhà, tiếng mưa giông ngoài trời mới dịu đi đôi chút.

“Anh xem dự báo thời tiết rồi, trận mưa này có lẽ sẽ kéo dài mấy tuần.” Trần Tử Kiêm đứng trước cửa sổ, thấy Giang Đồng đi tới thì đưa tay ra, kéo anh vào lòng.

Cả hai vừa mới tắm xong, trên người đều tỏa ra hương sữa tắm giống nhau.

Trần Tử Kiêm không thể nói là hoàn toàn thư thái được. Thời tiết tệ như thế này, dù là ở đồn cảnh sát hay bệnh viện, chắc chắn đều sẽ có rất nhiều người cần giúp đỡ.

“Ngày mai em trực ca đêm.” Giang Đồng nói.

“Anh biết, anh nhớ mà.” Trần Tử Kiêm cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên đ.ỉnh đầu Giang Đồng, rồi nắm lấy khuỷu tay anh xoay người anh lại và hôn lên môi anh.

Mưa buổi đêm làm không khí se lạnh, nhưng nụ hôn của Trần Tử Kiêm lại nóng bỏng. Hắn ngậm lấy môi Giang Đồng, hôn đến khi anh ngả người ra sau. Tư thế này không hề thoải mái, Giang Đồng vòng tay ôm lấy cổ hắn, túm lấy cổ áo sau gáy, rồi bị hắn bế bổng lên.

“Đêm qua ổn chứ?” Trần Tử Kiêm mắt đầy vẻ mơ màng, thuận thế cắn nhẹ lên xương quai xanh của Giang Đồng, lại hôn xuống vài cái.

Vì không có kinh nghiệm nên Trần Tử Kiêm không biết mình làm như thế nào, chỉ có thể dựa vào phản ứng của Giang Đồng để đánh giá.

Nhưng nếu thật sự nhìn kỹ thì hắn lại không kiềm chế nổi. Có lẽ hắn đã làm một số chuyện hơi quá đáng mà chính hắn cũng không nhận ra.

Vấn đề này phải để lúc cả hai đều tỉnh táo mới bàn được, nhưng Giang Đồng lại cảm thấy có hơi quá giới hạn. Anh ôm chặt hắn,

nhỏ giọng nói: "…Ổn lắm."

"Ừm, tối qua không có… Anh sợ em bị thương, sau đó còn kiểm tra lại lần nữa." Trần Tử Kiêm vỗ nhẹ lưng anh, mím môi nói.

Không ngờ lúc anh không biết, Trần Tử Kiêm còn làm chuyện này.

Mặt Giang Đồng đột nhiên đỏ bừng, nghiêng đầu tựa vào cổ hắn, mười ngón tay cũng siết chặt lại.

"Chiều nay em ra ngoài đã mua rồi."

Trần Tử Kiêm khựng lại một chút, nói "Ừ", rồi bế anh vào phòng ngủ.

Buổi tối họ đi ngủ khá sớm, nhưng không ngủ được lâu. Giang Đồng đang mơ màng thì nghe thấy Trần Tử Kiêm nhận một cuộc gọi, sau đó ngồi dậy.

Có lẽ anh cũng hơi cựa quậy, nên Trần Tử Kiêm tưởng anh bị đánh thức. Hắn cúi xuống hôn lên má anh, nói: "Bên cục gọi, ngoài trời mưa to quá, xảy ra nhiều tai nạn, anh phải qua đó xem."

Lần này Giang Đồng đã hoàn toàn tỉnh táo. Anh lờ mờ mở mắt, giơ tay đặt lên cánh tay hắn, nhắc nhở: "Nhất định phải cẩn thận nhé."

"Ừ, mai nếu anh chưa về, em đi làm cũng phải chú ý an toàn, trong nhà còn ô đấy." Trần Tử Kiêm dùng ngón tay vuốt nhẹ mặt anh, sau đó nhanh chóng mặc quần áo, rời khỏi nhà.

Trần Tử Kiêm đi lúc nửa đêm, đến khi trở về đã là buổi chiều hôm sau.

Mưa vẫn không hề nhỏ đi, nhưng may là hắn trông có vẻ ổn, không bị thương, chỉ là hơi mệt mỏi.

Giang Đồng đứng ở cửa, giúp hắn cởi áo khoác.

“Đi tắm rồi ngủ đi, tối nay em tự đến bệnh viện được.”

Trần Tử Kiêm lắc đầu, liếc nhìn đồng hồ qua vai anh rồi nói: “Anh ngủ vài tiếng là đủ, mưa to thế này, anh lái xe đưa em đi.”

“Trần Tử Kiêm.” Giang Đồng đau lòng gọi tên hắn, sắc mặt không mấy vui vẻ. Nhưng khi nhìn vào mắt hắn, anh lại chẳng thể nói gì thêm.

Trần Tử Kiêm biết Giang Đồng đang nghĩ gì, nhưng thời tiết thế này mà để anh tự ra ngoài thật sự rất nguy hiểm, hắn không yên tâm, cũng sẽ không nhượng bộ.

Để trấn an Giang Đồng, Trần Tử Kiêm nâng mặt anh lên, dùng cách mà hắn không chắc là có đúng hay không, chậm rãi hôn anh một lúc.

“Lần này nghe lời anh được không?”

Trần Tử Kiêm nói “lần này”, cứ như thể sau này sẽ còn nhiều lần như vậy, lần nào hắn cũng sẽ luôn nghe theo Giang Đồng.

Giang Đồng khẽ cười, thở nhẹ một hơi, giục hắn mau đi tắm.

Dù bầu trời đã tối sầm, Giang Đồng vẫn kéo kín rèm cửa.

Lúc Trần Tử Kiêm ngủ, anh ngồi tựa vào đầu giường, đeo tai nghe xem phim.

Hai người kề sát nhau, gần như không có khoảng trống. Trần Tử Kiêm nghiêng nửa khuôn mặt tựa vào Giang Đồng, một tay ôm lấy chân anh, Giang Đồng cũng đặt tay lên vai hắn, thỉnh thoảng vỗ nhẹ lưng.

Suốt đêm trực ngoài đường trong cơn mưa, Trần Tử Kiêm khoác áo mưa, lang thang mấy tiếng liền trên đường, bị gió thổi lạnh buốt, hắn mệt đến mức ngay cả khi anh rời đi cũng không nhận ra.

Những ngày mưa lớn, số người đến bệnh viện khám bệnh ít hơn bình thường. Nhưng nếu có người nhập viện khẩn cấp thì thường là tình trạng rất nghiêm trọng.

Suốt cả tuần, khối lượng công việc của Giang Đồng tăng vọt, đến cuối tuần cũng bị xếp lịch trực kín.

“Thật ra chỗ chúng ta vẫn còn ổn, bên huyện kế bên có nhiều núi, nghe nói cư dân dưới chân núi đã di dời đi không ít rồi.”

“Đúng vậy, tôi có một đứa cháu gái, nhà nó ở bên đó, mấy ngày trước tôi đã gọi điện bảo họ tạm thời lên trấn trước rồi.”

“Nếu mưa cứ tiếp tục thế này, không biết bao nhiêu nơi sẽ xảy ra lũ quét, sạt lở đất nữa…”

“Thiên tai thì không thể làm gì được, mấy năm nay thời tiết thất thường quá, haizz.”

Ở văn phòng, các bác sĩ đang bàn tán về trận mưa bão kéo dài.

Giang Đồng lấy điện thoại ra, thấy Trần Tử Kiêm đã trả lời tin nhắn trước đó của anh.

Vì mất ngày nghỉ cuối tuần, bữa ăn hẹn với Từ Phi cũng đành phải hủy. Anh nhắn tin báo cho Trần Tử Kiêm, định gọi điện thoại trực tiếp giải thích với Từ Phi.

Trần Tử Kiêm: 【Anh đã nói với cậu ấy rồi, em muốn gọi thì cứ gọi, số đây.】

Giang Đồng nhắn lại “Được”, cầm điện thoại ra hành lang gọi.

“Bác sĩ Giang à? Đội trưởng đã nói với tôi rồi, thật ra anh không cần phải cố ý đến nói với tôi đâu.” Từ Phi nói.

“Là cậu mời tôi mà, tất nhiên tôi phải nói với cậu một tiếng.”

“Không sao đâu, có thời gian tôi sẽ hẹn anh lần khác nhé, bác sĩ Giang.”

Cuộc điện thoại của họ rất ngắn, sau khi cúp máy, Giang Đồng lại báo với Trần Tử Kiêm một tiếng. Cách đó không xa có một y tá nhỏ gọi anh, còn chưa kịp đợi hắn trả lời, anh đã đặt điện thoại xuống rồi rời đi.

Dù cuối tuần đã không còn trọn vẹn, nhưng vẫn muốn gặp nhau. Tối thứ bảy, Giang Đồng có thể tan làm đúng giờ, anh đã hẹn Trần Tử Kiêm cùng về nhà.

Hôm nay bệnh viện đặc biệt yên tĩnh, nhưng đến hơn năm giờ chiều, trưởng khoa đột nhiên thông báo sẽ họp ngắn. Mọi người chen chúc trong văn phòng, có người đứng, có người ngồi, bao quanh trưởng khoa thành một vòng.

“Khoa chúng ta vẫn còn nhiều bác sĩ trẻ, tình hình thiên tai ở huyện mọi người cũng đã thấy rồi. Hiện tại bệnh viện định tổ chức một đội y tế, bác sĩ nào muốn tham gia có thể đến đăng ký với tôi trước thứ Hai, chúng ta sẽ xuất phát vào thứ Tư tuần sau.”

Trưởng khoa phất tay, “Tất nhiên, chúng tôi không ép buộc.”

Chuyện này rất ngắn gọn nhưng cũng rất nghiêm trọng, trưởng khoa vừa đi, trong văn phòng liền rộ lên những tiếng bàn luận khe khẽ.

Giang Đồng trở về chỗ ngồi của mình, còn chưa kịp ngồi xuống thì đã nhận được cuộc gọi từ khoa cấp cứu nhờ xuống hỗ trợ.

Người được đưa đến là một bệnh nhân vừa gặp tai nạn giao thông. Sau khi xem xét báo cáo kiểm tra của người đó, Giang Đồng đưa ra một số đề xuất cho bác sĩ cấp cứu.

Sắp đến giờ tan làm, hành lang bệnh viện đã bớt người qua lại. Giang Đồng xử lý xong công việc ở khoa cấp cứu rồi quay về khoa của mình. Khi đi ngang qua sảnh lớn, tiếng còi xe cứu thương lại vang lên.

Anh vô thức liếc mắt nhìn, chú ý tới một người đàn ông mặc áo mưa đen đang đứng bên cạnh hành lang phía trước.

Người đó rất cao, hơi khom lưng, dường như có chút thất thần, không hề nhúc nhích.

Chỉ cần thoáng nhìn, Giang Đồng đã nhận ra hắn, lập tức xoay người bước đến.

Sắp chạm đến người kia, hắn mới quay đầu lại, ánh mắt đối diện thẳng với Giang Đồng.

Người này là Trần Tử Kiêm, dù thế nào anh cũng không thể nhận nhầm được.

“Sao anh lại ở đây?” Giang Đồng hỏi.

Anh mỉm cười, muốn nắm tay Trần Tử Kiêm, nhưng bị hắn tránh đi.

“Anh vừa dính mưa, tay toàn nước, còn lạnh nữa.” Trần Tử Kiêm hất cằm, “Đưa một bệnh nhân tai nạn xe đến đây.”

“Em còn nửa tiếng nữa tan làm.” Giang Đồng hỏi, “Anh thì sao?”

“Tối qua anh trực đêm, vốn dĩ hôm nay được nghỉ.” Trần Tử Kiêm chậm rãi chớp mắt, trên hàng mi vẫn còn vương vài giọt nước nhỏ.

Có người đi ngang qua phía sau, Giang Đồng đứng gần hơn một chút, cau mày nói: “Anh thế này sẽ bị cảm mất, theo em lên phòng nghỉ đi, em lấy cho anh cái khăn.”

Trần Tử Kiêm gật đầu, cùng anh lên lầu.

Lúc này trong phòng nghỉ không có ai, hắn sợ áo mưa của mình nhỏ nước nên vừa đến cửa đã cởi ra.

Giang Đồng nhìn thấy, cầm lấy áo mưa trong tay hắn rồi tạm thời treo vào nơi để ô. Sau đó anh tìm một chiếc khăn sạch, bước đến trước mặt Trần Tử Kiêm, đơn giản lau qua cổ cho hắn, rồi nói: “Em còn phải xuống phòng bệnh xem một chút, tí nữa sẽ tan làm.”

“Ừ.” Trần Tử Kiêm cầm lấy khăn, nhẹ nhàng gật đầu.

Trước khi đóng cửa, Giang Đồng quay lại nhìn. Có lẽ do quần áo bên trong cũng bị thấm nước nên Trần Tử Kiêm vẫn đứng yên tại chỗ, không ngồi xuống.

Có thể vì quá lâu không được nghỉ ngơi, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội thở một hơi, nhưng Trần Tử kiêm lại có vẻ đờ đẫn.

Ánh đèn trong phòng nghỉ không sáng, dưới thời tiết âm u thậm chí còn có vẻ tối xám. Giang Đồng nhìn một lúc, cảm thấy tốt nhất nên tranh thủ hoàn thành việc kiểm tra bệnh nhân trong hôm nay để có thể cùng hắn về nhà nghỉ ngơi sớm.

Nhưng khác với tưởng tượng của anh, Trần Tử Kiêm chỉ là quá mệt. Lúc đứng đó, hắn không nghĩ gì nhiều, chỉ đơn giản là đang ngẩn người mà thôi.

Nửa tiếng trôi qua rất nhanh, chắc là đến giờ tan làm, dần dần có bác sĩ và y tá vào phòng nghỉ lấy đồ.

Ban đầu là vài người không quen Trần Tử Kiêm, họ nhìn hắn một cái. Nhưng người nhà đến đón bác sĩ, y tá tan làm cũng không phải chuyện hiếm nên chẳng ai thắc mắc nhiều.

Sau đó có vài y tá nhỏ vào, là những người từng gặp Trần Tử Kiêm khi hắn đến bệnh viện lần trước. Các cô vẫn nhớ hắn, nhưng cũng không tiện chào hỏi, chỉ khi có người hỏi mới giải thích một câu: "Hình như là bạn của bác sĩ Giang."

Phòng nghỉ ồn ào một lúc, rồi nhanh chóng yên tĩnh lại.

Trần Tử Kiêm đợi thêm một lát, Giang Đồng mới vội vã đi vào.

"Có bệnh nhân nên bị chậm một chút." Anh nhanh chóng cởi áo blouse trắng, đi đến tủ đồ của mình, lấy quần áo thay ra mặc vào.

Trần Tử Kiêm cũng đi theo, đứng bên cạnh anh, nhìn anh bận rộn, khẽ mỉm cười: "Không cần gấp như vậy."

Giang Đồng chỉ nhớ đến chuyện quần áo của hắn vẫn còn ướt chưa thay, bèn hỏi: "Anh lái xe đến à?"

"Không, anh bắt xe đến." Trần Tử Kiêm đáp.

"Vậy lát nữa chúng ta cũng bắt xe về đi." Giang Đồng thu dọn đồ đạc, vui vẻ nói: "Tan ca rồi."

Khi anh quay người lại, khoảng cách giữa hai người rất gần. Lúc này mọi người hoặc đã tan làm, hoặc đang trực ngoài kia, hoặc đang ăn cơm, đến cả hành lang cũng yên ắng lạ thường.

Giang Đồng liếc nhìn về phía cửa, rồi nhanh chóng nghiêng người hôn nhẹ lên môi Trần Tử Kiêm. Ngược lại, Trần Tử Kiêm chưa kịp phản ứng, hơi sững ra một chút.

“Không có camera giám sát đâu.” Giang Đồng cười nói với hắn, “Đi thôi.”

Buổi tối, Giang Đồng nhất quyết tự mình nấu cơm, đẩy Trần Tử Kiêm vào phòng tắm trước để tắm rửa thay quần áo.

Lúc chờ đồ trong nồi chín, nhóm đồng nghiệp của anh đang bàn luận chuyện tham gia cứu trợ trong nhóm chat.

Thật ra Giang Đồng cũng muốn đi. Khi còn học đại học, anh từng có một cơ hội, lúc đó bỏ lỡ nên vẫn cảm thấy tiếc nuối.

Muốn làm việc tốt là thật, nhưng nguy hiểm cũng là thật. Giang Đồng định lát nữa sẽ nói chuyện này với Trần Tử Kiêm.

Sau khi tắm xong, tinh thần của Trần Tử Kiêm tốt hơn một chút, khẩu vị cũng khá hơn.

Hôm nay Giang Đồng không ăn được bao nhiêu, đồ anh tự nấu cũng không ngon bằng Trần Tử Kiêm, ăn vài miếng đã đặt đũa xuống.

“Lần sau anh nấu nhé.” Trần Tử Kiêm nói.

Giang Đồng dừng một chút, cười trêu hắn: “Anh chê em nấu dở à?”

Có lẽ không ngờ Giang Đồng lại hiểu theo hướng đó, Trần Tử Kiêm suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Không phải, chỉ là em tự nấu mà cũng chẳng ăn được bao nhiêu.”

“Chỉ là em không thấy đói thôi.” Giang Đồng nói.

Dù anh nói vậy, nhưng Trần Tử Kiêm vẫn không rời mắt, trông có vẻ không muốn thỏa hiệp.

Cuối cùng, Giang Đồng đành cầm đũa lên, miễn cưỡng ăn thêm một miếng.

“Được rồi.” Trần Tử Kiêm cau mày, “Lát nữa em đói thì anh nấu thêm cho em.”

Nghe thế, Giang Đồng lại vui vẻ, gật gù mấy cái. Trần Tử Kiêm đưa tay ra, lấy phần thức ăn trước mặt anh sang bát mình rồi ăn hết.

Lúc Trần Tử Kiêm rửa bát, Giang Đồng đi tắm.

Tắm rửa dễ khiến người ta suy nghĩ lung tung, Giang Đồng vừa gội đầu vừa đoán phản ứng của Trần Tử Kiêm khi biết anh muốn đi cứu trợ.

Có lẽ hắn sẽ không ngăn cản, chỉ dặn dò anh phải chú ý an toàn, cho dù lo lắng cũng sẽ không thể hiện ra quá nhiều.

Suy nghĩ miên man một lúc, Giang Đồng cũng tắm xong. Khi mặc đồ, anh mới phát hiện mình quên lấy quần ngủ.

Nhưng chắc cũng không sao.

Giang Đồng mặc áo ngủ và quần lót, rồi mở cửa đi ra ngoài.

Trần Tử Kiêm đã rửa bát xong, đang ngồi trên sô pha, cầm điện thoại, có lẽ đang trả lời tin nhắn.

Nghe tiếng cửa mở, Trần Tử Kiêm cũng không lập tức ngẩng đầu lên.

Phòng tắm rất ngột ngạt, Giang Đồng cảm thấy khát nước, bèn đi về phía bếp.

Cốc nước đặt trên tủ ngoài bếp, nước trong ấm vẫn còn hơi ấm, chắc là Trần Tử Kiêm mới đun.

Giang Đồng rót một cốc, uống xong thì nghiêng đầu, phát hiện Trần Tử Kiêm đang nhìn mình.

Vì chỉ là uống nước, Giang Đồng không bật đèn bên này. Trần Tử Kiêm ngồi ở chỗ sáng, hai chân hơi dang ra, là một tư thế rất thoải mái. Ánh mắt hắn nhìn thẳng, thần sắc cũng rất bình tĩnh, Giang Đồng cảm thấy chẳng khác gì thường ngày khi hắn nhìn mình.

Anh đặt cốc xuống rồi đi qua, định vào phòng mặc quần ngủ trước nên không lại quá gần, hỏi: "Sao thế?"

"Không có gì." Trần Tử Kiêm giơ tay lên, ra hiệu anh đến đây.

Nếu Trần Tử Kiêm không ngại thì Giang Đồng cũng chẳng có gì phải ngại.

Anh bước tới, nắm lấy tay Trần Tử Kiêm, ngay lập tức bị kéo ngồi lên đùi trái của hắn.

Trần Tử Kiêm vòng tay còn lại siết chặt eo Giang Đồng khiến vạt áo ngủ của anh nhăn nhúm, chiếc cúc trên cùng cũng bị bung ra, để lộ một mảng ngực.

Bị chạm trúng chỗ nhột ở eo, Giang Đồng hơi cười, thả lỏng người hỏi: "Làm gì thế…"

Lần này Trần Tử Kiêm im lặng một lúc, hắn lắc đầu, rồi dắt tay Giang Đồng đổi tư thế, để anh tách hai chân ra, ngồi quay mặt về phía mình.

"Quên lấy quần ngủ à?" Trần Tử Kiêm hỏi.

Khác một chỗ là giọng hắn nhỏ hơn một chút, Giang Đồng ngước mắt nhìn hắn, khẽ "ừm" một tiếng. Trần Tử Kiêm đặt tay sau lưng anh, kéo anh sát vào bụng dưới của mình.

"Trần Tử Kiêm…" Giang Đồng chạm phải thứ gì đó, mặt đỏ lên.

Thế nhưng Trần Tử Kiêm vẫn bình tĩnh, đuổi theo ánh mắt cúi xuống của Giang Đồng, tìm đến môi anh, vừa dây dưa triền miên vừa thấp giọng nói: “Không phải hỏi anh làm gì sao?”

Cơ thể Giang Đồng nóng lên, Trần Tử Kiêm cởi từng chiếc cúc áo ngủ của anh từ dưới lên trên.

Đèn trong phòng khách quá sáng, mắt Giang Đồng hơi chói, anh không lên tiếng nhưng Trần Tử Kiêm lại nhận ra, hắn bế anh lên, tắt đèn, rồi áp anh vào tường.

Kể cả trong lúc làm tình, Trần Tử Kiêm cũng rất ít nói, chỉ đôi câu quan tâm Giang Đồng. Ở phần lớn thời gian, môi hắn kề bên tai Giang Đồng, cho dù đang cắn cũng phát ra hơi thở khàn khàn, bao bọc Giang Đồng bằng hơi thở và mùi hương quen thuộc, khiến cho anh chẳng thể nghĩ gì khác. Tim, não bộ cùng cơ thể, tất cả đều bị Trần Tử Kiêm lấp đầy.

Chỉ vào những khoảnh khắc thế này, Trần Tử Kiêm mới bộc lộ ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ, muốn từng tấc da thịt của Giang Đồng thuộc về mình, rất đơn giản để bắt đầu nhưng lại khó kết thúc.

…

Họ lại đi tắm một lần nữa, lần này Giang Đồng chẳng còn cả áo ngủ, bị Trần Tử Kiêm ôm trọn nhét vào trong chăn.

Chờ Trần Tử Kiêm cũng nằm xuống bên cạnh, anh mới nhớ ra một chuyện rất quan trọng.

“Lúc sắp tan làm, trưởng khoa bọn em có nói một chuyện.” Giang Đồng đưa tay chạm vào mặt Trần Tử Kiêm.

Trần Tử Kiêm kéo anh vào lòng, hỏi: “Chuyện gì?”

“Lở đất ở huyện, anh biết rồi phải không? Bệnh viện bọn em muốn cử một đội cứu trợ, em cũng muốn đi.”

Trong vài giây, Trần Tử Kiêm không nói gì, Giang Đồng cũng theo đó mà căng thẳng.

Vì anh từng nghe về những chuyện trước đây của Trần Tử Kiêm, sợ rằng hắn sẽ cảm thấy quá nguy hiểm.

“Vậy thì đi đi.” Bàn tay rộng lớn của Trần Tử Kiêm đặt lên sau gáy Giang Đồng, xoa nhẹ mái tóc mềm mượt của anh.

“Nhưng phải chú ý an toàn.”

Mãi đến khuya hôm đó, Trần Tử Kiêm mới hỏi lại: “Quyết định khi nào đi chưa?”

“Sẽ đi mấy ngày?”

Giang Đồng: “…”

Trong bóng tối, Giang Đồng khẽ động đậy, vén một góc chăn lên, chậm rãi dịch người lên người Trần Tử Kiêm, tìm một tư thế thoải mái để nằm.

“Anh lo cho em à?”

Trần Tử Kiêm kéo vạt áo ngủ rộng rãi của Giang Đồng lên, áp tay lên lưng anh, nhẹ nhàng vu.ốt ve.

“Tất nhiên rồi.”

“Nhưng đội y tế thực ra cũng không nguy hiểm lắm…”

“Anh biết.” Trần Tử Kiêm nghiêng mặt, đặt lên môi Giang Đồng một nụ hôn ngắn. “Nhưng vẫn phải cẩn thận một chút.”

“Em sẽ báo cáo tình hình với anh.” Giang Đồng nói.

“Được.” Trần Tử Kiêm khẽ đáp. Giang Đồng chống người lên một chút, trong bóng tối mò mẫm tìm khuôn mặt hắn.

“Mũi của Nhị ca chúng ta cao thật, mắt cũng to, còn môi thì…” Giang Đồng ghé lại gần, lần đầu tiên chỉ chạm vào chóp mũi hắn. Trần Tử Kiêm giữ lấy cằm anh, hai người trao nhau một nụ hôn.

“Ừm…” Giang Đồng mím môi, giọng nói kéo dài đầy ý tứ. “Cũng biết hôn ra phết..”

【 Tác giả có lời muốn nói 】

Dấu ba chấm không phải vì tôi bất lực, mà là tôi bó tay rồi ^^

Về sau cũng không có tình tiết gay cấn kịch tính gì đâu, chỉ là ngọt ngào thôi. Quan trọng là để Giang Đồng biết chuyện về bông hoa kia và việc Trần Tử Kiêm đã thích cậu ấy từ lâu.

Chương 38: Thuốc lá có vị thế nào vậy anh?

Tình hình thiên tai ở huyện tốt hơn so với Giang Đồng tưởng tượng.

Do thị trấn này nằm ở hạ lưu con sông, lượng nước tích tụ ở thượng du và trung du đều phải chảy qua đây để ra biển. Những trận mưa lớn kéo dài liên miên khiến hệ thống phòng chống lũ ban đầu không thể chịu nổi áp lực.

Đội y tế đóng quân tại một khu vực không bị ngập lụt, nơi này đã tập trung rất nhiều nạn nhân. Điều may mắn duy nhất là vào ngày Giang Đồng đến, mưa đã ngừng rơi.

Những bệnh nhân được đưa vào chưa có ai quá nghiêm trọng, chủ yếu là cảm lạnh, sốt, ngoài ra chỉ có vài vết trầy xước nặng nhẹ khác nhau. Nhưng dù vậy, số lượng bác sĩ vẫn không đủ. Giang Đồng gần như phải làm việc gấp đôi công suất, mỗi ngày chỉ được nghỉ ngơi vài tiếng.

Tín hiệu trong núi vốn đã kém, thêm vào đó là ảnh hưởng của lũ lụt, chỉ có thiết bị liên lạc tạm thời được dựng lên để duy trì kết nối. Ban đầu, anh muốn gọi điện thoại cho Trần Tử Kiêm mỗi ngày để báo bình an, nhưng giờ đành phải gửi tin nhắn thay thế.

Nhân viên cứu hộ đều ở trong những chiếc lều tạm thời, hơn chục người chung một chỗ ngủ. Trong hoàn cảnh này, có chỗ để nghỉ đã là may mắn. Giang Đồng được phân vào vị trí trong cùng, một hôm nằm xuống nghỉ, anh phát hiện có một bông cúc nhỏ màu vàng mọc ở góc lều.

Những ngày qua, bãi cỏ đều rất lầy lội, nơi này cũng từng bị lũ quét qua, vậy mà bông hoa ấy vẫn sống sót.

Giang Đồng hy vọng nó có thể hứng được ánh nắng, nên bèn chuyển nó ra ngoài lều. Đến khi trời lác đác mưa, anh lại đưa nó vào bên trong.

Một tuần sau khi đến đây, có lẽ vì quá lâu không được nghỉ ngơi tử tế, Giang Đồng ngủ một giấc thật dài.

Buổi chiều, ánh nắng gay gắt chiếu vào làm anh thức giấc. Anh bò ra khỏi lều, đầu óc còn mơ màng, đứng giữa khoảng đất trống ngơ ngác nhìn xung quanh.

Đồng nghiệp đi ngang qua thấy anh như vậy, bật cười vỗ vai: "Ngủ dậy là ngốc luôn à?"

Quả thực đầu có hơi ong ong, Giang Đồng bất đắc dĩ mỉm cười.

"Hôm nay có một nhóm nữa đến, nhưng chắc là để hỗ trợ công tác thu dọn thôi. Bọn mình cũng sắp rời đi rồi."

Giang Đồng bước dưới ánh nắng đến khu bệnh nhân, cúi người vào lều, thuần thục đeo khẩu trang và găng tay, vắt ống nghe lên cổ, chào đồng nghiệp vẫn đang bận rộn: "Tôi nghỉ đủ rồi, cậu đi chợp mắt một chút đi."

"Chỉ còn hai người bên trong nữa, cậu vào xem thử, ngoài ra không có gì khác." Vị bác sĩ kia cũng đã mệt mỏi lắm rồi, không nói thêm gì nhiều.

Giang Đồng cất bước vào trong, cụp mắt xuống, bắt đầu kiểm tra như thường lệ: "Hôm nay thấy thế nào rồi?"

Lúc chạng vạng, thấy bệnh nhân đã ăn xong bữa tối, anh mới đi nhận phần cơm của mình.

Không ít người quây quần bên nhau, có người ngồi trên ghế xếp, có người ngồi trên thùng nước. Vừa hay có một người đứng dậy, nhường cho anh một chỗ.

Hôm nay trời quang mây tạnh, Giang Đồng vừa ăn vừa ngắm hoàng hôn rực rỡ muôn sắc.

Đúng lúc ấy, một nhóm người từ xa đi tới, gây ra chút tiếng động. Giang Đồng nghiêng đầu nhìn, phát hiện có một nhóm người.

Bọn họ mặc cảnh phục, có lẽ chính là nhóm mới được điều đến như đồng nghiệp đã nói.

Ban đầu Giang Đồng chỉ ngồi yên tại chỗ, đợi nhóm người ấy đến gần, rồi bỗng nhiên mở to mắt.

Anh nhìn thấy Thương Hiểu Tinh trong đoàn, sau đó lại thấy một người khác đang bị đám đông che khuất—Trần Tử Kiêm.

Gần như ngay khi nhận ra đối phương, ánh mắt Trần Tử Kiêm cũng xuyên qua dòng người, chuẩn xác rơi xuống người anh.

Hắn chạy chậm qua, cúi xuống trước mặt Giang Đồng, giơ tay lên, vốn định chạm vào mặt anh, nhưng nghĩ đến bàn tay đầy bụi bẩn của mình, bèn khựng lại giữa chừng.

Nhưng Giang Đồng không để tâm, ngược lại còn chủ động nghiêng người cọ nhẹ vào tay hắn.

“Hôm nay mới đến à?” Giang Đồng hỏi.

“Ừ, vừa đến được nửa ngày.” Mặt đất không quá bẩn, nước đã khô sau một buổi chiều nắng gắt. Trần Tử Kiêm dứt khoát lấy một phần cơm, ngồi xuống bên cạnh Giang Đồng.

Từ xa, Thương Hiểu Tinh trông thấy Nhị ca chạy đi, cũng nhận ra Giang Đồng, nhưng vì bận việc khác nên không đến chào, chỉ giơ tay vẫy coi như chào hỏi.

“Bao giờ bọn em rời đi, đã quyết định chưa?” Trần Tử Kiêm hỏi.

“Sáng sớm ngày kia, cả đội y tế đều đi vào hôm đó.”

“Bọn anh cũng đi ngày kia. Giờ công tác cứu trợ cơ bản đã hoàn thành, nước cũng rút nhiều rồi. Bọn anh chủ yếu làm nốt các bước kiểm tra cuối cùng.”

Nói được vài câu, hai người tiếp tục ăn. Trần Tử Kiêm ăn rất nhanh, trên xương mày trái còn dính một vệt bùn khô. Giang Đồng lấy khăn giấy từ túi áo ngoài, giúp hắn lau đi, nhưng vì vết bẩn đã khô lại, không dễ lau sạch hoàn toàn.

“Những người làm trước thức trắng quá nhiều ngày, bọn anh mới được điều đến thay. Tối nay phải trực đêm để kiểm tra lại một lượt.”

Trần Tử Kiêm ăn xong rất nhanh, lần này hắn lợi dụng việc bản thân đang ngồi thấp hơn, nhẹ nhàng áp trán lên đùi Giang Đồng.

Giang Đồng còn chưa kịp lên tiếng, hắn đã đứng dậy, vứt hộp cơm, tiếp tục quay lại làm việc.

Trên đường về lều vào buổi tối, Giang Đồng gặp một cậu bé đang cầm một chai nhựa rỗng. Anh chợt nhớ đến một chuyện, bèn bước tới hỏi: “Anh có thể lấy cái chai này không?”

“Anh muốn à? Em định vứt nó đi rồi.” Cậu bé hào phóng đưa chai cho anh.

Giang Đồng đi tìm một cây kéo, cắt đôi chai nhựa, giữ lại phần đáy. Sau đó, anh cầm theo một chiếc xẻng nhỏ, tìm một mảnh

đất mềm, xúc một ít đất vào trong.

Lúc về đến lều, mọi người vẫn đang trò chuyện khe khẽ.

Tối nay có lẽ Trần Tử Kiêm sẽ không về ngủ. Giang Đồng trở lại chỗ của mình, dưới ánh đèn lờ mờ, cẩn thận chuyển bông cúc vàng vào chai nhựa, rồi chụp tấm ảnh đầu tiên của nó.

Bọn họ sắp rời đi, anh quyết định mang bông hoa này theo cùng.

Đêm đó, Giang Đồng ngủ rất chập chờn. Trong mơ có Trần Tử Kiêm, khiến anh có chút lo lắng về tình hình của hắn lúc này, vì vậy chưa bao lâu đã thức giấc.

Trong lều, mọi người đều ngủ say, tiếng ngáy đều đều vang lên. Anh liếc nhìn điện thoại, đã hơn năm giờ sáng. Trằn trọc không ngủ lại được, anh dứt khoát ra ngoài xem có cần giúp đỡ gì không.

Khu trại chưa bao giờ có một đêm yên tĩnh hoàn toàn. Một số người thay phiên gác đêm, một số người mất ngủ, một số người mới được đưa về từ hiện trường, còn có những người vẫn đang tiếp tục tìm kiếm cứu hộ.Thậm chí còn có những người chuẩn bị đồ ăn nhẹ lúc nửa đêm cho đội cứu hộ.

Vài bóng đèn trắng được treo cao trên thân cây, dây điện kéo dài, uốn lượn xuống dưới, nối vào máy phát điện được tạm thời đặt trong chiếc lều nhỏ.

Có người quen biết Giang Đồng, nhiệt tình mời "Bác sĩ Giang" ăn một bát chè trôi nước, anh phẩy tay, cười lịch sự từ chối.

Đi vòng qua đó, anh đến khu y tế dã chiến. Bác sĩ trực ban vừa xong một lượt kiểm tra, nhìn thấy anh, uể oải vẫy tay: "Bốn giờ sáng nay có mấy người được đưa vào."

Nghĩ đến việc tối nay Trần Tử Kiêm cũng tham gia cứu hộ, Giang Đồng hỏi: “Những người cứu hộ đã quay lại hết chưa?”

“Có lẽ họ đều đã về rồi.” Bác sĩ nọ chỉ ra bên ngoài. “Họ sang bên cạnh nghỉ ngơi đó.”

Ra khỏi lều, đi theo hướng đồng nghiệp chỉ một lúc, Giang Đồng nghe thấy tiếng cười nói rôm rả.

Ánh sáng bên đó rất mờ, anh chỉ có thể thấy lờ mờ một nhóm người tụ tập, có người đứng, có người ngồi, nhưng không nhìn rõ là ai.

Anh hơi ngơ ngác dừng lại, đang cố nhận diện thì một bóng dáng cao lớn từ trong đám đông đứng dậy.

Lần này, Giang Đồng không do dự mà bước tới.

Chưa kịp đi vào vùng sáng, cổ tay anh đã bị một bàn tay ấm áp nắm lấy.

Anh hơi ngẩng mặt lên, xác nhận người trước mặt là Trần Tử Kiêm. Hắn đứng ngược sáng, chỉ có đồng tử lấp lóe chút ánh sáng le lói.

“Trần… ưm…” Nửa câu sau của Giang Đồng bị Trần Tử Kiêm cắt ngang, nuốt trọn giữa môi răng. Trong màn đêm tối mịt, ngay phía sau họ là nhóm người vẫn đang rộn ràng, Trần Tử Kiêm một tay siết chặt cổ tay anh, tay còn lại ôm lấy khuôn mặt anh.

Hai bàn tay hắn đều thô ráp, lại mang theo hơi lạnh của đêm tối, nhưng nụ hôn dành cho Giang Đồng lại rất nóng bỏng. Dù cách lớp vải áo, Giang Đồng vẫn cảm nhận được nhịp tim hắn đang tăng tốc, đập dồn dập.

Tách nhau ra, Trần Tử Kiêm thở d.ốc bên tai anh, môi dán sát vành tai, nửa như giải thích: “Anh thấy là em rồi…”

Hắn lại lặp lại một lần nữa: “Nhớ em quá.”

Họ không thể đứng đây quá lâu được. Rất nhanh, Trần Tử Kiêm lùi lại một bước, cùng Giang Đồng đi về phía vùng sáng.

Khi sắp đến gần nhóm người, Trần Tử Kiêm chủ động buông tay anh ra.

“Chúng ta phải ở đây đến sáng, chờ người ca sau đến đổi ca.” Trần Tử Kiêm nói.

Hai người cùng ngồi xuống bãi cỏ.

“Anh không để Tiểu Tinh trực ca đêm, cậu ấy không có ở đây đâu, đã đi ngủ rồi.”

Giang Đồng gật đầu. Anh và Trần Tử Kiêm ngồi rất gần nhau, cùng chia sẻ chút hơi ấm từ cơ thể đối phương.

“Anh tới đây sao không nói cho em biết?”

Ở nơi này, tín hiệu đúng là rất kém, nhưng cũng không đến mức tin nhắn phải mất vài ngày mới nhận được. Nếu Trần Tử Kiêm muốn Giang Đồng biết trước, thì chắc chắn anh đã biết từ lâu rồi.

“Anh nghĩ là tới rồi thì sẽ gặp được em thôi.” Trần Tử Kiêm cúi mắt, rồi lại nắm lấy tay anh, giấu vào bóng tối.

“Ừ thì… nói vậy cũng đúng.” Giang Đồng nghiêng đầu nhìn hắn. “Nhưng nếu không gặp được thì sao?”

Câu hỏi này dường như chạm trúng một điểm nào đó của Trần Tử Kiêm. Hắn im lặng một lúc, rồi đáp một câu dường như đã được chuẩn bị từ trước.

“Giang Đồng, anh cũng chẳng có cách nào khác.”

Câu này hơi khó hiểu, Giang Đồng không nghe ra được hàm ý bên trong, chỉ khẽ lắc đầu, rồi lại hối hận vì mình đã hỏi như vậy. Dù biết thời điểm này không thích hợp, nhưng anh vẫn sát lại gần Trần Tử Kiêm, đặt một nụ hôn nhẹ lên má hắn.

“Không sao cả,” Giang Đồng mỉm cười. “Dù không gặp được ở đây, thì về nhà rồi cũng gặp thôi.”

Một lúc lâu sau, Trần Tử Kiêm mới đáp: “Ừ.”

Giang Đồng nghĩ hắn buồn ngủ rồi, liền vỗ nhẹ lên mu bàn tay hắn: “Anh tựa vào em ngủ một lúc đi, lát nữa có chuyện gì, em gọi anh dậy.”

Nhưng Trần Tử Kiêm chỉ siết chặt lấy tay anh, đan chặt năm ngón vào nhau, nói: “Anh vẫn ổn.”

Phía chân trời bắt đầu hửng sáng, màn đêm bớt đen hơn. Ngồi thêm một lúc, Giang Đồng chợt nhớ đến chậu hoa vừa trồng tối qua, liền lấy điện thoại ra, cho Trần Tử Kiêm xem ảnh chụp.

Ánh sáng màn hình điện thoại trong không gian này trông khá chói. Giang Đồng mở bức ảnh hoa cúc nhỏ.

Xung quanh là màu nâu sẫm của đất, chỉ có bông hoa là một sắc vàng nhạt, như một mặt trời bé xíu giữa vũ trụ tối tăm.

“Dễ chăm lắm. Đem về nhà rồi, biết đâu có thể nở kín cả chậu.” Trần Tử Kiêm nói.

Đây có lẽ cũng là một vật kỷ niệm không tệ, Giang Đồng nghĩ.

Hôm ấy, Trần Tử Kiêm ngủ một giấc đến tận chiều tối mới tỉnh.

Khi ra khỏi lều, hắn thấy Giang Đồng đang trò chuyện với Thương Tiểu Tinh bên ngoài.

Có vẻ là chuyện vui, vì cả hai đều mang nét cười trên mặt.

Thấy Trần Tử Kiêm đi ra, Thương Tiểu Tinh vẫy tay, còn Giang Đồng thì nhìn hắn từ xa.

Trần Tử Kiêm đi về phía họ, nhưng rất tự nhiên mà dừng lại bên cạnh Giang Đồng.

“Nhị ca, tụi em vừa nhắc đến anh đấy.” Thương Tiểu Tinh nói.

“Em không ngờ anh từng dọa thực tập sinh khóc cơ đấy.” Giang Đồng nhìn mặt hắn, tỉ mỉ đánh giá. “Nhị ca, không ngờ anh lại là người như vậy đấy.”

“Anh không dọa cậu ấy,” Trần Tử Kiêm bình thản đáp. “Cậu ấy vừa vào ngày đầu tiên đã thấy hiện trường, là bị máu dọa cho khóc thôi.”

Bên cạnh chợt có người gọi một tiếng Hiểu Tinh. Cậu ta quay lại nhìn, phát hiện đó là một người bạn cũ lâu rồi chưa gặp.

Thấy Trần Tử Kiêm và Giang Đồng vẫn đang nói chuyện, cậu ta liền rời đi trước.

“Người như vậy là người thế nào?” Trần Tử Kiêm nhàn nhạt nhìn anh.

Hắn nghiêm túc quá, dường như chẳng tiếp nhận câu đùa của Giang Đồng gì cả, Giang Đồng giơ tay đẩy nhẹ hắn một cái.

“Chơi với anh chẳng vui gì cả.”

“Vậy à?” Trần Tử Kiêm không nhanh không chậm nói. “Anh còn tưởng sau này em chỉ chơi với mình anh thôi chứ.”

Dù từng câu từng chữ đều có vẻ nghiêm túc, nhưng Giang Đồng lại cứ cảm thấy hắn đang trêu mình.

Ánh chiều tà phía chân trời đẹp rực rỡ, phủ lên thành phố vừa trải qua tai họa như một điềm báo rằng tất cả rồi sẽ sớm qua đi.

Vẫn còn vương chút mệt mỏi sau giấc ngủ dài, Trần Tử Kiêm lấy một điếu thuốc từ trong túi ra, nhanh chóng châm lửa, rít một hơi.

Hút thuốc xong, hắn nắm hờ lấy cổ tay Giang Đồng, kéo anh ra sau lều, đứng khuất sau một thân cây lớn. Dù có người đi ngang qua, nếu không lại gần, cũng khó mà phát hiện ra họ.

Trần Tử Kiêm nghiện thuốc nặng, Giang Đồng biết rõ điều đó. Thực ra, ngay cả các bác sĩ trong bệnh viện của anh cũng có không ít người hút thuốc.

Có điều từ bé đến lớn, Giang Đồng chưa từng nếm thử mùi vị của thuốc lá. Không biết có khác gì khi Trần Tử Kiêm hút hay không?

Anh bước lại gần hơn, hỏi: “Thuốc lá có vị thế nào vậy anh?”

Ban đầu, Trần Tử Kiêm nghiêm túc đáp rằng nó đắng. Nhưng thấy Giang Đồng cứ nhìn điếu thuốc trên tay mình, nghe mà chẳng để tâm gì cả, hắn dứt khoát rít một hơi nữa, sau đó thổi làn khói mỏng vào mặt anh.

“Anh làm gì thế?” Giang Đồng bật cười, giật lấy điếu thuốc khỏi miệng hắn.

“Là em nói muốn biết mà.”

“Anh chẳng hợp đóng vai lưu manh chút nào.” Giang Đồng nhếch khóe môi, quay lưng lại cắn điếu thuốc, học theo dáng vẻ của Trần Tử Kiêm hút một hơi, nhưng bị sặc ngay lập tức, liên tục nói Trần Tử Kiêm lừa mình rồi nhét điếu thuốc trở lại tay hắn.

Trần Tử Kiêm vô tội hỏi: “Anh lừa em chỗ nào?”

Nhưng đây là điếu thuốc Giang Đồng đã cắn qua, Trần Tử Kiêm ngậm vào miệng, cũng không hút nữa, chỉ mặc cho nó tự cháy, tàn thuốc từng chút một rơi xuống.

Buổi tối Trần Tử Kiêm vẫn phải trực đêm. Có lẽ vì sáng mai sẽ rời đi nên hôm nay Giang Đồng ngủ nhanh hơn mọi khi.

Lần này Giang Đồng lại mơ thấy hồ nước. Mặt hồ xanh thẳm, kéo dài vô tận, anh đứng trong nước, đôi chân chìm trong làn nước lạnh buốt, sương mù dày đặc che khuất tầm nhìn phía trước.

Giang Đồng thử thăm dò bước lên một chút, nhưng dưới nước dường như có một cái hố nhỏ, anh trượt chân ngã xuống, lập tức choàng tỉnh khỏi giấc mơ.

Tiếng ù ù vang vọng trong đầu, Giang Đồng chậm rãi mở mắt, cử động một chút.

Một lúc sau, âm thanh chấn động dần yếu đi, những tiếng động xung quanh trở nên rõ ràng hơn.

Thông thường giờ này sẽ không ồn ào như vậy. Giang Đồng ngồi dậy, mặc áo khoác và đi giày, bật đèn pin điện thoại soi đường, nhẹ nhàng bước ra khỏi lều.

Còn chưa đến khu y tế, anh đã thấy có người đi qua đi lại.

Chẳng lẽ đêm nay lại cứu được thêm vài người sống sót?

Giang Đồng bước đến, vén rèm lều y tế, nhìn thấy trên giường bệnh có một bé trai toàn thân ướt sũng.

Rất nhiều nhân viên y tế vây quanh cậu bé, bên cạnh giường bệnh, Giang Đồng cũng thấy Trần Tử Kiêm.

Hắn ngồi xổm trên mặt đất, giúp cậu bé xắn ống quần, nhưng ngay dưới chỗ hắn ngồi, trên nền đất đã đọng một vệt máu nhỏ.

Rất nhanh có người phát hiện ra Giang Đồng, lên tiếng gọi: “Bác sĩ Giang.”

Nghe thấy tiếng gọi, Trần Tử Kiêm quay đầu lại, lộ ra vết thương nơi xương lông mày.

Chương 39: Bởi vì từ hồi cấp ba anh đã thích em rồi

Thằng bé thực ra không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ là trên chân bị một số vết xước.

Đội cứu hộ tìm thấy nó trên một mái nhà. Vì nước lũ giờ đã rút, khoảng cách từ mái nhà xuống mặt đất trở nên rất cao, thằng bé không thể tự xuống nên bị mắc kẹt ở đó suốt nhiều ngày.

Buộc dây an toàn xong, Trần Tử Kiêm leo lên bằng tay không, bế thằng bé xuống. Nhưng khi sắp chạm đất thì hắn ngã nhào một cái, lấy thân mình làm đệm cho thằng bé, đầu gối vì thế mà bị thương.

Trần Tử Kiêm bị Giang Đồng đưa đi riêng, ngồi trên một chiếc ghế nhựa ở phía trong.

Chuẩn bị xong dụng cụ băng bó, Giang Đồng quỳ xuống, rút ống quần hắn ra khỏi ủng rồi chậm rãi xắn lên.

Lúc sát trùng có hơi xót, nhưng Trần Tử Kiêm vẫn giữ thái độ không hé một lời. Một tay hắn chống lên đùi, tay còn lại nâng ống quần giúp Giang Đồng để anh dễ xử lý hơn.

Thực ra vết thương không nhẹ, chính Trần Tử Kiêm cũng biết. Hắn cúi đầu nhìn đỉnh đầu Giang Đồng, nhưng chẳng biết nên nói gì, chỉ đặt tay lên đó, nhẹ nhàng xoa xoa.

Giang Đồng ngước mắt nhìn hắn một thoáng, rồi lại cúi đầu tiếp tục xử lý vết thương.

“Chân trái nặng hơn một chút, mai về nhớ đi chụp phim xem sao.”

Băng bó xong cả hai chân, Giang Đồng đứng dậy, vừa nghiêng người đã bị Trần Tử Kiêm ôm eo kéo về gi.ữa hai chân hắn. Giang Đông có hơi phản kháng, nhưng rồi vẫn ngoan ngoãn đứng yên, chỉ hơi lườm hắn một cái.

“Tay không nặng lắm.” Trần Tử Kiêm ngồi thẳng lưng, khi nói chuyện môi gần như chạm vào mặt Giang Đồng.

Giang Đồng không để ý đến hắn, mặt vẫn lạnh tanh: “Anh không đau à?”

Trần Tử Kiêm lắc đầu, thấy Giang Đồng không phản ứng lại gật đầu: “Vẫn đau lắm.”

Giang Đồng nhỏ giọng nói: “… Anh lừa em.”

Thực ra khuỷu tay không quá nghiêm trọng, Giang Đồng nhanh chóng băng bó lại, rồi ấn vai hắn bảo nằm xuống.

Chiếc nhẫn được hắn xỏ vào dây chuyền, giấu dưới lớp áo. Giang Đồng nhìn thấy, lại cảm thấy đau lòng.

“Trời sắp sáng rồi, anh ngủ thêm chút đi, khoảng tám chín giờ tụi mình lên đường.”

“Ừ.” Trần Tử Kiêm nằm trên giường bệnh, nắm lấy tay Giang Đồng rồi nói: “Xe anh đỗ trong thành phố dưới chân núi. Lát nữa xuống dưới em qua đó đi, Hiểu Tinh lái xe, tụi mình cùng về.”

“Biết rồi.” Giang Đồng cụp mắt nhìn hắn một lúc, rồi rút tay khỏi lòng bàn tay hắn.

Trần Tử Kiêm sững ra một giây, sau đó mới hơi nhếch môi, hỏi: “Sao thế?”

Giang Đồng lắc đầu, quay người bước ra ngoài, đến chỗ mấy bác sĩ đang đứng trao đổi vài câu.

Khoảng cách hơi xa, Trần Tử Kiêm không nghe rõ họ nói gì.

Hắn rất mệt, nhưng lại sợ Giang Đồng đang tức giận, nên cũng không dám ngủ.

Một lúc sau, một bác sĩ rời đi, còn Giang Đồng thì quay lại giường bệnh, kéo ghế ngồi xuống.

“Em vừa nói với họ là em trực đến khi trời sáng, nên tối nay cho một bác sĩ về nghỉ rồi.”

Vì chưa được nghỉ ngơi đầy đủ, sắc mặt Trần Tử Kiêm hơi nhợt nhạt, trông không tỉnh táo lắm. Hắn nắm lấy tay Giang Đồng, áp vào lòng bàn tay mình để làm ấm, cảm giác tim khẽ rung động.

Loại cảm xúc này rất xa lạ đối với Trần Tử Kiêm, hệt như một kẻ quanh năm đi trong đêm tối, bỗng nhận ra phía trước có một ngọn đèn luôn sáng vì mình.

“Giang Đồng ơi.” Khi Trần Tử Kiêm cất lời, giọng hắn trầm khàn.

Ánh mắt hắn cũng ảm đạm, như cơn mưa dai dẳng không dứt.

“Có một câu chuyện anh muốn kể cho em, em có muốn nghe không?”

Giang Đồng sững người một chút, rồi nói: “Chuyện gì em cũng muốn nghe.”

Những bệnh nhân cuối cùng cũng đã được xử lý xong, có người giơ tay tắt đi chiếc đèn sáng nhất trong lều, chỉ để lại một ánh sáng mờ nhạt.

“Năm năm trước, khi anh tham gia cứu trợ thiên tai, anh nhìn thấy tên trường em, cứ nghĩ là em cũng có mặt.”

“Anh chỉ tự hỏi liệu mình có cơ hội gặp được em không.” Hắn nhẹ nhàng móc tay vào ngón tay Giang Đồng, chạm kiểu hờ hững, chẳng quan tâm có nắm lấy được hay không. Cũng giống như Trần Tử Kiêm của năm năm trước, Giang Đồng có ở bên cạnh mình hay không, dường như đối với hắn cũng không phải điều quan trọng nhất.

Điều quan trọng là, khi hắn nhìn thấy anh từ xa, anh vẫn sống rất tốt, vẫn tỏa sáng rực rỡ như hồi cấp ba.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Trần Tử Kiêm đỗ vào sở cảnh sát địa phương với số điểm rất cao.

Năm đầu tiên vào nghề, hắn gặp một trận lũ lớn chấn động cả nước, các khu vực đều điều người đến cứu trợ.

Trần Tử Kiêm không do dự, cũng xung phong tham gia.

Khi ký tên tại điểm tập kết, hắn vô tình thấy tên trường Giang Đồng trong danh sách đơn vị cứu hộ, đầu bút để lại một dấu mực tròn, đậm trên giấy.

Năm đó trời rất lạnh, nước sông chẳng khác nào băng. Khi không phải ra ngoài tìm kiếm người sống sót, trong doanh trại đốt lên từng đống lửa lớn.

Mỗi khi có nhân viên y tế đi ngang qua, Trần Tử Kiêm luôn không nhịn được mà quay đầu nhìn. Có lẽ hắn không thể nhận ra ai bị che kín bởi khẩu trang và áo blouse trắng, nhưng vẫn ôm một chút mong chờ nhỏ nhoi.

Sau đó, Trần Tử Kiêm gặp nạn, bị dòng nước lũ cuốn trôi.

Ban đầu hắn cố nín thở, vùng vẫy hết sức để sống sót, nhưng con người có giới hạn. Cành cây, mảnh ván trôi trong dòng nước quệt qua thân thể hắn, dù có khỏe đến đâu, lúc này hắn cũng trở nên yếu ớt vô cùng. Cơn đau không còn là điều khiến hắn thống khổ nhất, nước tràn vào khoang mũi, rồi lấp đầy phổi khiến hắn không thể thở được. Tứ chi hắn đông cứng, không thể cử động nữa, chỉ có thể từ từ buông xuôi.

Bởi vì những gì đã trải qua từ bé, Trần Tử Kiêm trưởng thành sớm hơn những đứa trẻ cùng tuổi. Từ rất lâu về trước, khi mẹ hắn vừa rời đi, hắn đã từng nghĩ, đâu sẽ là nơi cuộc đời mình kết thúc?

Nếu con người phải sống một cuộc đời có ý nghĩa từng giây từng phút, thì có lẽ cuộc đời hắn đáng ra phải kết thúc từ hôm đó rồi.

Vậy ngày đó có phải là hôm nay không?

Hắn nhắm chặt mắt, cảm giác cơ thể dần chìm xuống.

“Trần Tử Kiêm…” Vì bị cảm, giọng Giang Đồng có chút khàn khàn.

Nghe thấy tiếng anh, Trần Tử Kiêm bỗng bừng tỉnh. Mái tóc mềm của Giang Đồng bị gió lạnh thổi tung một ít, anh chớp mắt, dường như hơi nhạy cảm với gió buốt, hàng mi dưới khẩu trang cũng hơi đỏ.

Trần Tử Kiêm chợt nhớ ra, hồi cấp ba Giang Đồng có thể trạng không tốt, cứ đến lúc giao mùa là bị cảm sốt. Học hành căng thẳng, không ai muốn đổ bệnh vào thời điểm quan trọng, nên chỉ cần có người ho một tiếng trong lớp, những người xung quanh đều căng thẳng.

Giang Đồng biết đó không phải ác ý, vì vậy luôn ngoan ngoãn đeo khẩu trang, cố gắng không nói chuyện với ai, chỉ lặng lẽ ra đứng ở cuối hành lang vào giờ ra chơi.

Tại sao mình lại ở đây?

Câu hỏi còn chưa kịp có câu trả lời, Trần Tử Kiêm đã không tự chủ được mà đưa tay kéo khẩu trang Giang Đồng xuống.

“Đứng đây một mình tủi thân khóc à?” Trần Tử Kiêm muốn quan tâm Giang Đồng, nhưng vì bản thân chưa từng được quan tâm nên cũng không biết phải thể hiện thế nào, chỉ cảm thấy lúng túng, cuối cùng hắn đành chọn cách trêu đùa.

“Tôi không có…” Giang Đồng lảng tránh ánh mắt hắn, cụp mi xuống.

**Khúc này đang flashback hồi cấp ba nên xưng tôi cậu nha.*

“Cứ kìm nén thế này sẽ khó chịu lắm đấy.”

Trần Tử Kiêm xong, Giang Đồng lại nhìn hắn một cái, nhưng lần này lại bật cười.

“Cậu cười gì vậy, Giang Đồng?”

Giang Đồng lắc đầu.

“Sao không nói cho tôi biết?” Trần Tử Kiêm tiến lên một bước, đứng gần Giang Đồng hơn một chút, tim hắn đập dữ dội.

Chắc là đang mơ thôi, hắn nghĩ.

Nếu đây là một giấc mơ…

Hắn cúi đầu xuống, dần cảm nhận được hơi thở của Giang Đồng. Như thể đã diễn tập vô số lần, hắn đưa tay nâng nhẹ một bên mặt cậu, rồi từ từ cúi xuống đặt một nụ hôn.

Nhưng nụ hôn không chạm xuống, bởi vì suy cho cùng, đây cũng chỉ là một giấc mơ.

Trong ánh sáng trắng, cảnh vật trước mắt dần nhạt đi từng giây. Trần Tử Kiêm không muốn mất đi hình bóng của Giang Đồng, hắn đưa tay ra bắt lấy, nhưng giữa không trung chẳng có gì cả.

“Tim đập lại rồi!”

“Tỉnh lại rồi!”

Bên tai vang lên những âm thanh huyên náo, Trần Tử Kiêm không nghe rõ gì cả. Hắn muốn mở mắt, nhưng mí mắt nặng trĩu, thử vài lần rồi lại chìm vào cơn hôn mê.

Khi thực sự tỉnh lại, Trần Tử Kiêm đang nằm trong một căn lều dựng tạm.

Một bác sĩ bước đến, rút một cây bút từ túi áo ra, bấm nhẹ rồi hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

“Cũng ổn.” Trần Tử Kiêm mấp máy môi, rồi chần chừ trong chốc lát.

Vị bác sĩ nhìn Trần Tử Kiêm đầy nghi hoặc.

“Cậu thử nói lại xem.”

“Tôi…” Trần Tử Kiêm cau mày, “Tôi đang nói mà.”

Bác sĩ thoáng căng thẳng, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh, trấn an hắn: “Không sao đâu.”

Vài người lần lượt đi vào, tiến hành hàng loạt kiểm tra cho Trần Tử Kiêm.

Điều kiện ở đây có hạn, tất cả mẫu xét nghiệm đều phải gửi ra ngoài để kiểm tra. Bác sĩ đề nghị hắn đi chuyến trực thăng tiếp theo đến bệnh viện để điều trị thêm.

“Giọng của anh hiện tại chưa thể nói rõ, có thể sẽ hồi phục nhanh, cũng có thể cần một thời gian, hoặc… Nhưng việc quan trọng nhất bây giờ vẫn là lập tức làm kiểm tra và điều trị tiếp.”

Trần Tử Kiêm gật đầu.

Trước khi bác sĩ rời đi, hắn nhìn thấy dòng chữ trên ngực trái áo của đối phương.

Trần Tử Kiêm vội túm lấy cánh tay bác sĩ.

“Còn chuyện gì sao?” Bác sĩ đưa giấy và bút cho hắn, “Cậu viết ra đi.”

Cầm bút trong tay, hắn chần chừ một lát, rồi cẩn thận viết từng nét: Xin hỏi trong đoàn cứu hộ lần này của trường các anh, có ai tên là Giang Đồng không?

Hắn đưa tờ giấy cho bác sĩ, cánh tay khi thu về khẽ run lên vì đau.

“Giang Đồng à?” Bác sĩ ngẫm nghĩ, “Hình như lúc đầu có cậu ấy, nhưng sau đó vì có việc khác nên không tới nữa.”

“Sao thế? Bạn của cậu à?”

Bác sĩ nhìn Trần Tử Kiêm, vì mất máu, đôi môi hắn trắng bệch, trông có vẻ rất để tâm đến đáp án của câu hỏi này, nhưng gương mặt vẫn bình thản gật đầu.

Người qua lại đông đúc, bác sĩ ai cũng bận rộn, chỉ có giường bệnh của Trần Tử Kiêm là không có người thân đến thăm khóc. Hắn nửa nằm trên giường, không có gì làm, chỉ lặng lẽ nhìn lên đỉ.nh lều xanh thẳm phía xa.

Vốn dĩ Trần Tử Kiêm là người ít nói, đột nhiên mất đi giọng nói, lúc đầu cũng không cảm thấy có gì khác biệt.

Những bác sĩ và y tá đến thay băng cho hắn mỗi ngày không ai giống ai. Những người cùng trường với Giang Đồng, Trần Tử Kiêm đã gặp vài lần, nhưng sau đó cũng không thấy nữa.

Vài ngày sau, trực thăng đến đưa những bệnh nhân cần di chuyển gấp. Trần Tử Kiêm lên máy bay.

Gió trên cao rất lớn, hắn lặng lẽ ngồi ở một vị trí có thể quay đầu nhìn ra ngoài.

Giữa tiếng động cơ ầm ầm, Trần Tử Kiêm cúi đầu nhìn xuống khung cảnh bên dưới.

Nước lũ vẫn chưa rút hết. Dòng sông nâu đục đầy bùn cát cuộn trào, tràn vào khắp đất liền. Đôi lúc có vài ngọn cây cao lộ ra khỏi mặt nước, còn lại tất cả đều bị nhấn chìm.

Cơn gió dữ dội táp vào người Trần Tử Kiêm. Hắn nheo mắt, nghĩ rất nhiều, rồi đưa tay chạm lên yết hầu mình.

Giang Đồng từng nói thích giọng của hắn. Nhưng giờ đây, có lẽ ngay cả giọng nói hắn cũng không còn nữa. Thanh xuân của hắn, tình cảm dành cho Giang Đồng, mối tình đơn phương này… Có lẽ cũng giống như giọng nói của hắn, có lẽ có thể chữa khỏi, cũng có thể không. Qua nhiều năm như vậy, tất cả chỉ là một vòng luẩn quẩn lặng lẽ, không một tiếng vọng hồi đáp.

Giữa dòng chảy vô hình, con sông như đang nhắc nhở hắn rằng hắn không nên tiếp tục nghĩ về Giang Đồng nữa. Mọi thứ liên quan đến anh trong cuộc đời hắn, lẽ ra nên kết thúc tại đây.

Dù có chút hối tiếc, nhưng Trần Tử Kiêm đành bất lực.

Hắn từng nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ thoát khỏi trận lũ này. Chỉ đến khi may mắn sống sót, hắn mới lần nữa nhận ra rằng, từ đầu đến cuối, thứ hắn không thể thoát ra không phải là cơn lũ, mà là Giang Đồng. Hắn bị cuốn trôi, cứ thế trôi về phía

trước, dần quen với cảm giác phó mặc theo dòng nước, lúc thì thở được, lúc thì hô hấp không thông.

Giang Đồng nắm lấy tay Trần Tử Kiêm, đôi môi hơi run, nhưng Trần Tử Kiêm không nhìn thấy.

“Tại sao chứ?”

Rõ ràng Trần Tử Kiêm đã nói rằng hắn bắt đầu thích anh từ lần bọn họ gặp lại.

“Bởi vì từ hồi cấp ba anh đã thích em rồi, lúc đó anh lừa em đấy. Anh sợ em khó xử nên không dám nói.” Giọng Trần Tử Kiêm trầm thấp, hắn thừa nhận, “Anh phát hiện con người thật sự rất ích kỷ, giống như bây giờ, rõ ràng chúng ta đã ở bên nhau, nhưng anh vẫn muốn em biết điều này.”

“Lúc trước em từ chối anh vì còn cân nhắc mối tình mười năm kia. Sau này anh lại nghĩ, thực ra anh cũng thích em lâu như vậy, vậy thì anh cũng có tư cách để nói rằng mình yêu em rất nhiều.”

Trần Tử Kiêm ngước mắt lên, tình yêu trong đáy mắt hắn xuyên qua màn đêm, nhìn về phía Giang Đồng.

“Cho dù phần lớn thời gian anh không được gặp em, thậm chí có thể anh cũng không nhớ em nhiều lắm, nhưng đến khi em lại xuất hiện, anh mới nghĩ, liệu chúng ta có thể thể bên nhau không?”

Nếu em hiểu anh thêm một chút, có khi nào em cũng sẽ yêu anh không?

Lại trầm mặc một hồi, Trần Tử Kiêm siết chặt đầu ngón tay Giang Đồng. Dù không thể nhìn thấy biểu cảm của hắn, nhưng Giang Đồng vẫn nghe ra sự cẩn trọng và căng thẳng trong giọng nói ấy.

“Còn nhớ năm chúng ta tốt nghiệp cấp ba không? Tống Dục đã tỏ tình với em, anh cũng có mặt lúc đó.” Trần Tử Kiêm nói chậm rãi, từng câu từng chữ đều cân nhắc kĩ lưỡng. “Cậu ấy tặng em một bó hoa, là hoa hướng dương.”

Giang Đồng rất nhanh nhớ lại ngày hôm ấy. Bởi vì đối với Giang Đồng của quá khứ, đó là một ngày rất quan trọng, anh rất khó có thể quên.

Nhưng đồng thời, anh cũng nghĩ đến lúc trước khi chia tay Trần Tử Kiêm, anh đã nhận được một bó hoa hướng dương từ hắn.

“Bó hoa đó là anh mua.” Trần Tử Kiêm không có ý gì khác, chỉ đơn thuần muốn nói cho Giang Đồng biết sự thật. “Lúc ấy… em có thích nó không?”

Giang Đồng không trả lời ngay, anh cúi đầu xuống, một lát sau mới khẽ nói: “Hôm đó trời rất nóng.”

Anh gục đầu xuống mép giường Trần Tử Kiêm, vùi mặt vào chăn.

Trần Tử Kiêm đưa tay lên, đầu ngón tay chạm nhẹ vào gáy Giang Đồng, cảm nhận sự run rẩy khe khẽ của anh.

Chương 40: Em ngồi lên là được

Trên đường về, Thương Hiểu Tinh lái xe, Trần Tử Kiêm và Giang Đồng ngồi ở ghế sau.

Trần Tử Kiêm thực sự quá mệt, vừa lên xe đã ngủ suốt dọc đường, nhưng tay vẫn nắm chặt lấy Giang Đồng, không hề buông lỏng.

Họ ghé qua bệnh viện trước, chủ yếu để Trần Tử Kiêm kiểm tra tổng quát.

Dù chỉ bị thương ở đầu gối, nhưng Trần Tử Kiêm vẫn đi lại khó khăn. Người cao lớn như vậy, một mình Giang Đồng đỡ không nổi, đành phải cùng Thương Hiểu Tinh mỗi người một bên dìu hắn vào viện.

Bác sĩ khám cho họ nhận ra Giang Đồng, vội đẩy một chiếc xe lăn tới: "Ngồi cái này đi."

Trần Tử Kiêm nhíu mày, nhưng Giang Đồng ấn nhẹ lên vai hắn, hắn liền ngoan ngoãn ngồi xuống.

Sau khi đưa Trần Tử Kiêm vào phòng khám, Giang Đồng vỗ vai Thương Hiểu Tinh một cái: "Hiểu Tinh, cậu về trước đi, có tôi ở đây được rồi."

"Không sao, tôi đợi Nhị ca ra cũng được." Thương Hiểu Tinh tựa vào tường khẽ cười, cúi đầu.

Cậu ta cũng rất mệt, Giang Đồng nhìn là biết ngay.

“Không cần đâu, lát nữa tôi sẽ đưa anh ấy về.”

Giang Đồng dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Tôi có đồ cần lấy ở nhà anh ấy, nên vốn dĩ cũng sẽ qua đó. Lúc nãy tôi đã nói với Nhị ca rồi.”

“Thật sao?” Thương Hiểu Tinh lúc này mới gật đầu đồng ý, “Vậy được, tôi đưa chìa khóa xe cho anh, đi đường cẩn thận.”

Cậu ta đưa tay lên xoa mặt, “Hay là thôi đi, tôi đi với anh…”

“Thật sự không cần, cậu về nghỉ ngơi đi.” Giang Đồng mỉm cười, cầm lấy chìa khóa xe trong tay Thương Hiểu Tinh, “Ngủ một giấc cho lại sức đi.”

Thương Hiểu Tinh vừa rời đi, Trần Tử Kiêm cũng đã kiểm tra xong. Hắn được đưa vào phòng bệnh để truyền thuốc chống viêm, truyền dịch mất khoảng nửa tiếng. Giang Đồng ngồi bên cạnh, nhìn hắn ngủ một lát.

Trần Tử Kiêm vẫn chưa tỉnh nhưng kết quả kiểm tra đã có. May mắn là xương cốt không bị thương nặng, chỉ cần về nhà bôi thuốc và nghỉ ngơi.

Chỉ trong vài ngày cứu hộ, Trần Tử Kiêm trông như biến thành người khác. Hắn nhắm mắt, vết thương trên xương mày đã được bôi thuốc, còn lưu lại những vết bầm xanh tím. Dù đã uống nhiều nước, môi hắn vẫn khô nứt, quầng thâm dưới mắt hằn rõ.

Năm năm trước, Trần Tử Kiêm khi đó trông thế nào nhỉ?

Bị thương nặng hơn, nằm trên giường bệnh, những vết thương đang rỉ máu, những chỗ đang rất đau đớn, khi đó có ai ở bên cạnh hắn không?

Ngay lúc này, Giang Đồng mới có chút cảm giác thực tế. Ngay cả người như Trần Tử Kiêm, người luôn mang lại cảm giác an toàn mạnh mẽ cho tất cả mọi người, cũng có ngày trở nên yếu ớt.

Giang Đồng đứng dậy, giúp hắn kéo chăn lên. Chỉ một động tác rất nhỏ thôi nhưng Trần Tử Kiêm liền tỉnh dậy.

Hắn mở mắt có chút khó khăn, đầu đau nhức, nhưng nghĩ đến việc Giang Đồng vẫn ở lại bệnh viện với mình, hắn chỉ muốn tỉnh táo hơn một chút để có thể cùng anh về nhà nghỉ ngơi.

“Kết quả kiểm tra có rồi à?” Trần Tử Kiêm hỏi.

“Có rồi, không có gì nghiêm trọng. Thuốc cũng lấy giúp anh rồi.” Giang Đồng đáp.

Trần Tử Kiêm nhìn xuống mu bàn tay, chỗ đó dán một miếng băng cá nhân, truyền dịch cũng đã xong.

“Về thôi, anh không muốn ở lại đây lâu.” Trần Tử Kiêm vừa nói vừa định ngồi dậy, nhưng bị Giang Đồng ấn tay xuống.

“Anh mệt lắm mà? Nằm thêm một lát đi.”

Hắn lắc đầu, vẫn vén chăn lên: “Anh nằm thêm, vậy còn em thì sao?”

Dù động tác dứt khoát, khi chân chạm đất, Trần Tử Kiêm vẫn thấy đau. Nhưng với hắn nói thật là vẫn ổn, chút đau đớn này chẳng có là gì.

“Đi thôi, về ngủ tiếp.” Trần Tử Kiêm nắm lấy tay Giang Đồng, nhẹ nhàng bóp một cái.

Giang Đồng biết hắn luôn suy nghĩ cho mình, cúi mắt, im lặng vài giây.

Đợi Trần Tử Kiêm đi giày xong, đứng thẳng dậy, hắn mới nhỏ giọng hỏi anh: “Sao thế?”

“Không có gì.” Giang Đồng nắm lấy tay hắn, đỡ hắn đứng lên.

Trần Tử Kiêm cúi đầu nhìn anh, nghiêng mặt, nói tiếp: “Anh không có nghiêm trọng như vậy đâu, chỉ là trông hơi sưng thôi. Vết thương không lớn lắm, anh tự biết rõ mà.”

“Em biết.” Giang Đồng thở dài, khẽ tiến lại gần, nói rất nhẹ: “Chỉ là em thấy xót anh, không được sao?”

Dù sao vẫn còn đang ở bệnh viện, Trần Tử Kiêm cũng không nói thêm gì, chỉ vòng tay qua eo Giang Đồng.

Nghỉ ngơi một lát, hắn có thể đi lại được, nhưng Giang Đồng vẫn không yên tâm, anh để Trần Tử Kiêm khoác một tay lên vai mình, dìu hắn đi.

Nhà Trần Tử Kiêm cách bệnh viện không xa. Vì để an toàn, Giang Đồng lái xe rất chậm, nhưng vẫn nhanh chóng về tới nơi.

Mấy ngày rồi không có ai ở nhà, trong phòng yên tĩnh lạ thường, trong không khí dường như có một lớp bụi đang lơ lửng.

“Anh muốn tắm trước không?” Giang Đồng hỏi.

Trần Tử Kiêm nhìn xuống chân mình, đáp: “Được.”

“Vậy để em giúp anh bọc vết thương lại.” Giang Đồng đi vào bếp, lấy một cuộn màng bọc thực phẩm và băng keo, dìu Trần Tử Kiêm ngồi xuống ghế sofa.

Muốn quấn vết thương, trước tiên phải cởi áo. Trần Tử Kiêm không hề ngại ngùng, bình tĩnh cởi áo khoác và áo thun ra. Vì quần áo quá bẩn, hắn không đặt lên sofa mà vứt thẳng xuống sàn.

Giang Đồng đứng gi.ữa hai chân hắn, ban đầu không nghĩ gì nhiều, đến khi quấn xong hai bên khuỷu tay, anh mới chợt nhận ra điều gì đó, khựng lại một chút rồi hỏi: “Hay là vào phòng tắm trước đã?”

Anh ngẩng lên nhìn, dù khoảng cách giữa các tòa nhà không quá gần, chắc chắn đối diện không thể nhìn thấy, nhưng vẫn cảm thấy có chút không tự nhiên.

Trần Tử Kiêm không nói gì, tựa vào sofa để đứng dậy.

Vào phòng tắm, Giang Đồng thuận tay bật đèn tường. Ánh sáng vàng ấm áp rọi xuống, phủ lên làn da trên lưng Trần Tử Kiêm.

“Đứng tắm hay tắm bồn?” Giang Đồng hỏi.

“Đứng đi.” Trần Tử Kiêm xoay người, cúi đầu tháo thắt lưng.

Nhưng không biết vì sao hôm nay thắt lưng này khó kéo ra, hắn thử nhiều lần mà vẫn không mở được.

Giang Đồng không nói gì, bước tới. Vì ánh sáng trong phòng tắm không quá sáng, anh hơi cúi đầu xuống nhưng vẫn không thấy rõ, đành quỳ nửa gối xuống.

Lần này Giang Đồng rất nhanh đã mở được khóa cài, anh kéo thắt lưng ra, nhưng bị mắc kẹt lại một chút. Trần Tử Kiêm khẽ cười, nắm lấy tay anh, dễ dàng rút hẳn thắt lưng ra.

Đầu khóa thắt lưng nặng trĩu rơi xuống lòng bàn tay Giang Đồng, anh cuộn sơ lại rồi đặt lên bồn rửa.

Trong vài giây anh nghiêng người, Trần Tử Kiêm đã k.éo khóa qu.ần xuống, cởi hẳn chiếc quần dài.

Tiếng vải sột soạt vang lên, Giang Đồng biết hắn đang làm gì, nên khi quay đầu, anh vẫn luôn cúi mắt xuống, chỉ nhìn nền

nhà phòng tắm.

“Chân nữa.” Trần Tử Kiêm nói.

Giọng hắn rất khàn, đáng lẽ Giang Đồng đã quen, nhưng trong không gian chật hẹp này, âm sắc ấy lại như được khuếch đại, vang bên tai anh dường như mang theo ý vị nào đó khác.

Giang Đồng không phải người quá đơn thuần, nhưng khi đứng trước Trần Tử Kiêm, anh lại thấy bản thân như chẳng đủ sức chống đỡ.

“Để em bọc vết thương trên đùi cho anh…” Giang Đồng vừa ngước mắt lên, lời còn chưa nói xong, Trần Tử Kiêm đã cúi đầu hôn anh.

Khoảnh khắc đầu lưỡi bị cuốn lấy, Giang Đồng như bị một luồng điện nhỏ tóm lấy, cơn run rẩy lan khắp người, anh đưa tay giữ lấy gáy Trần Tử Kiêm, chân mềm nhũn, bị hắn ôm vào lòng, dán chặt vào lồng ng.ực.

Đây là một nụ hôn chất chứa nhiều cảm xúc phức tạp. Giang Đồng nhắm mắt lại, nhưng vẫn cảm nhận được ánh sáng lấp lánh phủ trên mi mắt, khiến anh có cảm giác trước mặt rất sáng. Trước đây anh chỉ đơn thuần tận hưởng niềm vui khi ở bên Trần Tử Kiêm. Mãi đến hôm nay, đến lần thân mật này, anh mới hiểu rằng những điều mình nghĩ là thuận theo tự nhiên, thật ra đều là do Trần Tử Kiêm đã kiên trì rất lâu, cộng thêm một chút may mắn mới có được.

Khi mở mắt ra, Trần Tử Kiêm đang quay lưng về phía ánh sáng, đường nét khuôn mặt không rõ ràng lắm, nhưng đôi mắt khi nhìn Giang Đồng dù cho có vẻ mệt mỏi, vẫn luôn rất sáng.

“Tắm đi anh.” Giang Đồng thở nhẹ, cúi xuống, cẩn thận bọc kín vết thương trên đầu gối hắn.

Trước khi đi, Trần Tử Kiêm kéo tay anh lại.

“Em qua phòng tắm bên cạnh.” Giang Đồng nói.

Đôi mắt anh vẫn còn đọng chút hơi nước chưa tan hết.

“Không cần đâu, dù sao cũng là tắm mà.” Trần Tử Kiêm đi tới chỗ vòi hoa sen, đưa tay mở nước nóng.

“Qua đây.” Hắn đưa tay về phía anh.

…

Hơi nóng trong phòng tắm tỏa ra, Trần Tử Kiêm ôm lấy Giang Đồng từ phía sau, đẩy cửa ra.

Sương trắng tản đi, mặt Giang Đồng ửng đỏ, bị Trần Tử Kiêm kề sát bên, bước từng bước ra ngoài.

“Buồn ngủ quá…” Anh nghiêng đầu tựa vào người Trần Tử Kiêm, mí mắt rũ xuống kiểm tra vết thương trên chân hắn.

May mà được bọc kỹ, không bị ướt mấy. Giang Đồng giúp hắn gỡ ra, vo tròn lớp màng bọc thực phẩm, ném vào thùng rác bên cạnh.

Chiếc giường mềm mại và êm ái, Trần Tử Kiêm ôm chặt lấy Giang Đồng, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Trần Tử Kiêm ngủ say, nhưng Giang Đồng lại không còn thấy buồn ngủ nữa. Anh lắng nghe hơi thở đều đều của hắn, ánh mắt dừng lại trên phần cổ hắn, vô thức suy nghĩ đến một vài chuyện.

Từ khi có ký ức, số lần Giang Mẫn và Đới Nguyệt Mạn cãi nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay. Không phải vì Giang Mẫn thường xuyên không có mặt ở nhà, mà vì giữa họ có một cách chung sống nhất định. Cách chung sống này cũng bao gồm cả Giang

Đồng, nên anh có thể cảm nhận được dù chỉ là một chút lơ là của người mình yêu.

Bây giờ nghĩ lại, quan điểm về tình cảm của Giang Đồng chịu ảnh hưởng rất lớn từ bố mẹ. Anh sẵn sàng trao đi niềm tin tuyệt đối, đồng thời cũng mong nhận lại sự đáp trả thuần khiết nhất.

Có một khoảng thời gian, Giang Đồng đặc biệt ghen tị với bố mẹ mình, sau đó dần dà không còn tin rằng sẽ có một người như thế đang đợi mình nữa. Trong hơn một năm trước khi chia tay Tống Dục, anh thực ra đã chuẩn bị sẵn sàng rời đi. Nếu không có được tình yêu như mong muốn, anh thà từ bỏ còn hơn.

Cho đến khi gặp Trần Tử Kiêm, một người trầm lặng, nhưng không điều gì là không làm, một người không giỏi biểu đạt, một người có cuộc đời rất khác với anh, từng trải rất nhiều khó khăn nhưng vẫn luôn giữ vững chân thành.

Hắn cũng giống những người khác, có một người để yêu, chỉ là so với nhiều người, hắn vụng về và chậm chạp hơn một chút.

Nhưng cuộc đời còn rất dài, Giang Đồng cảm thấy biết ơn thời gian.

Hai người cùng nhau ngủ một giấc thật sâu và dài.

Rèm cửa kéo kín, Giang Đồng hoàn toàn không biết trời đã sáng từ lúc nào.

Khi tỉnh dậy, cả căn phòng tối om. Vì ngủ quá lâu nên đầu óc Giang Đồng vẫn còn mơ hồ, có chút không phân biệt được quá khứ và hiện tại.

Người ở bên cạnh rất ấm áp, Giang Đồng cảm thấy dễ chịu, liền rúc vào, áp mặt lên lồng ng.ực Trần Tử Kiêm, cọ vào làn da nóng hổi ấy.

Trần Tử Kiêm dường như đã tỉnh từ lâu, hắn vuốt nhẹ tóc sau gáy Giang Đồng, từng chút một chạm vào, m.ơn tr.ớn. Giang Đồng thấy rất thoải mái, ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt sáng rực của hắn.

“Anh dậy lúc nào vậy?” Giang Đồng hỏi.

“Chưa lâu lắm.”

Tỉnh táo hơn một chút, việc đầu tiên Giang Đồng làm là hỏi về vết thương của Trần Tử Kiêm.

Anh không dám chạm vào, chỉ đưa tay sờ nhẹ cánh tay hắn: “Hôm qua có đau không? Theo lý mà nói thì sau khi nghỉ ngơi, vết thương sẽ đau hơn một chút đấy.”

“Thật sự không sao đâu.” Trần Tử Kiêm cúi xuống hôn lên trán anh, “Đỡ hơn nhiều rồi.”

Giang Đồng chớp mắt, vòng tay bên ngoài ôm lấy eo Trần Tử Kiêm, nhẹ nhàng vu.ốt ve tấm lưng rộng.

“Ngủ đủ chưa em?” Trần Tử Kiêm áp sát, giữ lấy eo anh, kéo vào lòng.

Giang Đồng lười biếng đáp một tiếng, cổ tay bị Trầm Tử Kiêm kéo nhẹ, thế là thuận thế bò lên người hắn.

“Hôm nay mới là ngày thứ hai thôi đấy.” Giang Đồng nhắc.

Anh nghiêng đầu một bên, áp mặt vào xương quai xanh Trần Tử Kiêm, chóp mũi vừa vặn tựa lên động mạch ở cổ hắn. Nhịp đập mạnh mẽ ấy không hiểu sao lại khiến Giang Đồng cảm thấy an tâm.

“Anh bị thương ở đầu gối thôi, có liên quan gì chỗ khác đâu.” Trần Tử Kiêm nắm lấy eo Giang Đồng, hơi nhấc người anh lên.

Giang Đồng không nhịn được khẽ cười, nhưng eo vẫn rất nghe lời mà nâng lên theo.

Trần Tử Kiêm vỗ nhẹ vào mông anh, bàn tay lớn trượt xuống, giữ lấy đùi trong, nói: “Em ngồi lên là được.”

Sau khi tỉnh ngủ, Giang Đồng có chút tinh thần hơn, nhưng kết thúc rồi vẫn có hơi mệt, lười biếng nằm trên người Trần Tử Kiêm.

Mồ hôi lấm tấm trên cổ, Giang Đồng mở mắt, dùng đầu ngón tay lần theo một giọt mồ hôi đang chảy xuống, ngón trỏ trượt qua ngực Trần Tử Kiêm, đến gần bụng dưới thì bị hắn giữ lại.

“Làm gì đấy?” Trần Tử Kiêm khẽ nheo mắt.

Giang Đồng còn chưa kịp nói, điện thoại bị họ ném trên giường vang lên.

Hai người lật qua lật lại mới tìm được, hóa ra nó bị cuộn trong chăn. Là điện thoại của Trần Tử Kiêm, hắn lấy ra xem, người gọi đến lại là Trần Tải.

Nếu như không có chuyện gì đặc biệt thì Trần Tải rất hiếm khi chủ động gọi cho Trần Tử Kiêm.

Màn hình sáng lên, Giang Đồng cũng thấy được tên hiển thị, anh im lặng rúc vào người hắn.

Trần Tử Kiêm vuốt nhẹ tấm lưng trần của anh rồi nhận điện thoại.

“Ba, có chuyện gì thế?” Lúc nghiêm túc nói chuyện, Trần Tử Kiêm mới phát hiện giọng mình vừa khàn vừa lơ lửng, bèn khẽ hắng giọng.

“Vẫn chưa dậy à?” Trần Tải dường như không quá ngạc nhiên, “Trước đó con nói đi cứu hộ, hôm qua về rồi đúng không?”

“Vâng.” Lúc này Trần Tử Kiêm mới nhớ ra mình từng nói với ông chuyện đó.

“Về đến nơi cũng không báo một tiếng.” Trần Tải hỏi thăm tình hình sức khỏe của hắn, hắn đều trả lời từng cái một.

“Khi nào thì con quay lại làm việc?”

“Tuần sau ạ.” Trần Tử Kiêm nói.

Khi hắn nói chuyện điện thoại, Giang Đồng tròn xoe mắt, cằm chống lên xương quai xanh của hắn, ánh mắt mang theo chút tò mò xen lẫn ngại ngùng.

Trần Tử Kiêm để ý thấy, bèn cười khẽ. Hắn phát hiện mỗi khi vừa làm tình xong, người Giang Đồng sẽ trở nên rất mềm mại, không nhịn được mà bóp nhẹ vào chỗ có thịt của anh, bị Giang Đồng đưa tay đập nhẹ.

“Ba quyên góp hai triệu cho khu vực bị thiên tai rồi.” Trần Tải nói.

Bất ngờ nghe thấy, Giang Đồng sững lại, nhưng Trần Tử Kiêm không quá kinh ngạc, chỉ “ừ” một tiếng.

Bọn họ không nói chuyện lâu, chỉ vài câu đơn giản rồi dập máy.

Trần Tử Kiêm tiện tay ném điện thoại sang một bên, cau mày vỗ nhẹ vào sau gáy Giang Đồng: “Bình thường làm việc vất vả thế, phải ăn nhiều một chút.”

Chỉ là câu quan tâm đơn giản thôi, nhưng không hiểu sao vào tai Giang Đồng lại thấy dễ chịu, rất thích.

Anh nhắm mắt, thò tay ra khỏi chăn, lần mò tìm mặt hắn. Bàn tay xoa tới xoa lui một hồi, Trần Tử Kiêm không muốn bị cọ vào, bèn rướn cổ né tránh. Hai người quấn lấy nhau một lúc, Giang Đồng lẩm bẩm: "Vậy bây giờ em đói rồi..."

"Anh đi nấu cơm."

Năng lực hành động của Trần Tử Kiêm rất mạnh, Giang Đồng vừa nói xong hắn đã muốn ngồi dậy. Bàn tay hắn chống xuống nệm mềm, nhưng lại bị Giang Đồng giữ lại.

"Ý em là chúng ta ra ngoài ăn, anh đừng nấu nữa."

"Trước khi về anh đã dặn dì mua sẵn đồ ăn rồi." Trần Tử Kiêm cúi người xuống, hôn lên mặt Giang Đồng mấy cái.

"Nấu cơm thôi mà, không sao đâu."

Giang Đồng lờ mờ "ừ" một tiếng. Người anh quá ấm, Trần Tử Kiêm không nỡ buông ra, lại vùi đầu vào hõm cổ anh, hung hăng hôn mấy cái, hít sâu vài hơi.

"Vậy đổi thuốc trước đi, xong rồi anh hãy nấu." Giang Đồng đẩy nhẹ vai hắn, Trần Tử Kiêm mới chịu ngồi dậy.

Thuốc được đặt trên bàn trà trong phòng khách, Giang Đồng nhảy xuống giường, không đi dép, chạy đi lấy về thật nhanh.

Anh bật đèn đứng, khoanh chân ngồi trên giường, lấy từng món trong túi ra.

Trần Tử Kiêm nhìn Giang Đồng bận rộn một lúc, tự giác xắn cao tay áo, đến khi Giang Đồng cầm tăm bông lại gần, hắn tựa vào đầu giường, nửa ôm anh vào lòng.

Ý tứ rất rõ ràng, Giang Đồng nhìn hắn một cái, vén chăn ra ngồi lên đùi hắn.

Lớp gạc dán tối qua vẫn còn nguyên vẹn, Giang Đồng rất chậm rãi bóc ra, liếc nhìn vết thương.

Đúng là đã đỡ hơn rồi, anh yên tâm hơn một chút, nhanh chóng và tỉ mỉ bôi thuốc lên hai khuỷu tay Trần Tử Kiêm.

Đến đầu gối, Giang Đồng mới xoay người, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Trong không khí thoang thoảng mùi thuốc, Giang Đồng ngửi quen rồi, không thấy khó chịu.

“Khó ngửi à?” Trần Tử Kiêm hỏi.

“Không đâu.” Giang Đồng đỡ lấy bắp chân hắn, dán miếng băng keo cuối cùng lên.

Sau khi rời giường, Trần Tử Kiêm đi nấu cơm, còn Giang Đồng thì muốn đi tắm lại lần nữa.

Máy hút mùi vẫn bật, trong bếp rất ồn nên Trần Tử Kiêm không nghe thấy tiếng tin nhắn trên điện thoại.

Một chiếc nồi nhỏ đặt bên cạnh đang hầm chè đậu xanh mà Giang Đồng thích uống. Khi chè chín, Trần Tử Kiêm ghé lại gần, dùng muỗng múc một ít nếm thử, cảm thấy vị ngọt hơi nhạt liền tắt bếp, đi ra ngoài bếp lấy đường phèn.

Đường được hắn đựng trong một chiếc hũ nhỏ. Trần Tử Kiêm vừa cầm hũ đường lên, còn chưa bước vào bếp thì nghe thấy tiếng ổ khóa cửa vang lên.

Bước chân hắn khựng lại, hiếm khi rơi vào trạng thái đầu óc trống rỗng như thế này.

Giây tiếp theo, cánh cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, lộ ra gương mặt đang tươi cười của Trần Tải.

“Con trai, ba biết ngay là con ở nhà mà.” Ông xách theo mấy túi đồ lớn nhỏ từ siêu thị, đặt hết xuống sàn, cúi người tìm dép đi trong nhà cho mình.

“Ba tới đây làm gì?” Trần Tử Kiêm vẫn còn cầm hũ đường, tiến lên vài bước.

Vào thời gian này mà có thể tự do ra vào nhà hắn, ngoài Trần Tải ra thì chẳng còn ai khác. Lúc mua căn hộ này, hắn lấy hai bộ chìa khóa, một bộ để dùng, một bộ đưa cho Trần Tải.

Đến lúc này Trần Tử Kiêm mới muộn màng nhớ ra chuyện quan trọng đó.

“Cái gì mà ba tới làm gì là sao? Ba đã nhắn cho con bao nhiêu tin rồi, hôm nay họp xong thuận đường ghé qua đây, nhân tiện đi dạo siêu thị gần nhà con một chút. Sáng nay ba còn gọi điện cho con mà, biết con nghỉ ngơi nên mới tới đấy.”

Vì trong nhà không thường xuyên có khách, Trần Tử Kiêm chỉ chuẩn bị hai đôi dép nam. Một đôi hắn mang hằng ngày, đôi còn lại chỉ khi nào Trần Tải đến mới dùng, nhưng hôm qua hắn đã đưa cho Giang Đồng.

Thế là Trần Tải phải cúi người lục lọi trong tủ giày khá lâu, nghi hoặc hỏi: “Đôi dép còn lại đâu rồi?”

Giang Đồng vẫn còn đang tắm trong phòng hắn. Trần Tử Kiêm cân nhắc xem bây giờ nên khiến ba hắn thất vọng khi nhìn thấy hắn rồi rời đi, hay uyển chuyển nói sự thật để ông ở lại.

Câu hỏi này không dễ trả lời, khiến Trần Tử Kiêm đứng yên tại chỗ, trông như thể bị đơ người. Trần Tải càng thêm nghi hoặc: “Con đứng đó làm gì thế?”

“Không có gì, ba cứ vào đi, khỏi thay dép.” Trần Tử Kiêm liếc nhìn ông một cái, xoay người trở về phòng.

Trần Tải vừa ngẩng đầu thì nghe tiếng cửa phòng đóng sầm lại.

Trần Tải: "…"

Lúc này, Giang Đồng đã tắm xong, anh mặc một chiếc áo rộng rãi của Trần Tử Kiêm, gương mặt bị hơi nước hong đến đỏ ửng, đuôi tóc vẫn còn ướt.

Trần Tử Kiêm đứng sát bên Giang Đồng, dùng ngón tay vò nhẹ tóc anh, xác nhận không quá ướt đến mức cần sấy khô mới buông ra. Hắn nắm lấy tay anh, nói: "Ba anh đến rồi."

"A…" Giang Đồng sững người một giây.

"Ý anh là, chú đang trên đường tới… phải không?"

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân tiến lại gần, ngay sau đó, giọng Trần Tải tràn đầy khí thế gọi tên Trần Tử Kiêm, rồi không chút do dự đẩy cửa phòng ra.

Giang Đồng vẫn còn được Trần Tử Kiêm ôm nửa người, nghiêng người sang một bên, trợn tròn mắt nhìn Trần Tải.

Trên người anh còn vương hơi nước, chiếc áo thun cổ tròn để lộ một đoạn cổ với đầy dấu vết đỏ hồng, đầu ngón tay đặt trên cánh tay Trần Tử Kiêm, ánh mắt có chút sững sờ.

"À…" Trần Tải xấu hổ buông tay khỏi nắm cửa, liếc nhìn Trần Tử Kiêm, "Nhà có người sao không nói trước?"

Trần Tử Kiêm bước lên chắn trước mặt ông, "Đang chuẩn bị nói cho ba rồi đây."

Giang Đồng đứng sau hắn, vô thức nuốt khan.

【Tác giả có lời muốn nói】

Trần Tải: Muốn tạo surprise cho con trai— ôi thôi thôi thôi…

Chương 41: Sống chung

Cửa phòng lại một lần nữa đóng lại, Giang Đồng còn phải thay bộ đồ khác, Trần Tử Kiêm cùng Trần Tải bước ra phòng khách.

“Có thuốc lá không?” Trần Tải hỏi.

Ông đưa tay ra với Trần Tử Kiêm, nhưng rồi ngập ngừng một giây lại rụt về: “Thôi bỏ đi, lỡ đâu bác sĩ người ta không thích mùi thuốc lá.”

“Em ấy không sao.” Trần Tử Kiêm nói vậy, nhưng vẫn không đưa thuốc cho ông.

Trần Tải ngồi xuống sofa, hai tay chống lên đầu gối, thở dài một hơi rồi mới ngước mắt nhìn Trần Tử Kiêm.

Hắn mặc bộ đồ ở nhà dài tay, khuỷu tay và đầu gối đều bị vải che khuất, Trần Tải chỉ nhìn thấy vết sẹo trên xương mày của hắn.

“Còn chỗ nào bị thương nữa không?” Trần Tải hỏi.

“Không có gì đâu.” Trần Tử Kiêm xắn tay áo lên cho ông xem.

Động tác này quá quen thuộc, Trần Tải lập tức nhớ lại hồi nhỏ, Trần Tử Kiêm cũng thường xuyên bị trầy trụa như vậy.

Trần Tải không phải người giỏi chăm con, vì kinh doanh thất bại mà chìm đắm trong cuộc đời của chính mình, ít khi để tâm đến Trần Tử Kiêm. Lúc Trần Tử Kiêm mang thương tích về nhà, ông cũng chỉ gọi hắn đến trước mặt, bảo cho ông xem một chút.

Chớp mắt một cái mà đã hơn mười năm trôi qua.

“Hôm qua đi bệnh viện rồi, không có vấn đề gì.” Trần Tử Kiêm lại kéo tay áo xuống.

Trần Tải xua tay, ngẩng đầu lên hai lần, mới lên tiếng: “Con với Giang Đồng… ? Ba nhớ hai đứa là bạn cấp ba, ý là sao đây?”

“Đúng như ba nghĩ đấy.” Trần Tử Kiêm vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản, nhưng Trần Tải lại cảm thấy tim mình trùng xuống.

“Cậu ấy cũng rất giỏi…” Trần Tải cúi đầu, nghĩ đến ba mẹ Giang Đồng, lại càng thêm đau đầu. “Ba mẹ cậu ấy có biết không?”

Trần Tử Kiêm lắc đầu: “Bọn con mới quen nhau chưa lâu.”

“Tốt lắm, tốt lắm, vậy là ba vẫn còn cơ hội lấy điểm cho nhà mình…” Trần Tải trầm ngâm, “Giang Đồng là bác sĩ, con nói xem, hay là ba quyên góp thêm chút tiền?”

Trần Tử Kiêm: “…”

Trong lúc Trần Tải còn đang suy nghĩ, Giang Đồng mở cửa phòng bước ra.

Tiếng cửa vang lên, Trần Tải lập tức quay đầu lại, khiến Giang Đồng hơi ngây người.

Anh thay một chiếc áo thun dài tay, ăn mặc chỉnh tề, ngay cả tóc cũng đã được sấy khô, đầu tóc gọn gàng không còn nhỏ nước nữa.

“Tiểu Đồng à,” Trần Tải đứng dậy, “Hai đứa mới ngủ dậy sao? Lúc nãy trước khi tới chú không hỏi rõ, thật ra hôm nay chú chỉ tiện thể ghé ngang đưa ít đồ cho Tiểu Kiêm, lát nữa chú còn có hẹn ăn cơm với bạn.”

“Bây giờ chú đi luôn ạ?” Giang Đồng bước lại gần, đứng bên cạnh Trần Tử Kiêm.

“Ừ ừ.” Trần Tải gật đầu, chỉ vào mấy túi đồ trên bàn. “Mấy thứ này chú mua cho hai đứa, lát nữa xem có gì thích ăn không.”

Ông đi ra đến cửa, Trần Tử Kiêm đi theo sau, lúc Trần Tải định mở cửa, hắn giơ tay ra.

“Ba, đưa con chìa khóa.”

Trần Tải nhìn Trần Tử Kiêm một cái, im lặng lấy chìa khóa ra đưa.

“Thế chú đi trước nhé,” Trần Tải lách người qua Trần Tử Kiêm, vẫy tay với Giang Đồng, “Hôm nào kêu Tiểu Kiêm dẫn con về nhà chơi nha.”

Giang Đồng cười nói được ạ, ngay giây sau, Trần Tải liền “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Không gian trong nhà yên tĩnh trong chốc lát, Trần Tử Kiêm cầm chìa khóa đi tới, nắm lấy tay Giang Đồng, đặt vào lòng bàn tay anh.

“Đưa em giữ.”

Chìa khóa không lớn lắm, hơi lạnh, Giang Đồng khép chặt tay, vừa ngẩng đầu đã bị Trần Tử Kiêm nắm gáy kéo lên hôn.

Đôi môi khẽ chạm vào nhau, lưu lại một chút ấm áp, Trần Tử Kiêm hỏi: “Có đói không em?”

Thế nhưng lúc này chuyện đói hay không không còn quan trọng nữa. Giang Đồng theo Trần Tử Kiêm vào bếp, trên bàn có hai món đã nấu xong, chỉ còn lại một đĩa rau xào đơn giản. Trần Tử Kiêm bật lại bếp ninh chè đậu xanh, Giang Đồng đứng cạnh

nhìn hắn nấu ăn, rồi đột nhiên hỏi: “Chú có phải đã nhận ra rồi không?”

“Ừm,” Trần Tử Kiêm khẽ cười, “Không sao đâu, ba anh chấp nhận, ông ấy thích em lắm.”

Giang Đồng chớp mắt, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Lần sau em sẽ đến gặp ông ấy một cách đàng hoàng hơn.”

Lúc này, vừa vặn Trần Tử Kiêm đang cho rau vào chảo, dầu b.ắn ra chút ít, hắn liền nghiêng người chắn cho Giang Đồng.

Mắt hắn vẫn chăm chú nhìn vào chảo, làm việc đời thường nhất, bình dị nhất, tràn đầy hơi thở cuộc sống.

“Không cần quá trang trọng đâu.”

Hai người họ vừa mới ở bên nhau, hắn không muốn tạo áp lực cho Giang Đồng.

Nhưng dường như Giang Đồng không nghe thấy, anh không đáp lại mà xoay người rời khỏi bếp.

Ánh mắt Trần Tử Kiêm dõi theo bóng lưng anh, chẳng bao lâu sau, Giang Đồng quay lại, đứng dựa vào bàn đảo bếp, cúi đầu gõ tin nhắn trên điện thoại.

Món rau cuối cùng đã xào xong, Trần Tử Kiêm cầm dĩa đi tới bên Giang Đồng, khẽ chạm vào eo anh, hạ giọng nói: “Ăn cơm thôi.”

Hai người ngồi vào bàn ăn, lúc này Giang Đồng mới lên tiếng: “Em vừa báo với ba mẹ rồi.”

Động tác của Trần Tử Kiêm hơi khựng lại: “Em nói gì với họ?”

Giang Đồng húp một ngụm chè đậu xanh: “Em nói với họ là em có người yêu rồi.”

Chiếc bát sứ đặt lên bàn, phát ra một tiếng lạch cạch rất nhẹ.

Đầu óc Trần Tử Kiêm xoay chuyển chậm hơn một chút, phản ứng không kịp.

“Thật ra họ đã đoán ra từ trước rồi, còn nhớ có một tối em bảo mình từ nhà về không?”

Giang Đồng vừa nói vậy, Trần Tử Kiêm liền nhớ lại.

Hôm đó họ đã xa nhau quá lâu, Trần Tử Kiêm nhớ anh đến không chịu nổi, chẳng nghĩ ngợi gì đã lái xe đến dưới nhà anh. Sau đó mới biết Giang Đông vừa về nhà.

“Họ đều có ấn tượng với anh, còn bảo muốn gặp anh nữa.” Giang Đồng nhìn sắc mặt Trần Tử Kiêm, tuy không biểu hiện rõ ràng, nhưng anh biết hắn có chút căng thẳng.

“Vậy lần sau hẹn ngày đi, anh sẽ đến.”

Giang Đồng khẽ cười, hơi ngả người về sau, tựa vào lưng ghế, đưa tay vu.ốt ve tấm lưng Trần Tử Kiêm, ngón tay mân mê trên sống lưng hơi nhô lên của hắn.

“Đừng lo, em ở bên anh mà.”

Có lẽ chuyện này quá trang trọng, Trần Tử Kiêm không thấy phiền, chỉ là lo lắng ba mẹ Giang Đồng không hài lòng.

Hắn biết mình không nên nghĩ vậy ngay từ đầu, nhưng đây là thói quen từ trước đến nay của hắn.

“Trần Tử Kiêm là người rất tốt,” Giang Đồng dựa trán vào lưng hắn, giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy trịnh trọng “Em nói đấy.”

Căn phòng yên tĩnh một lúc, Trần Tử Kiêm hơi nghiêng đầu, khẽ chạm môi lên mặt Giang Đồng.

“Chuyển đến ở với anh đi, chỗ làm của chúng ta cùng một hướng, sau này anh đưa em đi làm.”

Hôm dọn nhà đúng vào cuối tuần, Giang Đồng đã sắp xếp xong hết đồ đạc từ trước. Mấy ngày trước, Từ Phi gọi điện, nói rằng bữa cơm đã hứa với Giang Đồng lần trước vẫn chưa kịp thực hiện, nhân tiện hẹn tối nay cùng ăn.

Thời tiết lại oi bức hơn, người Trần Tử Kiêm vốn ấm áp quanh năm, giờ cũng bắt đầu mặc áo ngắn tay. Hắn thu dọn xong trước, khi bước vào phòng thì Giang Đồng vẫn mặc đang chậm rãi một chiếc áo dài tay mỏng tang.

Trần Tử Kiêm không giục, chỉ đứng bên giường, kẹp nửa điếu thuốc trong tay, cúi mắt nhìn anh.

Tối hôm qua cả hai chẳng ngủ được bao nhiêu, trưa nay Trần Tử Kiêm dậy nấu ít cháo, họ ăn một bữa đơn giản rồi lại ôm nhau ngủ tiếp.

Thấy sắp đến giờ hẹn ăn tối với Từ Phi, Trần Tử Kiêm mới vỗ nhẹ mông Giang Đồng gọi anh dậy.

Giang Đồng còn mơ màng, tóc hơi rối, hai đầu gối tì xuống giường, chậm chạp bò đến mép, giơ tay ôm lấy eo Trần Tử Kiêm, không nói gì mà chỉ dụi mặt vào bụng hắn.

Cơ bụng Trần Tử Kiêm rắn chắc, rất cứng, thật ra chẳng dễ chịu gì, nhưng lại ấm áp, khiến Giang Đồng rất thích.

Sợ tàn thuốc làm bỏng anh, Trần Tử Kiêm dụi tắt điếu thuốc vào gạt tàn trên tủ đầu giường, rồi lập tức nhấc bổng Giang Đồng lên.

Anh còn chưa mặc xong quần, hai chân quấn lấy hông Trần Tử kiêm.

“Em có mệt quá không?” Trần Tử Kiêm ngẩng đầu nhìn mặt Giang Đồng.

Mắt anh vẫn hơi sưng, gần đây còn bị dị ứng do thời tiết chuyển mùa, chóp mũi đỏ ửng.

“Nếu không ổn thì cứ nói với Từ Phi một tiếng, đừng khách sáo, muốn ăn lúc nào chẳng được.”

“Em không sao.” Giang Đồng nhắm mắt nằm sấp một lúc, rồi vỗ nhẹ vai Trần Tử Kiêm. “Được rồi, để em mặc quần vào rồi đi ngay.”

“Ừm.” Trần Tử Kiêm không vội đặt anh xuống mà còn nhấc bổng lên một cái nữa.

Giang Đồng không kịp đề phòng, lập tức ôm chặt cổ Trần Tử Kiêm, bật cười: “Trần Tử Kiêm, anh trẻ con quá đấy!”

“Không có trẻ con.” Trần Tử Kiêm vùi mặt vào cổ Giang Đồng, hít nhẹ vài cái rồi mới chịu thả xuống.

“Ăn xong mình về dọn nốt.”

Vì vết thương chưa lành hẳn nên tối nay Trần Tử Kiêm không uống rượu, hắn lái xe chở anh đến nơi hẹn.

Thương Hiểu Tinh và Từ Phi đến cùng nhau, cũng chỉ sớm hơn họ năm, sáu phút.

Trên bàn đã rót sẵn bốn tách trà, Từ Phi vẫy tay gọi họ lại.

“Lâu rồi không gặp bác sĩ Giang nhé.” Từ Phi cười nói.

“Về từ đợt cứu hộ xong là tôi cũng nghỉ ngơi luôn.” Giang Đồng kéo ghế ngồi xuống, cùng phía với Trần Tử Kiêm.

Trần Tử Kiêm không nói gì, chỉ đẩy cốc nước về phía anh. Khi Giang Đồng giơ tay cầm cốc, Thương Hiểu Tinh nhìn lướt qua ngón tay anh, thoáng ngây người.

“Lần trước ở khu vực thiên tai, chúng ta cũng có gặp nhau rồi.” Thương Hiểu Tinh tỉnh bơ hớp một ngụm trà.

Mọi người đều đã quen thuộc nên không khách sáo gì nữa, món ăn vừa dọn lên là bắt đầu dùng bữa.

“Tuần sau tôi định nghỉ phép năm.” Thương Hiểu Tinh nói.

“Năm nay sớm vậy?” Từ Phi hỏi.

“Sinh nhật bà ngoại tôi, tôi muốn về quê thăm bà.” Bà ngoại Thương Hiểu Tinh đã lớn tuổi, quan hệ giữa hai bà cháu rất tốt, mỗi năm cậu ta đều tranh thủ thời gian về thăm bà.

Nói đến đây, Thương Hiểu Tinh dừng đũa, hỏi: “Năm nay Nhị ca định nghỉ phép lúc nào?”

Những năm trước, Trần Tử Kiêm toàn dồn nghỉ phép về cuối năm, có năm thậm chí còn chẳng nghỉ ngày nào.

Trên bàn có món Giang Đồng thích, Trần Tử Kiêm không kiêng dè ai, gắp cho anh một miếng trước, rồi mới đáp: “Chưa biết.”

Đến cuối bữa ăn, Từ Phi đi thanh toán, Thương Hiểu Tinh vào nhà vệ sinh. Giang Đồng thấy họ rời bàn, liền nghiêng người lại gần Trần Tử Kiêm hơn, đan tay vào tay hắn dưới gầm bàn.

“Năm nay mình cùng nghỉ phép, như vậy sẽ có thể đi chơi rồi.” Giang Đồng cúi đầu, chống tay lên vai Trần Tử Kiêm, trán tựa vào mu bàn tay mình, mắt nhìn xuống sàn.

Vì ánh sáng bị cơ thể hai người che khuất nên tầm nhìn trở nên tối hơn. Giang Đồng siết nhẹ tay Trần Tử Kiêm, lần tìm tách rời

năm ngón tay hắn, đan xen vào giữa, nhẹ kéo một cái. Cảm thấy mình có hơi trẻ con, anh khẽ bật cười.

Trên tóc Giang Đồng phảng phất một mùi hương nhàn nhạt, Trần Tử Kiêm đã quá quen thuộc với mùi hương ấy.

Khi Thương Hiểu Tinh quay lại, cảnh tượng trước mắt chính là thế này—

Giang Đồng tựa vào Trần Tử Kiêm, cả gương mặt vùi sâu, chỉ lộ ra đỉnh đầu. Trần Tử Kiêm vẫn ngồi im, hơi nghiêng người, mặt cũng cúi xuống, một tay đặt trên bàn, vô thức gõ nhẹ.

Họ trông rất giống những người đã say rượu, đều là một người tựa vào người kia.

Không biết hai người đang nói gì, nhưng Thương Hiểu Tinh thấy Trần Tử Kiêm hơi nhếch môi, nở một nụ cười nhạt.

Nhà hàng hôm nay là do em gái của Từ Phi chọn giúp. Thông thường, mấy người trong cục cảnh sát bọn họ thích ăn ở các quán ven đường hơn, nhưng lần này để bữa tiệc cảm ơn thêm phần trang trọng, Từ Phi đã chọn từ danh sách hơn mười nhà hàng em gái giới thiệu, cuối cùng quyết định đến nơi này, một nhà hàng có phong cách quán rượu.

Để tạo bầu không khí, ánh đèn trong quán là ánh sáng ấm áp màu vàng nhạt, mỗi bàn ăn đều có vài cây nến đặt ở giữa, tổng thể không quá sáng.

Thực ra trước đây Thương Hiểu Tinh đã có chút nghi ngờ về mối quan hệ của họ, nhưng vẫn chưa dám chắc chắn. Nhị ca nhiều năm như vậy không có bạn gái, cậu ta sớm đã đoán hắn có thể thích đàn ông. Đến khi Giang Đồng xuất hiện, Trần Tử Kiêm bắt đầu có những thay đổi rõ ràng, khiến Thương Hiểu Tinh dần dần cảm nhận được điều đó.

Hơn nữa gần đây trên cổ Trần Tử Kiêm có thêm một sợi dây chuyền, lúc nào cũng giấu dưới áo không để người khác nhìn thấy. Thương Hiểu Tinh thân với hắn nên đã sớm phát hiện đó là một chiếc nhẫn. Hôm nay, trên tay Giang Đồng cũng có một chiếc có kiểu dáng giống hệt.

Bọn họ ngồi ở góc khuất trong nhà hàng, sau ánh nến chập chờn, Trần Tử Kiêm hơi nghiêng đầu, tìm đến môi Giang Đồng. Gương mặt hắn che khuất Giang Đồng, trong tầm mắt của Thương Hiểu Tinh không thể nhìn thấy, nhưng có lẽ họ đã trao nhau một nụ hôn rất ngắn. Trần Tử Kiêm giơ tay vuốt nhẹ vành tai Giang Đồng, anh khẽ cười, rồi lại rúc mặt xuống.

Từ Phi thanh toán xong, đi đến bên cạnh Thương Hiểu Tinh, hỏi cậu ta đang nhìn gì.

“Chuyện tình đẹp như mơ.” Thương Hiểu Tinh dùng một từ mới học được trên mạng xã hội, tiếc nuối vỗ vai Từ Phi.

Tên nhóc này cũng giống mình, đến giờ vẫn chưa có người yêu.

Bữa tối kết thúc khá sớm, Trần Tử Kiêm và Giang Đồng lên xe chuẩn bị về nhà mới.

Thương Hiểu Tinh và Từ Phi bắt xe về, đứng bên đường vẫy tay chào tạm biệt. Giang Đồng vừa thắt dây an toàn vừa nói.

“Lần sau gặp nhé, có rảnh thì cứ gọi tôi đi ăn cùng.” Giang Đồng cười.

Thương Hiểu Tinh một tay đút túi quần, mặt đầy vẻ vui vẻ, vẫy vẫy tay với họ: “Được được được, lần sau Giang bác sĩ cũng phải uống với bọn tôi đấy.”

Trời đã tối hẳn, lúc về đến khu chung cư cũng chưa đến tám giờ. Trần Tử Kiêm theo sau Giang Đồng lên lầu.

Ở lối vào chất mấy thùng giấy to, đều là đồ đạc Giang Đồng đã thu dọn sẵn.

Họ lần lượt khiêng xuống xe. Đến khi chất đầy cốp sau, ký túc xá cũng trống trơn.

Giang Đồng không ở đây lâu, lúc dọn vào, anh từng nghĩ mình sẽ bắt đầu một cuộc sống mới, không ngờ khi rời đi cũng là để bắt đầu một cuộc sống mới khác.

Giang Đồng khóa cửa, xoay người đi xuống cùng Trần Tử Kiêm, trở lại xe.

Trên đường đi, xe cộ thưa thớt hơn lúc đến.

Trần Tử Kiêm lái xe rất ổn định, ánh đèn đường vàng vọt từng dải từng dải chiếu qua cửa kính.

Giang Đồng dựa vào ghế, mượn ánh sáng ngoài cửa sổ, tháo chìa khóa ký túc xá ra khỏi chùm chìa khóa.

Việc này vốn đã hơi khó, hơn nữa đang ngồi trong xe, tay anh có vẻ hơi run, thử mấy lần mới thành công.

Bây giờ trên chùm chìa khóa chỉ còn lại hai chiếc, một là chìa khóa nhà của bố mẹ, một là chìa khóa căn nhà của anh và Trần Tử Kiêm.

Giang Đồng hơi nghiêng đầu tựa vào ghế, trước mắt là con đường thẳng tắp, trông như một đoạn của dải ngân hà.

Nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ, anh chợt nhớ đến những đêm trên núi tuyết, Trần Tử Kiêm cũng ngồi bên cạnh anh như thế này, lặng lẽ lái xe.

Giang Đồng vốn không phải người hay nói nhiều, với người không thân, anh thường tỏ ra hơi lạnh nhạt, đến mức trước đây

có nhiều người còn nghĩ anh khó gần. Có lẽ vì tính cách như vậy, ngay cả khi đi cùng bạn bè hay đồng nghiệp, anh cũng dễ có thiện cảm với những người "biết nói chuyện". Nhưng sau khi ở bên Trần Tử Kiêm đủ lâu, anh lại càng trân trọng những khoảnh khắc yên tĩnh thế này. Dần dần, anh xem mỗi phút mỗi giây tưởng như trống rỗng ấy đều là thời gian ở bên nhau, rồi nảy sinh một kiểu cố chấp kỳ lạ, dù không làm gì cũng muốn ở cạnh đối phương.

Giang Đồng biết mình đã thay đổi, nhưng anh rất vui vẻ đón nhận điều đó.

Đến đèn đỏ, anh vươn tay bật loa trong xe, để mặc cho tiếng nhạc du dương dần dần lan rộng.

Chưa hết ba bài hát, xe đã đỗ trong gara dưới chung cư của Trần Tử Kiêm.

Giang Đồng xuống xe trước, đứng bên cạnh chờ. Nhìn thấy Trần Tử Kiêm đi tới, anh giơ tay trái lên, lập tức bị kéo vào lòng. Trần Tử Kiêm cúi đầu hôn anh mấy cái, rồi dỗ dành: "Chúng ta khiêng đồ lên trước đã."

Giang Đồng gật đầu, cùng Trần Tử Kiêm từng thùng từng thùng mang lên, đi đi lại lại hai lượt, cuối cùng chỉ còn một thùng, Trần Tử Kiêm bảo anh ở lại nhà để hắn xuống lấy.

Khi trở lại, Giang Đồng đang ngồi trước cửa sổ sát đất, dùng dao rọc giấy mở một cái thùng.

Đèn huỳnh quang trong phòng khách sáng rực, nhưng Giang Đồng lại ngồi nghiêng, hai chân co lại, nửa gương mặt chìm trong bóng tối. Anh tập trung đến mức ngay cả tiếng mở cửa cũng không nghe thấy. Mãi đến khi có tiếng đóng cửa, anh mới quay đầu, vẫy vẫy tay với Trần Tử Kiêm.

“Mai thu dọn cũng được, hôm nay hơi muộn rồi.” Trần Tử Kiêm đi đến, định xem trong thùng có gì thì Giang Đồng bất ngờ đậy lại, còn giơ tay lên, lòng bàn tay đặt trên bắp chân hắn, cố sức đẩy nhẹ một cái chẳng mấy tác dụng.

Anh chống một tay lên mép thùng giấy, cố làm ra vẻ thần bí, quay sang nhìn Trần Tử Kiêm.

Thế là Trần Tử Kiêm dừng bước, ngồi xuống đối diện anh. Bóng dáng cao lớn dần thấp xuống, cuối cùng chỉ cần Giang Đồng khẽ ngẩng đầu là có thể đối diện với hắn.

“Ở chỗ này…” Giang Đồng nghiêng người, giọng nói chậm rãi kéo dài, mang theo chút mơ màng như men say, “Có được không?”

Trần Tử Kiêm im lặng vài giây, rồi cúi xuống ôm trọn Giang Đồng vào lòng, mở đầu bằng một nụ hôn dịu dàng.

Chương 42: Con đường phía trước (Kết thúc chính truyện)

Đới Nguyệt Mạn và Giang Mẫn nói muốn gặp Trần Tử Kiêm không chỉ là nói suông.

Vài tuần sau khi nhắc đến chuyện này, Đới Nguyệt Mạn lại gọi cho Giang Đồng, hỏi khi nào họ có thời gian.

Lúc đó Giang Đồng vừa từ phòng phẫu thuật bước ra, đứng yên suy nghĩ một lúc rồi đáp: "Cuối tuần sau đi, nhưng cuối tuần này con về nhà một chuyến đã."

Vốn dĩ cuối tuần Trần Tử Kiêm cũng phải tăng ca, nghe anh nói muốn về nhà, ngược lại hắn càng yên tâm hơn.

"Mai anh lại phải một mình trông nhà rồi." Giang Đồng nằm trên giường, ngửa mặt nhìn Trần Tử Kiêm đang ngồi bên cạnh.

Cả hai đều đã tắm rửa sạch sẽ, hắn kéo chăn trùm lên người Giang Đồng, đè xuống, vùi mặt vào hõm cổ anh, hung hăng hít sâu vài hơi.

"Mỗi lần anh làm thế…" Giang Đồng thấy hơi nhột, giọng nói mang theo ý cười, "Em có cảm giác như anh đang hít mèo vậy."

"Em là mèo à?" Trần Tử Kiêm hỏi rất bình thản, hoàn toàn không giống như đang đùa.

Hơi thở hắn nặng nề hơn chút, nghiêng đầu, cắn nhẹ lên mạch máu xanh nhàn nhạt bên cổ Giang Đồng.

Giang Đồng nâng tay ôm lấy cổ hắn, hai người nhìn nhau một cái, Trần Tử Kiêm liền giơ tay tắt đèn ngủ.

“Mai anh mấy giờ đi làm?”

Trong tiếng quần áo cọ xát khe khẽ, Giang Đồng khẽ hỏi.

“Anh dậy được.” Hơi thở nóng hổi của Trần Tử Kiêm phả lên mặt Giang Đồng.

Bàn tay thô ráp của hắn lướt qua eo anh, nghe Giang Đồng khẽ rên một tiếng, rồi mới chậm rãi cởi bỏ quần ngủ của anh.

…

Ánh đèn vàng ấm áp trong phòng tắm không quá chói mắt. Giang Đồng dựa vào thành bồn tắm, quay lưng về phía Trần Tử Kiêm, mệt mỏi nhắm mắt, trông như sắp ngủ đến nơi.

Tóc anh hơi ẩm, hắn đưa tay vén những lọn tóc lòa xòa trên trán anh, lòng bàn tay đặt lên phần lưng dưới.

Ngâm nước đủ lâu, hắn mới đứng dậy khỏi bồn.

Mặt nước gợn sóng, Giang Đồng không nhúc nhích, chỉ liếc nhìn vị trí của Trần Tử Kiêm rồi lại cúi đầu.

Lẽ ra anh không nên lo lắng quá sớm về việc tối nay cảnh sát Trần có ngủ đủ hay không, mà phải nghĩ đến chuyện mai mình còn phải về nhà.

Trần Tử Kiêm bế Giang Đồng lên, dùng khăn tắm cẩn thận lau khô, rồi vác lên vai, nhét trở về giường.

Phòng ngủ lại chìm vào bóng tối. Giang Đồng trở mình một nửa, vắt một chân lên người Trần Tử Kiêm, đầu cũng cọ sát vào hắn, lười biếng hỏi: “Lúc nãy anh có để ý giúp em không? Cổ em có vết gì không?”

Bất chợt anh nhắc đến chuyện này, Trần Tử Kiêm cũng không nghĩ đến, bèn vén cổ áo anh lên. Vì chẳng nhìn thấy gì, hắn chỉ dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua.

“Sáng mai dậy rồi xem.”

Một lúc sau, Giang Đồng gật gật cái đầu xù lông, từ trong cổ họng phát ra một tiếng “ừm” khe khẽ.

Tối hôm đó Giang Đồng ngủ rất sâu. Bình thường anh ngủ khá ngoan, nhưng thỉnh thoảng lại thích bám dính lấy Trần Tử Kiêm.

Dù đang chìm trong giấc mộng không chút ý thức, hễ Trần Tử Kiêm dịch ra một chút, chẳng bao lâu sau anh lại mò qua, nhíu mày, tìm lại vị trí của mình trong lòng hắn rồi ngủ tiếp.

Sáng sớm đánh răng, Giang Đồng đứng phía sau Trần Tử Kiêm, một tay vòng qua cổ hắn, nhìn hắn rửa mặt.

“Tối qua em có thức dậy không?” Trần Tử Kiêm hỏi.

Giang Đồng lắc đầu, cầm cốc nước súc miệng.

Cầm anh lấm tấm vài giọt nước, anh nhìn Trần Tử Kiêm qua gương, nói: “Không mà.”

Trần Tử Kiêm bật cười. Giang Đồng chợt hiểu ra hắn đang nhắc đến chuyện gì, nhưng anh không hề lúng túng, xoay người nâng mặt hắn lên.

“Thảo nào sáng nay em lại nằm đè lên anh.”

“Ồ, xem ra người Nhị ca làm giường khá thoải mái nhỉ.” Giang Đồng nhào tới hôn chụt lên môi hắn. Đợi anh chơi đùa đủ, Trần Tử Kiêm mới bế anh ra khỏi phòng tắm.

“Anh nhìn thử cổ em chưa?” Giang Đồng bị Trần Tử Kiêm ném lên giường, kéo cổ áo xuống, nghiêng đầu để hắn nhìn.

Trần Tử Kiêm rũ mắt xuống, ánh nắng lọt qua khe rèm, hắt lên sống mũi cao thẳng của hắn.

“Ừm…” Giọng hắn hơi khàn, mang theo sự lười biếng của buổi sớm.

“Anh có nhìn kỹ không đấy?” Giang Đồng đưa ngón tay chạm vào hầu kết của Trần Tử Kiêm, nhìn ánh mắt mông lung đang dán chặt vào mình.

“Nhìn rồi, không có gì đâu.” Trần Tử Kiêm cúi xuống hôn lên xương quai xanh của anh một cái, sau đó mới nói: “Anh đi làm đây, chiều em về nhà à?”

“Ừm.”

Trần Tử Kiêm ngồi dậy, đứng lên thay quần áo. Giang Đồng gối cả hai tay ra sau đầu, cứ thế nhìn hắn.

Cả hai đều mặc cùng một kiểu đồ ngủ. Trần Tử Kiêm quay lưng về phía Giang Đồng, cởi áo ra. Vết sẹo trên lưng hắn chẳng thể nào biến mất hoàn toàn, vẫn để lại một dấu vết mờ nhạt. Trần Tử Kiêm không mấy để tâm, chỉ là mỗi khi Giang Đồng nhìn thấy hoặc chạm vào, anh lại có chút xót xa.

Bờ vai Trần Tử Kiêm rất rộng, cơ lưng săn chắc, nhưng eo lại hẹp. Đôi khi chỉ cần nhìn hắn mặc quần áo xong xuôi, làtrong đầu Giang Đồng đã có thể tưởng tượng ra đủ thứ linh tinh, tưởng tưởng đến mức mặt cũng nóng bừng lên.

Lúc trên giường Trần Tử Kiêm không hay phát ra tiếng, cũng rất ít nói. Nhưng ngay cả hơi thở của hắn cũng có thể khiến Giang Đồng đắm chìm, cứ như thể thiếu đi giọng nói của hắn, anh liền cảm thấy có điều gì đó không trọn vẹn.

Trần Tử Kiêm biết anh thích nghe, đôi khi cố tình không lên tiếng chỉ để anh chủ động lại gần, bám dính lấy hắn không chịu buông.

Tiếng điều hòa khe khẽ vang lên. Giang Đồng nằm ngửa trên giường, nhất quyết không đắp chăn, một lúc sau bắt đầu thấy lạnh, liền kéo chăn từ dưới người lên.

Trần Tử Kiêm quay đầu lại, thấy dáng vẻ lười biếng của anh liền không nhịn được mà bật cười. Hắn đỡ eo anh, nhấc lên một chút để anh kéo chăn ra dễ hơn.

“Đến nơi thì báo anh một tiếng.” Trần Tử Kiêm cúi xuống cắn nhẹ môi anh. Lúc rời đi, Giang Đồng kéo cổ áo hắn lại, thế là nụ hôn của hắn càng sâu hơn, môi anh bị hôn đến mức bóng loáng.

“Anh đi đây, cục cưng.”

Không biết hắn học từ đâu cách xưng hô này, trước giờ Giang Đồng chưa từng nghe hắn gọi như vậy, chỉ cảm thấy giọng khàn khàn của hắn quá đỗi quyến rũ, làm anh mãi vẫn chưa hoàn hồn.

Ở nhà ngủ đủ giấc, Giang Đồng mới dậy rồi về nhà ba mẹ.

Lúc anh đến, Giang Mẫn và Đới Nguyệt Mạn đều có mặt, hai người đang ngồi ngoài sân đánh cờ tướng.

Hôm nay trời đẹp, nắng có hơi gắt nhưng nhờ có dù che nên vẫn khá dễ chịu.

Giang Đồng xoa đầu con chó, sau đó ngồi trên chiếc xích đu bên cạnh một lát, chờ họ đánh cờ xong.

“Ấy dà, hôm nay mẹ lại thắng rồi này.” Đới Nguyệt Mạn cười uống một ngụm nước, vẫy tay bảo Giang Đồng lại ngồi.

“Đó là vì mẹ ngày càng tiến bộ mà.” Giang Đồng vui vẻ dỗ mẹ, Giang Mẫn bên cạnh chỉ hừ khẽ một tiếng.

“Em phải cẩn thận đấy.” Ông nói với Đới Nguyệt Mạn, “Thằng nhóc này bình thường đâu có nịnh bợ như vậy.”

“Cái gì mà nịnh bợ, con chỉ nói sự thật thôi.” Giang Đồng cầm ly thủy tinh trên bàn nhỏ bên cạnh, rót nửa ly nước ép mới vắt.

Thật ra hôm nay anh về chủ yếu là để nói chuyện đưa Trần Tử Kiêm về ra mắt.

Dù cho Giang Đồng không nói, Giang Mẫn và Đới Nguyệt Mạn cũng đoán được.

Nếu cũng đã nhắc đến rồi, Đới Nguyệt Mạn cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi: “Con sợ mẹ làm khó cậu ấy à?”

Giang Đồng lắc đầu. “Ba mẹ chắc chắn sẽ không làm khó anh ấy, chỉ là con sợ…”

Anh ngẫm nghĩ một chút để tìm từ thích hợp: “Trần Tử Kiêm hơi khác biệt.”

Giang Mẫn đang thu dọn bàn cờ. Bộ cờ làm từ gỗ hoàng hoa lê này do ông đặt làm riêng, lúc nào cũng quý như bảo bối.

“Hai đứa mới bên nhau mấy tháng thôi mà đã vội che chở nhau rồi…” Giang Mẫn còn chưa nói hết câu đã bị Đới Nguyệt Mạn vỗ mạnh lên cánh tay.

“Nói linh tinh gì đấy.”

Giang Mẫn lẩm bẩm: “Anh có ý xấu gì đâu…”

“Thật ra anh ấy không phải người quá tự tin, cũng ít nói, nhưng anh ấy làm rất nhiều thứ. Con chỉ không muốn sau này ba mẹ sẽ vì chưa hiểu rõ mà có thành kiến với anh ấy.”

Giang Đồng ở nhà một đêm, trước khi ngủ còn gọi điện cho Trần Tử Kiêm.

Trong phòng chỉ bật chiếc đèn nhỏ, anh nửa nằm trên đầu giường.

“Mai em có về không?” Trần Tử Kiêm hỏi.

“Sợ em đi không về à?” Giang Đồng cười, “Em về chứ, ăn cơm trưa xong rồi đi.”

“Ừm.” Trần Tử Kiêm dừng một lát, rồi hỏi: “Có cần anh đến đón không?”

Nghe hắn nhắc đến chuyện này, Giang Đồng lập tức hiểu lý do hắn do dự.

Nếu mai hắn đến đón anh trước cửa nhà, mà không vào gặp ba mẹ anh một chút thì cũng không phải phép cho lắm.

“Không cần đâu.” Giang Đồng nói, “Hôm trước em đã nói rồi, ba mẹ muốn gặp anh một lần, tuần sau anh có thời gian không?”

“Có.” Trần Tử Kiêm đáp rất nhanh, Giang Đồng cũng biết hắn chắc chắn sẽ không từ chối.

Hôm sau Trần Tử Kiêm nghỉ phép, lúc Giang Đồng tự bắt xe về nhà, hắn đang đứng bên cửa sổ tưới hoa.

Thời tiết bây giờ ngày càng nóng lên, những bông hoa này rất cần nước.

Rõ ràng chỉ rời đi một đêm, vậy mà khi trở về, Giang Đồng vẫn cảm thấy có chút không quen. Vừa bước vào nhà, anh đã chạy ngay đến dính lấy Trần Tử Kiêm.

Anh vòng tay ôm lấy eo Trần Tử Kiêm, nghiêng mặt dụi lên tấm lưng rộng rắn chắc của hắn, rồi đưa tay vén áo hắn lên, sờ vào cơ

bụng.

“Đồ háo sắc.” Trần Tử Kiêm vừa cười vừa đặt bình tưới xuống, nắm lấy hai tay Giang Đồng.

“Ơ…” Giang Đồng chẳng buồn che giấu, “Cho em sờ thêm chút nữa…”

Đang hứng thú thì Giang Đồng nghe Trần Tử Kiêm hỏi: “Ba mẹ em thích gì? Anh tìm thời gian mua ít quà tặng họ.”

Tay Giang Đồng khựng lại vài giây, rồi rời khỏi lớp áo, vòng qua ôm lấy eo hắn.

“Nói trước nhé, thật sự không cần mua gì quá đắt đâu, ba mẹ em chẳng thiếu gì cả, anh chọn một món có tâm ý là được rồi.”

“Anh không thể không căng thẳng được.” Trần Tử Kiêm vuốt mu bàn tay anh, kéo anh vào lòng. Hắn tựa cằm lên đ.ỉnh đầu Giang Đồng, khẽ thở dài.

“Hôm nghe em nói xong, anh liền mất ngủ.”

Giang Đồng vùi mặt vào ngực hắn, nói: “Họ sẽ rất thích anh. Với cả, dù có không thích thì cũng chẳng sao, là em yêu anh, đâu phải mẹ em yêu anh.”

“Không được.” Trần Tử Kiêm xoa nhẹ sau gáy anh, “Vẫn phải để họ thích anh mới được.”

Cả tuần liền, Trần Tử Kiêm cứ suy nghĩ về việc gặp Đới Nguyệt Mạn và Giang Mẫn. Giang Đồng nhìn đống quà trong nhà ngày một nhiều mà dở khóc dở cười.

Vì có thể phải uống rượu, lần này hai người không lái xe.

Tài xế trong nhà đến đón, quà cáp chất đầy cốp xe. Dù vậy, Trần Tử Kiêm vẫn cảm thấy chưa đủ, lại riêng biệt mua thêm một bó

hoa tươi cho Đới Nguyệt Mạn.

Hôm nay hắn vẫn mặc kiểu trang phục đơn giản như thường ngày, nhưng đeo thêm một chiếc đồng hồ. Đây là món quà do Trần Tải đích thân đi chọn giúp sau khi nghe nói hắn sắp ra mắt gia đình Giang Đồng.

Ban đầu Trần Tử Kiêm còn định mặc vest, áo quần đã lấy ra rồi nhưng lại bị Giang Đồng nhét trở lại.

“Thật sự không cần trịnh trọng đến vậy đâu.”

Khi đến nơi, vừa đúng giờ cơm tối.

Giang Đồng không để Trần Tử Kiêm tự xách đồ, gọi người giúp việc trong nhà ra hỗ trợ. Trần Tử Kiêm chỉ ôm mỗi bó hoa, vừa xuống xe liền siết chặt tay anh, mãi đến khi nhìn thấy vạt váy của Đới Nguyệt Mạn mới giật mình phản ứng lại, vội buông ra.

“Cháu chào dì ạ.” Hắn đưa bó hoa cho bà, nhưng động tác hơi cứng nhắc.

Đới Nguyệt Mạn khẽ cười, cảm thấy Trần Tử Kiêm thực sự có chút đáng yêu theo một cách đặc biệt.

“Hoa đẹp lắm, trước đây nghe Đồng Đồng nói con cũng trồng hoa ở nhà, dì rảnh rỗi chẳng có gì làm, cũng thích chăm chút hoa cỏ trong sân.”

“Chỉ là trồng chơi thôi ạ.” Trần Tử Kiêm đáp.

“Đem theo nhiều quà vậy sao?” Giang Mẫn từ trên lầu đi xuống, sắc mặt ôn hòa.

“Vì cháu không biết hai bác thích gì, nên con chọn vài thứ theo suy nghĩ của mình ạ.”

Giang Mẫn bước đến cạnh Đới Nguyệt Mạn, tự nhiên khoác tay lên vai bà.

“Trước đó không lâu, chú vừa gặp ba con, hai chú còn trò chuyện một lúc.”

Chuyện này Trần Tử Kiêm cũng biết, vì hôm đó Trần Tải đã gọi điện cho hắn, đứng trước màn hình mà nói hắn thật sự có chút hồi hộp.

Cả nhà ngồi trong phòng khách trò chuyện một lát.

Vượt ngoài dự đoán của Giang Đồng, người nói nhiều nhất lại là Trần Tử Kiêm.

Chỉ cần Giang Mẫn hoặc Đới Nguyệt Mạn đưa ra chủ đề, hắn sẽ cố gắng kể vài chuyện thú vị. Dù phần lớn không hẳn là hấp dẫn, nhưng Đới Nguyệt Mạn vẫn rất phối hợp, mỉm cười đáp lại.

Dù ở trước mặt ba mẹ, Giang Đồng vẫn ngồi sát cạnh Trần Tử Kiêm, thỉnh thoảng còn đặt tay sau lưng hắn, như một sự động viên thầm lặng.

Lúc ăn tối, Giang Đồng và Trần Tử Kiêm ngồi cùng một bên, đối diện là Giang Mẫn và Đới Nguyệt Mạn.

Vì ít người, họ đặc biệt chọn chiếc bàn nhỏ ngoài sân.

Chú chó cưng cọ cọ bên chân Giang Đồng, ánh đèn dưới hiên nhà tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp.

Trên bàn có tôm còn nguyên vỏ, theo thói quen, Trần Tử Kiêm lấy vài con bỏ vào bát, từ tốn bóc vỏ giúp Giang Đồng.

Đới Nguyệt Mạn đang trò chuyện cùng Giang Đồng nên hắn cứ cúi đầu làm việc của mình, không chú ý rằng bà và Giang Mẫn đều đang nhìn hắn.

Tôm sáng nay vừa được chuyển từ đường hàng không tới, để giữ nguyên vị tươi ngon, đầu bếp chỉ sử dụng cách chế biến đơn giản nhất.

Từng con tôm đều mọng nước, Trần Tử Kiêm lót một tờ khăn giấy dưới tay. Ngón tay hắn thon dài, đốt ngón rõ ràng, nhưng vẫn có vài vết sẹo lờ mờ. Trên ngón áp út của hắn, còn đeo một chiếc nhẫn cùng kiểu với Giang Đồng.

Đến khi lột xong một con tôm, lúc chuẩn bị đặt vào bát của Giang Đồng, Trần Tử Kiêm mới chợt nhận ra có lẽ như vậy không ổn lắm, nên khựng lại một chút.

Chỉ một thoáng dừng đơn giản như thế, Đới Nguyệt Mạn đã nhận ra đây là thói quen của Trần Tử Kiêm chứ không phải cố ý thể hiện trước mặt bà và Giang Mẫn, vì thế bà lại càng có thiện cảm với hắn hơn.

Sau bữa tối, Giang Mẫn đứng dậy, nhìn Giang Đồng rồi nói: "Có chuyện muốn nói với con, theo ba vào thư phòng một lát."

Để Trần Tử Kiêm ở lại một mình với Đới Nguyệt Mạn, Giang Đồng có hơi lo lắng, anh liếc nhìn Trần Tử Kiêm một cái rồi mới theo Giang Mẫn đi.

Vào thư phòng, Giang Mẫn trước tiên vươn vai một cái.

Giang Đồng: "… Ba cố ý hả?"

"Cho mẹ con và Trần Tử Kiêm có cơ hội nói chuyện riêng thôi. Con cũng biết mà, chuyện của Tống Dục khiến mẹ con còn thiếu cảm giác an toàn hơn cả con. Dù mẹ con lúc nào cũng cười với con, nhưng thực ra trong lòng vẫn lo lắng." Giang Mẫn ngồi xuống sau bàn làm việc, bắt đầu pha một ấm trà.

Giang Đồng không nói gì, đứng cúi đầu một lát rồi mới kéo ghế ra ngồi xuống.

Anh ở thư phòng đến khi ấm trà sắp cạn mới xuống lầu. Đứng trên cầu thang gỗ, anh nhìn ra sân nhỏ không xa, nơi Đới Nguyệt Mạn và Trần Tử Kiêm đang ngồi.

Ánh trăng chiếu lên vai Trần Tử Kiêm, hắn ngồi thoải mái, hai tay đặt lên tay vịn ghế, khi trò chuyện với Đới Nguyệt Mạn thì hơi nghiêng mặt, có thể nhận ra hắn đang ở trạng thái rất thư giãn.

Khung cảnh này đã xuất hiện nhiều lần trong đầu Giang Đồng. Anh biết rất rõ Giang Mẫn và Đới Nguyệt Mạn rất yêu thương anh, dù theo tiêu chuẩn nào, họ cũng là những bậc cha mẹ rất tốt, nên đương nhiên anh hy vọng Trần Tử Kiêm có thể hòa hợp với họ.

Anh cũng hiểu rõ gia đình của Trần Tử Kiêm, biết rằng chẳng có đứa trẻ nào không khao khát tình yêu thương của cha mẹ.

Những chuyện trong quá khứ không thể thay đổi, nhưng tương lai, họ sẽ thực sự là một gia đình.

Giang Đồng bước tới, tay đặt lên lưng ghế của Đới Nguyệt Mạn, hỏi: “Hai người nói chuyện gì mà vui thế?”

“Con nói chuyện với ba xong rồi à?” Đới Nguyệt Mạn tự nhiên đứng dậy, “Mẹ còn chút chuyện muốn bàn với ông ấy.”

Bà lại nhìn sang Trần Tử Kiêm: “Để Giang Đồng dẫn cháu lên phòng nó ngồi một lát đi, lúc về dì sẽ bảo tài xế đưa hai đứa đi.”

Nói xong, Đới Nguyệt Mạn rời đi. Trần Tử Kiêm nhìn theo bóng bà, rồi nắm lấy bàn tay Giang Đồng đang buông bên người.

“Anh căng thẳng quá.”

Miệng thì nói vậy, nhưng ngón tay lại nhẹ nhàng vu.ốt ve mu bàn tay Giang Đồng, vẻ mặt thì chẳng có chút gì gọi là căng

thẳng cả.

“Thật sự căng thẳng?” Giang Đồng cúi đầu chạm vào má hắn, “Đi thôi, lên phòng em.”

Phòng của Giang Đồng ở tầng hai, cả hai bước lên theo cầu thang, hai bên tường treo vài bức tranh đơn giản, góc hành lang đặt cây xanh, tổng thể phong cách trang trí rất thanh nhã.

Trên hành lang rất yên tĩnh, Giang Đồng đẩy cánh cửa cuối cùng ra.

Vì đã lâu không sống ở nhà, căn phòng này hầu như không có đồ trang trí đặc biệt, thứ nhiều nhất là sách của Giang Đồng.

Giang Đồng ngồi xuống mép giường, hai tay chống ra sau một cách thoải mái, hơi ngửa đầu nhìn trần nhà.

Trần Tử Kiêm cũng đi tới, khi ngồi xuống, nệm bên cạnh Giang Đồng hơi lún xuống.

“Em đã nói rồi, ba mẹ em sẽ thích anh mà.” Giang Đồng thả lỏng tay, ngả người nằm xuống giường.

Anh nghiêng đầu, nhìn bóng lưng hơi khom của Trần Tử Kiêm, lòng bàn tay khẽ chạm vào hắn.

“Dì là một người rất thú vị.” Trần Tử Kiêm nói.

Hắn xoay người, nửa chống tay, xoa nhẹ tóc Giang Đồng, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Cũng giống em vậy, ba mẹ em đều là những người rất tốt.”

“Bạn trai em cũng thế mà.” Giang Đồng kéo tay hắn, đặt lên môi hôn nhẹ.

Lúc vào phòng đã tiện tay khóa cửa, Trần Tử Kiêm cúi xuống, trước tiên hôn lên cổ Giang Đồng, sau đó mới tìm đến đôi môi anh.

Xung quanh rất yên tĩnh, gió đêm lay động rèm cửa, khiến một bên cơ thể của Giang Đồng cảm thấy hơi lạnh.

Trần Tử Kiêm giữ lấy cằm anh, ban đầu hôn thật chậm rãi, sau đó dần dần cuốn vào nụ hôn sâu, bàn tay nóng ấm vu.ốt ve eo anh.

Lúc rời đi thì trời đã khuya. Đới Nguyệt Mạn và Giang Mẫn đứng ở cửa tiễn họ.

Trần Tử Kiêm ngồi vào ghế sau, Giang Mẫn bước tới, đặt tay lên cửa sổ xe, nói với hắn: "Người trẻ tuổi vẫn phải chú ý sức khỏe, bình thường cũng phiền con chăm sóc Giang Đồng nhiều hơn."

"Không phiền đâu ạ." Bàn tay còn lại của Trần Tử Kiêm nắm lấy tay Giang Đồng.

"Lần sau gặp lại ba con, chú phải rủ ông ấy uống rượu một bữa mới được." Giang Mẫn cười, ra hiệu cho tài xế lái xe.

Trên đường đi, cả hai không nói gì nhiều. Đến khi xuống xe, Giang Đồng mới nói với Trần Tử Kiêm: "Hôm nay em mang giày mới, hơi cọ vào chân."

Trần Tử Kiêm nhíu mày, nhưng không nói gì, chỉ khom người ngồi xuống trước mặt Giang Đồng.

"Vẫn còn một đoạn đường mà…" Giang Đồng vốn chỉ thuận miệng than thở một chút.

"Chính em cũng nói còn một đoạn đường mà." Trần Tử Kiêm vẫn ngồi yên. Giang Đồng do dự một lúc, rồi vòng tay lên vai hắn, để mặc hắn cõng mình lên.

Từ góc nhìn này, tầm mắt của Giang Đồng cao hơn thường ngày, mặt đất lắc lư chao đảo, mọi thứ đều mới mẻ.

Thời gian gần đây thời tiết đã dần tốt hơn, nhiệt độ cũng không quá cao, rất thích hợp để nghỉ phép.

“Em vẫn nhớ chuyện chúng ta định đi du lịch, nếu để anh chọn thì anh muốn đi đâu?” Giang Đồng hỏi.

Đi đâu cũng được. Lần đầu tiên Giang Đồng nói chuyện này, Trần Tử Kiêm đã sớm có câu trả lời trong lòng.

Nhưng lúc này, giọng điệu của Giang Đồng có vẻ rất nghiêm túc, chắc là thật sự muốn biết hắn nghĩ gì.

“Có thể chọn nhiều nơi không?” Trần Tử Kiêm ngước mắt, ánh nhìn dừng lại đâu đó trong không trung.

“Muốn đi biển, cũng muốn ngắm núi cao và hoang mạc, còn có rừng rậm, sa mạc. Nếu đi với em, những nơi anh muốn đến… có lẽ không thể đi hết chỉ trong một lần.” Trần Tử Kiêm nhìn Giang Đồng, hiếm khi lộ ra vẻ tham lam.

“Thì có sao đâu…” Giang Đồng cười, chẳng hiểu sao sống mũi bỗng chua xót, cho nên anh vội cúi đầu, chóp mũi khẽ chạm vào cổ Trần Tử Kiêm, không dám để hắn phát hiện.

“Hồi trước anh cũng hay nghĩ đến em.” Trần Tử Kiêm chậm rãi nói. “Anh tưởng tượng chúng ta cùng đi nhiều nơi, ở đâu cũng rất vui vẻ.”

“Phần lớn là trong mơ, một số là lúc lơ đãng nghĩ đến.”

Nhưng những đoạn có Giang Đồng, thực ra cũng chỉ là những khoảnh khắc thoáng qua.

“Dù chúng ta xuất phát cùng lúc, nhưng sau đó em lại luôn biến mất, làm thế nào cũng không thể tìm được.”

“Anh nghĩ, có lẽ khi đó chúng ta xa nhau quá, đến cả trong mơ, em cũng không thể xuất hiện.”

Mười mấy năm qua, hắn đã gieo trong lòng rất nhiều đóa hoa, mỗi bông đều dành cho một người duy nhất. Hắn không giỏi biểu đạt, cũng chẳng quá xuất sắc, ưu điểm lớn nhất của hắn là kiên trì.

Hắn đã đợi dưới ánh mặt trời, đã đợi trong cơn mưa như thác đổ, đã đợi giữa dòng nước sông lạnh như băng. Hắn đã đợi khi mười tám tuổi, đã đợi khi hai mươi tuổi, đã đợi đến hai mươi tám tuổi. Đợi hoa nở rồi tàn, tàn rồi lại nở, mới đợi được đến ngày hôm nay —— người hắn muốn tặng hoa, cuối cùng cũng không còn chỉ xuất hiện trong giấc mơ nữa.

“Trần Tử Kiêm.” Giang Đồng nghiêng mặt, dưới ánh trăng, nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Trần Tử Kiêm ngay trong tầm với.

“Ừm?” Trần Tử Kiêm hỏi. “Sao vậy?”

Giang Đồng vòng tay ôm lấy cổ hắn, hơi ấm lan tỏa giữa hai người, lần đầu tiên anh cảm thấy an tâm và vững chãi đến vậy.

Những ngọn đèn ven đường lần lượt chiếu lên họ, lưu lại bóng hình mờ ảo nơi hoàng hôn. Đoạn đường về nhà không quá xa, Trần Tử Kiêm cõng Giang Đồng, từng bước từng bước mà đi, khiến Giang Đồng có cảm giác con đường này kéo dài mãi không có điểm dừng.

Nhưng chỉ cần đi cùng Trần Tử Kiêm, dù có dài đến đâu, Giang Đồng cũng nguyện ý.

“Em yêu anh.” Giang Đồng nói.

Bước chân Trần Tử Kiêm khựng lại một chút, lồng ng.ực hắn khẽ phập phồng, giọng nói nhẹ bẫng trong đêm yên tĩnh, không biết là nói cho Giang Đồng nghe, hay nói cho chính hắn nghe.

“Bây giờ anh rất hạnh phúc.”

Giang Đồng không giống người mẹ bỏ rơi hắn không trở lại.

“Giang Đồng không còn ở nơi rất xa mà anh không thể tìm đến nữa…”

-END-

Chương 43: Ngoại truyện 1: Kỷ niệm ngày thành lập trường – Về nhà thôi, cục cưng.

Buổi chiều hôm kỷ niệm ngày thành lập trường, Trần Tử Kiêm lái xe đưa Giang Đồng quay về trường cũ.

Thực ra, Giang Đồng không muốn đi. Anh đã điền vào đơn đăng ký trong nhóm lớp vốn đã lâu không ai nhắn tin, xác nhận rằng mình sẽ không tham dự.

Nhưng vì là một trong những cựu học sinh xuất sắc của khóa đó, ngay tối hôm điền đơn, giáo viên chủ nhiệm năm xưa đã gọi điện cho anh.

Lúc đó, Trần Tử Kiêm đang ôm Giang Đồng, bóc một quả cam tươi cho anh.

Cam vốn khó bóc, Giang Đồng rúc trong lòng hắn, Trần Tử Kiêm không nỡ buông tay đi lấy dao nhỏ, đành dùng tay trực tiếp bóc. Hương vị thanh ngọt lan tỏa từ những giọt nước cam chảy ra, Giang Đồng rút một tờ giấy, giúp Trần Tử Kiêm lau tay.

Lớp vỏ cam đã được bóc ra một phần, Trần Tử Kiêm tách lấy một múi, đưa lên miệng Giang Đồng.

“Ngọt hơn lần trước mua.” Giang Đồng vừa nhai vừa nói, nuốt xuống rồi nghiêng đầu, dùng tay nắm cằm Trần Tử Kiêm, hôn hắn một cái.

“Nếm được không anh?”

Trần Tử Kiêm gật đầu, lại tách thêm một múi khác cho anh.

Đúng lúc này, điện thoại của Giang Đồng reo lên. Số của giáo viên chủ nhiệm anh vẫn còn lưu lại vì một số chuyện liên quan đến tốt nghiệp, nhưng đã rất lâu rồi không liên lạc.

Thấy tên người gọi, Giang Đồng cũng đoán được phần nào chuyện gì. Để tiện nghe điện thoại, anh bật loa ngoài, đặt điện thoại lên đùi.

“Chào thầy ạ.” Giang Đồng lên tiếng chào hỏi trước.

“Giang Đồng à.”

Năm đó, giáo viên chủ nhiệm của họ là một thầy giáo trẻ, chưa có nhiều kinh nghiệm. Nhờ dẫn dắt khóa của bọn họ mà về sau thầy mới thường xuyên phụ trách các lớp trọng điểm.

“Lâu rồi không liên lạc, nhiều năm trôi qua như vậy, thầy còn sợ em quên mất thầy rồi đấy.”

“Không đâu ạ.” Giang Đồng cầm múi cam Trần Tử Kiêm vừa bóc, nhét vào miệng hắn.

“Trước đó, ba em cũng có nhắc đến chuyện kỷ niệm ngày thành lập trường rồi đúng không? Thầy gọi điện chỉ là muốn em đến tham gia thôi.”

Thầy chủ nhiệm nói rất chân thành: “Thực ra, buổi lễ cũng không có quá nhiều hoạt động, chỉ mong những cựu học sinh xuất sắc có thể ký tên vào sổ lưu niệm để có kỷ niệm với trường học và thầy cô.”

Giang Đồng rũ mắt xuống, vẫn định từ chối.

Những sự kiện thế này, chắc chắn Tống Dục cũng sẽ có mặt. Anh không sợ gặp hắn, ngược lại, giờ đây Tống Dục trong mắt anh

chẳng khác nào một người xa lạ.

Nhưng anh không muốn Trần Tử Kiêm lại phải thấy hắn lần nữa.

Bất kể trong lòng Trần Tử Kiêm nghĩ thế nào, Giang Đồng cũng không muốn bất kỳ hành động nào của mình gây tổn thương cho hắn dù chỉ một chút.

“Thầy…”

Giang Đồng vừa mở lời, nhưng chỉ kịp gọi một tiếng, liền bị Trần Tử Kiêm nghiêng người hôn nhẹ lên môi.

Anh hơi ngẩng đầu, chạm mắt với Trần Tử Kiêm, lập tức hiểu ý hắn.

“Buổi lễ kết thúc lúc mấy giờ ạ?”

“Bảy giờ tối hôm đó.” Thầy chủ nhiệm đáp.

“Vậy em đến muộn một chút để ký sổ lưu niệm.”

Thầy chủ nhiệm lại trò chuyện một lúc, chủ yếu là ôn lại chuyện cũ.

Giang Đồng không phải không kiên nhẫn nghe, chỉ là lúc này đây có một người quan trọng hơn khiến anh phân tâm.

Sau khi cúp máy, Giang Đồng đã chẳng còn nhớ rõ thầy nói gì nữa. Anh cựa quậy trong lòng Trần Tử Kiêm, dịch người gần hắn hơn, rồi ngửa đầu hôn lên cằm hắn.

Trần Tử Kiêm vẫn đang bóc cam, vô cùng chăm chú, trông chẳng có vẻ gì để tâm đến chuyện Giang Đồng có quay lại trường hay không.

“Hồi cấp ba, thầy giáo chủ nhiệm cũng khá quan tâm em mà.” Trần Tử Kiêm nói.

“Vậy thì về thăm một chút đi, cũng chẳng sao cả.”

Hắn đương nhiên chỉ nói là “chẳng sao cả”. Những chuyện liên quan đến Giang Đồng, hắn vẫn đều có thể bao dung.

“Em cũng có thể không đi.” Giang Đồng nói.

“Anh biết em lo lắng gì. Em không ngại gặp Tống Dục, anh cũng không.” Trần Tử Kiêm lại đưa một múi cam vào miệng Giang Đồng, không cho anh cơ hội phản bác.

Nước cam chảy xuống khóe môi Giang Đồng, Trần Tử Kiêm khẽ bật cười, cúi người hôn đi vị nước trái cây chua ngọt ấy.

“Giang Đồng, bây giờ anh cũng rất tự tin rồi.”

Khi đến trường, lễ kỷ niệm cũng sắp kết thúc.

Giang Đồng nhắn tin cho thầy giáo chủ nhiệm báo rằng mình đã đến, rồi cùng Trần Tử Kiêm đi ký vào sổ lưu niệm.

Tình nguyện viên dẫn họ đến một bàn ký ngay cổng trường, đưa cho mỗi người một cây bút.

Thông tin cần điền không nhiều, chỉ là một cái tên và vài lời nhắn.

Giang Đồng suy nghĩ một lát, chỉ viết ngắn gọn: “Chúc các học sinh đạt được điều ước của mình.”

Đến lượt Trần Tử Kiêm, hắn đứng bên cạnh, cúi đầu viết: “Cảm ơn nhà trường.”

Một trang sổ lưu niệm có hai ô trống, tên của Giang Đồng và Trần Tử Kiêm được viết cạnh nhau.

Không khí của lễ kỷ niệm sôi động hơn Giang Đồng tưởng. Dù là chủ nhật, phần lớn học sinh không có tiết học, nhưng vì sự kiện mà rất nhiều người đã quay về trường.

Họ đi vào trong, băng qua hành lang tầng trệt của dãy phòng học, đến một con đường có hàng cây hai bên.

Con đường này dẫn đến sân thể dục, nhà ăn và ký túc xá. Khi còn đi học, họ đã đi qua đây không biết bao nhiêu lần, quen thuộc vô cùng.

Lúc này không quá đông người qua lại, Giang Đồng nắm tay Trần Tử Kiêm, hắn hơi khựng lại, rồi cong ngón tay, nhẹ nhàng siết lấy tay anh.

Thầy giáo chủ nhiệm lại gọi đến, bảo rằng đang ở tòa nhà sát sân thể dục, hỏi xem Giang Đồng có thời gian đến gặp không.

Vài học sinh mặc đồng phục chạy ra từ tòa nhà, Trần Tử Kiêm né sang bên, theo phản xạ buông tay Giang Đồng.

Giang Đồng nhìn theo bóng lưng hắn, không nói gì.

Thầy giáo chủ nhiệm đang đợi Giang Đồng trong giếng trời của tòa nhà.

Lớp của Giang Đồng năm ấy, cho đến tận bây giờ vẫn là khóa học xuất sắc nhất mà thầy từng giảng dạy. Trong lớp có rất nhiều học sinh đạt thành tích cao, nhưng người thầy yêu thích nhất vẫn là Giang Đồng.

Không chỉ vì điểm số, mà còn bởi Giang Đồng luôn trầm lặng, là một đứa trẻ lễ phép và có trách nhiệm.

Đang miên man suy nghĩ, thầy chợt nghe thấy tiếng bước chân, liền quay đầu lại.

Dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng dường như Giang Đồng vẫn không thay đổi nhiều. Điều khiến thầy ngạc nhiên hơn cả là Giang Đồng lại đến cùng Trần Tử Kiêm.

Hai người họ từng là bạn cùng bàn, chính thầy là người đã sắp xếp vị trí ấy, với hy vọng Trần Tử Kiêm có thể chăm chỉ học hành hơn. Sau khi tốt nghiệp, Trần Tử Kiêm theo học trường cảnh sát, điều đó khiến thầy rất hài lòng.

Không ngờ rằng, sau ngần ấy năm, đôi bạn cùng bàn ấy vẫn còn liên lạc với nhau.

“Giang Đồng.” Thầy quay người lại, trước tiên chào Giang Đồng, sau đó gọi cả tên Trần Tử Kiêm, thể hiện rằng mình vẫn còn nhớ hắn.

“Hai em đi cùng nhau à?”

Trần Tử Kiêm đáp lại một tiếng mơ hồ.

Mười năm trôi qua, dù từng là thầy trò kề cận sớm tối, bây giờ cũng ít nhiều có chút xa lạ.

Thầy hỏi thăm sơ qua về công việc và cuộc sống hiện tại của cả hai. Trước khi rời đi, thầy đề nghị chụp một bức ảnh kỷ niệm.

Họ nhờ một học sinh đi ngang qua giúp chụp ảnh. Ba người đứng cạnh nhau, thầy giáo đứng ở giữa.

Ánh sáng lúc chạng vạng không quá tốt, nắng chiều xiên qua một bên, khiến Giang Đồng bị chói mắt, vô thức nghiêng đầu, ánh nhìn rơi lên gương mặt nghiêng của Trần Tử Kiêm.

Học sinh kia không phải người hoạt bát lắm, chưa hỏi bọn họ đã sẵn sàng chưa, mà cứ thế bấm liên tục mấy tấm.

Ảnh lưu trong điện thoại Giang Đồng, anh gửi một bản cho thầy.

Sau một hồi hàn huyên, thầy giáo chào tạm biệt rồi rời đi.

Một số học sinh nội trú đã quay lại trường, xung quanh dần trở nên náo nhiệt hơn. Giang Đồng đứng dưới một gốc cây cổ thụ bên rìa sân thể dục, xem lại những bức ảnh vừa chụp.

Trong nhiều bức, Giang Đồng đều không nhìn thẳng vào máy ảnh, mà lại đang nhìn Trần Tử Kiêm.

Biểu cảm của hắn rất dịu dàng, nhưng so với sự mềm mại thường ngày, hôm nay lại có thêm vài phần vui vẻ. Ánh nắng hoàng hôn mờ ảo phủ lên họ, làm sáng lên những hạt bụi nhỏ lơ lửng trong không khí.

Trần Tử Kiêm nghiêng người tới gần, vẫn chưa nhìn rõ lắm nên giơ tay đặt lên vai Giang Đồng.

“Em cười này.” Giang Đồng mỉm cười, hơi ngẩng đầu, tiến lại gần Trần Tử Kiêm hơn, như thể đang đứng nửa trong lòng hắn.

“Chụp ảnh thì vốn nên cười mà.” Trần Tử Kiêm biện hộ chẳng chút sức thuyết phục, rồi nhắc Giang Đồng, “Lát nữa nhớ gửi cho anh một bản.”

“Được thôi.” Giang Đồng gật đầu.

Anh cất điện thoại đi, vốn định dừng lại ở đây, nhưng rồi lại nhìn thấy một quả bóng rổ lạc lõng bên cạnh sân bóng.

“Chúng ta mượn chơi một lát đi.”

Cả hai chạy tới, chơi bóng ngay trên sân.

Từ khi vào đại học, số lần Giang Đồng chơi bóng rổ không nhiều, nhưng cũng không phải là không có. Trong trường có nhiều giải đấu giữa các khoa, còn khi vào bệnh viện, thỉnh thoảng cũng có các hoạt động thể thao tương tự, anh từng tham gia mấy lần.

Bộ đồ hôm nay không thuận tiện lắm, Giang Đồng thử dẫn bóng vài đường.

“Hồi cấp ba, anh chơi bóng toàn không nhường em. Giờ có nhường em không đây?”

Trần Tử Kiêm dùng ngón trỏ kéo lỏng nút thắt cà vạt xuống, rồi một tay cởi cúc áo sơ mi trên cùng.

“Anh đâu có không nhường em.”

Vừa nói dứt câu, hắn đã khom lưng, nhanh tay đoạt bóng từ Giang Đồng.

“Trần Tử Kiêm!” Giang Đồng bật cười đuổi theo, Trần Tử Kiêm hất tay ném một cú ba điểm, anh chỉ kịp chạm vào mu bàn tay hắn.

“Đang ném mà đánh vào tay là phạm luật đấy.” Trần Tử Kiêm tiến lại gần, thấp giọng nói, “Nhưng nếu em chạm vào anh thì không tính.”

“Chơi kiểu này à?” Giang Đồng bước theo hắn vài nhịp, ánh mắt rạng rỡ.

Đánh bóng nghiêm túc thì chắc chắn anh không thắng nổi Trần Tử Kiêm, vậy thì còn gì thú vị nữa.

Anh bắt đầu bỏ qua quy tắc, bao gồm nhưng không giới hạn ở việc chạm vào bụng đối thủ, đụng vai hắn, giữ chặt cổ tay hắn. Trần Tử Kiêm bị chọc cười, bèn nhường bóng cho anh.

“Em nói rồi, thế này không tính phạm quy đâu.” Giang Đồng ôm bóng chạy về, trán lấm tấm mồ hôi.

“Anh đâu có nói mà không giữ lời, em thắng rồi.” Trần Tử Kiêm lấy khăn giấy, một tay đỡ lấy gáy Giang Đồng, tay còn lại lau mồ

hôi cho anh. Giang Đồng khép hờ mắt, chờ Trần Tử Kiêm lau xong, sau đó bất ngờ nhào vào, dụi mặt lên xương quai xanh của hắn, rồi nhanh chóng lùi lại.

Họ đặt quả bóng về chỗ cũ, cùng ngồi trên bậc thềm bên sân bóng một lúc, rồi đứng dậy đi mua hai chai nước khoáng, lên xe trở về.

Giang Đồng khát quá, uống vội đến mức bị sặc. Anh vừa ho vừa run tay, Trần Tử Kiêm đón lấy chai nước từ tay anh, vặn chặt nắp lại, rồi rút khăn giấy lau cằm cho anh.

“Có những lúc ở cạnh anh, em cảm thấy mình như bé lại vậy.” Giang Đồng không nhịn được mà nói.

“Bé cỡ nào?” Trần Tử Kiêm điềm nhiên hỏi, giọng điệu nghe như thể hắn thực sự tò mò.

Giang Đồng tựa đầu vào ghế, “Chắc cỡ hồi mẹ còn gọi em là cục cưng ấy.”

“Ừm.” Trần Tử Kiêm vo tròn tờ khăn giấy trong tay, rồi bất ngờ cất giọng, “Cục cưng.”

“Trần Tử Kiêm, anh trẻ con quá.”

“Anh không trẻ con.” Trần Tử Kiêm khẽ nâng cằm Giang Đồng, khởi động xe.

“Về nhà thôi, cục cưng.”

Chương 44: Ngoại truyện 2: By Trần Tử Kiêm – Một bức thư bị lãng quên ở Shangri-La

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cầm bút lên rồi, nhưng tôi không biết nên viết gì.

Đã rất lâu rồi tôi không nghiêm túc viết một thứ gì đó, cũng chưa từng thử bày tỏ nhiều điều đến thế trong một lần, nên có thể câu chữ lộn xộn, cũng có thể mắc lỗi.

Tôi không biết bức thư này là viết cho ai, chỉ là trong một lần du lịch cùng người yêu, chúng tôi ghé qua hiệu sách này. Khi em chăm chú đọc sách, tôi lại không thể tập trung vào việc đọc, bèn viết thư để giết thời gian, cũng coi như lưu lại một chút kỷ niệm.

Năm ngày trước, chúng tôi đáp xuống sân bay, thuê một chiếc xe rồi tự lái đến Cổ trấn Dukezong***[1]***.

Nhà nghỉ nằm gần hồ Napa***[2]***, phòng rất rộng, từ ban công có thể nhìn ra phong cảnh bên ngoài. Em rất thích nơi này, nói rằng muốn sống ở đây mãi, ôm tôi không chịu buông tay.

Thật không ngờ, chỉ cần chọn đúng một nhà nghỉ cũng có thể khiến em vui đến vậy.

Chúng tôi đến Công viên Quy Sơn***[3]*** trước tiên, ở đó có Đại bảo tháp ***[4]*** lớn nhất thế giới. Em đứng trước tôi, cùng những người

khác xoay trụ.

Ánh nắng chiều buông xuống phía chân trời xa xa, tôi nhìn em đi về phía ánh sáng, bóng lưng trở nên rực rỡ, tôi liền quên cả cầu nguyện. Đến khi sắp kết thúc, tôi mới vội vã nghĩ thầm trong lòng: Cầu mong chúng ta luôn bình an, khỏe mạnh.

Hôm ấy, chúng tôi đứng ở một nơi rất cao trong Công viên Quy Sơn. Em ở ngay bên cạnh, tôi chụp cho em rất nhiều ảnh, còn có cả ảnh chụp chung của hai đứa.

Tối đến, chúng tôi nằm trên giường xem lại những tấm ảnh ấy. Em cuộn người vào lòng tôi, mái tóc em mềm mại, rồi hỏi tôi tấm nào trông đẹp nhất. Thực ra tấm nào tôi cũng thích, vì trong ảnh em đều cười rất vui vẻ.

Đây vốn dĩ chỉ là một chuyến du lịch nhẹ nhàng, nếu như tôi không có kế hoạch cầu hôn ở đây.

Ở bên em ba năm, thời gian như con thoi, nhanh chóng dệt nên một tấm lưới giữa chúng tôi.

Tôi thật không ngờ, từng ngày trôi qua khi có em bên cạnh lại nhanh đến thế.

Thật ra cuộc sống vẫn lặp đi lặp lại như trước, nhưng vì có em, tôi luôn mong chờ ngày mai. Mỗi buổi sáng thức dậy là một ngày mới, đồng nghĩa với việc tôi có thêm một ngày để ở bên em.

Tôi nghĩ rằng, cảm giác mới mẻ khi ở bên em, dù cho bao nhiêu năm trôi qua, thì nó cũng sẽ mãi vẹn nguyên trong tôi.

Tôi không giỏi tạo những khoảnh khắc lãng mạn, những lần tỏ tình trước đây của tôi đều diễn ra một cách bất ngờ mà chẳng có kế hoạch gì. Vì vậy, tôi mong lần cầu hôn này sẽ làm cho em ngạc nhiên.

Cuối cùng, tôi quyết định chọn thời điểm trong chuyến du lịch này.

Ngày 14 tháng 5. Tối hôm trước, chúng tôi leo lên núi, vì thế sáng nay em nằm bò trên người tôi. Chúng tôi vén một góc lều trại lên, từng đường nét của ngọn núi hiện lên rõ ràng dưới bầu trời trong vắt.

Đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng, bên dưới là những mảng xanh và nâu đất, mang màu sắc mà người ta vẫn hay hình dung về núi.

Hôm nay, chúng tôi sẽ đến Abu Jicuo ***[5]***—truyền thuyết kể rằng đó là một hồ nước tuyệt đẹp giữa núi rừng, cầu nguyện ở đó sẽ mang đến mưa thuận gió hòa. Nhưng với tôi mà nói, tôi muốn cầu hôn em ở đó.

Buổi sáng, em chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, cả người lười biếng uể oải. Dù hơi mệt mỏi và mơ màng, em vẫn nhận ra sự căng thẳng của tôi. Có lẽ vì tôi cứ nắm chặt tay em, vô thức xoa đi xoa lại, trong đầu không ngừng lặp lại những lời định nói.

Em hỏi tôi đang nghĩ gì, còn tưởng tôi cảm thấy không thoải mái. Thực ra, tôi nghĩ rất nhiều, rất xa, nhưng trong tất cả những viễn cảnh đó, đều có em. Vì thế tôi không cảm thấy đó là điều xa vời.

Hôm nay chúng tôi sẽ xuất phát từ khu cắm trại hiện tại, đi bộ đến hồ nước kia. Dù ở độ cao lớn, nhưng quãng đường này không quá xa, cũng không quá khó đi.

Balo trên lưng rất nhẹ, em đội chiếc mũ màu be, vành mũ rộng, che khuất gần nửa khuôn mặt. Chúng tôi luôn đi bên nhau, vì quãng đường khá dài nên em cũng ít nói hơn.

Phong cảnh rất đẹp, đồng cỏ và núi non nối tiếp nhau, bầu trời xanh ngắt, trong veo, đẹp đến mức tôi không tìm được từ nào để miêu tả.

Tiếc rằng, tôi chỉ đắm chìm trong khung cảnh ấy một lát, rồi lại không kìm được mà nhẩm lại lời cầu hôn trong đầu.

Tôi thực sự rất căng thẳng.

Thật ra tôi đã đến cao nguyên không ít lần, cũng biết mình không bị phản ứng cao nguyên ***[6]***. Nhưng hôm đó, tôi cảm giác như mình bị thiếu oxy cả chặng đường, chỉ có giọng em là thứ duy nhất có thể kéo tôi trở lại thực tại.

Mỗi bước đến gần hồ nước, tim tôi lại đập nhanh thêm một nhịp.

Hoa đã chuẩn bị xong chưa?

Rồi.

Lời thoại đã thuộc chưa?

Chắc là thuộc rồi.

Nhẫn thì sao? Vẫn còn trong túi chứ?

Tôi lại sờ vào túi lần nữa.

Trước đây em từng tặng tôi một chiếc, nhưng dù gì đây cũng là cầu hôn, tôi muốn chuẩn bị một chiếc mới cho em. Nếu mọi chuyện suôn sẻ, nó sẽ trở thành minh chứng cho một giai đoạn mới trong tình cảm của chúng tôi.

Có lẽ sẽ có người cảm thấy điều này có hơi sáo rỗng. Nhưng tôi không giỏi bày biện lãng mạn, nên chỉ có thể dành cho em những gì tôi có thể nghĩ ra.

Chúng tôi đi rất chậm. Vài tiếng sau, cuối cùngcũng đến con dốc Tuyệt Vọng***[7].*** Đây là đoạn đường khó khăn nhất trong cả hành trình, dốc cao, quãng đường cũng dài. Nhưng với chúng tôi, dường như không đến mức quá khó.

“Độ cao ở chỗ này so với mực nước biển là 3.900 mét.”

Tôi nghe thấy em nói.

Em chống gậy leo núi, từng bước tiến lên, đi sát bên tôi.

Ở cuối con dốc này, tôi nhớ mình đã đưa tay ra, nắm lấy em.

Tại sao lại nắm tay em, tôi không nhớ nữa.

Qua con dốc này sẽ đến hồ Abuji Cuo. Tôi quá căng thẳng, thế nên đã quên mất rất nhiều chi tiết.

Nước hồ xanh biếc, trong vắt. Xung quanh hồ là núi cao bao bọc, tựa như một giọt nước mắt.

Chúng tôi đứng trên sườn núi, em chăm chú ngắm nhìn, dường như hòa mình vào cảnh sắc nơi đây, không nhận ra tôi đã lặng lẽ lùi lại vài bước.

Tôi đi lấy bó hoa mà hướng dẫn viên đã chuẩn bị sẵn, rồi ngẩn ngơ tiến về phía bóng lưng em.

Gió vốn rất lớn, nhưng không biết vì sao, khoảnh khắc ấy lại lặng đi.

Thế giới im ắng đến mức tôi chỉ nghe được tiếng bước chân và nhịp tim mình, im ắng đến mức trong mắt tôi chỉ còn em.

Em dường như vẫn luôn đứng đó đợi tôi, bình thản.

Khi em chậm rãi xoay người, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Em hiểu tôi quá rõ. Nhìn thấy bó hoa trên tay tôi, chắc em cũng đoán được tôi muốn làm gì. Thêm vào đó, tay chân tôi tê dại, tứ chi cứng đờ, cả hệ thống ngôn ngữ cũng mất kết nối, có lẽ biểu cảm của tôi lúc đó cũng vô cùng rối loạn. Em nhất định biết,

hôm nay sẽ trở thành một ngày vô cùng đặc biệt đối với chúng tôi.

Tôi nhớ mình đã quỳ một gối xuống trên nền cỏ mềm mại, dưới bầu trời xanh thẳm.

Cỏ hơi ẩm, em đứng trước mặt tôi, ngược sáng.

Tôi đưa hoa ra, thậm chí quên mất phải lấy nhẫn, há miệng mấy lần nhưng vẫn không thể nhớ ra câu đầu tiên mình muốn nói.

Có lẽ cảm giác hoang mang khi học thuộc văn bản thời học sinh đã theo tôi suốt nửa cuộc đời, mà quên đi câu đầu tiên cũng đồng nghĩa với quên sạch mọi thứ.

Tôi không nghĩ nữa. Khi em nhìn tôi mỉm cười, tôi cảm thấy khoảnh khắc này chính là thời điểm thích hợp.

“Em có đồng ý lấy anh không?”

Chỉ là một câu nói tr.ần tr.ụi, cứng nhắc, chẳng có chút lãng mạn nào.

Thế nhưng em vẫn gật đầu, nhận lấy bó hoa tôi đưa. Lúc ấy tôi mới sực nhớ đến chiếc nhẫn còn nằm trong túi, vội vàng lấy ra, run rẩy đeo lên tay em.

“Trần Tử Kiêm, sao anh vẫn như vậy chứ.” Giọng em nghẹn ngào.

Phải rồi, tôi vốn dĩ vẫn luôn như thế khi đứng trước em.

Tôi ôm chặt lấy em, ôm lấy ngọn núi, biển cả, hồ nước của tôi, ôm lấy cả thế giới của tôi.

Như anh thấy đấy, đây là một màn cầu hôn có kết quả viên mãn nhưng quá trình lại không mấy suôn sẻ. Thực ra, đó cũng chính là kiểu cầu hôn mà tôi có thể tưởng tượng ra.

Tôi đoán nếu để em kể lại, có lẽ em cũng sẽ nói, Trần Tử Kiêm ấy à, chắc chắn anh ấy sẽ hồi hộp, sẽ chuẩn bị đủ thứ nhưng cuối cùng vẫn chẳng biết phải nói gì, sẽ trông có vẻ vụng về, sẽ chậm chạp.

Nhưng dù chậm, tôi vẫn theo đuổi được người mình thích. Tôi đã thích em mười ba năm rồi.

Ba năm sau này, khi em cũng thích tôi, tôi mới có thể nói rằng, tôi không chỉ thích em, mà là yêu em. Tôi muốn cùng em đi qua từng khoảng thời gian mười ba năm của đời mình, muốn cùng em đến thật nhiều nơi, dù gần hay xa cũng không quan trọng. Muốn mỗi tối trước khi ngủ đều ôm em, muốn mở mắt ra là có thể nhìn thấy em.

Muốn một ngày nào đó, tôi có thể nói hết những điều tôi nghĩ với em, đợi đến khi Trần Tử Kiêm sau này không còn là Trần Tử Kiêm thiếu tự tin nữa.

Còn câu nói mà tôi đã không thể thốt ra chỉ vì quá căng thẳng hôm nay, nếu có cơ hội, tôi nghĩ, tôi có thể học thuộc nó thật nhiều lần. Vào lễ cưới của chúng tôi, nhất định phải để em nghe thấy.

—

Editor: Rồi giờ tui cho mấy bà đi du lịch nè. Tất cả đều nhờ vào gu gồ, chứ tui chưa có đi =))

– Cổ trấn Dukezong***[1]:*** Thị trấn cổ Dukezong còn được biết đến cùng với tên gọi là “thành cổ Ánh Trăng”. Đây là thị trấn thuộc huyện Shangrila, tỉnh tự trị Tây Tạng, Vân Nam của Trung Quốc. Thị trấn cổ Dukezong có vị trí nằm ở độ cao 3.200m so với mực nước biển chính là điểm đến được khách du lịch vô cùng yêu thích bởi có nét đẹp cổ xưa và các giá trị văn hóa lâu đời tại nơi đây. Thành cổ Dukezong có lịch sử gần 1.300 năm và là nơi sinh sống của người dân Tây Tạng.

Click để xem ảnh

– Hồ Napa***[2]:*** Hồ Napa – Na Pháp Hải thuộc khu bảo tồn Na Pháp Hải – Shangrila được thành lập vào năm 1984 với ý nghĩa bảo tồn đa dạng hệ sinh thái từ hồ nước tới đồng cỏ, đầm lầy, …

Click để xem ảnh

– Công viên Quy Sơn***[3]:*** một địa điểm du lịch nổi tiếng ở Shangri-La, tỉnh Vân Nam, Trung Quốc. Công viên này tọa lạc tại trung tâm Cổ trấn Dukezong và là nơi có Đại bảo tháp lớn nhất thế giới có thể xoay được – Bảo tháp Shangri-la, hay còn có tên gọi là Bạch Tháp (Shangri-la Inner Harmony Stupa of Pagoda)

Click để xem ảnh

– Bảo tháp ***[4]:*** Bảo tháp Shangri-la là một trong những bảo tháp xoay lớn nhất thế giới, mang ý nghĩa tâm linh quan trọng đối với người Tây Tạng. Kiến trúc bao gồm bảo tháp bên ngoài cao đến 108 mét và có nền móng rộng tới 4.900 mét vuông, trong khi bảo tháp bên trong cao đến 33 mét.

Click để xem ảnh

– Abu Jicuo ***[5]:*** Một hồ nước thiêng nằm ở độ cao khoảng 4200m, được mệnh danh là “nơi trong lành nhất Shangri-La”, tựa như một viên ngọc quý giữa vòng tay của ba đỉnh núi tuyết.

– Phản ứng cao nguyên ***[6]:*** Phản ứng cao nguyên, hay còn gọi là sốc độ cao, là một trong những hiện tượng phổ biến khi du lịch đến những khu vực có cao độ lớn, thường là các cao nguyên ở Trung Quốc. Nguyên nhân được xác định là do đột ngột tiếp xúc

với môi trường có áp suất thấp ở nơi có cao độ lớn hơn. Hay nói cách khác, khi bạn lên cao, nồng độ oxy vẫn giữ nguyên, nhưng áp suất khí quyển giảm, do đó bạn nhận được ít phân tử oxy hơn trong mỗi hơi thở.

Phản ứng cao nguyên rất dễ bắt gặp khi du khách có những chuyến đi đến các vùng thuộc các cao nguyên rộng lớn như Ladakh (Ấn Độ) hay một số điểm đến của Trung Quốc như Shangrila (Tây Tạng), Á Đinh và thành phố Lý Đường (Tứ Xuyên). Đây đều là những khu vực nằm trên cao nguyên có độ cao từ 3.000-4.000m so với mực nước biển.

_ Con dốc Tuyệt Vọng***[7]:*** một đoạn đường nổi tiếng trên cung trekking *Yubeng* ở Shangri-La, tỉnh Vân Nam, Trung Quốc. Đây là một trong những đoạn đường khó khăn nhất trên hành trình đến làng Yubeng – một ngôi làng biệt lập dưới chân dãy núi *Meili Snow Mountain* . Con dốc này có độ dốc cao, đường đi gập ghềnh và dài khoảng 5 km, khiến nhiều người leo núi cảm thấy kiệt sức, do đó nó được gọi là “dốc Tuyệt Vọng”. Tuy nhiên, khi vượt qua được thử thách này, du khách sẽ được chiêm ngưỡng phong cảnh tuyệt đẹp của thiên nhiên Shangri-La.

Click để xem ảnh

Chương 45: Ngoại truyện 3: By Giang Đồng – Lời thề trong hôn lễ. (END)

Đầu tiên, tôi xin cảm ơn tất cả mọi người đã đến tham dự lễ cưới của chúng tôi. Nếu giờ phút này, tôi có thể đứng trước mặt mọi người và nói ra lời thề này, thì điều đó có nghĩa rằng, tất cả mọi người ở đây đều là những người quan trọng nhất với chúng tôi.

Điều tôi sắp kể sau đây là một câu chuyện tình yêu vô cùng bình thường, vô cùng giản dị, câu chuyện về tôi và anh ấy.

Năm nay là năm thứ tư chúng tôi bên nhau. Thực ra, anh ấy đã cầu hôn tôi vào năm thứ ba, nhưng vì công việc quá bận rộn, thời gian nghỉ rất khó sắp xếp, dù chỉ muốn tổ chức một buổi lễ đơn giản thôi cũng cần bỏ ra rất nhiều công sức. Vậy nên, hôn lễ mới được tổ chức vào năm thứ tư.

Một năm trước, cũng vào ngày này, anh ấy đã cầu hôn tôi bên hồ nước ở Abu Jicuo.

Tôi nhớ trên bờ hồ ấy có rất nhiều cờ cầu nguyện tung bay trong gió. Khi đó, điều ước của tôi rất đơn giản, đơn giản đến mức chẳng đáng để nhắc tới.

Tôi không ngờ rằng, giữa vùng cao nguyên ấy, mình lại nhận được một lời cầu hôn.

Thật ra, mỗi ngày của chúng tôi đều trôi qua rất bình yên.

Tôi là bác sĩ, còn anh ấy là cảnh sát.

Chúng tôi chỉ là những người bình thường đang làm việc ở những vị trí bình thường giữa thành phố này.

Điều tôi mong chờ nhất mỗi ngày chính là sau giờ làm có thể trở về nhà, cùng anh ấy nấu một bữa cơm nóng hổi, ngâm mình trong làn nước ấm, rồi nằm trên giường xem một bộ phim, có thể là phim cả hai chưa xem, cũng có thể là bộ phim đã xem đi xem lại nhiều lần.

Những khoảnh khắc nhỏ bé, lặp đi lặp lại ấy lại là hạnh phúc chắc chắn nhất đối với tôi.

Chúng tôi có một mái nhà. Bốn năm qua, tôi và anh ấy cùng nhau biến nơi ấy trở thành một tổ ấm thuộc về riêng hai đứa.

Trong nhà có những đóa hoa anh ấy thích, giá sách chất đầy sách y học của tôi, quần áo của cả hai xen lẫn trong tủ, hương thơm dịu nhẹ tỏa trong không khí. Mỗi khi tinh dầu thơm dùng hết, chúng tôi sẽ lại cùng nhau chọn một mùi hương mới.

Bởi vì có anh ấy bên cạnh, tôi càng trân trọng từng ngày hơn. Nhờ có anh ấy, cuộc sống của tôi đã trở nên rất tốt đẹp.

Mà tôi chẳng hề hay biết, thời gian trên lịch cứ thế mà lặng lẽ trôi qua từng ngày một.

Nếu phải nói có một khoảnh khắc nào đó khiến tôi nhận ra mình yêu anh ấy, thì có lẽ chính là lúc mỗi đêm trước khi đi ngủ, tôi nghe thấy anh ấy nói câu “Ngủ ngon”.

Giọng nói của anh ấy theo tôi vào giấc mơ, đôi khi còn xuất hiện trong những giấc mơ của tôi.

Khi ngủ, con người ta luôn rất mong manh.

Nếu không yêu một người, thì làm sao có thể liên tục nhớ về giọng nói của anh ấy, làm sao có thể chỉ cần nghe một câu “Ngủ

ngon” của anh ấy thôi đã cảm thấy yên lòng.

Tôi luôn mong chờ khoảnh khắc đó mỗi ngày, khoảnh khắc cả hai chúng tôi ôm lấy nhau.

Tôi nhận ra rằng, hóa ra tình yêu chẳng phải thứ gì đó quá trừu tượng. Nó có thể cụ thể hóa bằng từng ngày chúng tôi bên nhau, bằng mỗi bó hoa anh ấy tặng tôi, bằng từng cái nắm tay, bằng từng cơn gió lướt qua khi bọn tôi lái mô tô trên tuyết, bằng từng nhịp tim rộn ràng bên bờ hồ Abu Jicuo ở độ cao 4200 mét.

Trần Tử Kiêm, em nguyện cùng anh học cách yêu thương.

Con cảm ơn ba mẹ. Chính sự bao dung và tình yêu thương của ba mẹ đã đồng hành cùng con khôn lớn, cho con quyền lựa chọn, để con có thể trở thành Giang Đồng của ngày hôm nay.

Cảm ơn ba chồng của con. Con biết, ba cũng là một người cha vô cùng kiên cường.

Cảm ơn Trần Tử Kiêm. Cảm ơn anh vì mỗi cái ôm dành cho em, vì từng bữa cơm anh nấu, vì mỗi lần trời mưa anh nghiêng ô về phía em, vì sự quan tâm cẩn thận của anh, vì từng bó hoa anh tặng, vì mỗi phút giây anh ở bên em, vì sự xuất hiện của anh trong cuộc đời em, vì từng lần anh chờ đợi em.

Cuối cùng, em muốn nói với anh một câu. Câu này em đã từng nói vào lần đầu tiên tỏ tình. Đến tận hôm nay, em vẫn cảm thấy nó thật sự rất có ý nghĩa.

Trần Tử Kiêm, thời gian phía trước còn dài, chúng ta cứ từ từ đi cùng nhau nhé.

— KẾT THÚC —

Nội dung từ **Chương 1: Bão tuyết** đến **Chương 45: Ngoại truyện 3: By Giang Đồng – Lời thề trong hôn lễ. (END)**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh